

این رمان توسط سایت wWw.Book4.iR ساخته شده است...

برای دانلود رمان های دیگر به سایت مراجعه کنید...

نام رمان : پشت ابرهای سیاه

نویسنده : دل آرا دشت بهشت

انتشار از : بوک 4

(wWw.Book4.iR)

منبع : نودهشتیا

پایین دامن نسبتاً بلندم رو تا جای ممکن توی دستم جمع کردم و بعد با دو دستم چلوندم، حجم زیادی از آب روی زمین ریخت و بلافاصله با عطسه ی محکمی که زدم سرم به جلو پرتاب شد و وقتی دیدم داره نگاهم می کنه، با صدای بلند خندیدم.

از روی صندلی بلند شد و به نرده های تراس تکیه زد و صدای محکمش توی ساحل پیچید:

-سرما می خوری دختر، بسه دیگه بیا بالا.

و من سرتق تر از همیشه باز هم خندیدم و دوباره به سمت دریا دویدم، قدمی مونده به آب دامنم رو از پام در آوردم. صدای بمش که کمی خنده هم چاشنیش بود توی محوطه پیچید:

-چیکار می کنی دیوونه؟!

دیوونه بودم ... مست بودم ... مرزها شکسته شده بودن و دنیام تغییر کرده بود ... خیلی وقت بود از ته دل نخندیده بودم لذت و هیجان کل وجودمو گرفته بود، شادیم تکمیل میشد اگر اون هم از تراس پایین می اومد و بی توجه به فاصله هامون دستهاشو دورم حلقه می کرد و سرهامونو زیر آب می بردیم و هر بار که بیرون می اومدیم همو می بوسیدیم.

اما اون هنوز همونجا بود و فقط تذکر می داد و اسممو صدا می زد ... درست مثل پیرمردها... !! ...

صدای زنگ موبایل مثل دستی منو از دنیای خوابم بیرون کشید و پرتم کرد روی تخت دونفره ی توی اتاقم.

با سر درد شدیدی توی جام نشستیم. بعد از عادی شدن ضربان قلبم از روی تخت بلند شدم؛ از اتاق خارج شدم و با سرگیجه مسیر اتاق تا آشپزخونه رو طی کردم.

دستم رو روی دیوار کشیدم و کلید برق رو لمس کردم، لامپ آشپزخونه روشن شد. توی سرم صدای ساعت می اومد؛ کی قرار بود این رویاهای بدتر از هزار تا کابوس دست از سرم بردارن؟

پارچ آبی پر کردم و توی چای ساز استیل ریختم، روشنش کردم و بعد به سمت دستشویی رفتم .

مردم می خوابن تا آرامش به دست بیان، اونوقت من باید برای بیدار شدن از خواب خدا رو شکر کنم.

مشتی آب به صورتم پاشیدم و توی آینه به خودم خیره شدم. زیر ابروهایم در اومده بود و ریشه ی مشکی موهای سرم لابلای موهای رنگ شده ی بلوطی خودشون رو نشون می دادن. شروع کردم به وضو گرفتن. هنوز نماز صبح قضا نشده بود.

امروز احتمالاً مجبور بودم یک ساعت و شاید بیشتر تمام زوایای درخواستی حسابداری شرکت رو برای سهامداران جدید توضیح بدم، که یکیشون کسی بود که پنج سال قبل همه فکرم این بود یه جوری بهش نزدیک بشم و درست وقتی فکر می کردم بهتره بی خیالش باشم، خودش جلو راهم سبز شد.

مطمئناً امروز چه جسمی، چه روحی انرژی زیادی از دست می دادم، پس بهتر بود قبل از رفتن به شرکت حسابی ریلکس کنم.

به سمت اتاقم رفتم و جانمازم رو پهن کردم روی زمین و چادرم رو سرم کردم .سرم هنوز درد می کرد. انگار پشت چشمهام یه بسته سوزن ته گرد فرو کرده بودن .

قبل از نیت کردن رفتم سراغ مسکن های همیشگی و بعد از خوردن یه نوافن و یه لیوان آب برگشتم سر سجاده.

بعد از نماز و صبحونه، آماده شدم و خودم رو به شرکت رساندم و تا زمانی که به سالن کنفرانس دعوت بشم خودم رو توی کارم غرق کردم، اما نمی تونستم زیاد روی کار متمرکز بشم چون همه ی حواسم به جلسه ی امروز بود .

به آبدارخونه رفتم و یه فنجان قهوه برای خودم درست کردم و در حالی که سعی می کردم فکرم رو مشغول کنم، پشت میز نشستم

و نوشیدمش.

فنجون قهوه ام که تهش چند قطره مونده بود رو توی دستم چرخوندم و خواستم از شکلهای نامفهوم تهش سر در بیارم اما جز چند تا خط و گردی بی معنی چیزی نبود.

بی حوصله گذاشتمش روی میز و به سمت شیشه ی سراسری اتاقم رفتم. لعنتی ... چرا صدام نمی زند؟ این انتظار داشت منو از پا در میاورد. استرس منتظر موندن از استرس روبرو شدن برای من هزار برابر بدتره.

ضربه ای که به در اتاق خورد باعث شد از دعوای کارگرهای ساختمون روبرویی چشم بردارم.

-خانم رضانی آقای رئیس گفتن برین به اتاق کنفرانس.

سرم رو تکون دادم. قلبم ریتم گرفته و تپشش شدید تر شد. فکر کنم اشتباه می کردم! استرس روبرو شدن قوی تر بود.

زونکنی که آماده کرده بودم رو از روی میز برداشتم و جلوتر از نسترن از اتاقم بیرون زدم. توی سالن شرکت سکوت محض بود و صدای پاشنه کفشم روی اعصاب خودم رفته بود چه برسه به بقیه کارمندها!

بی توجه به نگاه هایی که سمتم چرخیده بود پشت در سالن ایستادم و نسترن ازم جلو زد و ورودم رو اعلام کرد و وارد سالن کنفرانس شدم.

جلوی نگاهمو گرفتم که بدون زوم کردن روی شخص خاصی، یک دور توی جمع بگرده و «سلام» ی محکم و «وقت بخیر» محترمانه ای نثار جمع کردم و به سمت تنها صندلی خالی کنار داریوش رفتم.

پاورپوینتی که به همراه داریوش یک هفته روشن کار کرده بودیم هنوز روی پرده نمایش سقفی بود؛ نسترن ریموت ویدئو پروژکتور رو گرفت و خاموشش کرد و بعد به سمت کلیدها رفت و لامپ های سالن رو روشن کرد، از حواس پرتی جمع استفاده کردم و نگاهم رو با دقت بین چهره های جدید چرخوندم.

مجموعاً سه سهامدار اصلی وجود دارن که یکیشون داریوش، رئیس شرکته، اون یکی آقای یعقوبی و سومی خانم حمیدی بود که سهمش رو به شیطان نیمه شناخته ی زندگیم، نمی دونم به چه دلیلی فروخته! خب من اون زن خوش مشرب و فوق العاده مهربون رو خیلی دوست داشتم!

هشت نفر هم سهام دار درجه دوم بودن که بیشتر از سه سال بود به خاطر محکم تر شدن پشتوانه مالی به جمع سهام دارها اضافه شدن و البته هنوز سهام شرکت خاصه و گمون نکنم که هیچ وقتی جز سهامی عام بشه!

از این هشت نفر، دو نفرشون جدید بودن و اونها هم در جمع حضور داشتن؛ و بی شک اون یکی از این سه نفره.

یکی از این سه نفر کنار خانم فرهنگد نشست بود، یه مرد حدوداً چهل-چهل و پنج ساله که با نگاهش داشت نسترن رو - که کنار داریوش خم شده بود و یه سری توضیحات اضافی وز وز می کرد- قورت می داد.

اون یکی بین آقای یعقوبی و آقای طارمی نشسته بود. از قبلی جوون تر می زد. سرش پایین بود و به صحبت های یعقوبی گوش می داد. پوستش به شدت سبزه بود و موهای نسبتاً بلندش به خاطر پایین بودن سرش از بغل صورتش جلو زده بودن و از بالا تنه ی درشتش مشخص بود اندام ورزیده ای داره.

نفر بعد هم کنار داریوش نشسته بود، یه مرد جا افتاده با ریش و سیبیل، که دکمه های پیراهنش رو تا آخر بسته بود و نگاهش به عکس های بروشوری بود که امید شریفی و مه لقا توسلی برای امروز آماده کرده بودنش و به هیچ عنوان هم با مناسبت امروز

ارتباطی نداشت و فقط جهت سرگرمی ارائه شده بود .
 همه ی این آنالیز من یک دقیقه هم نشد.
 دوباره چشم چرخوندم و نگاهم کشیده شد به سمت نفر اول، دوم و باز به نفر کنار دستی داریوش.
 داریوش گلوپی صاف کرد و سکوت به جمع برگشت و رو به همه گفت :
 -خانم رضانی مدیر مالی هستن و امین بنده. برای شما توضیحاتی در مورد ارزش سهام ها، سود و زیان و روند کسب در آمد و هزینه ها ارائه میدن.
 البته که قرار بود توضیحاتی ارائه بدم، ولی نه همه چیزو! در اصل اون چیزی رو که داریوش ازم خواسته بود و خودم می خواستم! داریوش ادامه داد:
 -اما قبلش اجازه بدین خانم رضانی هم با سهامداران جدید آشنا بشن.
 و با دست به نفر اولی اشاره کرد:
 -آقای کامرانی، دارای سه درصد سهم از سهام شرکت.
 خب این که نبود! نگاهم شروع کرد به چرخیدن بین دو نفر بعد، کسی که سمت دیگه خودش بود، همونی که ریش داشت رو اشاره کرد:
 -آقای رحمانی هم دارای سه درصد از سهام.
 «خوشوقتم» ی سرسری گفتم و نگاهم خودکار زوم شد به نفر دوم، یعنی کسی که بین یعقوبی و طارمی نشسته بود و چشمهام به چشمهای سبز وحشیش خیره شد. صدای داریوش از کنار گوشم که نه! انگار از ته مغرم مثل موسیقی پیش زمینه پخش می شد:
 -آقای عابدی، سهام دار اصلی و همینطور سهام دار ارشد با سی درصد سهم از...
 و یک صدای بلند هم مثل متن آهنگ، واضح و محکم توی مغزم اگو شد:
 -کیانمهر عابدی ... کسی که زندگیتونو به گند کشید.
 با صدا زده شدنم توسط داریوش نگاه از چشم های منفورش گرفتم و از روی صندلیم بلند شدم.
 زونکنم رو باز کردم و دسته اول از برگه هایی که به تعداد کپی گرفته بودم رو بیرون آوردم و به نسترن دادم توزیع کنه و حین این که اون پخش می کرد من شروع کردم به صحبت کردن و توضیح دادن و همزمان هم قدم می زدم .
 نگاه هایی که همراهم به گردش در می اومدن و اعتماد به نفسی که از صدای محکم پاشنه ی کفشم پخش می شد باعث می شد گردنم افراشته تر بشه و به خودم مسلط تر بشم تا طرز نگاهم به کیانمهر با بقیه فرقی نداشته باشه، اما ... نوع نگاه اون با نوع نگاه بقیه به من فرق داشت!
 درسته که ظاهرم چیزی رو نشون نمی داد و به خودم مسلط بودم اما واقعا نادیده گرفتنش سخت بود، هنوز اون روز منحوس یادم نرفته!

*** بهمن/1387

محکم زدم به بازوی امیر علی:

و باز رو به من گفت:

- کینه شتری هم بود بعد از پنج سال تموم شده بود! یه نگاه به خودت بنداز! کی برات مونده چی برات مونده؟!
نگاهم قل خورد به شکم برجسته ی لیلی و یه چیزی شبیه حسرت ته دلم پیچ خورد! نگاهمو از شکم لیلی گرفتم و به چهره ی
عصبی امیرعلی چشم دوختم:
- بی گذار به آب نمی زنم. فقط با اعتبارش کار دارم ... اونقدری که دلم آروم بگیره ... اونقدری که حس کنم دیگه دینی به محمد و
پدرم ندارم. بعدش هم هنوز هیچ تصمیمی نگرفتم!
نفسش رو عصبی فوت کرد و زیر لب غر زد:
- محمد! ... محمد ... !

و با صدای بلندتری گفت:

-اگر نمی شناختمش فکر می کردم واقعا اون تو رو به نگه داشتن کینه ات تحریک می کنه.
لیلی غر زد:
-وای امیر نمی تونی آروم حرف بزنی؟
امیرعلی با کلافگی به صندلیش تکیه زد و منتظر نگاهم کرد. نفس عمیقی گرفتم و گفتم:
-آره ... خودم دلم میخواد حالشو بگیرم .
با پوزخندی گفت:
-نقش عاشق دلخسته اش رو بازی کنی و بعد نابودش کنی ها!!
از تیکه ی نهفته تو جمله اش لب گزیدم و با ناراحتی گفتم:
-از سمت مال و اعتماد به پدرم ضربه زده من هم جبران می کنم. اونقدر پست نیستم که با احساسات کسی بازی کنم!
پوزخندش دردناک تر شد. با ناراحتی ادامه دادم:
-از طرفی ... اون متاهله و یه دختر داره.
لیلی با ناباوری نگاهم کرد و ابروهای امیرعلی بیشتر توی هم رفت. می دونستم دارن پیش خودشون چی فکر می کنن! حق به جانب
گفتم:
-پدر من هم یه دختر داشت که جز خودش هیچ کسو نداشت!

لیلی با دل رحمی گفت:

-دخترش چند سالشه؟

شونه ای به نشونه ی ندونستن بالا انداختم و گفتم:

-چند روز قبل که داریوش باهام کار داشت و رفتم توی اتاقش، اون داشت تلفنی حرف می زد و می گفت «ملودی ... دخترم!» چند
بار هم گفت «بابایی!»

امیرعلی نفسش رو فوت کرد و بعد گفت:

-هر روز اونجاست؟!!

خوشحال از اینکه بالاخره امیرعلی حرفی جز ساز مخالف زد فوراً جواب دادم:

- نه معمولاً سهام دارها جلسه به جلسه میان که ماهی یه بار و گاهی دو هفته یکبار، ولی این چون پسرعمه ی داریوشه هفته ای دو سه بار میاد.

با پوزخند ادامه دادم:

- نمی تونه خوی رییس بازیش رو کنار بذاره! همین روزاست که به داریوش بگه «می خوام روی صندلیت بشینم!»

لیلی با دهن پُر پرسید:

- کاش می شد بفهمی شرکت خودش چی شده که حالا فقط سهام داره!

با یادآوری بابا و زحماتی که واسه شرکت اون عوضی کشیده بود لبام آویزون شد و گفتم:

- حتماً دیگه پی شرکت جدید نرفته، چون داریوش می گفت که کار نمی کنه و فقط میاد اینجا.

امیرعلی متفکرانه به گفت و گوی ما گوش می داد. لیلی با چونه ی جلو داده گفت:

- حتماً اونقدر مال و ثروت داره که دیگه سمت کار کردن نمیره!

باز هم شونه هامو بالا انداختم و به امیرعلی نگاه کردم. دست از تفکر عمیقش کشید و گفت:

- شناخت؟!

سرم رو با ناراحتی تکون دادم و گفتم:

- همون روز اول بعد از جلسه بهم گفت که چه نسبتی با هدایت رضانی داری؟ ولی مشخص بود خبر داره!

با لبخند دردناکی ادامه دادم:

- آخه واکنشش جالب بود ... وقتی گفتم دخترشم خیلی عادی گفت «پدرتون مرد بزرگی بود، خدا رحمتش کنه».

لیلی هم پوزخند صدا داری زد و زیر لب زمزمه کرد:

- کثافت!

امیرعلی از گوشه چشم نگاهی به لیلی انداخت و خیلی خونسرد بشقاب برنج رو از جلوش کشید کنار و گفت:

- بسه دیگه! قندت میزنه بالا.

و لب و لوجه ی لیلی آویزون شد، به روش لبخندی زدم و من هم دست از غذا کشیدم. خواستم ظرف ها رو بشورم که لیلی اجازه نداد و من هم با توجه به رفتار نسبتاً سرد امیرعلی زیاد نمودم و بعد از نیم ساعتی خداحافظی کردم.

دیگه اخلاق امیرعلی رو می دونستم، نهایتاً این سردیش تا دوسه روز بود و بعد لیلی راضیش می کرد که پشتم رو داشته باشه.

ساعت ده شب بود که از خونه ی امیرعلی بیرون زدم. دو هفته بود که پای کیانمهر به شرکت باز شده بود و خواب و خوراک رو ازم گرفته بود، مخصوصاً که مرموز نگاهم می کرد و حس می کردم با نگاهش داره مرگ پدرم رو یادآوری می کنه.

امشب که از تصمیمم با امیر علی و لیلی _تنها دوستانم_ حرف زده بودم کمی توی قلبم احساس سبکی می کردم. باید حساب شده عمل می کردم. مسلماً نمی تونستم ضربه ی سنگینی به کیانمهر بزنم، از طرفی چون اون سهامداره برای کوبیدنش باید بقیه سهامدارها و کل شرکت رو بکوبم .

که این یه کار خطرناک بود و به تجربه ای خیلی بیشتر از اطلاعات و تجربه ی من نیاز داشت. و در آخر دلم نمی خواست کارم رو از

دست بدم ... ولی ته تهش می دونستم اگر کسی بو بره اولین اتفاق از دست دادن کارمه و به خاطر محمد و پدرم اصلا مساله مهمی نبود.

با ریموت در حیاط رو باز کردم و ماشینم رو که یک 206 آلبالویی بود به داخل بردم. اولین کاری که می تونستم انجام بدم متضرر کردن شرکت بود. منظورم زیان مالی نیست، منظورم زیان اعتباریه! باید خوب فکر می کردم؛ نمی شد بی گذار به آب زد! این کار زمان می برد و نباید عجله می کردم، هر چه اعتمادش به من بیشتر می شد بهتر بود.

کیفم رو از روی صندلی کناریم برداشتم و از ماشین پیاده شدم. دوباره شکم برجسته ی لیلی توی ذهنم شکل گرفت و صدای امیر علی تو سرم چرخ خورد «کی برات مونده؟ چی برات مونده؟» خب راست می گفت! چی برام مونده جز اینکه مثل ربات صبح برم سر کار و ساعت دو برگردم و طی یه برنامه تکراری زندگی کنم.

کی برام مونده جز امیر علی و لیلی که گاهی وقتها امیرعلی همچین با دلخوری و سردی نگاهم می کنه که حضورم رو توی خونه اش زیادی می بینم!

کلید رو توی قفل انداختم و در خونه رو باز کردم. نگاهی به سقف بالای در انداختم و زیر لب گفتم:

-خدارو شکر که دیگه توی اون خونه نیستم.

و خونه ی پدرم توی ذهنم شکل گرفت و گیره ی فلزی که به خاطر لوستر توی راهروی اول خونه نصب شده بود اما به خاطر نظر نصاب اونجا اصلا جای مناسبی نبود و اون گیره ی فلزی بلااستفاده مونده تا وقتی که بابا خودشو ازش آویزون کنه و تموم آرزوهایمو با دار زدن خودش تباه کنه!

بغض کردم، دوباره صحنه های پنج سال پیش جلوی نظرم اومدن و حس کردم همین چند ساعت قبل پدرمو از دست دادم و هنوز داغش تازه س.

*** بهمن/1387

ته گلوم از جیغی که کشیدم به طرز عجیبی سوخت و حس کردم خراش برداشت اما اولین واکنشی که می تونستم بعد از انداختن کیف و وسایل توی دستم از جمله موبایلم، نشون بدم نگه داشتن پاهای بابا بود که اونهارو به سمت بالا ببرم تا کمی گردنش احساس راحتی کنه.

تک تک سلول هام به بیهوده بودن کارم ایمان داشتن و با صدای بلند هق زدم .چهار ستون بدنم از وحشت دیدن این صحنه می لرزید و ذهنی که نمی تونست جمع و جور بشه باعث شده بود پوست تنم سفت بشه و به صورت هیستریک گریه کنم . شاید یک ربع همون شکل ایستادم تا بتونم مرگ دردناکش رو باور کنم و در حالی که حالا عملا جیغ می زدم پاهاش رو رها کردم و از هیکل معلقش فاصله گرفتم و به طرف تلفن خونه رفتم، دفترچه تلفن بابا رو برداشتم و اولین شماره ای که به نظرم صاحبش می تونست به ما کمک کنه رو گرفتم. «محمد رضا شیخی. رفیق صمیمی بابا که عمو صداش می زدم».

نمی دونم چی بهش گفتم و چه طوری حرف زدم، شاید هم چیزی نگفتم و فقط جیغ زدم. هر چی که بود ده دقیقه ی بعد با شنیدن صدای زنگ خونه اول از طریق آیفون در حیاط رو باز کردم و بعد با آخرین جونی که تو پاهام مونده بود به سرعت از خونه بیرون رفتم و وسط حیاط بهش رسیدم و خودم رو توی بغلش انداختم .

اونقدر این حرکت ازم بعید بود که آقای شیخی دستهایش رو از هم باز نگه داشته بود و هیچ واکنشی نشون نمی داد و من توی بغلش

اونقدر جیغ زدم و گریه کردم که بیحال شدم و پاهام سست شد.

به سختی من رو به سمت پله ی جلوی خونه هدایت کرد و همونجا نشوند و بعد جلوم زانو زد و گفت:

-چه اتفاقی افتاده غزاله جان؟! برام تعریف کن.

باز حق حق گریه سر دادم و در حالی که در خونه رو اشاره می کردم بریده بریده اسم بابا رو بردم .

آقای شیخی با دیدن مسیر نگاه من معطل کردن رو جایز ندونست و به سمت خونه دوید و در عرض کمتر از یک دقیقه صدای وحشت زده اش ستون های خونه رو لرزوند و باعث شد بیشتر توی خودم جمع بشم و تا وقتی اورژانس و پلیس و بقیه همسایه ها بیان همونجا روی تک پله ی خونه بمونم و با بهت و چونه ی لرزون وحشت زده به جمعیت نگاه کنم و پوستم از شدت سرمای اول بهمن ماه سال هشتاد و هفت بی حس و دردناک بشه!

حتی وقتی آقای شیخی زیر بازوم رو گرفت و موبایلم رو توی دستم گذاشت و من رو سوار ماشین کرد هیچ مقاومتی نکردم و تا رسیدن به خونه اش هیچ حرفی نزدم .

خودش هم حال خوبی نداشت. همسر آقای شیخی، ساره خانم که به خاطر سرطان سینه پارسال یک سینه اش رو از دست داده بود و حالا دوباره دردش سر باز کرده بود و خیلی ضعیف شده بود به استقبال اومد و با همه ضعفش سعی کرد به من دلگرمی بده . منی که هنوز نمی تونستم حقیقت از دست دادن پدرم رو درک کنم، آرامش ظاهری یک زن بیمار و بیش از حد ضعیف هیچ چیزی از دردم کم نمی کرد!

حتی وقتی توی رختخواب گرم و نرم قرار گرفتیم و امیر علی بهم مثل هر شب پیام داد:

-شب بخیر خوشگل خودم.

تونستم هیکل معلق بابا رو با اون صورت کبود و گردن شکسته از جلوی چشمم کنار بزنم و حداقل در جواب امیرعلی از مصیبتی که شاهدش بودم حرف بزنم تا شاید اون بتونه آرومم کنه، پس گوشی رو سایلنت کردم و مثلاً خوابیدم! صبح که چشمهام رو توی اتاق سابق دختر آقای شیخی-که حالا ازدواج کرده بود و کانادا زندگی می کرد- باز کردم، انگار مغزم شروع به فعالیت کرد و فهمیدم چه بلایی سرم اومده و دوباره بغضم سر باز کرد. کسی هم سراغم نیومد و اونقدر گریه کردم که خودم بیحال شدم.

وقتی از اتاق بیرون اومدم، ساره خانم رو دیدم که توی سالن روی راحتی نشسته بود و چشمهای سرخ بود. آقای شیخی هم بالای سرش ایستاده بود .

با دیدن من به سمتم اومد و گفت:

-بهتره صبحونه بخوری، باید با هم حرف بزنیم.

معدة ام می سوخت و سرم گیج می رفت. پس مطیعانه به سرویس بهداشتی و بعد به آشپزخونه رفتم. آقای شیخی هم همراهم اومد و روبروم نشست. گلوم خیلی درد می کرد و فقط تونستم یک لقمه بخورم و اجباراً به خوردن تنها یک لیوان چای اکتفا کنم. -پزشکی قانونی تایید کرد که مرگ پدرت بر اثر خودکشی بوده. من هم به پلیس توضیح دادم که علتش ورشکستگی بوده. نگاهم رو بالا آوردم و باز هم چونه ام شروع کرد به لرزیدن. آقای شیخی نفسش رو با کلافگی بیرون فرستاد و گفت: -چیز دیگه ای هست که بخوای در موردش حرف بزنی؟ به خاطر پلیس ها نمیگم، برای اینکه بدونم پدرت دیگه از چی ناراحت

بود؟!

بینیمو بالا کشیدم و سعی کردم صدامو صاف کنم:

-اون مرتیکه ... عابدی، که بابا برایش کار می کرد ... وقتی شرکت بدهی بالا آورد فرار کرد و همه طلبکارها اومدن سراغ بابا ... حرفم رو قطع کرد:

-اون رو در جریانم دخترم، رییش نامردی کرد. قبول دارم پدرت هم با زیرآبی های اون همراه بود و هم دست بودن اما پدرت کاری به نفع خودش به اون صورت نکرد و بیشتر به نفع عابدی کار کرد. اما خب ... من بهش هشدار داده بودم کارش آخر و عاقبت نداره. کاش حداقل بار خودش رو هم می بست تا دستش اینطور خالی نشه! نفسش رو فوت کرد و گفت:

-باز هم من اون قدر در جریان ریز کارهاش نیستم.

من فقط تونستم در جوابش بغض کنم و خاطرات بابا رو مرور کنم و گلوم رو از شدت بغض سنگین تر و دردناک تر کنم!

آقای شیخی که شونه های لرزون و چهره درب و داغونم رو دید دوباره نفسش رو عمیق بیرون فرستاد و گفت:

-میرم مجوز خاک سپاری رو بگیرم ... تو هم تا یک ساعت دیگه آماده شو.

با رفتنش بغضم با صدا شکست و دوباره گریه کردم ... شاید به اندازه ی تمام عمری که با بابا زندگی کردم و شاد بودم و هیچ وقت تا این اندازه گریه نکرده بودم!

من هیچ وقت مادرم رو ندیده بودم و از اون فقط یه اسم به یاد داشتم «ترگس سمیعی» و یک سری عکس که مطمئنا به هیچ دردی نمی خوردن جز اینکه گاهی وقت ها بابا نگاهشون کنه. مادری که با بدنیا اومدن من بابا رو ترک کرده بود و حتی حضور من هم برای نگه داشتنش کافی نبود.

برام مهم نبود که بابا توی کلاهداری با رییش همدست بود! کی توی این دوره و زمونه لقمه اش صد در صد حلاله؟! ولی نمی تونستم خودمو راضی کنم که گناهش رو هم سطح با اون مرتیکه بدونم.

به اتاق رفتم و در حالیکه مانتوم رو تنم می کردم موبایلم رو برداشتم و با دیدن تماس ها و پیام های امیرعلی غم توی دلم بیشتر سنگینی کرد. هر چقدر هم که دوستم داشته باشه نمی تونم خودم رو بهش آویزون کنم.

اشکم روی گونه ام سر خورد ... امیرعلی سال قبل از اصفهان انتقالی گرفته بود و به دانشگاه ما اومده بود و همون روزهای اول اومدنش باهم صمیمی شدیم و ثابت کرد میتونه یه رفیق خوب و بعدها یه عشق و پشتوانه ی محکم باشه اما حالا واقعا درمونده شده بودم.

امیرعلی با همه ی مهربونیش مادری داشت که خیلی روش حساس بود، همین که من دختر یه حسابدار بدنام بودم که اعتبارش رو از دست داده بود کلی برای امیرعلی سرشکستگی بود و باعث میشد از مادرش درشت بشنوه! اما مرگ پدرم ... اون هم به این فضاقت! و خونه ای که سندش گروه بانکه، یعنی عملا بودن با امیرعلی مساوی با گرفتن آرزوهاش و تحمیل کردن خودم بود!

دکمه های مانتوم رو بستم و با گریه زیر لب گفتم:

-من نمی خوام طفیلی زندگیت باشم امیر!

بینیمو بالا کشیدم و گوشیمو توی جیب مانتوم انداختم و بعد از پوشیدن کاپشن کوتاهم از اتاق بیرون رفتم، ساره خانم هم با بیحالی

حاضر و آماده بود و بدن بیش از حد لاغرش رو روی مبل انداخته بود و حمیده خانم (آشپز) هم کنارش ایستاده بود .
 با شنیدن صدای زنگ ساره خانم با کمک حمیده از روی مبل بلند شد و سه تایی از خونه خارج شدیم و سوار ماشین آقای شیخی شدیم.

جمعیت زیادی برای خاک سپاری نیومده بودن جز بیست-سی نفر از دوستان نزدیک و چند نفر از همسایه ها .
 پدر من با اون همه دبدبه و کبکبه به غریبانه ترین شکل ممکن توی قبر تنگ و تاریکش خوابید و من رو تنها گذاشت .
 نمی تونستم خودم رو توی بغل ساره خانم بندازم و گریه کنم. پس به شونه ی آقای شیخی تکیه دادم و اون مرد بزرگ زندگیم هم در سکوت اجازه داد پا رو از عمو گفتن که تا اون روز نهایت صمیمیت من باهاش بود کنار بذارم و به غریبی و بی کسیم اشک بریزم.
 رفته رفته دور قبر خلوت شد و ساره خانم هم به کمک حمیده سوار ماشین شد و فقط من موندم و آقای شیخی.
 آروم روی دوپام نشستم و دستم رو روی خاک نم خورده کشیدم و دوباره از شدت سرما به خودم لرزیدم. ظهر دوم بهمن بود و ساعت ده با امیرعلی قرار داشتم که ساعت کلاس ها و انتخاب واحد رو درست کنم و حالا تنها چیزی که برام مهم نبود این بود که ترم آخرم و اگر امروز نرم شاید نتونم امسال درسم رو تموم کنم!

اشک هام می ریختن و نگاهم رو نمی تونستم از خاک بگیرم. صدای آروم آقای شیخی با لحن محکمش باعث شد نگاهم رو بالا بیارم:

-سند خونه گرو بانک و حسابهای پدرت دیروز مسدود شده بودن ... احتمالا علت مرگش هم همین بسته شدن حساب هاش بوده ... متاسفم که مجبورم رک باشم.

ترسان نگاهش کردم. با بی رحمی کلمات رو توی صورتم کوبید:

-دیگه نمی تونی بری به اون خونه ... پدرت هیچ سرمایه و ارثی برات نداشته ... یعنی نداشته که بذاره...
 لبهامو به هم فشار دادم.

-الان هم میریم به خونه ی شما تا وسایل شخصیت رو برداری.
 و از روبروم بلند شد و نگاهم همراهش به بالا کشیده شد. با صلابت و لحن محکم همیشگی گفت:

-از این به بعد میشی دختر من ... دختر من و ساره .
 و دستش رو به سمتم دراز کرد. لبهام می لرزید اما نمی تونستم از فشردنشون به هم دیگه دست بکشم .
 توی قلبم سوزشی حس می کردم که فقط وقتی خاموش می شد که جواب فداکاری پدرم رو بگیرم ... وقتی که رییسش می شکست می تونستم شکسته های قلبم رو به هم بچسبونم...

چرا باید تنها کس زندگیم که پدرم بود رو از دست می دادم ... در صورتیکه وقتی خیلی ها کار پدرم رو انجام میدن و آب از آب تگون نمی خوره ... چرا باید به خونه ی دوست پدرم می رفتم؟
 وقتی استیصال رو از چشمام خوند خم شد و بازوم رو چسبید و با صدای آرومی گفت:

-و اجازه نمی دم هیچ تصمیم اشتباهی بگیری.
 و من رو از کنار قبر بلند کرد. بعد از اینکه مجبورم کرد باهاش همقدم بشم با لحن دلگرم کننده ای گفت:

-داریم میریم خونه.

نگاه از خاک کُپه شده ی بابا گرفتم و با نفس عمیقی بغضم رو فرو خوردم ... چه فایده از بغضی که سودی نداره جز ضعیف نشون دادنم!

و موبایلم رو از توی جیبم در آوردم و با دیدن تماس های از دست رفته و پیام های خوانده نشده ای که اکثرا از امیرعلی بودن آخرین قطره اشکم هم فرو ریخت و دستم رو روی دکمه ی خاموش اونقدر نگه داشتم که صفحه خاموش شد و از ذهنم گذشت:
-باید سیم کارت جدید بخرم.

***بهمن/1392

با کلافگی پرینت گردش حساب رو روی میز گذاشتم و رو به داریوش گفتم:
-آقای محمودی چرا متوجه نیستین! به خاطر روابط فامیلی شما و آقای عابدی نمی تونیم اعتبار شرکت رو زیر سوال ببریم!
دستی به ریش نداشته اش کشید و گفت:
-خواهش می کنم خانم رضانی، اینجا غریبه ای بینمون نیست! طوری حرف می زنید انگار سود سهام رو خرج بچه های سرطانی می کردیم!
با دهن باز نفسم رو به طعنه بیرون فرستادم:
-هه! بچه های سرطانی!
در همون حالت نشسته به جلو خم شدم و گفتم:
-اون وام کلانی که گرفتین کم از خود سرطان نداره، به خاطر دلسوزی شما در حق پسرعمتون بانک قسط هاتون رو عقب نمی اندازه!

با صدای آروم تر و البته استرس آوری گفتم:
-لازمه که یادآوری کنم هدفمون چیه؟!
دستش رو مشت کرد و با تاخیر خیلی زیادی گفت:
-پس حداقل طوری محاسبه کنید که متوجه نشه! خیلی زمان برد که اعتمادش رو جلب کنم.
ناخواسته لبخند شیطانی رو لبم نشست و گفتم:
-من نمی تونم تغییری توی روند محاسبات بدم! چون دقیقا اقساط وام متناسبه با مبلغی که از سود سهام سهامدارها کسر می کنیم.
و سهام آقای عابدی درست برابر سهام خانم حمیدیه و بیشترین منبع درآمد! پس...
یه ابروشو بالا داد و با صدای آروم و با لحن متفکری گفت:
-البته همیشه هم تغییری داد!!

البته که نمیشد تغییر داد ولی نمی دونستم منظور داریوش از این حرفش چی بود؟ اخمی کردم و گفتم:
-چیز دیگه ای به غیر از دلیلی که من گفتم هست!
سرش رو تکیه اش رو از پشتی صندلی بزرگش گرفت و به جلو خم شد و گفت:
-خانم حمیدی مادرزن کیانه، امکان داره کیانمهر کامل در جریان حسابهای مادر زنش بشه. پس نباید چیزی تغییر کنه!
به صورت خودکار ابرو هام بالا رفت. اگر یک نفر از سهامدارها بود که وقتی از سود سهامش کسر می کردم دلم براش می سوخت

خانم حمیدی بود که الان دیگه همون یه ذره عذاب وجدان رو هم ندارم .

هر چند در دراز مدت این کسر سودها به نفع سهامدارها بود ولی اگر الان و توی این زمان براشون توضیح می دادیم هیچ کس حاضر نمیشد پولش رو در اختیارمون بذاره.

تلفن روی میز داریوش زنگ خورد و بعد از نفس عمیقی نگاه از برگه های ریخته شده روی میز برداشت و به تلفن جواب داد:

-بله.

-.....

-بگو دو سه دقیقه دیگه بیاد.

و بلافاصله بعد از گذاشتن گوشی گفت:

-جمع کنید کاغذارو، کیان الان میاد داخل.

و سریع به کمک هم برگه ها رو جمع کردیم و توی زونکنم ریختم و مرتب نشستم و بعد از لحظاتی ضربه ای به در خورد و کیانمهر وارد اتاق شد.

حتی اگر می خواستم واسه لحظه ای فراموش کنم کیانمهر چی به سر زندگیمون آورده، اون فرم نگاه کردنش که انگار می خواست مچ بگیره تحریکم می کرد که همچنان اونو دشمن خونیم فرض کنم. ناخواسته پوزخند زدم و از ذهنم گذشت:

-کافر همه را به کیش خود پندارد!

چند روز پیش گیر داده بود اسم شرکت هایی که با حسابدارهاشون برای پیچوندن مالیات همکاری می کردیم و بهش بدم، من هم اول با زبون خوش، بعد با تندی بهش فهموندم که قرار نیست از همه ی کارهای من سر در بیاره!

بزرگترین حماقت داریوش نزدیک کردن پسرعمه اش به امورمحرمانه ی شرکت و کارخونه بود؛ من می دونم دیگه! آخر همین شازده سر ما رو به باد میده!

امروز موهاشو پشت سرش بسته بود، یه پلیور بافت طوسی سیر تنش کرده بود با پالتوی کوتاه فوتر مشکی، اگر می تونستم نظر بدم بهش می گفتم که رنگ شیری و سفید پوستش رو روشن تر نشون میده نه طوسی سیر که انگار داره توی رنگ های تیره ی لباسش خفه میشه!

روبروم نشست و بدون لبخند طعنه زد:

-هنوز از دست ما دلخوری خانم؟!

داریوش که شاهد بحث چند روز قبل ما بود با دو انگشتش لبخندش رو جمع کرد و در سکوت منتظر موند من جواب بدم و من هم مثل خودش بدون لبخند گفتم:

-اگر منظورتون اینه که سلام بدم! کسی که از در میاد داخل باید اول سلام کنه .

زونکنم رو برداشتم و از روی مبل بلند شدم و گفتم:

-در ضمن ... من دلخور نیستم، فقط فکرم جای دیگه بود.

سرش رو به نشونه ی تایید تکون داد که این تکون دادن یعنی داره منو مسخره می کنه، نفسم رو فوت کردم، اونقدر به هم ریخته هستم که حوصله دل خجسته ی قاتل پدرمو نداشته باشم!

به سمت در رفتم و زیر لب «با اجازه» ای گفتم. همین که دستم به سمت دستگیره رفت صدام زد.

-خانم رضانی؟

در حالی که دستم روی دستگیره بود به سمتش برگشتم و سوالی نگاهش کردم.

یه ابروشو بالا داد و در حالی که کمی سرش رو به جلو خم می کرد گفت:

-سلام.

لبخند عمیقی روی لبهای داریوش نشسته بود ولی خود کیانمهر که خیلی جدی سلام کرده بود، داشت نگاهم می کرد، من هم

لبخندی زدم و گفتم:

-علیک سلام.

و برای اولین بار لبخند خیلی کمرنگش رو دیدم، دیگه معطل نکردم و از اتاق خارج شدم و قبل از بسته شدن در صدای خنده ی

داریوش رو شنیدم و لحن شادش که خطاب به پسرعمه اش گفت:

-گرفتی؟!

***بهمن/1387

دکتر اصغری با ابروهای درهم رفته متفکرانه سرش رو تگون داد و با تاخیر گفت:

-برای فوت پدرت متاسفم. اما می دونی که نمی تونیم شهریه رو بهت برگردونیم!

با غم سرم رو تگون دادم. انگار که منتظر همین نیمچه تایید من بود که خیلی سریع خودکار توی دستش رو روی کاغذ چرخوند و

مرخصی یک ترمه ام با امضای اون شروع شد.

وقتی یک ربع بعد با سر فرو افتاده و شونه های آویزون از سالن بیرون میزدم همه فکرم این بود که با گذشت دو هفته از مرگ بابا به

این نتیجه رسیدم که هیچ چیز مثل سابق نمیشه و هیچ آینده ی روشنی در انتظارم نیست.

-غزاله؟

خون توی رگهام یخ بست و ناخودآگاه سرم رو بالا گرفتم. صدای امیرعلی از پشت سرم می اومد.

بدون اینکه برگردم شروع کردم به تند راه رفتن و به محض نزدیک شدن صدای قدمهایش، مشت هام رو دور بندهای کوله پشتیم

محکم کردم و دویدم؛

با رسیدن به مسیر درختکاری شده، از طریق کیفم به عقب کشیده شده و توی هوا معلق شدم و صدای جیغم در اومد و قبل از

افتادنم، به بازوم چنگ انداخت و منو روبروی خودش نگه داشت.

نفس نفس می زدم و نگاه از چشמהای خشمگینش می گرفتم. مطمئنا اگر وسط دانشگاه نبودیم یه کشیده ی آبدار نوش جان می

کردم !

از لای دندونهای کلید شده اش صداشو شنیدم:

-هیچ معلومه کدوم گوری هستی؟ چرا گوشیت خاموشه؟

تا دهن باز کردم انگشتش رو به نشونه ی تهدید جلوی صورتم گرفت و گفت:

-وای به حالت دروغ و دَوَنگ تحویلیم بدی، همینجا اونقدر میزنمت که از زیون بیفتی!

بغض دو هفته ایم دوباره تو گلوم جا خوش کرد و چشمهام پر از اشک شد. دستش رو از روی بازوم برداشت و مقنعه ام توی دستش

جمع شد و منو به سمت خودش کشید و توی صورتم توپید:

-گریه نکن، حرف بزن!

درسته چون توی راه درختکاری شده بودیم زیاد رفت و آمد نبود، اما دوربین ها همه جای دانشگاه نصب بودن، اما اون لحظه نه از

دوربین ها که از خشم امیرعلی ترسیده بودم. محکم تکونم داد:

-با توام!!!

به سختی لبهام از هم باز شد:

-باباممُرده...

بعد از چند ثانیه انگار تازه پیام رو دریافت کرد که آروم مشتش باز شد و من هم سر بغضم...

اشکم که روی گونه ام سر خورد نگاهش مهربون و دلسوز شد:

-الهی بمیرم برات ... چرا بهم نگفتی عزیزم؟!

دسته‌هایش که به نیت در آغوش کشیدنم جلو اومدن، دوباره همه ی خوددرگیری هام توی ذهنم رژه رفتن و پا عقب کشیدم؛ دهنش

باز موند .

سرم رو به نشونه ی نه تکون دادم و برخلاف خواسته قلبیم زمزمه کردم:

-ازم فاصله بگیر امیر .

دوباره خشم به چشمهایش دوید و غر زد:

-چرت نگو !

هق زدم:

-چرت نمیگم! دیگه نمی خوامت امیر .

و گونه ام که سوخت تازه فهمیدم چقدر امیرعلی از این جمله بدش میاد. بُهتم مانع شد از ادامه ی هق زدنم. دندونهایشو به هم فشرد:

-یک بار دیگه این حرفو بزن...

نتونست بقیه ی جمله اش رو بگه چون فکش از حرص به هم قفل شد. سریع عقب گرد کردم و ازش دور شدم. به سرعت باهام

همقدم شد:

-کجا سرتو میندازی میری؟ دو هفته اس کجایی؟ بابات فوت شده، چرا خونتون نیستی؟ چرا موبایلتو جواب نمیدی؟ چرا توی

محلتون هیچ خبری از عزا نیست! حتی یه پارچه سیاه دم درتون نزن!!

به محوطه جلوی دانشگاه نزدیک می شدیم و هر لحظه هم صداش بلند تر می شد و من کم کم داشت باورم می شد که امیرعلی

بهم سیلی زده و حالا جای انگشتهاش آتیش گرفته.

صدای بلندش چهارستون بدنمو لرزوندد:

-جواب بده لعنتی!

به محوطه رسیده بودیم و با صدای داد امیرعلی توجه کسانی که توی مسیر بودن به سمتمون جلب شد .

از همون فاصله نگاهم به سانتافه ی عمو محمد رضا افتاد و در کسری از ثانیه دروغمو ساختم:

- پدرم مرد و هیچی برام نمودند که باهاش به زندگیم ادامه بدم. هیچی هیچی، هر چی بود طلبکارها و بانک برداشتن. حتی اعتباری هم نداشت که کسی بهم کار بده.

ماشین رو نشون دادم و گفتم:

- اما یکی حاضر شد همه جوره پشتم باشه به شرطی که...

با همه خشمش مهربونی از ته نگاهش معلوم بود، می دونستم فقط منتظر یه توضیحیه تا تموم بدنم رو توی آغوشش بچلونه! بغض لعنتیمو پس زدم و نگاه از چشماش کشیدم و تند جمله ام رو ادامه دادم:

- به شرطی که مایه آرامشش باشم.

صورتش رنگ باخت و گوشه پلکش پرید:

- چ .. چی؟

بی رحم شدم، ولی نتونستم جلوی اشکهامو بگیرم:

- ازدواج کردم.

صورتش رنگ باخت و گوشه پلکش پرید:

- چ .. چی؟

بی رحم شدم ولی نتونستم جلوی اشکهامو بگیرم:

- ازدواج کردم.

زبانش گرفت:

- د .. دروغه ... مگه نه؟!

کاشکی این افکار مزاحم دست از سرم بر می داشتن تا لب باز کنم و بگم «آره دروغ می گم امیر، من هنوز هم دوست دارم» اما بی رحم تر شدم و ضربه آخر رو زدم:

- من و تو به درد هم نمی خوردیم. تا وقتی بابا زنده بود نمی فهمیدم، مرگش باعث شد چشمام باز بشه. مادر تو هم حق داره ... من

عروس خوبی براش نمی شدم. جز یه دوستی خیلی صمیمی چیزی بینمون نبوده، پس خودتو اذیت نکن. تو لیاقتت بهتر از منه.

و دوباره پا چرخوندم و ازش دور شدم. دیگه دنبال نیومدم، دستم رو جلوی دهنم نگه داشتم و بی خجالت و با شونه های لرزون تا

گذشتن از در دانشگاه و رسیدن به ماشین هق زدم .

خدایا تو دیدی ... دیدی که به خاطر خودش ازش گذشتم ... خودت دیدی من دلمو تو خونه ای که گرو بانک زیر جنازه ی معلق پدرم

جا گذاشتم ... خودت دیدی هر جور حساب کردم خوشبختی نه برای من و نه برای امیرعلی توی زندگی مشترکمون وجود نداشت ...

سوار ماشین شدم و کف دستم رو به بینیم کشیدم، صورتم یخ کرده بود.

موبایل رو دم گوشش گرفته بود و صدای بلندش توی ماشین می پیچید:

- مرتیکه مارو خر فرض کرده؟! نه براش چکو نکش، این دیده شما هیچی نمیگین هر قیمتی که دلش می خواد میگه از کنارشون

می خوره بله بله میام فردا صبح فعلا چکو ندید ... یا علی.

نگاهم از شیشه ی جلو به امیر علی بود که با شونه های افتاده از فاصله ی دویست قدمی به ماشین نگاه می کرد .
 با صدای آرومی سلام کردم که عمو با مکث گفت:
 -علیک سلام! گریه ات برای چیه؟! خودت خواستی مرخصی بگیری!
 سرم رو بالا آوردم و گفتم:
 -گریه نکردم که!
 با دیدن نگاه میخ شده و متعجبش به روی گونه ام یاد شاهکار امیرعلی افتادم و سریع نگاه ازش گرفتم و سرمو پایین انداختم .
 -سرتو بالا بگیر ببینم.
 کاش زودتر حرکت کنیم ... امیرعلی داشت نگاه می کرد !
 -با کی دعوات شده؟!
 به زور لب زدم:
 -بریم خونه.
 لحنش عصبی شد:
 -گفتم سرتو بالا بگیر ... به من نگاه کن.
 از پشت پرده ی اشک امیرعلی رو نگاه کردم، اما با فشرده شدن گونه ام بین انگشتهای عمو تموم بدنم لرز افتاد، ترسان میخ صورت
 امیرعلی شدم ... نکن عمو ... من می دونم تو دوست پدرمی و حالا جای پدرم ... امیرم نمی دونه عمو ... !امیرم میشکنه...
 و دیدم شکستن امیرعلی رو که سرشو پایین انداخت و جهت مخالف رفت و دوباره اشکم روی گونه ام ریخت. امیرعلی ندید که به
 خاطرش عمو سرم داد کشید تا بفهمه جای انگشت های کی روی گونه ام مونده و ندید که من فقط گریه کردم و کم مونده بود گونه
 ی دیگه ام هم دست عمو محمدرضا رو پذیرا بشه !
 اما نگفتم و یادگاری انگشتهای امیرعلی تا چند روز مهمون صورتم بود...

*** بهمن/1392

پنجمین یا ششمین لیوان چای رو سر کشیدم و جلوی خودم رو گرفتم تا لیوان رو توی فرق سر پسرک پر حرف نکوبم.
 باز یه سند دیگه از لای برکه هایی که بهش داده بودم تا سرگرم باشه و دهنشو ببندد بیرون کشید و گفت:
 -آهان، نگاه کنین استاد! منظورم تفاوت توی اقلامیه که...
 حرفش رو قطع کردم:
 -منظورت رو می فهمم !
 برکه رو از دستش گرفتم و در حالی که جلوی چشمه‌هاش تکون می دادم گفتم:
 -برای بار هزارم میگم این سندها صد در صد بدون ایراد نیستن. سندهای اصلی بایگانی شدن. اینها برای یادگیری شما هستن!
 سرش رو متفکرانه تکون داد. نفسم رو فوت کردم و از ذهنم گذشت:
 -از دست مامور مالیات و بازرس و کیانمهر هم بتونم در برم این جوجه حسابدار سیریش منو به خاک سیاه می نشونه!

پشت میزم نشستم. سر و صدای دستگاه های کارخونه روی اعصابم بود، ضربه ای به در اتاق خورد و بعدش آقای رضاییان (مدیر داخلی) وارد دفتر شد و به سمت میزم اومد و جلوی میزخم شد و با صدای آرومی گفت:

-خانوم ... یکی از سهامدار ها اومده داره بین دستگاه ها می چرخه و به کار کارگرا سرکشی می کنه. بهشون تذکر دادم که بدون هاهنگی اومدین ولی گفتن با شما قرار دارن!

چشمامو برای چند ثانیه بستم تا به اعصابم مسلط بشم. باز صدای پسرک مزاحم ناخن کشید روی اعصاب به هم ریخته ام!

-استاد؟ حتی این فاکتور هم که به سندها پیوست شدن هم نباید ایرادگیری کنیم؟؟

نگاهم رو بین اعضای قدیمی تیم و دو کارآموز جدید چرخوندم و در جواب پسره گفتم:

-آقا پولاد ... من اینهارو دست شما دادم تا از نو سند بنویسی! از فاکتورها ایراد بگیر و سند جدید براش بنویس، آخر ساعت نگاه می کنم.

مریم که اون هم زمانی کارآموز خودم بود و حالا عضو تیم حسابداری کارخونه شده بود لبخند بامزه ای زد، که یعنی اون ها هم از سوالات بی حد و حصر پسره کلافه شده بودن .

بی شک اگر هوش و ذکاوت زیاد پولاد نبود نمی تونستم تحملش کنم! اما چون می دونستم خیلی زود یه حسابدار موفق میشه نگهش داشته بودم و تا جای ممکن به سوالاتش جواب می دادم.

از روی صندلی بلند شدم و به مریم گفتم:

-به سوالات بچه ها جواب بده، من یه سر برم ببینم کی اومده!

و به سمت در رفتم و قبل از خارج شدن نگاه کنجکاو پولاد رو دیدم و بی توجه از اتاق خارج شدم. رو به رضاییان گفتم:

-کجاست؟

جلوتر رفت و گفت:

-همراهم بیاین.

لحظاتی بعد به خاطر نزدیک شدن به دستگاه های بزرگ و سر و صدایی که ایجاد کرده بودن، از شدت سر درد چشمامو ریز کرده بودم و قبل از اینکه رضاییان حرفی بزنه خودم چشم چرخوندم و وصله ناجوری که بین کارگرا بود رو پیدا کردم .

در حالی که دستهاشو پشتش به هم قلاب کرده بود با اون تیپ آنتیکش کنار کلاریفایر شیر ایستاده بود و چنان با دقت به دستگاه نگاه می کرد که انگار قرار بود به زبون بیاد!

تا رضاییان خواست حرفی بزنه کیانمهر رو اشاره کردم که یعنی «خودم دیدمش» و به سمت دستگاه ها حرکت کردم و در حینی که بهش نزدیک می شدم به کارگرهایی که توی اون سر و صدا با صدای بلند سلام می کردن جواب سلام می دادم. پشت سرش ایستادم و صداش زدم:

-جناب عابدی؟

و چون صدامو نشنید با صدای بلندتری اسمش رو تکرار کردم:

-آقای عابدی!!

سریع به سمتم برگشت و با دیدنم لبخند محوی زد و اون هم متقابلا با صدای بلند گفت:

-به به خانم رضانی!! ماشاله برای دیدنتون باید از هفت خان رستم رد شد!!

لبهامو به هم فشار دادم، دلم می خواست هُلش بدم قاطی دستگاهها تا خامه اش درست بشه! با این فکر خیبت لبخندی روی لبم نشست و با دست به سمت خروجی اشاره کردم و گفتم:

-میشه بیرون صحبت کنیم؟!

سرش رو تکون داد و با هم به سمت خروجی رفتیم به محض اینکه از شدت صداها کم شد در حین راه رفتن گفتم:

-بهتر نبود قبلش به من خبر می دادین تا از اومدنتون اطلاع داشته باشم؟!

خیلی خونسرد گفت:

-نیازی به این کار نبود، داریوش گفت اینجااین ... پس اومدم.

از حرص پوست داخلی لبمو گاز گرفتم و گفتم:

-چرا نیاز هست! اگر قرار باشه همه ی سهام دارها بدون...

ایستاد و با ابروهای درهم حرفمو قطع کرد:

-من سی درصد از سهام این شهرک رو خریدم! یعنی بخش اعظمی از ثروتم رو اینجا سرمایه گذاری کردم. پس چنین حقی رو دارم که هر وقت دلم خواست سرکشی کنم و با هر کس که به من و اموالم ربط داره ملاقات داشته باشم.

یه ابروشو بالا فرستاد و گفت:

-مگر اینکه ریگی به کفشتون باشه!

و با مکث ادامه داد:

-می خوام تیم حسابداریتون رو ببینم.

ابروهامو بالا دادم و بعد از فوت کردن نفسم گفتم:

-حتی اگر ریگی هم به کفشمون باشه خط تولید رو متوقف نمی کنیم، پس سرکشی شما به کارخونه مسلما ربطی به مشکوک بودنتون نداره،هرچند این مساله به بنده مربوط نیست! این یک؛ و دوم در مورد تیم حسابداری.

نفس عمیقی گرفتم و با لحن محکم ادامه دادم:

-اگر به خاطر همون موضوع قبلی یعنی مالیات به اینجا اومدین...

لبخند کجش که نشونه ی تایید همین حدس بود باعث شد اخمم غلیظ تر بشه و به در بزرگ اشاره کردم و گفتم:

-راه خروج از این سمت.

و پا چرخوندم تا به سمت دفتر برم که با صداش متوقف شدم:

-اصلا به پدرت نرفتی! اون خیلی مودب و خونگرم بود!

برای یه لحظه بابامو بین زمین و آسمون معلق دیدم و قلبم چنگ شد. اشک به چشمهام می دوید اما با نفس عمیقی تصویر معلق پدرم رو از ذهنم پس زدم و به خودم مسلط شدم، به سمتش چرخیدم و با پوزخندی گفتم:

-بله اما بنده کار آموز آقای شیخی بودم، نه پدرم!

سرش رو متفکرانه تکون داد و گفت:

-اوه البته! آقای شیخی یه حسابدار وارد و یه مقدار بداخلاق بود.
 قدمی برداشت که باعث شد سینه به سینه بشیم، سرش رو کمی خم کرد تا هم قدم بشه و با صدای آروم و لحن ترسناکی گفت:
 -و امیدوارم درستکار بودن آقای شیخی رو هم به ارث برده باشی تا دیگه ترس از دست دادن اموال رو نداشته باشم.
 دندونهامو به هم فشردم تا جلوی خودمو بگیرم و نگم که:
 -همه مثل خودت آشغال و مال مردم خور نیستن!
 اما ترسیدم متوجه کینه ام بشه و حساس ترش کنم، پس زبون به دهن گرفتم و به سختی لبخند زدم و گفتم:
 -حتما ... خیالتون راحت باشه.
 سرش رو با تاخیر چندبار تکون داد و در حالی که فاصله می گرفت با لحن محکمی گفت:
 -در ضمن ... هر بار که دلم بخواد میام و نه شما و نه حتی داریوش و هیچ کس دیگه! نمی تونین جلومو بگیرین.
 و چرخید و به سمت در خروجی رفت. بدنم از خشم می لرزید. کاش قدرت اینو داشتم که خرخره اشو بجوئم! لبام لرزید و اشکم روی
 گونه ام ریخت و زیر لب زمزمه کردم:
 -آخ محمد ... کاش اینجا بودی تا با نصیحت هات آروم بشم.

***فروردین/1388

لبهام لرزید:

-عمو به خدا یاد گرفتم، شما که می پرسین یهو همه ش یادم میره!
 ابروهاشو تو هم کشید:
 -بغض نکن بچه! این یادگرفتنت به درد خودت می خوره! حسابدار که اینقدر بچه ننه نمیشه!
 ساره خانوم آروم و بی حال خندید:
 -محمدرضا اذیتش نکن .
 عمو با اخم رو به زنش گفت:
 -شما کاری نداشته باش، باید یاد بگیره.
 و رو به من گفت:
 -اگر چک به روز بود توی ثبتش چی رو بستانکار می کنیم؟
 لبمو به دندون گرفتم و با شک گفتم:
 -اسناد ... پرداختنی؟
 صداشو بلند کرد:
 -با شک نگو! منتظر تایید از منی؟! محکم بگو اسناد پرداختنی، در ضمن جوابش میشه بانک نه اسناد پرداختنی!

سرمو مظلومانه تکون دادم .
 دفترش رو ورق زد و بعد از چند ثانیه سوال بعدی رو پرسید:
 -مالیات تکلیفی به چی تعلق میگیره؟
 نفسمو فوت کردم و گفتم:
 -واللای عمو من که نیام کل موارد قانونو حفظ کنم!! مگه خود شما با این همه سال سابقه کار حفظ کردین اون همه رو؟!
 با دیدن چشمهای غضبناکش طوطی وار و تند تند گفتم:
 -وزارتخانه ها، موسسات دولتی، شهرداری ها و ... امممم ... الان میگم، الان میگم، صبر کنید.
 ساره خانم با صدای بلند خندید که باعث شد عمو هم لبخند بزنه و بعد زیر لب بگه:
 -دختر تو که بلدی خب چرا حرص منو درمیاری؟!
 با معصومیت گفتم:
 -خب هول می کنم!
 با دلخوری گفت:
 -من ترسناکم مگه؟!
 بدون از دست دادن حالتیم سرمو به نشونه ی آره تکون دادم که باز ساره خانم به حرف اومد:
 -الهی بگردم! خب راست میگه دیگه محمد رضا! تو با سه من اخم نشستی روبروش شبیه ناظم های دوره ی شاه.
 عمو دفترش رو بست و گفت:
 -خیلی خب، برای امشب بسه، اما حواست باشه مرخصی ای که از دانشگاه گرفتی رو نمیدارم به بطالت بگذره، همزمان هم باید خودتو واسه کنکور ارشد آماده کنی؛ وای به حالت اگر قبول نشی.
 سرم رو تند تکون دادم و گفتم:
 -حتما ... حتما قبول می شم.
 در حالی که بلند می شد زیر لب گفت:
 -خوبه، حالا هم جمع کن برو بخواب که فردا می خوام ببرمت شرکت.
 سریع دفترهامو جمع کردم و به سمت اتاقم شلنگ تخته انداختم. سه سال و نیمه دارم درس می خونم اونم رشته حسابداری هیچ وقت به اندازه این شش هفته ای که عمو باهام حسابداری کار می کرد بهم فشار نیومده بود!
 وسایلم رو، روی میز تحریر گذاشتم و بعد از خاموش کردن لامپ و در آوردن شالم به سمت تختم رفتم و دراز کشیدم .
 تا قبل از این آدم مقیدی نبودم! همین حالا هم نیستم ولی خب شرایط خونه ی عمو ایجاب می کنه که حداقل موهامو بپوشونم تا معذب نباشم.
 پتوم رو تا زیر گلو بالاکشیدم و به سقف زل زدم و به این فکر کردم که حالا بعد از گذشت نزدیک به سه ماه از مرگ بابا شرایط خیلی بهتری دارم، هر چند که هنوز هم به امیرعلی فکر می کنم و گاهی به شدت وسوسه میشم تا یه پیام بهش بدم اما به سختی جلوی خودمو می گیرم .

آهی کشیدم و از ذهنم گذشت:

-یعنی میشه یه روزی یکی پیدا بشه که به اندازه امیر دوستم داشته باشه؟

عمومحمدرضا خیلی بداخلاق تر از زمانیه که فقط دوست بابا بود و گهگاه می دیدمش. که البته خودم یه علت هایی براش حدس می زدم.

یکیش همین مریضیه ساره خانمه. تو این چند وقت متوجه شدم که اتاقشون از هم جداست و به روشنی روز برام واضحه که با هم خاک بر سری ندارن و خب مسلما این مساله روی اخلاق بد عمو بی تاثیر نیست. هر چند اون زن مریض، بدبخت حال و حولش چیه دیگه !

به پهلوی چرخیدم و با دیدن لباس های اتو شده ام که برای فردا آماده کرده بودمشون لبخند محوی روی لبم نشست. عمو رییس تیم حسابداری شهرک صنعتی محصولات لبنی کوهستان بود. یکی از برندهای لبنی جدید و تازه معروف شده کشور که در آینده ای نزدیک صادرات محصولاتش هم آغاز می شد و براش آینده ی روشنی در نظر گرفته شده بود و حالا قرار بود عمو من رو با پارتی بازی وارد تیم حسابرسیش کنه .

از این فکر ذوقی زیر پوستم دوید و زیر لب خطاب به بابا گفتم:

-بابا جون قول میدم سربلندت کنم. من مطمئنم که می تونم.

و در حالی که هنوز لبخند روی لبم بود چشم هامو بستم

صبح روز بعد وقتی توی پارکینگ ساختمون شرکت از ماشین عمو پیاده شدم هیجانی که توی قلبم بود باعث میشد نتونم لبخندمو جمع کنم. با اخم رو بهم گفتم:

-سنگین باش و منو سرافکنده نکن.

سری به نشونه ی تایید تکون دادم و همراهش به سمت آسانسور رفتم. از ریز و درشت و هر کس که جلومون سبز میشد به عمو سلام میکردن .

بالاخره لبخندی به نگاه کنجکاو من زد و گفت:

-گاهی وقتها احترامی که به حسابدار گذاشته میشه بیشتر از رییس شرکته، بخش مالی هر نهادهای قلب اونه . دستش رو حمایتگرانه، با فاصله پشتم نگه داشت و گفت:

-باید ضربان قلب شرکت رو توی دستت نگه داری و هیچ وقت نذاری از تنظیم در بیاد.

لبخندی به روش زدم و به نشونه ی تایید پلک زدم. با هم وارد دفترش شدیم .

به من اشاره زد که روی یکی از راحتی ها بشینم و در حالی که کتش رو در میاورد گفت:

-یه دفتر اینجا دارم و یه دفتر هم توی خود شهرک. هفته ای یک بار به اونجا سر می زدم. با توجه به این که این شرکت سهامیش خاصه و هر کس بخش زیادی از ثروتش رو قرار داده لازمه که ریسک گریز باشیم.

با اینکه نفهمیده بودم منظورش چیه ولی سرم رو تکون دادم و عمو ادامه داد:

-درسته که من کارآموزهای زیادی دارم اما هیچ کدوم کار اصلی من رو نمی تونن انجام بدن. از اونها برای انجام کارهای ریز و درشت زیادی استفاده می کنم اما حس می کنم هیچ کدوم برای مسوولیت اصلی مناسب نیستن، باید حسابدار این ثروت کسی باشه

که لیاقت داشته باشه.

و نگاه پر غروری بهم انداخت که باعث شد شونه هامو صافه کنم و ناخودآگاه سینه هامو جلو بدم. لبخند رضایتی روی لبش نشست و گفت:

-محمودی بزرگ این روزها پسر ارشدش رو با خودش همراه می کنه و به احتمال زیاد در آینده ای نه چندان دور خودش رو بازنشست می کنه و پسرش جانشینش میشه.

به سمت در اتاق رفت و گفت:

-همراهم بیا تا با محمودی پدر و پسر آشناش کنم.

سریع کیفم رو روی مبل گذاشتم و به سمت عمو رفتم. با دقت توی صورتم نگاه کرد. ناخودآگاه وسواسی گرفتم و مقنعه ام رو درست کردم .

بدون لبخند زمزمه کرد:

-خوبه.

و جلوتر رفت و من هم به دنبالش کشیده شدم. اونقدر که عمو روی رفتارم حساس بود، بابام نبود! بابا همه جوره در حقم محبت می کرد اما مثل یک پدر واقعی نصیحت نمی کرد و بهم گیر نمی داد .

این خودم بودم که ناخودآگاه بعضی چیزهارو رعایت می کردم؛ مثل وارد نشدن امیرعلی به کوچه!

با نفس عمیقی فکر امیر علی رو پس زدم و بعد از هماهنگی منشی که زن سن بالایی بود به نام خانم کمالی وارد دفتر رییس شدیم، که البته عمر موندن خانم کمالی توی شرکت فقط چند ماه بود و بعدش دختر جوونی جایگزینش شد.

مطابق گفته های عمو، آقای محمودی پسرش داریوش رو جانشینش معرفی کرد و گفت:

-از زمانی که این شرکت ثبت شد، رییس این پروژه پسر من بود اما چون نیروی جوانی بود تا این قسمت خودم هم کمک کردم. اما

حالا که قراره محصولات کوهستان جهانی بشه دلم می خواد با نام پسر من این اتفاق بیفته.

داریوش، یه جوون حدودا سی ساله بود با هیکل درشت و ورزشکاری و ژستی که پشت صندلی پدرش گرفته بود درست مثل

بادیگاردها بود. یه چهره ی کاملاً خشک و شرقی که عجیب، اسم داریوش بهش می اومد .

عمو که کنارم ایستاده بود هم، منو اینجور معرفی کرد:

-ایشون هم غزاله خانم، دختر مرحوم رضانی که باهاتون صحبت کرده بودم. قراره بشه دست راست بنده و عضو قابل اعتماد بخش مالی.

داریوش که با شنیدن نام فامیلی من ابروهاش توی هم رفته بود به محض تموم شدن حرف عمو گفت:

-عذر میخوام ... دختر آقای رضانی که حسابدار شرکت کیانمهر بود؟

نمی دونم لحنش چطور بود که ناخودآگاه قلبم فشرده شد و عمو باجدیت گفت:

-بله. دختر ایشون هستن.

پوزخندی گوشه لب داریوش نشست:

-شرکت کیان که کامل از هم پاشید!

محمودی بزرگ گلویی صاف کرد و من هم ناخواسته لبام از هم باز شد:

-و خودش هم ناپدید شد!

نگاه هر سه طوری روم زوم شد که درجا دست و پامو گم کردم. داریوش با ابروهای درهم سکوت کرد و عمو یه اخم وحشتناک

تحویلم داد و آقای محمودی گفت:

-ما اینجا نه کیانمهر داریم و نه هدایت رضانی .

و خطاب به من گفت:

-من شمارو طوری می شناسم که آقای شیخی معرفی کردن. دست راست ایشون و عضو مورد اعتماد بخش مالی. امیدوارم منو از

این اعتماد پشیمون نکنید که اولین اشتباه، آخرین اشتباه شماست.

می دونستم با بیرون رفتن از اتاق توسط عمو توییخ میشم، بنابراین درصدد جمع کردن گندم بر اومدم و با لبخندی گفتم:

-بهتون اطمینان میدم درس های آقای شیخی رو بهتر از اونچه که یاد گرفتم پس میدم.

لبخند نصف و نیمه ی عمو رو که دیدم تپش قلبم منظم شد. آقای محمودی هم لبخندی زد اما داریوش هنوز اخم داشت، هر چند

که دیگه روی من زوم نکرده بود.

***اسفند/ 1392

با حرص مایه کتلتم رو هم زدم و در جواب داریوش گفتم:

-خواهش میکنم آقای محمودی! این دفعه خواستین کاری انجام بدین لطفا با من هماهنگ باشین.

-خب الان دارم بهتون میگم دیگه! فردا هم اطلاعات لازمو آماده کنید که به سهامدارها ارائه بدیم، البته اگر خواستن.

برای تلفن دهن کجی کردم و با ناراحتی گفتم:

-آقای محمودی هفته پیش من و مدیر داخلی، پسرعمه ی شمارو تقریبا از کارخونه بیرون کردیم. اونوقت شما الان دارین به من

میگین که احتمالا ایشون میشن نائب رییس هیات مدیره !

حرفمو قطع کرد و گفت:

-نه نه! شما اصلا خودتو ناراحت نکن! تا وقتی همه ی سهام دارها موافقت نکنن ایشون نمی تونن نائب رییس بشن. بعدش هم همه

می دونن شما علاوه بر حسابدار حکم معاون بنده رو دارین، حتی سهام دارها.

با ناراحتی گفتم:

-اما آقای عابدی چنین فکری نمی کنن.

-کیان عضو جدید و از اختیارات شما بی اطلاع، که من در این مورد باهش حرف میزنم. هر چند که از این به بعد نباید با ورود و

خروج ایشون به کارخونه کاری داشته باشین.

نفسمو فوت کردم و با تاخیر گفتم:

-باشه، فردا می بینمتون.

و به سمت تلفن رفتم و بعد از خداحافظی دکمه ی قطع رو زدم .

حرصم گرفته بود، حالا که آقا سمت نائب رییس رو می گرفت یعنی میشد صاحب امضا! کاری که من نمی تونستم انجام بدم. کارم

سخت میشد. در نهایت مجبور می شدم به آخرین امیدم چنگ بندازم ... مالیات!

در حالی که به در آشپزخانه تکیه داده بودم و دستم به صورت همزن خودکار، مایه کتلت رو هم میزد نگاهم کشیده شد به عکس محمد و حرفش یادم اومد:

-گوش کن غزاله، حسابداری که به فکر حروم و حلال مالش باشه موفق نمیشه. نمیگم که حروم بخور اما یه جاهایی مجبوری به ساز صاحبکارت برقصی. حسابداری برای رییسیش ارزش داره که بتونه مالیات رو به حداقل برسونه. هزینه ها رو کم کنه و سود رو زیاد. اما اگر یه جایی دیدی قراره آبروی کاریت یا زندگی اخرویت کامل زیر سوال بره سفت و سخت وایستا و زیر بار گناهایش نرو. با لبخند غمگینی گفتم:

-فکر کنم تنها خلاف تو توی کارت همین دور زدن مالیات بود! منم این کارو ادامه دادم اما اگر لازم باشه شرکتو متضرر میکنم نه به خاطر ثواب اخرویش! به خاطر ضرر کردن کیانمهر.

سرم رو بالا گرفتم و بی توجه به اخم محمد خیالیم به آشپزخانه رفتم و با صدای بلند خطاب بهش گفتم:

-می دونم از دستم عصبانی هستی، از همون موقعی که قبول کردم با داریوش برای توسعه دادن شهرک بدون اطلاع سهامدارها همکاری کنم از دستم عصبانی بودی!

روغن رو توی تابه ریختم و با صدای بلند ادامه دادم:

-بهمن حق بده؛ اگر من نبودم داریوش بعد از مرگ پدرش و رفتن تو نمی تونست زود روی پای خودش بایسته! یعنی حق نیست که بعد از این همه دوندگی و زیرآبی رفتن، من هم یه سهمی از این ثروت بزرگ داشته باشم؟

باز هم جوابی نداد! دوسال بود که دیگه جوابمو نمیداد. صدام لرزید:

-هم خودت هم خدات شاهد بودین من هیچ کار خلافی نکردم؛ کم کردن مالیات رو هم کاریه که اکثر شرکت ها انجام میدن، اگر اینکارو نمی کردم عذرمو می خواست. خودت هم این کارو می کردی! مگه نه؟

می دونستم این اخمی که از چهره ی محمد توی ذهنم شکل گرفته به خاطر تنها خلافم نیست، به خاطر کینه ایه که هر بار با دیدن کیانمهر مثل آتیش زیر خاکستر شعله می گیره.

اشکی روی گونه ام ریخت و اولین کتلت رو توی روغن انداختم. از تون صدام کم شد:

-دیدی که چقدر تلاش کردم فراموشش کنم. ولی نمیشه! تو که جای من نبودى تا بدن بابامو ببینی که از یه طناب آویزونه. تو که به خاطر اون، عشق زندگیتو از دست ندادی. تو که به خاطر اون تکیه گاهت جلوی چشمات جون نداد.

به هق هق افتادم و صدام اوج گرفت:

-من مثل تو با گذشت نیستیم. نمی تونم ببخشم. بخوام هم ببخشم نمیشه. خاطرات بدم نمیذارن.

صدام بالاتر رفت:

-این خونه و دیواراش نمیذارن.

با حرص ماهیتابه رو با روغن و کتلت توش به سمت دیوار پرتاب کردم و جیغ زدم:

-تنهائیم نمیذاره ... بی کسیم نمیذاره ... ناامیدیم نمیذاره.

دستامو توی موهام بردم و چنگ زدم و عقب عقب رفتم و به یخچال خوردم و با گریه زیر لب زمزمه کردم:

-مگه یه آدم چقدر توان داره؟! مگه من چقدر قدرت دارم؟!!

تکیه به در یخچال سر خوردم و روی زمین نشستم و هق هقم اوج گرفت:

-چی میشد خودکشی گناه نبود؟! مگه من چقدر قراره عمر کنم که این زندگی نکستی سهممه؟

کمی که آرام شدم تازه متوجه سوزش پشت دستم و ساعدم شدم و با دیدنش متوجه شدم زمانی که ماهیتابه رو پرتاب می کردم روغنش روی دست چپم ریخته ... فقط همینو کم داشتم!

بعد از چند دقیقه ای که کامل از فاز خلّ بازیم بیرون اومدم، بلند شدم و مثل بچه ی آدم آشپزخونه رو مرتب کردم و دوباره روغن توی ماهیتابه ریختم و بقیه مواد رو سرخ کردم، به دستم هم که هر لحظه شدت سوزشش بیشتر میشد خمیردندون زدم.

بعد از شام با مریم تماس گرفتم و ازش خواستم فردا به ثبت اسناد بره و دفاتر رو برای سال بعد پلمپ کنه. اظهارنامه ش رو روز قبل خودم از سایت گرفته بودم و فقط مونده بود مراجعه حضوری.

و بعدش هم یه مروری روی توضیحات فردا انجام دادم که چی تحویل سهامدارها بدم! هر چند که جز کیانمهر و داریوش مطمئن بودم بقیه سر درنیمارن چی میگم و اگر مشاورهای مالی اونها هر چند وقت یکبار به شرکت نمی اومدن به راحتی آب خوردن میشد مالشون رو بالا کشید و یه لیوان آب هم روش!

قبل از ساعت دوازده هم به تختخوابم رفتم و موبایلم رو برداشتم که ساعتش رو برای فردا شش صبح تنظیم کنم که با دیدن پیامی از جانب لیلی لبخندی روی لبم نشست:

-سلام جیگول. یه وقتی بذار بریم خرید. عید نزدیکه ها!

زیر لب زمزمه کردم:

-دیوونه، هیچ وقت از خرید خسته نمیشه.

و در جوابش تایپ کردم:

-سلام، عصرها بیکارم. هر وقت تو بگی بریم.

و نفسم رو به صورت آه بیرون فرستادم، خدا رو شکر لیلی و امیرعلی هستن، خدا می دونست اگر نبودن من خیلی وقت پیش دیوونه میشدم! دوباره صدای گوشیم بلند شد:

-فردا ساعت پنج بیا دنبالم .

در جوابش «باشه» ای زدم و بعد از تنظیم کردن ساعت، موبایلم رو روی عسلی کنار تخت گذاشتم و آباژور رو روشن کردم. برای یک لحظه توی خیالات خودم، توی اتاق نیمه تاریک پیکره ی مردی رو دیدم که لبه تخت نشسته و پشتش به منه، با ترس زمزمه کردم:

-عمو؟

با خشم صورتش رو به پهلو چرخوند و بهم توپید:

-به من نگو عمو.

و دوباره بغضم سر باز کرد و قلبم چنگ شد. خیلی وقت بود که این تپش قلب لعنتی دست از سرم برنمیداشت!

بعضی از اتفاقات هیچ وقت از ذهن آدم نمیره. مخصوصا اتفاقات بد، انگار دنبال یه شرایطی هستن که به پررنگ ترین شکل ممکن

توی ذهنت مانور بدن!

پتو رو روی سرم کشیدم و در حالی که دوباره چشمه ی اشکم جوشیدن گرفته بود چشم هامو بستم. صبح وقتی بیدار شدم و جلوی روشویی خواستم وضو بگیرم با دیدن چشمهای ورم کرده ام آه از نهادم بر اومد. امروز که قرار بود دوباره با کیانمهر روبرو بشم و احتمالا تیکه ای مبنی بر تلافی به خاطر اخراجش از کارخونه توی آستین داشت، عوض خوشتیپ تر بودن، هم دستمو سوزونده بودم هم چشمام ژاپنی شده بود. بعد از نماز و خوردن صبحونه شروع به آرایش کردم. پف چشمهام نمی خوابید و تازه با آرایش بدتر هم شد. قید خوشگل شدن رو زدم و لباسامو عوض کردم. دستم بدجور می سوخت و آستین لباسم اذیتم می کرد. اما چاره چیه؟! پماد سوختگی زدم و روش رو هم باندپیچی کردم که با کشیده شدن آستینم روی جای سوختگی بیشتر اذیت نشم. با باز کردن در خونه و برفی که توی حیاط و روی ماشین نشسته بود مثل بچه ها بغض کردم. نه از خوشی ها! چون می دونستم چه اتفاقی افتاده! وقتی توی ماشین نشستم و هر چی استارت زدم روشن نشد، به یقین رسیدم امروز یک روز گنده! با آژانش تماس گرفتم و با یک ربع تاخیر خودمو به شرکت رسوندم. وقتی پامو از آسانسور بیرون گذاشتم صدای داریوش کل طبقه رو برداشته بود. با ورود به سالن متوجه شدم بچه های طبقه پایین هم اونجا هستن. داریوش که روی تک پله ی جلوی اتاق کارگزینی ایستاده بود زودتر از همه متوجه من شد و از همون فاصله گفت: -خوبه من به شما گفته بودم امروز زودتر بیاین. و درجا همه ی سرها به عقب برگشت. با خونسردی «سلام» بلندی گفتم و در حالی که به سمت اتاقم می رفتم خطاب به داریوش گفتم: -الان میرسم خدمتون. وسایلم رو روی میز گذاشتم و در حالی که کلاهمو از روی سرم بر می داشتم متوجه شدم کسی وارد اتاق شد، با برگردندن سرم در کمال تعجب کیانمهر رو دیدم. کنار در ایستاد و گفت: -سلام، اجازه هست؟ این وقت صبح اینجا چی کار می کرد؟! سرمو کمی خم کردم و گفتم: -سلام، البته! بفرمایید. در اتاق رو با آرامش بست و قدمی به سمت راحتی ها برداشت و گفت: -حالتون خوبه؟ و نگاهش مستقیم به چشمهام بود. شال گردنم رو از دور گردنم باز کردم و گفتم: -حس می کنم دارم سرما می خورم. نگاه عاقل اندر سفیهی بهم انداخت که مشخص بود باور نکرده و ذره ای هم برام مهم نبود. صدای سخنرانی عصبی داریوش می اومد. اشاره ای به در بسته ی اتاق کرد و گفت: -همیشه اینقدر بد با کارمندها حرف میزنه!-

مثلا الان می خواست من زیرآب ریسمو بزنم؟! اونم جلوی اون که چشم دیدنشو ندارم! ابرهامو بالا فرستادم و گفتم:

-آخر ساله و فشار کار رومون زیاده، بعضی از کارمندها معنی آخر سال رو درک نمی کنن و خیلی دل به کار نمی دن، بنابراین لازمه که گاهی بهشون تذکری داده بشه.

پوزخندی زد و گفت:

-داریوش در مورد رفت و آمدم به کارخونه بهت گفت؟

چه زود مفرد شدم! دستی به مقنعه ام کشیدم و در حالی که مرتبش میکردم، پشت میزم قرار گرفتم و گفتم:

-خوب بود همون هفته پیش که اومدین کارخونه بهم می گفتین تا من هم برخورد مناسب تری نشون می دادم.

پاهاشو روی هم انداخت و گفت:

-حتی اگر نائب رییس هم نبودم شما...

حرفش رو با حرص قطع کردم:

-نمی فهمم چرا دنبال این هستین که مقابل من بایستین؟!

یهو سرپا ایستاد و در کسری از ثانیه روی میز من خم شد که باعث شد از ترس هینی بکشم و به پشتی صندلیم بچسبیم. با نگاه خشمگینی گفت:

-چون دختر هدایت رضانی هستی؛ واسم فرق نمی کنه که کارآموز شیخی باشی یا هر کس دیگه! مطمئنم خون پدر هفت خط اونقدر توی رگت هست که یه جایی ظاهر اصلیت رو نشون بدی. نمی خوام به خاطر اعتمادم به یه رضانی دیگه دوباره به پیسی بخورم و دار و ندارم رو از دست بدم!

از خشم دندونهامو به هم فشار می دادم. صندلی چرخ دارم رو عقب دادم و ایستادم، در حالی که سرم رو تا جای ممکن بالا گرفته بودم گفتم:

-اونقدر رابطه ی کاری بین شما و پدرم برام بی ارزشه که حتی گاهی اوقات یادم میره نقش شما قبلا چقدر توی زندگی مادی من پررنگ بوده !

و با لحن محکم تری ادامه دادم:

-طرف حساب من آقای محمودیه! شما هم قراره مثل بقیه سهام دارها سود پولتون رو بگیرین. هر سوالی داشتین بنده در خدمتم به شرطی که دخالت بی جا نکنید.

لبخند کمرنگی روی لبش نشست و در حالی که کمرش رو صاف می کرد گفت:

-البته! کمی خیالم راحت شد .

هر چند که مشخص بود معنی جمله اش درست خلاف چیزیه که گفته و حساسیتش رو بیشتر می کنه. آروم به سمت در اتاق عقب گرد کرد و دستش رو روی دستگیره قرار داد و با پوزخندی گفت:

-در ضمن ... شاید قراره سرما بخورین اما اینو خوب می دونم که ورم چشمهاتون به خاطر اون نیست.

و خیلی سریع از اتاق خارج شد. نگاهمو دور اتاق چرخوندم و چند تا نفس عمیق کشیدم تا بغض احتمالی رو پس بزنم. به خودم دلگرمی دادم:

-آروم باش، ماتحتش سوخته که اعتبارش رو توی بازار از دست داده و حالا مجبوره به جای رییس شرکت، نائب رییس هیات مدیره باشه! داره ناراحتیشو سر تو خالی میکنه. به حرفه‌هاش فکر نکن. همه چیز درست میشه.

اما نمی شد به حرفه‌هاش فکر نکرد، بهم توهین کرد!!! طوری منو دختر بابام خوند که انگار بابای من بدنام ترین و خلاف کار ترین آدم دنیا بوده!!!

لعنت بهت کیانمهر ... لعنت بهت.

وقتی از اتاق خارج شدم که همه سر کارهاشون برگشته بودن. به سمت اتاق داریوش رفتم و بعد از هماهنگی نسترن وارد اتاق شدم.

بی توجه به حضور کیانمهر و همین طور اخم های درهم داریوش شروع به صحبت کردم:

-فردا مهمون داریم. از مرکز واسه سرکشی میان. ناهار رو با رستوران هماهنگ کنم یا...

داریوش با کلافگی دستش رو تکون داد و گفت:

-هر کاری می کنی خودت انجام بده.

با اینکه بهم برخورد بود ولی اهمیت ندادم و سرمو تکون دادم و عقبگرد کردم، صدای فوت کردن نفسم رو شنیدم:

-چرا امروز دیر اومدین؟!

و این جمع بستن یعنی فهمیده منو ناراحت کرده. کنار در به سمتش برگشتم و جواب دادم:

-ماشینم روشن نمی شد، با آژانس تماس گرفتم تا ماشینش بیاد طول کشید.

مستقیم به چشمهام نگاه کرد و کاملا محسوس ورم چشمهام رو اشاره کرد و گفت:

-خوبین؟!

سرم رو چند بار تکون دادم، «با اجازه» ای زیر لب گفتم و از اتاق بیرون رفتم. در تمام مدت پوزخند گوشه ی لب کیانمهر روی

اعصابم بود. فقط همین مونده بود داریوش هم بفهمه ما دیشب چهار قطره اشک ریختیم!

پشت در خطاب به نسترن گفتم:

-با رستوران هماهنگ کن برای ناهار فردا. بگو یا مهمونامون رو می بریم اونجا یا غذا رو تحویل می گیریم ازشون.

سرش رو تکون داد و گفت:

-برای چند نفر؟

کمی فکر کردم و گفتم:

-فعلا آمار ده نفره بده، اضافی بیاد بهتر از اینه که کم باشه.

«باشه» ای زیر لب گفت. به سمت اتاقم رفتم و تا پایان ساعت کاری از اتاقم خارج نشدم و بیشتر وقتم با تلفن زدن و هماهنگ

کردن گذشت. حتی موقع جلسه سهامداران هم خانم کرامتی به جام رفت و توضیحات لازم رو داد. جلسه مهمی نبود که احتیاج باشه

خودم برم، یه جورایی تجدید دیدار بود! تنها اتفاق مهمش هم انتخاب کیانمهر به عنوان نائب رییس بود که مجبور شدم چند دقیقه

ای به سالن کنفرانس برم تا بعدا داریوش سرم غر نزنه!

سر ظهر هم مریم با دفاتر پلمپ شده اومد و دفاتر مربوط به شرکت رو تحویل داد و دفاتر مربوط به کارخونه رو با خودش برد.

ظهر بی حواس به سمت پارکینگ رفتم و با دیدن جای خالی ماشینم به خاطر آوردم که صبح بدون ماشین اومدم .
از در پارکینگ خارج شدم و به سمت خیابون رفتم که تاکسی بگیرم اما با دیدن ماشین امیرعلی که سمت دیگه ی خیابون با دیدنم توقف کرد نفسی از سر آسودگی کشیدم، از همون فاصله برای هم سری به نشونه ی سلام تکون دادیم و بعد از عرض خیابون رد شدم و سوار ماشین شدم.

-سلام خوبی؟ اینجا چیکار می کنی؟

ماشین رو به حرکت در آورد و گفت:

-مرکز خرید سلطانی کار داشتم. اتفاقی دیدمت. ماشینت کو؟

کیفم رو توی بغلم گرفتم و گفتم:

-صبح روشن نشد. از آژانس ماشین گرفتم.

با ابروهای بالا داده گفت:

-یکم سشوارو روی کاربراتو نگه میداشتی سریع روشن می شد. یا به من زنگ میزدی!

شونه هامو بالا انداختم و گفتم:

-دیگه وقت این کارا رو نداشتم.

با نگاه به مسیر گفتم:

-داریم کجا میریم؟

با لبخندی گفت:

-به لیلی بگم سوار ماشینم بودی و رسوئدمت خونه ی خودت منو راه نمیده. پس ناهار در خدمت هستیم، بعدازظهر هم که میخواین برید خرید، با ماشین من برید.

لبخندی زدم و مخالفتی نکردم. خب خودمم حسابی خسته بودم و اصلا دلم نمی خواست با این همه خستگی، یک ساعت هم برم پای گاز وایستم .

نگاه کوتاهی به نیمرخ امیرعلی انداختم و دوباره به بیرون خیره شدم. یه قسمت هایی از سرنوشت هست که هر کار کنی همیشه

تغییرش داد، مثل همین حضور امیرعلی توی زندگی من !

پنج سال قبل دوست پسر من بود و در آستانه ازدواج بودیم، ولی با مرگ پدرم و وضعیت بد اجتماعی از امیر فاصله گرفتم، اما دوباره به عنوان شوهر دوستم باهاش روبرو شدم! حالا هم که مثل خواهر و برادر همراهم هستن و جز تنها کسانی هستن که از دلتنگی های من و بلاهایی که سرم اومده باخبرن!

البته لیلی فقط می دونه که من و شوهرش همکلاسی بودیم نه چیز دیگه ای !

شاید ته دلم دوست دارم زمان برگرده عقب و با امیرعلی به هم نزنم و با هر سختی که هست بهش برسم اما وقتی توی همین

لحظه بهش فکر می کنم می بینم همیشه چیزی رو عوض کرد و بهتره به عنوان برادر و شوهر دوستم بپذیرمش .

با توقف ماشین توی پارکینگ تشکری کردم و پیاده شدم. زودتر از امیر وارد آسانسور شدم. اما فکری که دوباره درگیر گذشته های

شیرین و غیرقابل برگشت شده بود رو نمیشد ندید گرفت!

***تیرماه/1388

با ناراحتی به گریه مظلومانه ساره خانم نگاه می کردم. اونقدر ضعیف شده بود که حتی نمی تونست به راحتی گریه کنه .
از وقتی از مطب دکترش برگشته بودن، عمو محمدرضا رفته بود توی اتاقش و ساره خانم هم گریه می کرد. سرطان سینه اش به مرحله پیشرفته ای رسیده بود و بقیه ی اعضای بدنش از جمله کبد و ریه هاشو درگیر کرده بود و دیگه درمان رو پاسخ نمیداد .
به قول خودش سایه مرگ بالای سرش دیده میشد. با دست بهم اشاره کرد کنارش بشینم. من هم از آشپزخونه فاصله گرفتم و به سمتش رفتم.

وقتی کنارش نشستم به گرمی دستم رو گرفت و با چشم های اشکی توی چشام نگاه کرد:
-من زیاد زنده نمی مونم ... نمی دونم می تونم قبل از مردنم مهسامو ببینم یا نه. وقتی مردم و...
با ناراحتی حرفشو قطع کردم:
-توروخدا نزنین این حرفو.
سرشو به چپ و راست تکون داد و گفت:
-من اینا رو بگم یا نه مرگ دست نگه نمیداره ... به دخترم دلگرمی بده .
شاید یک ربع تمام وصیت دخترشو کرد و من هم همه ی حواسم به این بود که عمو با ناراحتی رفته توی اتاقش و برای آروم کردن اون چیکار باید کنم؟!
وقتی که دیگه مطمئن شدم ساره خانم حرفی در رابطه با شوهرش نمی خواد بزنه، نگاهمو از در اتاق عمو گرفتم و رو بهش گفتم:
-عمو خیلی بهم ریخته. چرا آرومش نمی کنین؟
با غم به در اتاق نگاه کرد و گفت:
-چند ساله که درگیر این بیماری ام و خیلی وقته که از هم فاصله گرفتیم.
با حالت بی نهایت غمگینی سرشو پایین انداخت و گفت:
-خوبه که اینجا یی.
یه حس گذرا با تمام سرعت از قلم عبور کرد و بدنم مور مور شد. دوباره به در اتاق چشم دوختم و هر چه کردم نتونستم جمله ی ساره خانم رو معنی کنم. حتی لحنش رو هم نتونستم تشخیص بدم.

***اسفند/1392

لیلی با صدای بلند خندید و من با دیدن نگاه هیز فروشنده به لیلی چشم غره رفتم و زیر لب غر زدم:
-کوفت!
و دستش رو گرفتم و از بوتیک بیرون زدیم. به بازوم ضربه ای زد و گفت:
-وای غزال تو همچنان تخس و بداخلاقی، من واقعا به خاطر چی با تو دوست شدم؟
اخمی مصنوعی کردم و گفتم:
-خیلی نامردی لیلی! واسه هر کی بداخلاق بودم واسه تو نبودم.

چشمکی زد و گفت:

-اون که بله! هنوز یادم نرفته سر کلاس های دکتر رامین فر منو به خنده می انداختی و خودت نمی خندیدی و استاد همه ش به من تذکر می داد!

با یادآوری قیافه ی استاد لبخند پهنی روی لبم نشست و سرم رو تگون دادم. از ذوق جیغ کشید:

-وای اون سر همی قرمزه رو نگاه کن!!!

و پلاستیک های خریدشو توی بغل من چیوند و به سمت ویتترین لباس های نوزادی رفت. با خنده دنبالش رفتم. چسبیده بود به شیشه و با خودش حرف می زد:

-مامان قربون اون لپای گلیت بشه خوجلی موجلّی.

رو تُرش کردم:

-زشته لیلی، مثل بچه آدم برو لباسو قیمت کن و اگه می خوای بخرش، چرا این اداها رو از خودت در میاری؟!

چپ چپ نگاهم کرد و غر زد:

-ایش! بی ذوق!

ازم رو گرفت و وارد مغازه شد. با لبخند غمگینی به رفتنش نگاه کردم، من بی ذوق نبودم! فقط ذوق بعضی چیزها قرار بود روی دلم بمونه. نفسم رو به صورت آه بیرون فرستادم و دنبالش به داخل مغازه رفتم.

یک ساعت بعد دو تایی در حالی که کلی وسایل توی بغلمون بود به سمت ماشین امیر رفتیم. صدای آه و ناله لیلی هم بلند شده بود. با غر غر سوار ماشین شد:

-وای خدا مُردم! از کمر و پا افتادم.

در صندوق عقبو بعد از جابجا کردن وسایل بستم و سوار شدم.

-عزیز دلم کسی مجبورمون نکرده بود همه خریدامونو همین امروز انجام بدیم !

شالش رو مرتب کرد و جواب داد:

-عمر! اگر بشه تو رو واسه یه روز دیگه گیر آورد!

ماشین رو به حرکت در آوردم و با قرار گرفتن توی مسیر خونه با لبخند قدردانی گفتم :

-ممنونم خواهری، اگر تو نبودی مطمئنا وقتی برای خرید کردن واسه خودم نمیداشتم .

سرش رو به نشونه ی دونهستن تگون داد و گفت:

-می دونم شعور نداری! خودم برات سبزه سبز می کنم .امیر هم برات آجیل و میوه میخره که ما اومدیم عید دیدنی از خجالتمون دربیای.

آروم خندیدم. خدا با حضور لیلی توی زندگیم بهم لطف بزرگی کرده بود. توی حجم کاری این روزها واقعا به یه تفریح برای تمدد اعصاب نیاز داشتم. مخصوصا فردا صبح که قرار بود نتیجه ی یک سال حساب و کتابم تایید بشه.

صبح زود من و مریم با دفتر و دستک مربوط به کارخونه و شرکت و آقای امینی و اسناد مربوط به آزمایشگاه، حاضر و آماده منتظر بازرسی بودیم، البته با هماهنگی های لازم رستوران و پذیرایی! داریوش هم هر ده دقیقه سرک می کشید و رو اعصاب من یورتمه

می رفت .

خودش هم دقیق نمی دونست چی می خوا! دست آخر کشیدمش کنار و با حرص گفتم:

-چیه آقای محمودی؟! به کار من اطمینان ندارین؟

لبخند گیجی زد و گفت:

-از شما خیالم راحت، می دونم مثل قبل سربلندم می کنین .

ابروهامو تو هم کشیدم:

-پس مشکل چیه؟

نفسش رو فوت کرد و در حالی که به سمت اتاقش می رفت گفت:

-هیچی!

با اخم به رفتنش نگاه کردم، اینم یه چیزیش می شدها!! تنش به تن پسرعمه اش خورده از حالت عادی خارج شده.

با یادآوری کیانمهر نفس عمیقی کشیدم. خدارو شکر امروز نیومده بود. همین نیومدنش باعث شد با فکر آسوده تری از مهمونام

پذیرایی کنم و اگر عیب و ایراد کوچیکی هم وجود داشت بین خودمون حل کنیم و قضیه بازرسی هم ختم بخیر بشه.

و البته داریوش هم حالت عادیشو به دست آورد و بالاخره یه لبخند و یه خسته نباشید با انرژی تقدیم من و مریم و آقای امینی کرد .

وقتی پنج سال قبل آقای شیخی و محمودی بزرگ، من و داریوش رو کنار هم قرار دادن تا همکاری کنیم، حتی یک درصد هم

احتمال نمی دادم بتونم باهاش کنار بیام. چرا که اون هم مثل کیانمهر من رو کپی برابر اصل بابام می دید. البته یه فرق هایی هم

بین اون و کیانمهر بود، اما نمی دونم چرا محمد از همون اول حد و حدود تعیین کرد!!!

***شهریور/1388

با ناراحتی گوشی تلفن رو سر جاش گذاشتم. داریوش که تا اون لحظه به در اتاق تکیه داده بود، تکیه اش رو برداشت و به من و

پدرش نزدیک شد. آقای محمودی با ناراحتی گفت:

-اینطور که من از صحبت هات متوجه شدم اثری از بهبودی نیست!

سرمو به نشونه ی آره تکون دادم. داریوش یک قدمی صندلی پدرش ایستاد و به من که مقابلشون ایستاده بودم زل زد و گفت:

-این همه دکتر توی این کشوره! چه اصراری هست که بره کانادا!!

دستامو به هم پیچیدم:

-دخترشون اونجا زندگی می کنه. بیشتر خود خانم شیخی اصرار داشت که برن .

ناخودآگاه بغض کردم و نتونستم حرف دیگه ای بزنم. اخم داریوش شدیدتر شد و آقای محمودی سرش رو پایین انداخت .

«با اجازه» ای زیر لب گفتم و از اتاق ریاست خارج شدم. صدای غمگین عمو بیشتر از بیماری ساره خانم آزارم میداد، حتی اگر با چند

ثانیه تاخیر می اومد.

نمی خواستم ساره خانم بمیره! دلم نمی خواست تنها حامیان زندگیمو از دست بدم. اون هم حالا که دوباره داشتم سرپا می ایستادم!

به اتاقم رفتم و در رو بستم. با قدم های بلند خودمو به میز عمو رسوندم و روی صندلی نشستم. اشکهام خیلی سریع جاری شدن.

خدایا ساره خانم خوب بشه .

هنوز حالم جا نیومده بود که به در اتاق ضربه ای خورد و بعدش داریوش وارد اتاق شد. سریع اشکامو پاک کردم. از حضور یهویی متعجب بودم.

یاد حرفای عمو افتادم که قبل از رفتنش می گفت حواسم به داریوش باشه. میگفت این پسر مثل پدرش صاف و صادق نیست و فکرهای ترسناکی تو سرشه! اما من حس خوبی بهش داشتم. بارزترین صفتش بلند پروازیش بود؛ از محدود صفت هایی که باعث میشد من یک شخص رو تحسین کنم!

با قدم های آرام به میز نزدیک شد و گفت:

-برای همسر دوست پدرتون گریه می کنین؟!

بینیمو بالا کشیدم و گفتم:

-چیزی بیشتر از نسبتیه که گفتین! من به این زن و شوهر مدیونم.

سرش رو متفکرانه تکون داد و گفت:

-حضور شما قوت قلب منه ... پس حداقل ظاهرتون رو قوی نگه دارین.

ناخودآگاه تک خنده ای کردم و گفتم:

-منم در اتاق رو بسته بودم که ظاهرم حفظ بشه!

با لبخندی سرش رو تکون داد و گفت:

-پدر من و استاد شما دیگه وقت بازنشسته شدنشونه! من و شما در آینده ای نزدیک قراره همکار رسمی هم باشیم.

از تصور یه آینده ی روشن و یک زندگی مستقل لبخندی روی لبم نشست و گفتم:

-بله ... آقای شیخی در این مورد باهام حرف زده.

با دست به راحتی ها اشاره کردم:

-بفرمایید.

سرش رو به نشونه ی نه تکون داد و قدمی به عقب برداشت و گفت:

-فقط می خواستم مطمئن بشم همکار آینده ام حالش خوبه و قرار نیست به راحتی از پا در بیاد .

لبخند کجی گوشه ی لبم نشوندم و به رفتنش خیره موندم. واضح بود اونچه که برای داریوش مهمه آینده ی شغلی خودش و بیماری ساره خانم و یا ناراحتی من ذره ای براش اهمیت نداره. به قول معروف اومده بود دم منو ببینه. خیلی دلم می خواست بدونم چه برنامه هایی داره .

با همین چند جمله ای که گفت حواس منو از ناراحتیم پرت کرد و یه اعتماد به نفس کاذب بهم تزریق کرد که باعث شد تا پایان

ساعت کاری خودمو مشغول کنم، تا کمتر ضعیف به نظر بیام!

اما همه ی اون ظاهرسازی فقط تا رسیدن به خونه ادامه داشت. به محض اینکه توی اون چهاردیواری تنها می شدم، وحشت تنهایی

و بی کسی مثل خوره می افتاد به جونم و تا وقتی گریه نمیکردم، آرام نمی شدم.

یک هفته ی تمام به همین وضع گذشت، ناراحتی ها و گریه های توی خونه و رفتار خوب و محترمانه داریوش توی شرکت تکرار می

شد تا اینکه عمو با تلفن خونه تماس گرفت و خبری که ازش می ترسیدم رو بهم داد .

دست تقدیر یکی دیگه از عزیزانمو ازم گرفته بود و حالا حامی زندگیم، همسفر زندگیش رو از دست داده بود.

با همه ی تنهایییم بعد از چند ساعت گریه و بی تابی خودمو جمع و جور کردم و شروع کردم به سر و سامون دادن به وضعیت خونه و هماهنگی های لازم برای برگشتن عمو بدون ساره خانم! و مهسا و شوهرش.

صبح عمو با تلفن خونه تماس گرفت و گفت که ایرانن و کارها و هماهنگی های لازم برای انتقال ساره خانم رو دارن انجام میدن. به کمک حمیده خونه رو مرتب کردیم و بقیه آشنایان عمو هم که خبردار شده بودن به اونجا اومدن و در حین عزاداری هماهنگی های مربوط به قبرستون و رستوران برای روز سوم و انجام دادند.

مثل یه ربات کارهایی که بهم محول می شد رو انجام می دادم. ذهنم می رفت به هفت ماه قبل و مرگ پدرم؛ انگار روی زخمی رو کنده باشی و دوباره دردش رو حس کنی دردش تازه شده بود !

ساعت سه بعدازظهر بود که بالاخره عمو و دختر و دومادش رسیدن. خونه غلغله شد. دلم بیشتر از قبل گرفت، من حتی یک روز هم نتونستم برای پدرم عزاداری کنم. امیرعلی هم به روم آورده بود که حتی یه پارچه مشکی به دیوار نصب نکردیم .

فقط عمو یه بار به خاطر دل من پول داد بیرون و غذا پختن و خیرات کردن. همون هم دستش درد نکنه، ازش توقعی نداشتم !

گریه های مهسا دل آدم رو ریش می کرد، طوری که غریبه تر ها هم براش اشک می ریختن، عمو اما سرش به زیر افتاده بود و از کسانی که بهش تسلیت می گفتن تشکر می کرد، نیم ساعت بعد هم، همه حاضر و آماده برای مراسم خاک سپاری رفتیم.

آخر شب که مهمان ها یکی یکی می رفتن، داشتم به حمیده برای خشک کردن ظرفها کمک می کردم که مهسا با چشم های پف کرده وارد آشپزخونه شد و تلو تلو خوران به سمت یخچال رفت و لیوان آبی پر کرد و در حالی که پشت میز می نشست رو به حمیده گفت:

-یه مسکن بهم میدی؟

حمیده خانم از آشپزخونه خارج شد. به مهسا که نگاهم می کرد لبخند کم جونی زد و به کارم ادامه دادم.

-مامانم خیلی درد کشید؟

به سمتش برگشتم و بغض کرده سرم رو تکون دادم. قطره اشکی از چشمش چکید و رو بهم گفت:

-شنیدن صداش هر روزه از پشت تلفن برای یک روز کامل بهم انرژی می داد ... این چند وقت که پیشم بود...

لبهاشو به هم فشرد و نگاهش رو به نقطه ای دیگه دوخت. خواستم حرفی بزنم که با صدای بی نهایت لرزونی گفت:

-چجوری با غم پدرت کنار اومدی؟

با غم نگاهش کردم و بعد از چند ثانیه نفسم رو به صورت آه بیرون فرستادم، پارچه ی توی دستمو روی سنگ کابینت گذاشتم و به سمت میز رفتم و روبروش نشستم و با لبخند کجی گفتم:

-کنار نیومدم ... خدا ساره خانم رو بیامرزه ... دلت برای مادرت تنگ میشه اما با خیال راحت براش فاتحه می خونی و از کسی برای مرگش گله نمی کنی.

دست هامو جلو بردم و روی دستهایش گذاشتم:

-اما من تنها انگیزه ام برای ادامه زندگی اینه که رییس شرکت پدرم رو پیدا کنم و ازش بخوام برام توضیح بده .

قطره اشکی روی گونه ام چکید، پاکش کردم و با لبخندی ادامه دادم:

-خدا بخواد خودت در آینده بچه دار میشی و به عالمه خاطرات خوب از مادرت داری که براش تعریف کنی ... اما من...

حرفمو نیمه رها کردم، نفس عمیقی کشید و لبخند زد. سرش رو تگون داد:

-خدا رو شکر که اینجایی، بابا حاضر نمیشه بیاد پیش من زندگی کنه، فکر نکنم خودم هم به این زودی بتونم پیام ایران! شوهرم تازه کارش گرفته.

ناخواسته دندونامو به هم فشردم. علنا داشت پدرش رو به من می سپرد! چرا اینقدر در نظر اونها تنها حامی زندگی من ضعیف بود که بشه به یه موجود بی دست و پا مثل من سپرده بشه!

حمیده خانم بالاخره با یه بسته قرص برگشت و مهسا بعد از خوردن قرصش آشپزخونه رو ترک کرد. ته مونده انرژی هم تحلیل رفته بود. ناچاراً به حمیده شب به خیری گفتم و به اتاقم برگشتم .

خدا رو شکر مهسا ازم نخواستسته بود که توی اتاق مجردی هاش بمونه و با شوهرش به اتاق میهمان رفته بودن.

با خستگی خودم رو روی تخت انداختم. قرار بود مراسم سوم رو فردا برگزار کنیم .

دلم می خواست برم پیش عمو و دلداریش بدم. بهش بگم گریه کن، اگر گریه کنی سبک میشی. اما می دونستم عمو الان بداخلاق تر از هر زمانیه. با یادآوری شونه های افتاده اش و بغض توی صداسش قلبم فشرده شد و دوباره اشکهام جاری شد.

***اسفند/1392

ماشین رو پارک کردم و پیاده شدم. در حینی که به سمت دفتر می رفتم به کارگراها سلام دادم؛ اونقدر ذهنم به خاطر حسابهای آخر سال به هم ریخته بود که حواسم نبود در بزنم و بدون در زدن وارد دفتر شدم .

چند ثانیه با تعجب به پولاد که با دیدنم از روی میز مریم پایین اومد و سرپا ایستاد و بعد به مریم که در حال مرتب کردن شالش بود نگاه کردم؛ خیلی سریع خودمو جمع کردم و ابروهامو درهم کشیدم و خیلی جدی بهشون سلام کردم و به اتاق خودم رفتم .

قبل از بستن در صدای آروم مریمو شنیدم که خطاب به پولاد گفت:

-وای آبروم رفت.

در اتاق رو بستم و به سمت میزم رفتم، دختره یک ذره عقل تو سرش نیست! حالا به فرض بگیریم چیزی هم بینتون هست! جا قحطه؟! حالا درسته که کار خاصی انجام نمی دادن ولی اگر جز من کسی دیگه درو باز می کرد و اون فاصله ی نزدیک رو می دید با خودش چه فکری می کرد؟

به در ضربه خورد و بعد مریم وارد اتاق شد. گونه هاش گل انداخته بودن. به روش نیاوردم که پولاد رو در حالی که دستاش زیر شال مریم بوده دیدم !! پالتومو درآوردم و روی پشتی صندلیم انداختم و در همون حال تند تند صحبت کردم:

-لیست حقوق و دستمزد ها آماده اس؟ !

مریم هم طوطی وار جواب می داد:

-بله.

-عیدی و سنوات ها رو چی؟

-بله.

-پاداش اون دو تا کارگرهایی که رضایان گفته بود؟
 -اونم محاسبه شده.
 -سندها و ضمائم آماده اس؟
 با زونکنی که دستش بود به سمتم اومد و گفت:
 -میخواهی خودت هم یه نگاه بنداز، آقای اشرفی و محمدی کامل چک کردن، خودم هم یه نگاه انداختم، امضا کن تا بدم اشرفی تو سیستم ثبت کنه .
 سرم رو تکون دادم و زونکن رو ازش گرفتم و گفتم:
 -فیش ها رو هم آماده کن، ظهر میرم شرکت امضای آقای محمودی و آقای عابدی رو هم روی سندها می گیرم که تا آخر هفته حقوق کارگرا رو بریزیم .
 چشمی گفت و به سمت در رفت، قبل از خروجش به سمتم برگشت و با سر به زیر افتاده گفت:
 -غزاله راجع به پولاد...
 حرفش رو قطع کردم و گفتم:
 -راستی گفתי پولادا می خوام اشرفی رو ببرم توی تیم حسابداری شرکت، با آقای محمودی صحبت کردم و گفته می تونیم نیرو بگیریم. با توجه به اینکه پولاد پیش من و تو دوره گذرونده و روش حسابداریش با ما یکیه و بچه ی باهوشیه ترجیح میدم اولین گزینه ام باشه.
 لبخندی کل صورتش رو پوشوند:
 -من بهش بگم؟
 در حالی که زونکن رو باز می کردم گفتم:
 -بهش بگو و اگر موافق بود با حراست و گزینش هم هماهنگ می کنم برای مصاحبه.
 سرش رو تکون داد و خواست در رو باز کنه که با لحن محکم گفتم:
 -در ضمن...
 به سمتم برگشت. خودکارم رو توی دستم چرخوندم و گفتم:
 -یه مقدار مراعات کنید. امینی —حراست— آدم زیر آب زنیه.
 سرش رو با خجالت پایین انداخت و بعد از گفتن «چشم» ی بیرون رفت .
 مریم وقتی به تیم اضافه شد که محمد هنوز بود، دختر خوب و پرکاری بود. توی کارش خیلی مصمم بود و قابل اعتماد؛ اما خیلی دلرحم بود و همین تنها و بزرگترین نقطه ضعفش بود. شاید آوردن پولاد به تیم کار درستی بود، چون پولاد برعکس مریم خیلی خلق و خوی جدی ای داشت و مکمل خوبی برای هم محسوب میشدن.
 سرم رو با لبخندی تکون دادم و شروع کردم به چک کردن لیست ها و امضا کردنشون تقریباً آخرای کار بود که موبایلم زنگ خورد. شماره ی عرفان صدری بود، رییس حسابداری شرکتی که بزرگترین خریدار محصولات ما محسوب می شدن. من که می دونستم درد این بشر چیه که دقیقاً آخر سال یاد من می افته و مهربونیش میزنه بالا.

لبخندی روی لب نشوندم و به تماسش جواب دادم:

-سلام عرض شد جناب آقای صدی.

صدای خنده ی بلندش توی گوشی پیچید:

-سلام علیکم خانم رضانی، از نوع سلام کردنت مشخصه می دونی واسه چی زنگ زدم!

با اینکه می دونستم منو نمی بینه سرمو تکون دادم و گفتم:

-صد البته. ولی شرمندتم! تا دو سه روز دیگه تک تک نیروهامو لازم دارم و بعدش هم که همه میرن مرخصی تعطیلات!

انگار که اصلا نفهمیده من چی گفتم، جواب داد:

-فقط دو تا از کارآموز ممتازها تو بفرست برای چک کردن، شما که از سرتون گذشت! ما این هفته بازرسی داریم، با رییس هم صحبت کردم و بهشون حق الزحمه هم میدم.

نفسمو فوت کردم و گفتم:

-میگم نیروهامو لازم دارم، تازه کم هم دارم و...

با لحن خبیثی حرفمو قطع کرد:

-خانم خانما یادت نره که سر معاملات فصلی کارت پیش من گیره ها!

یه ابرومو بالا دادم:

-الان تهدید کردی دیگه؟!!

باز هم با صدای بلند خندید:

-فقط خواستم بهت یادآوری کنم نیمه ی اول فروردین دوباره به هم می رسیم .

لبهامو با لبخند به هم فشردم و گفتم:

-تاکی شرکتین؟

آ باریکالا دختر خوب! روزهای آخره و تا هشت شب هستم.

با خودکارم روی میز شکلی فرضی کشیدم و با چند ثانیه تاخیر و بعد از اینکه یکم وضعیت رو بالا و پایین کردم جواب دادم:

-بعد از ظهر دو نفر می فرستم. دو تا خانم احتمالا.

قدردان تشکر کرد:

-ممنونم خانم. پس منتظر تماس هستم.

-باشه، فعلا.

و به تماس خاتمه دادم، لبخندم از بین رفت و ذهنم کشیده شد به معاملات فصلی که صدی بهش اشاره کرده بود. موضوعی که من می خواستم از طریق اون یه ضرر کوچیک به شرکت وارد کنم. البته اسمش کوچیک بود و اگر سازمان مالیات بو می برد که سالهای پیش هم دورشون می زدیم جریمه ی هنگفتی برامون می بریدن .

نفسمو بیرون فرستادم و آخرین لیست رو هم امضا کردم و زونکن رو بستم .خودکارو سر جاش گذاشتم و تصمیم گرفتم فعلا اقدامی نکنم. اینجوری اعتبار کاری خودم می رفت زیر سوال و کسی کیانمهر رو مقصر نمی دونست!

سرم رو به پشتی صندلی تکیه دادم و چشم هامو بستم. تا وقتی بابا دست به خودکشی نزده بود، با اینکه همیشه بد و بیراه نثار کیانمهر و آبا و اجدادش می کرد هیچ وقت اون رو دشمن خودمون نمی دونستم .
چرا که تا حدی در جریان بودم که بابا قبل از این با کیان دستش توی یک کاسه بوده. اما این که کیانمهر پشت بابا رو خالی کرد و همه ی کاسه کوزه ها سر بابا شکست، با مرگ تلخ بابا شد هدفم واسه زندگی.
اون موقع ها که تازه توی شرکت پا گرفته بودم و محمد عملا خونه نشین شده بود همزمان که خودمو توی کار غرق می کردم جسته و گریخته از داریوش هم اطلاعات می گرفتم...

***آبان/ 1388

داریوش دستش رو دور لیوان چاییش حلقه کرد و با لبخندی روی لبش گفت:
-من رسماً پیشنهادمو پس می گیرم، چون هر کی دوست دارین به آقای شیخی بگین برگرده سر کارش.
لبامو جلو دادم:
-دست شما درد نکنه! یه سوال پرسیدما!
سرش رو به چپ و راست تگون داد و گفت:
-بله ... اما بعدش رگبار سوالاتتون شروع میشه.
چشمامو مظلوم کردم و گفتم:
-خودتونو بذارین جای من...
یه دستش رو به نشونه ی سکوت بالا گرفت و گفت:
-خیلی خب! می گم...
چند ثانیه چشماشو مثلاً به نشونه ی فکر کردن چرخوند و گفت:
-کیانمهر شم اقتصادی بالایی داشت و همینطور هوش زیاد. پدرت هم همین طور و صفت مشترک جفتشون زیاده خواهیشون بود.
خب این صفت پدرم به من هم رسیده بود و من هم دلم می خواست هر چه زودتر به همه چی برسم اما خب با توجه به وضعیتم یه مقدار محافظه کار بودم. با یه ناراحتی غیرارادی منتظر بودم داریوش به حرف هاش ادامه بده:
-اونطور که من در جریان بودم کیانمهر و آقای رضانی با هم دستی هم قسمتی از سود سهام دارها رو بدون اینکه بفهمن کسر می کردن و بنا به دلایلی برمیداشتن. این رقم که در برابر رقم اصلی خیلی جزیی بوده اصلاً به چشم نمی اومده .
ابرو درهم کشیدم و گفتم:
-پس چطور فهمیدن؟!
کمی از چاییش خورد و گفت:
-برای کیانمهر مشکلی پیش اومد که مدتی از شرکت دور موند، یه ... مشکل شخصی.
سرمو تگون دادم و داریوش ادامه داد:
-هنوز کیان با مشککش درگیر بود که متوجه شدیم شرکت در حال فروپاشیه و سهامدارها هم از صاحب شرکت شکایت کردن. پدر

کیان ... یعنی شوهر عمه ام با یه وکالت نامه از طرف کیان افتاد دنبال کارهایش و پدرت و وکیل اصلی کیان مقصر شناخته شدن ... شاید اگر اون دو نفر پشت همو داشتن ، منظورم پدرت و وکیل کیانه، کسی نمی تونست جرمشون رو ثابت کنه اما اون ها خودشون رو مبرا و همدیگه رو لو دادن .

ابروهام درهم رفت و گفتم:

-چطور شد که کیانمهر مقصر شناخته نشد و همه تقصیرها افتاد گردن بابای من؟

لیوانش رو روی میز گذاشت و کمی به جلو خم شد:

-پدرت تنها نه ... وکیل هم مقصر بود. خدا پدرت رو بیامرزه، ایشون که فوت شدن ولی وکیل الان زندونه .
و دستهایشو تابی داد و گفت:

-من همینقدر بیشتر نمی دونم! شاید پدر کیان با ثروتش تونسته پول سهامدارها رو پس بده که دیگه از کیان شکایتی نشده! شاید هم وکیل جدید پدر کیان کار درست تر بوده!

هر دو چند ثانیه در سکوت به هم نگاه کردیم و داریوش با صدای آرومی سکوت رو شکست:

-علتی که گفتم کیان و پدرت از سود سهامدارها کسر میکردن رو نمیخواهی بدونی؟

با گیجی نگاهش کردم و آروم گفتم:

-بگین .

صدایش حالت مرموزتری به خودش گرفت و گفت:

-من می خوام کارخونه رو توسعه بدم و شعبه بزنم .

هر چند که نمی فهمیدم حرفش چه ربطی به علت کار کیانمهر و بابا داره ولی به کل یادم رفت بحثمون چی بود. با ذوق گفتم:

-این که خیلی خوبه! می دونین چقدر سود توشه؟!

دستش رو خیلی سریع به نشونه ی کم کردن صدام تگون داد و گفت:

-آروم تر خانم! یه بار دیگه اینطور داد بکشین همه می فهمن .

لبمو به دندون گرفتم و با صدای آرومی گفتم:

-ببخشین. ادامه بدید .

نفس عمیقی گرفت و گفت:

-این کار نیاز به سرمایه ی زیاد داره و با اینکه سود خوبی توشه ولی ریسک پذیره؛ این مبلغ توی دست هیچ کدوم نیست و

سهامدارها حاضر نیستن سرمایه جدید بدن .

با شک گفتم:

-چرا ریسک پذیر؟! محصولات ما دارن جهانی میشن و همین که قابلیت ثبت اختراع داشتیم یعنی یه امتیاز بزرگ و خواه ناخواه

ریسک توی کارمون خیلی کمه .

سرشو چند بار تگون داد و گفت:

-منظورم اضافه کردن محصول جدید با برند کوهستانه، محصولی غیر از لبنیات .

ابروهام بالا رفت و در سکوت منتظر شدم حرفش رو ادامه بده:

-خودم چنین سرمایه ای ندارم و می دونم اگر به پدرم بگم حمایت نمی کنه، سهامدارها هم راضی نمیشن. می خوام باهم همکاری کنیم تا موقعی که سرمایه جور بشه.

با شک گفتم:

-منظورتون رو متوجه نمیشم!

دست به سینه شد و گفت:

-کاری مشابه کار کیان، اون هم همین قصد رو داشت که وسط کار همه چیز به هم ریخت. اخم کردم و گفتم:

-خوردن مال سهامدارها؟!!

سرشو سریع به نشونه ی نه تکون داد و دوباره به جلو خم شد:

-نه اینطور نیست! مبلغ خیلی جزییه! الان هیچ جوهره نمی تونیم قانعشون کنیم، ولی وقتی مجوز رو گرفتیم و کار شروع شد متوجه میشن سهامدار محصول و کارخونه ی جدید هم هستن و خیلی هم ممنونمون میشن.

با لبهای جلو داده نگاهش می کردم، من رو که نرمتر دید ادامه داد:

-وام می گیریم و قسطهایش رو از همون مبلغی که از سود سهامدارها کسر می کنیم می پردازیم. یادتون نره که من هم جز سهام دارهام و پول خودم از همه بیشتر این وسط درگیره.

همون طور که متفکرانه نگاهش می کردم پرسیدم:

-کدوم بانک حاضر میشه چنین مبلغی رو وام بده؟!!

با لبخند حق به جانبی گفت:

-کدوم بانک مشتری از ما خوش حساب تر پیدا می کنه که بخواد وام بده؟! از طرفی ... به نام خودم می گیرم نه شرکت که کسی هم بو نبره.

یه ابرومو بالا دادم:

-کدوم بانک به شما وام میده؟

لبخندش عمیق تر شد و گفت:

-شما اوکی رو بده، اونش با من.

شونه هامو بالا انداختم و گفتم:

-نمی دونم چی بگم والا! کار خطرناک اما پر سودیه و آینده ی روشنی داره ... اجازه بدین فکر کنم ببینم به ریسکش می ارزه یا نه. چشمهایش از خوشحالی برق زد:

-فقط اگر میشه این موضوع رو به آقای شیخی نگید، چون مطمئنا کف دست پدرم میذاره و پدرم هم مانع میشه.

سرم رو به نشونه ی باشه تکون دادم و داریوش کمی سرش رو کج کرد و گفت:

-اگر این اتفاق بیفته و به سوددهی برسیم قول میدم شما هم میشین جز سهام دارها .

لبخند کجی زدم و گفتم:

-اجازه بدین فکر کنم.

سرش رو جلو آورد و با مکث گفت:

-پس هر وقت فکراتون رو کردین و موافق بودین، پیشنهاد بدین که از کجا شروع کنیم.

سرم رو تکون دادم و در سکوت با فکری که درست از همون لحظه در حال محاسبه و تصور فرداهای روشن بود لیوان چای رو برداشتم و نوشیدم.

تا پایان ساعت کاری همچنان در حال پیدا کردن یک راه حل خوب و هوشمندانه بودم، فکر کنم داریوش از نگاهم خنده بود که جوابم مثبت! مگه میشد مثبت نباشه؟! یه قدم رو به جلو بود ... اون هم به این بزرگی!

ظاهر طبق معمول این مدت که عمو سر کار نمی اومد، بچه های حسابداری مشکلاتشون رو که نمی شد تلفنی حل کرد توی کاغذ نوشتن و به همراه سندها و فاکتورهای مشکل دار ریختن توی پاکت و دادن دستم.

موقع رفتن هم، امید شریفی که از کارکنان بخش بازاریابی و فروش بود، منو تا نزدیکی خونه رسوند. با ورودم به خونه بوی قورمه سبزی بینمو پر کرد، چند تا نفس عمیق کشیدم تا ذهنم پر بشه از قورمه سبزی و یه وقت به جای سلام گفتن حرف از توسعه خط تولید نزنم!

آخه چند بار این اتفاق افتاده بود که، یه چیزی که خیلی ذهنم رو مشغول می کرد یهوایی به زبونم هم جاری می شد .

از همون وسط سالن با صدای بلند گفتم:

-به به حمیده خانم! چه کردی بانو؟

چند لحظه بعد هیکل تپلی و گردش توی چارچوب در آشپزخونه ظاهر شد:

-سلام، خسته نباشی غزاله جان. دانشگاه بودی؟

با خنده گفتم:

-علیک سلام. خانوم جون هفته ای هفت روز از من ساعت کلاس هامو می پرسی و من هم هی میگم سه روز اول هفته اون هم

بعدازظهرها کلاس دارم به اضافه ی پنج شنبه صبح! و الان ساعت دو بعدازظهر چهارشنبه اس که جز هیچ کدوم به حساب نمیداد.

-باز این دختر اومد و خونه رو گذاشت رو سرش.

با لبخند به سمت عمو برگشتم و در حالی که به سمت اتاقم می رفتم، تیکه انداختم:

-عموی تارک الدنیای خودم چطوره؟

پشت سرم به سمت اتاق اومد و جلوی در ایستاد؛ وسایلم رو روی میز تحریر گذاشتم و به سمتش برگشتم:

-سلام، خوبین؟

سرش رو تکون داد و گفت:

-سلام، از شرکت چه خبر؟

با پررویی ابرو بالا انداختم و گفتم:

-هر کی طالب خبره خودش هم میاد شرکت خبر می گیره.

اخمی مصنوعی کرد و گفت:

-واسه من زبون نریز بچه پررو! مثلاً استادتم ها!

لبخند عمیقی زد و گفت:

-بر منکرش لعنت ... امروز لیست های حقوق و دستمزد رو در آوردیم، یه سری سوال هم برامون پیش اومد که همراه خودم آوردمشون.

و بالاخره موفق شدم حرفی از پیشنهاد داریوش نزنم. عمو از در فاصله گرفت، بیرون رفت و گفت:

-بعد از نهار بیا تو اتاقم سوالاتت رو بپرس.

«چشم» ی گفت و بعد از رفتنش در اتاقو بستم و لباسمو عوض کردم.

تا وقتی ساره خانم زنده بود برام ثابت شده بود که عمو علاقه ای بهش نداره، یا اونقدر عمیق نیست! اما بعد از مرگش واقعا درهم شکست! قد بلند عمو و شونه های محکم و صافش یهو فرو ریخت و سنش رو که نزدیک پنجاه بود، بیشتر از اونچه که بود به نمایش گذاشت.

بعد از تعویض لباسم و شستن دست و صورتم به سمت آشپزخونه رفتم و سه تایی در سکوت ناهارمون رو خوردیم؛ عمو طبق معمول خیلی زود میز رو ترک کرد و به اتاقش رفت.

من هم بعد از تشکر از حمیده خانم به اتاقم رفتم و پاکت رو برداشتم و به اتاق عمو رفتم. روی تختش دراز کشیده بود و با باز شدن پیهویی در توسط من، نیم خیز شد و با خنده گفت:

-تو تا منو سخته ندی یاد نمی گیری در بزنی، نه؟!

در رو بستم و به داخل رفتم و روی فرش دو در سه وسط اتاق نشستم و با قیافه ی حق به جانبی گفتم:

-خودتون گفته بودین بعد از نهار پیام پس احتیاج به در زدن نبود، بعدش هم با شکم پر نباید دراز کشید.

آروم خودش رو از روی تخت پایین کشید و روبروم نشست و در حالی که عینکش رو از روی عسلی برمی داشت و به چشمه‌هاش می زد، گفت:

-چشم خانم دکتر ... خب رو کن بینم چی داری؟

پاکت رو روی فرش خالی کردم و یکی یکی سوال هامو پرسیدم.

عمو هم با حوصله به همه جواب داد و خیلی هاش اصلاً مشکل بزرگی نبودن و با یه کم دقت حل میشدن. بعد از نیم ساعتی که عمو خودکارش رو زمین گذاشت و صاف نشست، با لبخندی گفتم:

-عمو چرا نمیای شرکت؟

دست به سینه شد و گفت:

-برات لازمه که من یکسره بالای سرت نباشم. تا یکی دو ماه دیگه که من پیام تو کامل همه چیز رو یاد گرفتی.

لبخندم وسعت گرفت و گفتم:

-پس قصد دارین برگردین؟!

سرش رو تکون داد. دلم میخواست حالا که بحث برگشتن به سر کار رو پیش کشیدم، بهش بگم که ریش هاشو بزنه. آخه تا قبل از

فوت ساره خانم عمو خیلی خوش تیپ بود! حالا درسته که با گذشت دو ماه از فوت همسرش دیگه لباس سیاه نمی پوشید اما صورتش رو هم کامل صاف نمی کرد و ته ریش رو باقی میذاشت.

یه ابروشو بالا داد و گفت:

-باز چی تو فکرت میگذره که میخ شدی روی صورت من؟!

ناخودآگاه نیشم تا بناگوش باز شد:

-قبلاًها خوشتیپ تر بودینا؟!

انگار منظورمو متوجه شد که اخمی مصنوعی کرد و به سمت جلو خم شد تا کاغذهامو جمع کنه، اما من به صورت غیر ارادی حالت دفاعی گرفتم! حالا نه اینکه حدس بزنم بخواد منو بزنه چه به شوخی یا چه جدی! فقط حرکتی غیر ارادی بود که دستامو بالا آوردم. و بالا اومدن دستهای من همانا و خوردن خودکار توی دستم به صورت عمو و در اومدن آخش همانا! یهو چشمش رو چسبید و سرش رو عقب کشید. با ترس زدم روی پام:

-خاک تو سرم! خورد تو چشمتون؟

شروع کرد به ماساژ دادن چشمش:

-نه بابا! حواست کجاست تو؟!

با نگرانی خودم رو جلو کشیدم و گفتم:

-دستونو بردارین ببینم!

دستش رو آرام برداشت، پشت چشمش خط کشیده شده بود. با ناراحتی گفتم:

-ببخشید، وای! اگر به چشمتون می خورد چی؟

اما عمو ساکت بود، نگاهم رو کمی به اندازه کمتر از یک سانت پایین آوردم و نگاهم تو نگاهش گره خورد. با ناراحتی نگاهش رو گرفت و گفت:

-اگر دیگه سوالی نداری برو بیرون یکم استراحت کنم.

من هم با لبهای جلو داده شروع کردم به جمع کردن وسایلم. دست خودم نبود! طاقت نداشتم عمو باهام جدی حرف بزنه، اون هم با ناراحتی! خیلی وقت ها شده بود که موقع درس خوندن حتی سرم داد کشیده بود اما اینجوری که تو نگاهش غم باشه و بخواد باهام سرد رفتار کنه دلمو به درد می آورد. زیر لبی تشکری کردم و از اتاق خارج شدم.

***اسفند/1392

شال گردنم رو دور گردنم محکمتر کردم و به تریلی های آماده حرکت چشم دوختم. لبخندم وسعت می گرفت وقتی فکر می کردم چقدر به هدفمون نزدیکیم و تا چند سال دیگه محصولات کارخونه های جدیدمون رو هم به نقاط مختلف کشور ارسال می کنیم. مسلمنه که من جایگاهم بیشتر و مهمتر از یک حسابدار و مدیرمالی معمولیه! من محرم اسرار ریسم! و در آینده یکی از سهامداران کارخونه ی جدید!

هرچند محمد همیشه می گفت یه حسابدار موفق باید همیشه قانع باشه اما من اینطور نیستم. من دلم می خواد خوب زندگی کنم، با

بهترین امکانات!

مثلا چرا باید یکی مثل کیانمهر ماشین چند صد میلیونی سوار بشه و من دویست و شش؟!
خب مسلمه که اون نمی خواسته مثل یک حسابدار معمولی قانع باشه! من هم دلم می خواد پله های ترقی رو پشت سر هم طی کنم
و سری تو سرها در بیارم!

با شنیدن صدای مریم از پشت سرم، جا خوردم:

-اینجا ایستادی؟!

به سمتش چرخیدم و گفتم:

-هوای توی دفتر خفه بود، گفتم پیام اینجا رو نگاه کنم و یه هوایی هم بخورم .

همون لحظه رو به امیری(سرکارگر) که با دو به سمت پارکینگ می رفت، با صدای بلند «خسته نباشید» گفتم. و بعد به همراه مریم
به داخل برگشتیم.

مریم که دستهاشو به هم پیچیده بود نگاهی به پشت سر و مسیر تریلی ها انداخت و گفت:

-مقصد آخرشون کجاست؟

-هتل های طرف قراردادمون توی کیش.

سرش رو تگون داد و بعد با لبخند گفت:

-راستی مژگان و مینا رضوی که فرستادیشون پیش آقای صدری امروز تماس گرفتن.

با اشتیاق گفتم:

-خب؟ چی می گفتن؟

قهقهه ای زد و گفت:

-مینا می گفت اگر باز هم آقای صدری نیرو خواست بفرستیمشون. خیلی بهشون خوش گذشته.

لبخندی کل صورتم رو پوشوند و سرم رو به چپ و راست تگون دادم:

-وقتی مینا این حرفو بزنه یعنی صدری سنگ تموم گذاشته، بعدا از خودش هم خبر می گیرم ببینم اوضاع کاری این دو تا خواهر
چطور بوده!

مریم هم سرش رو تگون داد و دوتایی به سمت دفتر راهمون رو کج کردیم. تا پایان ساعت کار کارخونه توی دفتر بودم و با شنیدن
صدای خاموش شدن دستگاه ها به سمت در رفتم و جلوی دفتر ایستادم .

یه حس خوبی هست که اگر بخوام از دید یک حسابدار ارزیابیش کنم بی معنیه !وقتی آخر سال می رسید، توی تموم این مدتی که
شده بودم حسابدار ارشد و بعد مدیرمالی روز آخر کاری می اومدم کارخونه و به تعطیل شدنش نگاه می کردم. به رفتن کارگراها و
تبریک های عیدشون به همدیگه. محیط اینجا خیلی صمیمی تر و خاکی تر از محیط خود شرکت بود .

توی شرکت هم دوست داشتم هم پای منشی یا آبدارچی تا آخرین لحظه صبر کنم که لامپ های اتاق ها خاموش بشه و هرکس
قبل از خروجش با صدای بلند رو به جمع بگه:

-سال نوی همگی پیشاپیش مبارک.

لبخندی روی لبم نشست و رو به کارگری که برام دست تکون داد، لبخندی زدم. با صدای بلند گفتم:

-خانم مهندس سال خوبی داشته باشی.

لبخندم عمیق تر شد و با صدای بلند گفتم:

-همچنین. عیدتون هم مبارک.

چند نفر پشت سرش هم متعاقبا جواب دادن و رفتن. به دفترم برگشتم و بعد از برداشتن وسایلم و قفل کردن در به سمت پارکینگ رفتم. با دیدن bmw x6 مشکی پوزخندی عصبی گوشه ی لبم نشست و با دیدن جای خالی راننده اش سرم رو چرخوندم و کنار در بین پارکینگ و مسیر کارخونه دیدمش که داشت به سمتم می اومد.

با چند تا نفس عمیق به خودم مسلط شدم و لبخندی مصنوعی روی لب نشوندم. چند قدم مونده بود بهم برسه با لحن نیش داری گفتم:

-خسته نباشید خانم مهندس!!

و «مهندس» رو طوری گفتم که یقین پیدا کردم خداحافظی من و کارگرها رو دیده. پوزخندم عمیق تر شد و گفتم:

-سلامت باشید.

تقریبا یک قدمیم ایستاد، خواست حرفی بزنه که پیش دستی کردم:

-چرا نیومدین دفتر، قهوه ای نسکافه ای در خدمتون باشیم!

دست به سینه شد و گفتم:

-پیش آقای رضاییان چای خوردم!

بعد با لحن مشکوکی گفتم:

-تا این ساعت کار داشتن؟

سوییچ ماشین رو توی دستم چرخوندم و گفتم:

-هم آره، هم نه.

و بعد به سمت ماشینم راهمو کج کردم و گفتم:

-با اجازه.

اما با صدای محکمش قدم بعدیم خشک شد و توی جام ایستادم:

-فعالیت شما و دقتتون توی انجام کار قابل تحسینه و من همه ی تلاشم رو می کنم که شمارو فقط به عنوان کارآموز آقای شیخی ببینم نه کسی دیگه!

دندون هامو فشردم و به سمتش برگشتم، یک ابروشو بالا داد و گفتم:

-اما یه چیزی این وسط درست نیست! مسوولیت شما و قدرت نفوذتون روی کارکنان خیلی بیشتر از یه حسابدار و مدیرمالیه!

اخم کردم و گفتم:

-حرفتونو بزنید. دقیقا چی می خواین بگین؟

یک قدم دیگه برداشت و سینه به سینه ام شد و در حالی که نگاهش میخ چشمهام بود گفت:

-بهتون مشکوکم، و شدیداً حس می کنم شکم به جاست!

نگاهم رو ازش گرفتم و با قدمهای محکم، طوری که صدای پاشنه ی کفشم توی پارکینگ می پیچید، به سمت ماشینم رفتم و در همون حال با صدای بلند گفتم:

-خیلی دلم میخواد بهتون اطمینان بدم که شکتون بی پایه و اساسه، اما گمون نمی کنم حرف من روی شما تاثیری داشته باشه!

صداش رو از پشت سرم می شنیدم:

-بهم حق بدین خانوم رضانی من یک بار به پدرتون...

خصمانه به سمتش چرخیدم:

-برای بار آخر بهتون هشدار میدم آقای عابدی ... پدرم فوت شده و درست نیست پشت سرش حرف بزنین .

ناخودآگاه سینه ام از خشم بالا و پایین می رفت. با تعجب نگاهی به حالت عصبی و لرزون بدن من انداخت و منتظر موند که من ادامه بدم:

-شما طوری برخورد می کنید که انگار خودتون بی گناه بودین و همه تقصیرها گردن پدر منه !

ابروهایش توی هم رفت و با دقت به حرفهام گوش میداد و من ادامه دادم:

-یه حسابدار هر چقدر هم که اهل دوز و کلک باشه اگر رییسه باهاش همکاری نکنه حرکت چندان بزرگی نمی تونه انجام بده!

پس شما هم بی تقصیر نیستین، بعدش هم نه من پدرم هستم و نه شما رییس من .

نفس عمیقی گرفتم و ادامه دادم:

-برای آخرین بار بهتون میگم ... من کاری نمی کنم که به ضرر ثروت شما و بقیه سهامداران باشه. چرا از پسرداییتون نمی خواین که شکتون رو از بین ببره.

اما انگار کیانمهر اون لحظه اصلاً توی پارکینگ و روبروی من نبود! اخمهایش توی هم بود و حسابی غرق فکر بود. با تعجب گفتم:

-آقای عابدی با شما هستم! چرا از پسرداییتون...

با گیجی گفت:

-باشه! ببخشید مزاحمتون شدم.

و پا چرخوند و به سمت ماشینش رفت. دو طرف لبم به طرف پایین رفت و زمزمه کردم:

-قاطی داره بابا!

من هم سوار ماشینم شدم و بعد از اون، از پارکینگ خارج شدم. برای چند دقیقه ای ذهنم پیش کیانمهر و برخورد عجیبش بود که یهو عصبانیتش فروکش کرد و رفت توی فکر!

دیگه آدم کور هم متوجه میشه یه چیزی از بین حرفهای من ذهنش رو درگیر کرده! و قطع به یقین حرفهام در مورد پدرم باعث شده بود!

موبایلم که شروع کرد به زنگ خوردن، با دیدن اسم لیلی از فکر به کیانمهر خارج شدم و در حالی که با یک دستم رانندگی می کردم به تماسش جواب دادم:

-سلام لیلی جان.

صدای شاد و پر انرژی توی تلفن پیچید:

-سلام خانم، خسته نباشی! کجایی؟

دنده رو عوض کردم و گفتم:

-از کارخونه راه افتادم به طرف خونه. چه خبر؟

-امیر ماهی خریده برای شب عید. دارم تمیز می کنم، می خواستم بگم آخر هفته بیای اینجا دور هم باشیم.

می دونستم به خاطر من نمیرن خونه ی مادرهای خودشون، پس انصاف نبود که سرش ناز کنم! لبخندی زدم و گفتم:

-چشم گلم. دستت درد نکنه.

ذوقش رو می شد توی صدایش تشخیص داد:

-مرسی عزیزم. امیر برات آجیل هم خریده، میاره برات.

ازش تشکر کردم و به تماس خاتمه دادم.

باید همین روزها با مهسا تماس می گرفتم. درسته که هر دو سه هفته با ایمیل در ارتباط بودیم اما می دونستم الان و این روزهای آخر سال بیشتر از هر وقتی دلش هوای پدر و مادرش رو کرده، بد دردیۀ وقتی دلت کسی رو بخواد و هیچ راهی نباشه که اونو کنارت داشته باشی!

بغضی که داشت دوباره تو گلویم جا خوش می کرد رو پس زدم و پیش خودم اعتراف کردم اونقدری که دلم برای محمد تنگ میشد، برای پدرم تنگ نمیشد.

پدرم تبدیل شده بود به یه تصویر وحشتناک که حاضر بودم هر کاری کنم تا اون تصویر بره، حداقل من مسبب رفتنش نبودم، اما محمد...

***آذر/1388

نگاهم به استاد حسابداری پیشرفته دو بود و دستهام به صورت خودکار زیر میز پیامی رو برای داریوش تایپ می کردن:

-سلام آقای محمودی، می تونم بپرسم اسم وکیل پسرعمه تون که الان زندانه چی بود؟

یه لحظه گوشی رو بالا آوردم تا از درست تایپ کردن پیام مطمئن بشم بعد دوباره دستم رو به زیر میز بردم و پیام رو ارسال کردم .

نگاهم به موبایلم بود تا داریوش جواب بده که با صدای استاد توی جام پریدم:

-خانم رضانی ثبت کاربرگی سال هشتاد و یک رو بگو.

همه سرها برگشته بود و به من نگاه میکردن. استاد هم مثل صیاد در کمین نشسته بود که من نتونم جواب بدم و عذرم رو بخواد.

نگاهی به بورد و صورت مساله انداختم و با اعتماد به نفس گفتم:

-در قسمت اول، حذف فروش فیما بین رو ثبت می کنیم، فروش فرعی و اصلی بدهکار میشن و بهای تمام شده شون هم به همون مبلغ بستانکار.

با سوظن پرسید:

-به چه مبلغی؟

بورد و جدول دومی رو اشاره کردم و گفتم:

- به همون مبلغی که زیر ستون سال هشتاد و یک روبروی فروش اصلی به فرعی و فرعی به اصلی نوشته شده.

استاد خواست یه سوال دیگه بپرسه که یکی از پسرها از وسط کلاس گفت:

-استاد، خانوم کاردرسته بابا!

نیشم تا بناگوش باز شد، استاد هم لبخند محوی روی لبش نشست و در حالی که دوباره به سمت وایت بورد برمیگشت گفت:

-حواستون اینجا باشه خانم رضانی، موبایلتون رو هم بذارید کنار.

«چشم» ی زیر لب گفتم و نگاهم کشیده شد به صفحه ی موبایلم که به خاطر پیام جدید روشن شده بود. سریع پیام رو باز کردم، داریوش بود:

-سلام، اطلاعی ندارم؛ کیان هم توی شرایطی نیست که ازش بپرسم، زیاد با هم صمیمی نیستیم.

اونقدر دلیل آورده بود که دیگه سوال و اصرار نکنم. گوشی رو به داخل کیفم انداختم و سعی کردم به درس گوش بدم. مطمئنا از طریق داریوش نمی تونستم چیزی بفهمم. کیانمهر هم که اگر قرار بود باشه اصلا گم و گور نمی شد! عمو هم که اگر می فهمید من افتادم دنبال کشف ماجرا، حسابی از دستم کفری می شد! پس فقط می موند وکیل کیانمهر که حالا داریوش قطع امیدم کرد.

با لبهای جلو داده به استاد نگاه کردم و همه حواسم رفت دنبال پیدا کردن یک راه دیگه .

مرجان که کنارم نشسته بود با صدای آرومی گفت:

-چی شد؟ طرف زد تو پرت! خاصیت پسرا اینه بابا تحویل نگیر.

و دوباره نگاهشو به استاد دوخت. با تعجب نگاهش کردم، فکر من کجا بود و اون به چی فکر می کرد! مرجان یکی از بچه های قدیم بود که تا ترم نه مونده بود و حالا با هم همکلاس شده بودیم .

یه سری دیگه از بچه های ورودی ما هم بودن و نبود امیرعلی سر کلاس ها واقعا حس می شد. روزهای اول همه فکر می کردن

هنوز من و امیر با همیم و خیلی وقت ها بعضی پسرهای کلاس خبر امیرو از من می گرفتن.

اما بعد از یه مدت دیگه کم کم از سرشون افتاد و بی خیال شدن و از این بابت خدارو شکر می کردم.

بعد از کلاس به شرکت رفتم و چون آخر وقت بود فقط اشکالات بچه های حسابداری رو ازشون گرفتم و به همراه سندها و فاکتورهای مربوط با آژانس به خونه رفتم.

وقتی توی حیاط رسیدم با دیدن یه پژوی دویست و شش آلبالویی، کنار ماشین عمو ابرو هام توی هم کشیده شد. مهمون داشتیم؟! برخلاف همیشه بدون سر و صدای اضافی وارد خونه شدم و در کمال تعجب دیدم کسی توی سالن نیست. به سمت آشپزخونه رفتم و حمیده خانم رو مثل همیشه مشغول کار دیدم. به در تکیه دادم و گفتم:

-سلام بانو خسته نباشی .

به سمتم برگشت و با لبخندی گفت:

-سلام دخترم، شما خسته نباشی، چه بی صدا اومدی!

نگاهمو دور تا دور خونه چرخوندم و گفتم:

-مهمون داریم؟

در حالی که دوباره مشغول شده بود گفت:

-نه دختر! برو تو اتاق آقا کارت داره.

و بعد برگشت و لبخند عجیبی تحویل داد. با تعجب ابروهای بالا فرستادم و به سمت اتاقم رفتم و بعد از عوض کردن لباسم و جابجا کردن وسایلم به سمت اتاق عمو رفتم و بعد از در زدن وارد اتاق شدم.

عمو با لباس مرتب و عجیب تر، با صورت صاف و صوف پشت میزش نشسته بود و با دیدن من لبخندی از ته دل زد و گفت:

-خسته نباشی غزاله جان. کلاس چطور بود؟

ناراحتیم به خاطر پیام داریوش رو پس زدم و دوباره روحیه شیطونم برگشت:

-امروز داشتم با گوشتیم ور می رفتم، استاد مثلاً می خواست مچ بگیره، یهو ازم سوال پرسید منم درجا جواب دادم، آی ضایع شد! و خودم خندیدم. عمو هم لبخندی زد و گفت:

-خیال کرده! نمی دونه دختر ما حسابدار ارشد شرکته!

به خاطر شنیدن این اصطلاح از زبون عمو که بیشتر برای زیاد کردن اعتماد به نفس من گفته بود نیشم تا بناگوش باز شد، عمو یهو اخم کمرنگی کرد و گفت:

-سر کلاس موبایل دستت بود؟

لبامو جمع کردم و با ابروهای بالا رفته گفتم:

-هوم؟!!

اخمش عمیق تر شد و گفت:

-دیگه نشنوم سر به هوا بازی در بیاری!

مظلومانه لبخندی زدم و گفتم:

-چشم، ببخشید.

لبخند رضایتمندی زد و گفت:

-آ باریکلا! حالا چشمتو ببند می خوام یه چیزی بهت بدم.

ابروهام بالا رفت و با لحن خبیثی گفتم:

-عمو این کارا از شما بعیده ها! دو روز با حمیده خانم تنهاتون گذاشتم، خرابت کرد.

و خودم به حرفم قهقهه زدم، عمو ضربه ای با انگشتش به نوک دماغم زد و گفت:

-پررو نشو بچه. چشاتو ببند میگم.

چشمامو بستم و منتظر موندم، صدای جرینگی اومد و هزار و یک حدس تو ذهنم شکل گرفت و بعد با صدای عمو چشمامو باز کردم

و سوییچ ماشین رو که یه گوسفند خپل قهوه ای هم ازش آویزون بود جلوی چشم هام دیدم. با تعجب عمو رو نگاه کردم، لبخند

گرمی زد و گفت:

-مال دویست شیشیه که توی حیاط پارک بود، دیگه با آژانس یا ماشین همکارها رفت و آمد نکن.

حسی که اون لحظه داشتم واقعا غیرقابل توصیف بود. دلم می خواست بپریم بغلش یا حداقل گونه اشو ببوسم. اما فقط تونستم دوسه بار توی جام بپریم و با ذوق بگم:

-عاشقتم عمو.

لبخند عمو از حالت شادش به غمگین تغییر کرد و سرش رو پایین انداخت:

-برو سوارش بشو، اگر هم دیدی زیاد مسلط نیستی چند جلسه کلاس آزاد بگیر تا راه بیفتی.

به سمت در رفتم و قدمی مونده که به در برسم دوباره برگشتم، ای کاش عمو واقعی بود تا می تونستم بهش نشون بدم چقدر اینکارش خوشحالم کرده!

با تعجب نگاهم کرد و من با نیش تا بناگوش باز شده دلم می خواست یه چیزی بگم اما اُسکل وار فقط نگاش کردم و بعد لبای گوسفند آویزون به سوییچو بوسیدم و بعد چسبوندمش به صورت عمو و محکم فشارش دادم که صدای خنده ی عمو بلند شد و بالاخره رضایت دادم که با حالت دو از اتاق خارج بشم و به سمت حیاط برم.

***اسفند/1392

نسترن با دیدن من که دوباره وارد شرکت شدم با تعجب ایستاد و گفت:

-چیزی شده؟

به سمت اتاقم رفتم و گفتم:

-موبایلمو جا گذاشتم .

با لبخندی سرش رو تکیه داد و گفت:

-من دارم میرم، آقای رییس با جناب عابدی هنوز توی شرکتن. البته من به آقا رضا میگم درو قفل نکنه ولی محض احتیاط شما هم موقع رفتن یادآوری کنید.

باشه ای گفتم و بعد از روبوسی و تبریک عید وارد اتاقم شدم و شروع کردم به گشتن دنبال موبایلم.

صدای بسته شدن در واحد نشون از رفتن نسترن می داد. بالاخره موبایلمو از توی کشوی اول میزم پیدا کردم.

حرصم گرفته بود که موبایل اونجا بود! امون از حواس پرت من که وقتی فشار کار روم زیاد میشد غیرقابل کنترل میشد. از اتاق خارج شدم و در رو قفل کردم و با خودم گفتم قبل از خارج شدنم از شرکت یه خداحافظی چاپلوسانه هم از داریوش کنم، بنابراین به سمت اتاقش رفتم، ولی قبل از اینکه در بزنم با شنیدن صدای مکالمه شون از سر کنجکاوی صبر کردم:

-کیان تو نمی دونی با خودت چند چندی! فکر کردی من حالیم نیست؟! چرا دوباره به خودت فرصت نمیدی؟

کیانمهر با حرص جواب داد:

-اصلا میدونی چی میگم؟! پدر این دختر یه بار پنج-شش سال پیش گند زد به ثروت من، اونم سر یه لجبازی احمقانه!

با اخم گوشم رو به لبه ی در چسبوندم! قطع به یقین داشتن در مورد من حرف میزدن .

داریوش به حالت مسخره خندید:

-آهان! پس این زاغ سیاه چوب زدنو با ماشین افتادن دنبالش هم از سر کنترل کردن اموالته، ها؟!!

صدایی از کیانمهر نیومد و داریوش با لحنی جدی گفت:

-خودتو سیاه کن برادر من!

کیانمهر با صدای آرومتری یه چیزی گفت که داریوش جواب داد:

-چند دقیقه پیش رفت.

حتما منظورشون نسترن بود. داریوش که انگار از سکوت کیانمهر جرات گرفته بود گفت:

-اون دختر هم از مرگ دردناک پدرش کم ضربه نخورده. چرا بهش از نظر عاطفی نزدیک نمیشی تا خیال خودت هم راحت بشه؟! دندونامو از حرص به هم فشردم. دلم می خواست گردن داریوش رو با این پیشنهاد احمقانه بشکنم.

جمله اش رو ادامه داد:

-وقتی به یه شخص دیگه اجازه بدی وارد زندگیت بشه، اون هم یه دختر موفق و جدی مثل غزاله! راحت تر می تونی با نبودن مهرروز و ملودی کنار بیای!

کیانمهر با لحن خشکی گفت:

-مهریزی در کار نیست، اصلا نبودنش برام مهم نیست! فقط ملودی .

صدایی از داریوش در نیومد. هر دو ساکت شدن؛ ترسیدم که یه وقت حضور منو حس کرده باشن! قدمی به عقب برداشتم. صدای داریوش با تاخیر شنیده شد:

-چی بگم بهت! با ملودی کاری ندارم، تصمیم با خودته، ولی به این دختره...

کیانمهر حرفشو قطع کرد:

-بسه داریوش ... من نمی فهمم چرا به جای چیزی که ازت خواستم هی حرف عوض می کنی؟

پا چرخوندم و به سمت در رفتم و درو هم با صدا بستم و وقتی داشتم از جلوی اتاق آقا رضا رد می شدم با صدای بلند گفتم:

-شرکت خالیه حاجی.

و به سمت ماشینم رفتم، صدای آقا رضا رو از داخل اتاقکش شنیدم:

-مطمئنی دخترم؟!

در ماشین رو باز کردم و گفتم:

-آره.

و سوار شدم. با حرص ماشین رو از پارکینگ درآوردم. عصبانی بودم! بیشتر از همیشه .

داریوش آشغال منو به پسرعمه ی روانیش پیشکش میکرد. خوبه خودش می دونست چه ضربه ای از این شازده خورده بودم!

بعد اون کیانمهر چلغوز سیاه سوخته ی دیو هیکل با اون موهای بی ریختش! منو رد میکنه. با حرص شروع کردم حرف زدن:

-خاک تو سرت... حالیت نیست! اونقدر عوضی بودی که زنت هم ولت کرده رفته !بعد تو منو پس میزنی؟ خبر نداری بیچاره! من حالم ازت به هم میخوره.

با کف دست به فرمون ضربه زدم و سرعتم رو بیشتر کردم و در حالی که دندونهامو به هم می فشردم زیر لب شروع کردم به بد و بیراه گفتن:

-آخ داریوش از دست تو! کاش درو باز می کردم چهار تا درشت بار هر دوتون می کردم دلم یه کم خنک بشه.
دستم رو مشت شده جلوی دهنم گرفتم و گفتم:

-||! دیدی چطوری آخرین روز کاریمو گند زدن؟! وای چه حرصی دارم میخورم! من ... من!!! منی که یه عمر تو ناز و نعمت بزرگ شدم و بعد از بابام هم زیر نظر محمد درسمو خوندم و هیچ وقت توی زندگیم کم نداشتم حالا شدم نقل دهن دو تا مرد که از یکیشون در حد مرگ بیزارم. ... داریوش احمق بی شعور، تو دیگه چرا!!

به سمت خونه ی خودم راندم. آخ چه حالی می کنم الان آقا رضا درو قفل میکنه و یه چند ساعتی توی شرکت بمونم!
بعد یهو مغزم شروع کرد به فعالیت، با کف دست زدم به پیشونیم؛ خاک تو سرم! اگر بعدا از آقا رضا پرسن میگه من گفتم دیگه! تازه دوربین توی سالن هم هست.

یه مشت دیگه به فرمون زدم و با صدای بلند گفتم:

-به جهنم! نهایتش بفهمن حرفاشونو شنیدم! اگر به روم بیارن می دونم چی بگم.

در واقع چی می تونستم بگم؟! مثلاً بگم داریوش غلط کردی منو به پسرعمه ات معرفی کردی؟ تو که نمی دونی چه عشق نابی

نصیبم شده بوده!! کیانمهر برای قلب من کمه ... حالا حالا ها به گذشته ام وفادارم...

اشک به چشمهام هجوم آورد. با پشت دست اشکامو پاک کردم و وقتی وارد خیابون خودمون شدم ریموت رو برداشتم و در پارکینگ رو باز کردم و وارد حیاط شدم. بعد از پارک کردن ماشین و بسته شدن در حیاط مقاومتش شکست و سر روی فرمون ماشین گذاشتم:
-دلم گرفته بابا ... دلم گرفته محمد ... امسال دومین سالیه که تک و تنها باید سالو تحویل کنم ... خدایا خودت یه فکری برام بکن

... کاش بفهمم حکمتت چیه خدا!!!!

بعد از این که کمی سبک شدم از ماشین پیاده شدم و با بی حالی به سمت خونه رفتم. سه روز بیشتر به عید نمونده بود و من هیچ کاری جز خرید لباس اون هم به اجبار لیلی، نکرده بودم.

بهترین کار برای اینکه فکرم به اون دو منحوس توی شرکت نیفته این بود که خودمو با تمیز کردن خونه سرگرم کنم. لباسمو عوض کردم و بعد از جابجا کردن وسایلم و خوردن ناهار دست به کار شدم.

اول از سالن خونه شروع کردم، چون اگر از آشپزخونه یا اتاق خودم شروع می کردم اونقدر کثیف بودن که زود منصرف بشم. وسایل روی میل ها رو برداشتم و بعد جارو برقی رو از انباری بیرون آوردم اما همین که خواستم دوشاخش رو به پریز بزنم موبایلم شروع کرد به زنگ خوردن .

با دیدن اسم داریوش اخمی کردم و جواب دادم. صدای خنده اش توی گوشی پیچید:

-احوال خانم رضانی عزیز! هنوز سه روز به عید مونده ها!

اخمم عمیق تر شد:

-سلام! متوجه نمیشم!

خنده اش شدت گرفت:

-عیدیتون از سر ما زیاد بود خانم! نیم ساعت حبس شدن توی شرکت و خبر کردن آقا رضا واقعا هیجان به جایی برای آخر سال نود و دو بود.

ناخودآگاه لبام به لبخند از هم باز شد، لبمو به دندون گرفتم، خواستم حاشا کنم که با لحنی نسبتاً جدی گفت:

-از من به دل نگیرین خانم رضانی. فقط می خواستم ازش اعتراف بگیرم که فکر نکنه چیزی بارم نیست وگرنه قصد جسارت و توهین به شما رو نداشتم ...بعد از شنیدن صدای در شرکت از دوربین خارجی شرکت دیدمتون که به سمت پارکینگ می رفتین. لبامو برای چند ثانیه ای به هم فشار دادم و بعد گفتم:

-خواهش می کنم برای اعتراف گرفتن از پسرعمه تون از ترفندهای دیگه ای استفاده کنید. به حد کافی بین من و ایشون بهونه هست برای درگیر شدن.

تک خنده ای کرد و گفت:

-نگید این حرفارو! برای سر پا موندن نام برندمون احتیاج به وحدت قوی بین کارکنان داریم. من چهار ساله که دیگه سهامدار ارشد نیستم، تا قبل از کیان خانم حمیدی بود و حالا خودش، سهام اون خیلی تاثیر داره ...

حرفش رو قطع کردم:

-متوجهم. برای حیس شدنتون هم عذر می خوام. برای یه لحظه اونقدر اعصابم به هم ریخت که یادم رفت شما هنوز اونجاییید.

با لحن شیطونی گفت:

-یادتون رفت یا ...

با خنده حرفشو قطع کردم:

-خب حالا!

باز هم خندید و بعد از تبریک هزارمین باره ی سال نو قطع کرد. یعنی از اول اسفند هی ما به هم تبریک گفتیم و مطمئناً تا یه هفته بعد از تعطیلات هم این تبریکات ادامه داشت!

حالا که عذرخواهی کرده بود یکم اعصابم آرام تر شده بود. هر چند که یه مقدار ذهنم درگیر این شده بود که حالا کیانمهر هم فهمیده من به آقا رضا گفتم درها رو قفل کنه.

شونه هامو بالا انداختم و زیر لب «به جهنم»ی گفتم و دوشاخه جاروبرقی رو به پریش زدم و شروع کردم به جارو کردن خونه و تا ساعت ده شب حموم و دستشویی رو هم شستم و تمیز کردن اتاقم و آشپزخونه رو به فردا موکول کردم .بقیه اتاق ها که درهашون قفل بود و احتیاجی هم به تمیزکاری نداشتن .

تلفن خونه رو برداشتم و از روی دفترچه تلفن شروع به شماره گیری کردم، بعد از دوسه بار تماس گرفتن بالاخره مهسا جواب داد و چند دقیقه ای با هم حرف زدیم و گفت که برای عید نمی تونه بیاد اما تابستون حتما میاد. گوشی رو کنار دهن پسر یک ساله اش محمد هم نگه داشت تا به صدای جیغ هاش گوش بدم.

بعد از قطع شدن تماس با بغض به عکس محمد نگاه کردم، حتی نمودم که نوه اش رو ببینه. گوشی تلفن رو سرجاش قرار دادم و با شونه های افتاده به سمت اتاقم رفتم و روی تخت بزرگم دراز کشیدم .

اونقدر خودمو خسته کرده بودم که با توجه به تعطیلی فردا می تونستم چشم هامو روی هم بذارم و ساعت ها بخوابم ... اما دلتنگی مثل همیشه دستهاشو دور گلو انداخت و اونقدر گلومو فشرد که اشکم در اومد و به هق هق افتادم.

از کمد زیر عسلی کنار تخت سررسید نود و سه که مال خود شرکت بود بیرون آوردم و برای اینکه چشمهامو خسته کنم شروع کردم

به نگاه کردن مناسب ها . خودکارو هم برداشتم و مثل همیشه شروع کردم به نوشتن .

اول فروردین ... اولین بار (بهار هشتاد و نه (... تولد محمد) متولد سی و نه)

لبخند محوی روی لبم نشست. زیر لب زمزمه کردم:

-متوجه نیستی می خوام حواسمو پرت کنم! چرا هی میای تو ذهنم؟ هیچ اتفاقی قرار نیست بیفته! شنیدی که؟! داریوش گفت می

خواسته از کیانمهر اعتراف بگیره و هدف دیگه ای نداشته !

با شیطنت گفتم:

-حسودی کردی عمو؟!

توی ذهنم با همون اخم عمیق بهم تشر زد:

-کوفت و عمو!

مثل دیوونه ها با خودم خندیدم، اونقدر که قطره اشکی از کنار چشمم راه گرفت و سر رسید رو بستم .

-نوشتن مناسب ها باشه واسه یه وقت دیگه. امشب می خوام به خودت فکر کنم.

***بهمن/1388

با قدم های بلند خودم رو به خروجی رسوندم و به محض اینکه پامو از حوزه امتحانی که دانشگاه آزاد مرکز استان بود بیرون گذاشتم،

چشمهامو بستم و چند تا نفس عمیق کشیدم و بعد به راه افتادم و توی کوچه ی کناری دانشگاه خودمو به ماشین عمو رسوندم.

طبق معمول در حال تلفن صحبت کردن بود. یعنی نمی شد دو دقیقه یه جا بیکار منتظر باشه و تلفن رو دستش نگیره! مخصوصا این

روزها که دوباره به کار مشغول شده بود و هفته ای یکی دو روز به شرکت سر می زد. بیشتر دوست داشت من توی محیط کار تنها

باشم تا مسوولیت پذیری رو یاد بگیرم .

واقعا مديونش بودم، قطعاً اگر عمو نبود، بعد از مرگ بابا آینده ی روشنی در انتظارم نبود؛ هرچند، تصویر بدی که از مرگ بابا توی

ذهنم شکل گرفته بود هیچ جوره پاک نمیشد اما همین که تونسته بودم با غمش تا حدی کنار بیام، معجزه عمو بود .

دو هفته قبل سالگرد بابا بود که چون درگیر درس بودم با پیشنهاد عمو مبلغی از حقوق خودم رو خیرات کردم و یک ساعتی هم سر

خاکش نشستم. حالا هم که تموم مدتی که سر جلسه کنکور دولتی ارشد بودم، توی ماشینش منتظرم نشسته بود . مطمئناً اگر پدر

خودم زنده بود الان باید با دوستانم هماهنگ می کردم و میومدم اینجا.

لبخندی روی لب نشوندم و سوار ماشین شدم. در حالی که همچنان با موبایلش حرف می زد با حرکت دست پرسید چه خبر؟ من هم

دستم رو مشت کرده بالا آوردم و به نشونه ی موفقیت تگون دادم. لبخند عمیقی روی لبش نشست و در حالی که از مخاطبش

خداحافظی می کرد برام چشمک زد که باعث شد بی ملاحظه بخندم.

موبایلش رو روی صندلی عقب پرت کرد و گفت:

-خسته نباشی، راضی بودی؟

سرم رو کمی خم کردم و گفتم:

-با توجه به حدی که خونده بودم آره.

چشماشو ریز کرد و گفت:

-یعنی چقدر؟

نیشم تا بناگوش باز شد و با انرژی گفتم:

-افتضاح!

لبخندش در جا خشک شد و رفته رفته به اخم تبدیل شد، من هم خودمو جمع و جور کردم و با دستپاچی گفتم:

-خب عمو خودتون قضاوت کنید، من شرکت می رفتم، سر کلاس می رفتم ... تازه...

با قیافه برزخی منتظر ادامه حرفام بود که آخرش احتمالا به داد وحشتناک بزنه. منم سرمو پایین انداختم و گفتم:

-تازه غصه شمارو هم می خوردم.

-غصه منو؟

به خاطر لحنش که کمی خنده چاشنیش شده بود سریع سرمو بالا آوردم. لبخندش رو به زور نگه داشته بود، انرژی گرفتم و سریع

لبخند زدم:

-خب شما سر کار نمی رفتین، بد اخلاق شده بودین ... غصه می خوردم دیگه!

یه ابروشو داد بالا و گفت:

-فعلا کاری باهات ندارم، نتایج اعلام بشه و تو قبول نشده باشی اون موقع خونتو می ریزم.

سی و دو تا دندونو به نمایش گذاشتم و مثل بچه های خیره سر گفتم:

-پس فعلا خدارو شکر. حالا بریم یه چیزی بخوریم که خیلی گشنمه.

در حالی که ماشین رو به حرکت در می آورد گفت:

-چی می خوری؟

بی معطلی گفتم:

-بستنی.

با تعجب گفت:

-هوای به این سردی...

حرفشو قطع کردم:

-بریم دیگه عمو!

سرش رو به چپ و راست تگون داد و دیگه چیزی نگفت و دقایقی بعد دو تایی توی ماشینی که کنار خیابون پارک شده بود در حال

خوردن بستنی قیفی بودیم .

البته اونقدر عمو غر زد که انگار زهرمار خوردم. حالا من دوست داشتم بستنی بخورم، می خوام بدونم کی اصرار کرد برای خودش هم

بگیره که غرش رو سر من میزنه:

-بین کارمون به کجا کشیده! با پنجاه سال سن نشستیم بستنی قیفی می خورم!

ده ثانیه بعد:

-خدا رو شکر شهر خودمون نیستیم! وگرنه یکی می دید چی فکر می کرد؟!

یک دقیقه بعد:

-کدوم آدم عاقل سر سیاه زمستون بستنی میخوره!!

و لحظاتی بعد:

-خجالت هم نمیکشه دختر خرس گنده...

دیگه طاقت نیاوردم و صدام بالا رفت:

-ای بابا! خب نخورین اصلا!

و در یک حرکت خم شدم، بستنیش رو از دستش بیرون کشیدم و از ماشین بیرون انداختم. وقتی در ماشین رو بستم و به سمتش

برگشتم دیدم با چشمای گرد شده و متعجب داره بهم نگاه میکنه، بعد از لحظاتی زیر لب زمزمه کرد:

-واقعا انداختیش بیرون؟! می خواستم بخورم!

یه لحظه دلم سوخت، البته به زور خنده ام رو نگه داشتم. در حالی که لبهامو به هم می رسوندم که از خنده نترکم الکی بستنیمو

بهش تعارف زدم، اما قبل از اینکه دستم رو عقب بکشم خم شد و یه لیس بزرگ به بستنیم زد.

لبخندم از بین رفت و با تعجب به عمو نگاه کردم که با لبخند از بهت من استفاده کرد و بقیه بستنیمو هم خورد! وقتی ماشین رو به

حرکت درآورد در حالی که با دستمال دور لبشو تمیز می کرد گفت:

-چی! دهنه باز موند؟

نفسی گرفتم و به خودم مسلط شدم و در حالی که کمر بندم رو می بستم فقط تونستم با صدای آرومی بگم:

-دهنی بود!

آروم و مردونه خندید:

-بی خیال دختر! راحت باش.

ناخودآگاه آب دهنم رو قورت دادم و به بیرون زل زدم. خدایا من واقعا بستنی خورده بودم؟! واقعا اون روز نیمه ی بهمن ماه بود؟ پس

چرا ذره ای احساس سردی نمی کردم؟!

نه اینکه دختر چشم و گوش بسته ای باشم! من دختری بودم که با امیرعلی توی دوران دوستیمون بارها از یه بطری دهنی آب خورده

بودیم یا از قاشق هم استفاده کرده بودیم و حتی همو بوسیده بودیم! اما این حرکت از عمو محمد که توی ذهن و زندگی جدیدم

شخصیت برجسته و مهمی بود، بعید بود.

تمام یک ساعت مسیر رو نه من حرف زدم، نه عمو! فکر کنم خودش هم فهمید این حرکتش خارج از محدوده بود! شاید هم از

نظرش هیچ اتفاق خاصی نیفتاده بود و من داشتم برای خودم زیادی بزرگش می کردم!

اما تصورم اشتباه بود و انگار از نظر عمو هم یک اتفاق خاص بود! و شاید هم از روی عمد! چون موارد مشابهش هم روزهای بعد

اتفاق افتاد.

مثلا پوشیدن تاپ، وقت هایی که حمیده خانم خونه نبود، یا خوندن آواز با صدای بلند توی حموم! حتی مسخره کردن رنگ رژ لب

من!!! یعنی این یکی واقعا از عجایب بود! طوری که تا چند دقیقه با دهن باز بهش نگاه کردم تا فهمیدم چی گفته.

هیجان انگیز ترین تغییرش این بود که یک هفته مونده به عید خودش پیشنهاد داد که بریم خرید! من هم از خدا خواسته با کله قبول

کردم. البته من از این مهربون شدنش شدیداً استقبال می کردم ... هرچند که عجیب بود. مخصوصاً اون روزها که زیر زیرکی با داریوش برای جورکردن یه حساب پولی تپل برنامه می ریختیم و داشتیم به نتایجی هم می رسیدیم!

تمام یک هفته ی باقیمونده ی آخر سال رو در کنار حجم سنگین کار شرکت، با عمو گشتیم و خرید کردیم. از خرید لباس و وسایل شخصی گرفته تا آجیل و شیرینی و شکلات و تزیینات سفره هفت سین و ماهی برای شام شب عید و الی آخر.

روز جمعه هم با کمک هم اتاقش رو تمیز کردیم، بقیه خونه رو حمیده خانم تمیز کرده بود، اتاق نبود که! بازار شام بود. شب هم از خستگی هر کدوم به اتاق خودمون رفتیم و تا فردا ظهرش خوابیدیم.

لحظه سال تحویل ساعت نه شب بود و بقیه روز رو به آماده شدن و چیدن سفره در کنار هم پرداختیم.

***اسفند/1392

قاشقم رو توی بشقاب گذاشتم و رو به لیلی لبخند زدم:

-دست درد نکنه عزیزم، عالی بود.

لیلی با اخم گفت:

-نه که چیزی هم خوردی!

امیرعلی زیر لب غر زد:

-این چیش مثل آدمیزاد بوده که غذا خوردنش باشه؟!

نفسمو فوت کردم:

-خیر سرم منت گذاشتم سرتون تشکر کردم!! ماهیش خیلی شور بود!! همین قدش هم به زور آب و ماست و نوشابه خوردم!

چشمای لیلی گرد شد و رو به امیرعلی گفت:

-آره امیر!!! شور بود غدام؟؟

امیرعلی به من چشم غره ای رفت و زیر لب بد و بیراهی نثارم کرد که باعث شد بخندم. لیلی که فهمید دست انداختمش ضربه ای به بازوم زد:

-خیلی بدجنسی! دلم ریخت.

به رسم ادب میزو ترک نکردم و خودم رو با خوردن بقیه ی نوشابه ام سرگرم کردم.

چند دقیقه ی بعد به کمک هم میز رو جمع کردیم و بعد سه تایی روی راحتی های داخل هال نشستیم.

من و لیلی سرگرم صحبت شدیم و امیرعلی هم شبکه های تلویزیون رو بالا و پایین می کرد. بعد از چند دقیقه امیرعلی رو به من گفت:

-جریان عابدی رو به کجا رسوندی؟

پیش دستی میوه ام رو روی میز گذاشتم و گفتم:

-کاری هنور انجام ندادم ... می دونی چیه؟

و منتظر نمودم که جوابی بده و ادامه دادم:

-هر جور فکر می کنم می بینم شغل خودم مهم تر از قضیه گرفتن حال کیانمهر و این حرفاست.
 لبخند تحسین آمیزی روی لب امیرنشست که با جمله ی بعدیم از بین رفت:
 -یه تیری دارم که تا وقتی پا رو دم نذاره شلیک نمی کنم.
 و قاچی از سیب توی پیش دستیم برداشتم و توی دهنم گذاشتم. لیلی هم با دهن پر تحسینم کرد:
 -آفرین تیرش بزن.
 امیرعلی کلافه کنترل رو روی مبل پرت کرد و بعد از اینکه به لیلی اخم غلیظی کرد رو به من گفت:
 -من واقعا نمی فهمم...
 حرفش رو با خونسردی قطع کردم:
 -گفتم تا وقتی اذیتم نکنه و تو دست و پام نیپچه کاری بهش ندارم...
 شونه هامو بالا انداختم و گفتم:
 -مگه همینو نمی خواستی؟! میگم کاری بهش ندارم دیگه!
 دست به سینه شد و با ابروهای درهم بهم خیره شد. بعد از دقیقه ای که اخمش صدای غرغر لیلی رو هم درآورد گفت:
 -حالا چه نقشه ای تو سرته؟
 دستامو با دستمال تمیز کردم و گفتم:
 -سر معاملات فصلی گزارش رو کمتر رد می کنم.
 یه ابروش بالا رفت:
 -کُشتی خودتو!!
 انگار خیالش راحت شد که کار بزرگی نمی خوام انجام بدم. لبخندی زدم و گفتم:
 -وقتی جریمه بشیم با توجه به اینکه سهم کیانمهر از همه بالاتره، بیشتر مبلغ جریمه هم از جیب اون میره.
 یهو انگار شاخکاش تکون خورد:
 -جریمه چرا؟! خب مالیات میبُرن و می پردازین دیگه! حالا یه مقدار از دفعات قبل کمتر یا بیشتر!
 لبخند خبیثی زدم و گفتم:
 -یه مقدار نه و چیزی نزدیک به سه برابر ... از طرفی هم به نظر خودت شک برانگیز نیست که از فصل قبل تا فصل بعد یهو میزان فروش ما سه برابر بشه؟! اگر تو جای سازمان مالیاتی باشی مشکوک نمیشی و نگاهی به اظهارنامه های فصل ها و سالهای قبل نمی اندازی؟
 ابروهای امیرعلی هر لحظه بیشتر توی هم می رفت. لیلی با خنده ای شیطانی دستهاشو به هم کوبید:
 -و وقتی جریان لو بره با توجه به میزان فروش بالاتون یه جریمه ی تپل میلیاردی میره تو پاچه شرکت!
 امیر با لحنی خشک و جدی به لیلی گفت:
 -هی پَر به پر این نده فکر می کنه خبریه.
 بعد رو به من توپید:

-هیچ می فهمی داری چیکار می کنی؟ تو با کیانمهر لجی! با اینکار بقیه سهامدارها هم باید ضرر بدن.
 لیلی به جای من با اخم گفت:

-خب بدن! اون همه ثروت رو با سلام و صلوات که رو هم نداشتن! چطور وقتی غزاله حسابها رو کم گزارش میکنه و از مالیات کم میشه کارش غیرانسانی نیست! حالا که میخواد دو قرون از جیشون بره، بده؟! اصلا به توجه که ناراحت میشی؟
 با دلخوری گفتم:

-طرف منی یا اون مرتیکه؟
 امیرعلی با صدای بلندی گفت:

-اون آشغال بره به جهنم! حرف من توی احمقی! حرف من اون آدمهایی هستن که توی دعوای بین تو و عابدی هیچ نقشی ندارن و تو میخوای به اونها هم ضربه وارد کنی.
 از روی مبل بلند شدم و گفتم:

-اگر قصد داشتی با حرفات وجدانمو قلقلک بدی باید بگم تلاشت بیهوده اس! اولاً که گفتم فعلاً کاری بهش ندارم، بعدش هم اگر اونقدر پاشو رو گلوم فشار بده که بخوام قید کار توی شرکتو بزنم، همه رو با خودم پایین می کشم .

امیرعلی دندوناشو با خشم به هم فشرد. به سمت جالباسی رفتم، لیلی دنبالم اومد:

-کجا میری غزاله؟!
 کیفم رو برداشتم و درحال پوشیدن مانتو با صدای بلند گفتم:

-مثلاً دوستای منین؟!
 رو به امیرعلی گفتم:

-حالت نمیشه میگم شغلم برام مهمه نه؟! میگم کاری بهش ندارم و آینده کاری خودمو در نظر دارم... تو فقط می خوای بری روی اعصاب من! ناراحتی بگو نیا چرا پای دیگرانو میکشی وسط؟
 امیرعلی صورتشو جمع کرد:

-چرت و پرت نگو! من چی میگم تو چی میگی؟!
 به سمت در رفتم و لیلی با ناراحتی امیرعلی رو صدا زد که جلومو بگیره. دستم رو روی دستگیره گذاشتم و دوباره به سمت امیرعلی برگشتم:

-ممنون از مهمان نوازی آقای انسان دوست و دلرحم!!
 امیر نفسشو کلافه فوت کرد و نگاهشو دور خونه چرخوند. لیلی با بغض گفت:

-غزاله چرا یهو خر میشی آخه؟!
 غر زدم:

-غزاله از ازل خر بود.
 و دستگیره رو به سمت پایین کشیدم ... در باز نشد؛ دوباره و سه باره. با حرص گفتم:

-درو باز کن لیلی.

لیلی با تعجب به سمت امیرعلی برگشت و گفت:

-امیر تو درو قفل کردی؟

امیرعلی هم با خونسردی سرشو به نشونه ی آره تگون داد. چشمامو با حرص روی هم فشار دادم و گفتم:

-بیا این درو باز کن، اعصابم داغونه یه چیزی بهت میگما!

در حالی که به سمت دیگه ای می رفت گفت:

-امشب دور هم می مونیم، جنابعالی هم هیچ جا نمیری.

لیلی دوباره نیشش باز شد و چشماش برق زد و در حالی که از من فاصله می گرفت با صدای بلند گفت:

-قربون شوهر خوشتیپم برم.

مشتی به در کوبیدم:

-بیا درو باز کن کلی کار دارم خونه!

امیر جلوی در دستشویی ایستاد و با دهن کجی ادامو درآورد:

-چه کاری داری خونه؟ می خوامی بری باز تجدید خاطرات کنی؟ «وای محمدم این دومین سالیه که ور دل من نیستی»!

و وارد دستشویی شد. با حالتی مصنوعی ناله کردم:

-امیرعلی!!

از پشت در بسته داد زد:

-مرض!!

لیلی قاه قاه خندید و من هم دست از پا درازتر، در حالی که زیر لب آبا و اجداد امیرعلی و لیلی رو مورد عنایت قرار می دادم مانتوم رو

از تنم درآوردم و به سمت راحتی ها رفتم.

وقتی امیرعلی بیرون اومد دیگه به بحث قبلی هیچ اشاره ای نکردیم، کمی پیشمون نشست و بعد رفت خوابید؛

لیلی هم تا نیمه ی شب منو بیدار نگه داشت، اول اینکه به زور با رنگی که برام خریده بود موهامو شرابی رنگ کرد و ابرو هام رو هم

تمیز کرد و بعد سر درد دلش باز شد و مغز منو خورد!

توی رخت خوابم دراز کشیده بودم و به سقف زل زده بودم، لیلی هم سمت چپم بود و یک دستش رو تکیه گاه سرش کرده بود:

-غزال قصد نداری خونه رو بفروشی؟

نفسمو فوت کردم:

-چرا!

-خب ... واسه یه نفر بزرگه. نمی ترسی تنهایی؟

سرم رو به سمتش چرخوندم:

-اون خونه، خونه ی امید مهساسات، خونه ی خاطرات خودمه.

لیلی با ناراحتی گفت:

-دو ساله که محمد فوت شده، تا همیشه که نباید عزادارش باشی. از اون خونه که بری فکر ازادتر میشه و به امید خدا اگر یه

روزی کسی خواست وارد زندگیت بشه...

حرفشو با بی حوصلگی قطع کردم:

-کی به ازدواج فکر می کنه؟!

با دلخوری گفت:

-چته که فکر نکنی؟ هم خوشگلی هم شاغلی، هم...

کامل به سمتش چرخیدم و گفتم:

-بی خیال لیلی، دلت خوشه!

با اخم گفت:

-غزاله تو همنش بیست و هفت سالته. منو نگاه کن! تا چند ماه دیگه بچه دار میشم. خدا محمدمو بیامرزه اما به خدا اونم راضی

نیست...

دیگه بقیه حرفاش مهم نبود ... چشمامو بستم تا نگاه حسرت بارمو نبینه. آره لیلی تا چند ماه دیگه بچه اش به دنیا می اومد چون

سال هشتاد و هفت، یه دختری به خاطر خودکشی پدرش از امیرعلی فاصله گرفت. فاصله گرفت چون می ترسید اگر با امیرعلی

ازدواج کنه بعد از یه مدت عشقشون فروکش کنه و حقایق تلخ زندگی مثل پتک به سرش کوبیده بشن.

ترسید بعد از یه مدت منطق جای احساس بشینه و حرف اطرافیان روی زندگیش با امیرعلی سایه بندازه و تنها بمونه. ترسید و حالا ...

ترسیدم و حالا لیلی روبروم نشسته و شوهر و بچه اش رو به رخم می کشه تا نصیحتم کنه.

ساعت دو بود که بالاخره لیلی رضایت داد که بخوابه و منو با رویای شب عیدم راحت بذاره.

وقتی دلت گرفته باشه فرقی نمی کنه که تنها باشی یا یه لشکر آدم دور و برت باشه! دلت که بگیره گلایه هات ردیف میشن و

خاطره ها مثل فیلم هی مرور میشن تا از پا در بیارنت!

***فروردین/1389

جلوی آینه ایستادم و برای بار آخر خودم رو نگاه کردم. رژ پوست پیازیم رو برداشتم و دوباره روی لبم کشیدم. به پوست سفیدم خیلی

می اومد. شال صورتیم رو به صورت شُل روی سرم انداختم و برای خودم جلوی آینه ژست گرفتم.

هنوز صدای صحبت عمو از توی سالن می اومد. این دم آخری هم دست از موبایلش نمی کشید.

دل توی دلم نبود که کادوش رو که یه گوی شیشه ای و برفی بود، بهش بدم.

بعد از چند دقیقه قید نگاه کردن به جعبه ی کادوپیچ شده ی روی میزمو زدم و از اتاق خارج شدم. بالاخره موبایلش رو کنار گذاشته

بود و به تلویزیون چشم دوخته بود. کنار میز پایه کوتاه وسط مبل ها روی زمین نشستم و به تنگ ماهی چشم دوختم.

از گوشه چشم نگاهم بهم انداخت و با لبخند گفت:

-منتظری ماهی به زبون بیاد؟

با بی حوصلگی ساختگی گفتم:

-شنیدم ماهی لحظه تحویل سال صاف و بی حرکت می ایسته، می خوام ببینم راسته یا نه.

آروم خندید و بعد خم شد و از لبه ی میز قرآن رو برداشت و بعد از کم کردن صدای تلویزیون شروع به خوندن قرآن کرد.

یکی دو دقیقه مونده بود که سال تحویل بشه قرآن رو به سمتم گرفت و گفت:

-بلند شو و از صاحب قرآن بخواه که ازت حفاظت کنه.

لبخند کجی زدم و گفتم:

-نخوام هم حفاظت می کنه.

سرش رو تگون داد و گفت:

-ولی اگر خودت بخوای یه چیز دیگه اس!

از کنار میز بلند شدم و روی مبل نشستم و قرآن رو از دستش گرفتم و شروع کردم به خوندن. با شنیدن شماره معکوس از تلویزیون

قرآن رو بوسیدم و کنار هفت سین گذاشتم و به ماهی ها چشم دوختم. درست بود! ماهی ها برای لحظه ای مثل عکس ثابت و بی

حرکت موندن و بعد از ثانیه ای دوباره جنب و جوششون رو از سر گرفتن.

عمو هم که انگار با حرف من کنجکاو شده بود با دیدن ماهی ها لبخندی روی لبش نشست و بعد رو به من با لبخند عمیقی گفت:

-عیدت مبارک غزاله جان.

من هم با لبخندی تبریک گفتم. خیلی سریع هر دو لبخندمون از بین رفت، نبودن ساره خانم کنار سفره عید بدجور توی چشم میزد.

پارسال چنین لحظه ای من برای نبودن پدرم گریه می کردم و ساره خانم بهم دلداری می داد و حالا عمو حسابی توی فکره و من

حرفی ندارم که بزنم!

با به خاطر آوردن کادویی که برای عمو گرفته بودم دوباره لبخند روی لبم نشست و سریع بلند شدم و به سمت اتاقم رفتم. همون

لحظه تلفن خونه زنگ خورد و عمو جواب داد متوجه شدم که مهسا تماس گرفته.

جعبه ی کادوییچ شده رو از جلوی آینه گرفتم و همین که در اتاق رو باز کردم صدای بغض دارشو شنیدم که داشت با مهسا حرف

میزد و سعی داشت آرومش کنه، وقتی عمو روی مبل نشست و دستش رو به طرف صورتش برد، سریع نگاهمو ازش گرفتم و به اتاق

برگشتم. آخرین چیزی که می خواستم توی دنیا ببینم شکستن عمو بود.

روی تخت نشستم و منتظر موندن تلفنش تموم بشه. مثلاً سال جدید یعنی سال هشتاد ونه شروع شده بود! برای من چه فرقی می

کرد؟ مسلمنه که هیچ سالی، عید معنی خاصی برام نداشت جز اینکه بابا بیشتر توی خونه می موند و وقتش برای باهم بودنمون آزادتر

بود، البته عید دو سال قبل خیلی خاص بود، چون امیرعلی توی قلب و ذهنم وجود داشت .

برای منی که تموم عمر تنها بودم و تعداد آدمهای دور و برم انگشت شمار بودن، طبیعیه که دلم بخواد هر کس سمتم می اومد رو با

چنگ و دندون نگه دارم. حالا هم حاضر بودم هر کاری کنم تا عمو شاد باشه چون در حال حاضر تنها کسیه که برام مونده.

توی فکر و خیالات خودم بودم که به در اتاق ضربه ای خورد و بعد عمو صدام زد، کادو رو پشتم نگه داشتم، درو باز کردم و بین در

قرار گرفتم، در کمال تعجب دیدم کتش رو پوشیده و سویچ ماشین تو دستشه.

با ابروهای درهم گفت:

-دارم میرم خونه مادرم، تو که نمیای!

ناخواسته لبامو جلو دادم:

-نه ممنون.

تعارف دیگه ای نکرد و به سمت در رفت. قرار هم نبود که برم، تعارف الکی بود! من چه سنخیتی با خانواده ی عمو داشتم که برم دید و بازدید! با شونه های افتاده کادو رو دوباره روی میز گذاشتم و به سالن برگشتم. روی راحتی نشستم و تا موقع برگشتنش آجیل خوردم و تلویزیون دیدم. عمو که برگشت جز خانواده ی خواهرش و یکی از برادرهای کسی دیگه نیومد و ساعت دوازده بود که بالاخره لامپ سالن رو خاموش کردم. عمو به اتاقش رفته بود، من هم بعد از سرویس بهداشتی به اتاقم رفتم و همین که نگاهم به کادوی عمو افتاد با اخم اون رو از جلوی آینه برداشتم و توی کشو انداختم، تا دستم رو به سمت شالم بردم که بردارمش، با صدای عمو بی حرکت ایستادم:

-غزاله جان یه لحظه بیا.

به سمت در رفتم، اما قبل از بازکردنش با قدم بلندی به سمت میز آرایشم رفتم و کادو رو از داخل کشو برداشتم و بعد از اتاق خارج شدم. شاید بالاخره قسمت میشد هدیه اش رو بدم!!!

عمو روی تختش نشسته بود، با دیدنم لبخند کم جونی زد و کنارش رو اشاره کرد:

-بیا اینجا ببینم. نمی خوای عیدیتو بگیری؟

چه عجب بالاخره یادش افتاد! با وارد شدنم به اتاق کادو رو دستم دید و ابروهایش بالا رفت:

-به به! بوی عیدی میاد.

نیشم باز شد و به فاصله ی یک نفر کنارش نشستم.

اون هم یه جعبه ی کادو پیچ شده ی پهن و کم قطر توی دستش بود، به جعبه ی توی دست من نگاه کرد و گفت:

-اول عیدی منو بده.

جعبه رو به سمتش دراز کردم:

-قابلی هم نداره.

از دستم گرفت و در حالی که با لبخند هی به من نگاه می کرد و هی به جعبه، کادو رو باز کرد و با دیدن گوی شیشه ای لبخند عمیقی زد:

-خوشگله.

از دستش گرفتم و پیچ تهش رو چرخوندم و از جلوی عمو خم شدم و روی عسلی گذاشتمش و گوی در حالی که داشت روی پایه اش می چرخید شروع به پخش آهنگی آرامش بخش کردم.

وقتی سر جام برگشتم متوجه شدم عمو چشمهایشو بسته و لبخند هم دیگه روی لبهایش نیست، خواستم صداش بزخم که با صدای آروم گفت:

-چه عطر خوش بویی!

نفسم حبس شد؛ گاهی وقت ها بی ملاحظه می شدم و یادم می رفت که عمو مرده و توی خونه تنهاایم. باید بیشتر مراقب باشم، مخصوصا که حمیده خانم رفته بود خونه ی دخترش! نه اینکه آرایش کردم و بی توجه به نامحرم بودن عمو از روش خم شدم و ... واقعا احمق به کی میگن!!

مرتب نشستیم و منتظر موندم خودش سکوت رو بشکند، با نفس عمیقی گفت:

-نمی‌خواهی عیدیتو بگیری؟

بهتر بود من هم به روی خودم نمی‌آوردم، سعی کردم لبخند بزنم و خودم رو با انرژی نشون بدم:

-چی برام خریدین؟!

و قبل از اینکه کاری کنه خودم جعبه رو از روی پاش برداشتم و شروع کردم به باز کردنشدر جعبه ی و دیدن گردنبند طلا سفید با

پلاک قلبی شکل پر نگین روی جیر سورمه ای رنگ که می‌درخشید، دوباره لبخندم از بین رفت.

نمی‌دونستم چی باید بگم! هر جور که می‌خواستم خودمو بزنم به خنگی و مطلب رو نگیرم نمی‌شدا! مطمئنم عمو یه فکرایه توی سرش بود که حتی تصور کردنش لرزه به بدنم می‌انداخت .

-بده برات بندازمش .

یه مغز سالم چنین لحظه ای باید فرمان بده عقب بکشم و بگم «ممنون خودم می‌تونم» اما فقط با نگاهم دستهایشو دنبال کردم که گردنبند رو از قاب برداشت و کمی خودش رو عقب کشید تا پشتم قرار بگیره .

نمی‌دونم هوای اتاق گرم بود یا دمای بدن من بالا بود که داشتم احساس خفگی می‌کردم. باید بلند می‌شدم و به اتاقم می‌رفتم ... با همه ی بی‌قیدی و سست ایمانیم حضور شیطان رو توی اتاق حس می‌کردم.

قاعدتا بستن یه گردنبند کمتر از یک دقیقه طول می‌کشید ... پس من چرا هنوز حضور دستهای عمو رو دور گردنم حس می‌کردم؟ -اینجوری درست نیست!

زمزمه ی آرومش رو که درست کنار گوشم شنیدم تیره ی پشتم لرزید. به سختی لب از لب باز کردم:

-چی ... درست ... نیست؟!

دستی روی بازوم نشست:

-نمی‌تونم نامحرم بودند رو تحمل کنم.

مگر اینکه کر باشی تا ندونی منظور از این حرف چیه! یه حس احمقانه اون ته ته دلم می‌خواست عمو دستش رو بالاتر بیاره و روی شونه ام بذاره و یه صدای محکم هم با تمام قوا داد میزد:

-بلند شو از اتاق برو بیرون .

نفس عمیقی کشیدم و در یک حرکت از روی تخت بلند شدم. بدون نگاه کردن به صورت عمو گفتم:

-ممنون خیلی قشنگه.

و سریع از اتاق خارج شدم و تقریباً به سمت اتاق خودم دویدم. اما وقتی در رو به هم کوبیدم و در بسته نشد فهمیدم امشب به سلامت سحر نمیشه.

دستم رو به سمت یقه ی سه سانتی بلوز سوسنی رنگم بردم و رو به عمو که لای در ایستاده بود و مانع بسته شدن در می‌شد، لبخند کج و کوله ای زدم:

-بله؟ چیزی شده؟

سفیدی چشمهایش که قرمز شده بودن نوید خوبی نمی‌داد، من این حالت رو یک بار در امیر علی دیده بودم، چند باری هم توی این

مدت برای خود عمو دیده بودم اما به روی خودم نمی آوردم؛ حضور همیشگی حمیده خانم توی خونه شجاعم کرده بود و حالا همه ی شجاعتم رفته بود.

عمو وارد اتاق شد و با صدای دورگه گفت:

-مطمئنم که از حسم خبر داری غزاله.

هوا وحشتناک گرم بود، اونقدری عقب رفتم که به دیوار خوردم، عمو سینه به سینه ام ایستاد و کمی سرش رو خم کرد:

-نادیده گرفتنت غیرممکنه دختر! بگو که تو هم نسبت به من بی میل نیستی.

مغزم مثل سی دی خط دار قفل کرده بود و قدرت پردازش نداشتم، حس می کردم تب دارم و صدای منطقی مغزم هر لحظه ضعیف تر می شد. مثل آدم های گیج و مگ به دستش نگاه کردم که کنار سرم به دیوار تکیه زده شد و بعد گرمای دست دیگه اش رو دور

کمرم حس کردم؛ چرا عقب نمی کشیدم؟ چرا مخالفتی نمی کردم؟!

اگر عقب می کشیدم غرور عمو خرد می شد؟! دلش می شکست؟! اینا توجهیه بودن ... خودم خوب می دونستم ... عقب نمی کشیدم چون خودداری توی چنین شرایطی سخت بود ... چون..

-بذار همه فکر کنن خودخواهم...

به چشمهای آماده به گریه اش زل زدم، چشمهاشو بست و ادامه داد:

-بذار بگن سر پیری معرکه گرفته ... بذار بگن تو از سرم زیادی...

چشماشو باز کرد و به لبهام خیره شد:

-می خوام خودخواه باشم ... حق انتخاب دیگه ای نداری ... انتخاب اول و آخرت منم.

باید ناراحت می شدم و اعتراض می کردم که از موقعیتم سوءاستفاده می کنه اما ... انگار یکی با ملایمت ته دلمو قلقلک داد.

سرش رو که به سمت لبهام خم کرد، حس کردم بین زمین و آسمون معلقم! شاید مثل جسد آویزون بابا وقتی خودش رو دار زده بود

... همون بابایی که از ترسش نمی داشتم امیرعلی ماشینشو بیاره توی کوچه! حالا هیچ کس نبود که جلومونو بگیره جز ...

من، آدم بی دین! من سست عنصر و بی قید! من اصلا رانده شده! من هیچی ... عمو تو که رو به خدا می ایستی و صدای قرآن

خوندن شبونه ات از اتاق بیرون میاد ... تو دیگه چرا!

ته مونده ی منطقم فرمان داد دستم رو بالا بیارم و بین لبهامون بذارم که هنوز به هم نرسیده بودن. صدای بازدم حرصیش رو شنیدم و بعد صدای خش دارش:

-می خوای جلومو بگیری؟

این جمله ی سوالی، نظرخواهی نبود! بیشتر به یه تهدید شبیه بود که جوابش از لابلای خود سوال مشخصه! آب دهنم رو قورت دادم:

-کارمون ... درست نیست.

حلقه ی دستش دور کمرم تنگ تر شد:

-کجای کارمون درست نیست ... از من بدت میاد؟

به هیچ عنوان منظورم این نبود که از عمو بدم بیاد! برای دختری با شرایط من کی بهتر از عمو! کی پیدا می شد مثل عمو که بتونم با

تموم وجودم به پشتوانه بودنش اعتماد کنم؟!

به موهای کوتاهش که پر شده بود از تار موهای خاکستری زل زدم و زمزمه کردم:

-نامحرمیم.

انگاری به آخرین امیدم چنگ زدم! با خودم گفتم «من که مانعی جلوی راهم نیست ...پیش خدا روسیاه تر از این حرفام! اما عمو که از خدا می ترسه با این حرفم پس می کشه و به هر دومیون فرصت میده» اما برقی که توی چشمهای عمو درخشید حرف دیگه ای می زد!

لحظاتی بعد که از روی نوشته های داخل مفاتیح بهش محرم شدم، نه تنها احساس سبکی نمی کردم! بلکه حس می کردم حالا همون ذکری که گفتیم نعوذُبالله دست انداخته دور گردنم و داره خفه ام می کنه.

شیطان هنوز همونجا بود ... شاید به فاصله ی چند قدمی از تخت دو نفره ی داخل اتاق عمو ایستاده بود و به من نگاه می کرد که داشتم پیش چشمهایش توسط دست های عمو برهنه می شدم.

عمو! تا قبل از این، این واژه قداست داشت و حالا حس می کنم دهنم، فکرم ... با به کار بردنش نجس می شه. وقتی صورتم زیر بوسه هاش تر می شد اشک به چشمهام هجوم می آورد و اون لذت احمقانه ای که بعد از هر بوسه عضلات بدنم رو سفت می کرد، مثل یه سیلی محکم کرختم می کرد.

نه می تونستم لذت ببرم ... نه می تونستم پس بکشم! چه توجیهی محکم تر از این:

-من همسر شرعی عمو، محمدرضا شدم!

باز هم جای شکرش باقیه، عمو عقلش از من بیشتر بود و ملاحظه کرد، وقتی کمی از عطشش کم شد، ملحفه ی روی تخت رو دورم پیچید و منو سخت در آغوش گرفت. ولی حالا که توی بغلش بودم و هر دو کمی آروم تر شده بودیم فهمیدم چه غلطی کردم! حالا ته مونده ی لذت توی تنم رفته بود و بغض با تموم قدرت توی گلویم نشست بود. لبهامو به هم فشار می دادم و بدنم به آرومی می لرزید.

با دوتا دستم ملحفه رو جلوی سینه ام جمع کرده بودم و سرم رو به زیر گردنش فشار می دادم. دستش رو بین شونه هام می کشید و سعی می کرد آرومم کنه. اما واقعا هیچ چیز نمی تونست آرومم کنه! قلبم درد می کرد ... وحشت داشتم؛ اگر بقیه می فهمیدن چی!

چهار روز دیگه که حمیده خانوم به خونه بر می گشت چی؟ وای! مهسا رو بگو. بچه های شرکتو بگو!!!

من یکی یکدونه ی هدایت رضانی بودم! حسابدار کار درست و متمولی که با همه حجم کارش اجازه نمی داد آب تو دل دخترش تگون بخوره. حالا کارم به جایی رسیده بود که بدون پوشش توی بغل مردی بخوابم که دخترش از من بزرگتره.

-غزاله می دونستی امشب تولدمه؟!

جوابی ندادم، بوسه ای روی موهام نشوند و ادامه داد:

-بهترین هدیه ی عمرم رو گرفتم.

محکم منو بین بازوهاش فشرد. سرم بیشتر توی سینه اش فرو رفت و قطره اشکی آروم از گوشه ی چشمم سر خورد و روی سینه اش راه گرفت.

یهو منو از خودش فاصله داد و با تعجب به صورتم نگاه کرد:

-گریه می کنی؟

انگار همین حرف کافی بود که بغضم بشکنه و صدای هق هقم فضای اتاقو پر کنه. سعی کرد آرومم کنه اما بدتر شدم. ما اشتباه کرده بودیم ... من اشتباه کرده بودم؛ هر جور حساب می کردم اشتباه بود .

وقتی دید نمی تونه آرومم کنه با حرص منو ول کرد و ازم فاصله گرفت و پشت به من، لبه ی تخت نشست. چند دقیقه گذشت تا ساکت شدم، اما همچنان دل دل می زدم . به هیكلش خیره شدم، درشت بود و فاقد چربی اضافی که اکثر مردهای همسنش داشتن ! تنها چیزی که باعث میشد سنش به چشم بیاد رنگ موها و چروک های ریز کنار چشمهاس بود و البته اخلاق جدی همیشگیش . متوجه کلافگیش می شدم ... چقدر بدبخت بودم که توی چنین شرایطی هم دلم نمی خواست بی قراری و ناراحتیشو ببینم!! با دودلی دستم رو جلو بردم و روی ستون فقراتش گذاشتم:

-عمو؟

نیم رخ عصبیش به سمتم برگشت:

-به من نگو عمو ... دیگه نگو!

لبهامو به هم فشار دادم تا دوباره نزنم زیر گریه، کامل به سمتم برگشت و با چشمهای خشمگینش توی صورتم زل زد:

-بهت نگفتم حق انتخاب نداری؟!

با بغض نگاهش کردم و چونه ام لرزید. دستش رو جلو آورد و چونه ام رو محکم با یک دستش گرفت و تاکید کرد:

-گفتم یا نه؟

با صورتی که از درد جمع شده بود و صدایی که می لرزید گفتم:

-گفتین .

خم شد و لبهامو به هم دوخت و کمی که صورتش رو عقب کشید با چشمهای بسته، زمزمه وار گفت:

-پس صبر کن و ببین که به خاطرت چی کار می کنم!

چشمهاسو باز کرد و کمی صورتش رو بالا کشید و رد اشکهامو بوسید:

-به خاطرت جوون میشم غزاله.

*****فروردین/ 1393**

موبایلمو توی دستم چرخوندم و یک بار دیگه پیامش رو خوندم .

-سال نو مبارک. با آرزوی بهترین ها. اگر میشه فردا زودتر بیاین، باهاتون کار مهمی دارم.

ابروهام به صورت خودکار بالا رفت و زیر لب زمزمه کردم:

-باز چی تو سرته؟!

ناخودآگاه ناسزایی نثار داریوش کردم با اون پیشنهاد احمقانه ای که به کیانمهر داد و باعث شد پررو بشه تا به من پیام بده.

فردا پنجم فروردین بود و آخرین روز تعطیلی و البته چهارمین سالگرد محمودی بزرگ، یعنی پدر داریوش .

وقتی فوت شد، یعنی عید سال هشتاد و نه، پنج روز از محرمیت من و محمد می گذشت. حمیده خانوم برگشته بود به خونه و من

سربسته براش تعریف کرده بودم، پیرزن چقدر خودشو نفرین کرد و برام دل سوزونده بود، مدام می گفت نباید توی خونه تنهاتون می

گذاشتم !

نمی دونست که من به غیر از شب اول، بقیه موارد رو خودم پیش قدم شده بودم ! محمد اسمش میانسال بود، وگرنه طبعش خیلی گرمتر و تندتر از امیرعلی بود، گرچه از نظر اون تجربه خیلی چیزها برای من هنوز زود بود و دلش می خواست وقتی تونست رضایت کامل رو از مهسا بگیره، زندگی رسمی مون رو شروع کنیم.

دقیقا همون لحظه ای که با خبر شدیم آقای محمودی فوت شده، خواهر محمد از طریق حمیده خانم ماجرای محرمیت ما رو فهمیده بود و اومده بود اونجا. اونقدر شرایط به هم ریخته و عذاب آور بود که من و محمد نتونستیم به مراسم خاک سپاری بریم .

چند روزی وضع به همین منوال بود، یعنی هر روز یکی از خانواده محمد می اومدن و هر چی دهنشون می اومد بار من می کردن و محمد مجبور می شد از خونه بندازتشون بیرون و این شد آغازی برای قطع رابطه با اطرافیان. باز هم جای شکرش باقی بود که خبر به گوش خانواده ساره خانم نرسیده بود، هر چند اونها خود به خود با مرگ ساره خانم رابطه شون کمرنگ شده بود.

دو تا سالگرد اول آقای محمودی هم که به همراه محمد رفتیم، کیانمهر رو اونجا ندیدم و پارسال هم چون خودم عزادار بودم نتونستم برم و خدارو شکر که اونها هم نتونستن بیان، هر چند اگر می اومدن هم ترکش عصبانیت خواهرهای محمد جلوی جمع بهم اصابت نکرد و کسی نفهمید من همسر محمد بودم !

حالا چهارمین سالگرد آقای محمودیه و علاوه بر دعوت رسمی خود داریوش، کیانمهر هم بهم اس داده که زودتر برم. اینها به کنار! به من عید رو تبریک گفته!! حالا بماند که چهار روز این تبریک تاخیر داره.

البته مشخص بود چی کار داره! یا باز سر شک و تردیدهاش می خواد حرف بزنه، یا اون پیشنهاد مزخرف داریوش کار خودشو کرده، که کاش اولی باشه وگرنه می زنم داریوش و کیانمهر رو با خاک یکسان می کنم.

در جواب پیام کیانمهر نوشتم:

-سلام، سال نوی شما هم مبارک .

همین، هیچ اشاره ای به قسمت دوم پیامش نکردم، حالا تا فردا کی مرده کی زنده! دوباره گوشی توی دستم لرزید، این دفعه پیام از طرف امیدشریفی بود:

-سلام، حالتون خوبه؟ فردا میان مراسم آقای محمودی؟

مسلم داریوش برای سالگرد همه کارکنان رو دعوت نکرده بود، چون هر سال سهامدارها، من و سرگروه هر قسمت رو دعوت می کرد که سر جمع بیست-سی نفر می شدیم. در جواب آقای شریفی تایپ کردم:

-سلام، ممنونم. چطور؟

بعد از چند ثانیه جواب داد:

-پس ماشینتونو نیارین. من دنبال خانوم کمالی و شما میام که با هم بریم.

منظورش نسترن بود که برادر زاده منشی قبلی شرکت بود. با لبخند سریع تایپ کردم:

-باشه، متشکرم. هر ساعتی بگین آماده ام.

و گوشی رو کناری گذاشتم، دست خودم نبود ولی اصلا دلم نمی خواست فردا به مراسم برم؛ مخصوصا که در آخرین روز کاریم اون مکالمه ی احمقانه بین کیانمهر و داریوش رو شنیدم .

صبح، بعد از صبحونه یه آرایش مفصل انجام دادم که حسابی با رنگ موهام همخوانی داشت و چهره ام رو بشاش نشون می داد. مانتو و شلوار مشکی پوشیدم و شال طرحدار مشکی و زرشکی هم سرم کردم. و زیر مانتو هم تونیک زرشکی پوشیدم، جای لیلی خالی که به خاطر انتخاب رنگ هام مسخره ام کنه.

وقتی امید شریفی اومد در خونه دنبالم و من روی صندلی عقب کنار نسترن جا گرفتم تا چند دقیقه ای سنگینی نگاه هر دو رو حس می کردم .

خدا رو شکر که تنها نبودم، این موضوع یه مقدار از حس بدم رو کم می کرد .وقتی رسیدیم جلوی خونه ی آقای محمودی یا بهتره بگم قصر ایشون! با دیدن ماشین های رنگ و وارنگ و مدل های عجیب و غریبی که شاید اسم خیلی هاشون رو نمی دونستم یه بار دیگه اون حس حقارته پررنگ شد. همون حسی که وادارم می کرد با داریوش هم دست بشم و زیرآبی برم، باعث میشد خلاف خواسته قلبی محمد عمل کنم و پنهان کاری کنم .

با نفس عمیقی به خودم مسلط شدم و به همراه آقای شریفی و نسترن از ماشین پیاده شدیم و از جلوی دربان که راهنمایی کرد به کدوم سمت بریم، گذشتیم .

همزمان با بالا رفتن از پله های ساختمون نسترن کنار گوشم گفت:

-چجوریه مراسمشون؟

پوزخندی زدم و گفتم:

-به همه چیز شباهت داره جز مراسم سالگرد!دیگه بنده خدا استخوناش هم پوسیده!

آقای شریفی هم پوزخندی زد و سه تایی وارد ساختمون شدیم. با عبور از راهرو خود داریوش به سمتمون اومد و بهمون خوش آمد گفت و من و نسترن رو به سالی هدایت کرد که با چند پله بالاتر از سالن پایینی جدا شده بود.

با ورود به سالن بالایی، نسترن آروم گفت:

-مراسم سالگرده یا شو لباس؟

خنده ام رو به زور نگه داشتم و به خانوم محمودی که به سمتمون می اومد سلام کردیم و دست دادیم، بعد از در آوردن مانتوهامون به سمت صندلی هایی که دورتادور سالن چیده شده بودن رفتیم. جلوی هر دو تا صندلی یه میز کوچیک هم گذاشته شده بود. درست روبروی جایی که من و نسترن نشسته بودیم عکس بزرگ آقای محمودی به دیوار نصب شده بود .

هنوز چند دقیقه ای از نشستمون نگذشته بود که خانم حمیدی و بعد هم خانم فرهنگد و خانم صامتی (سهامداران) به جمع ما پیوستند و خارج از مسائل کاری شرکت صحبت های زنونه مون رو از سر گرفتیم.

واسم عجیب بود خانوم خوش مشرب و مهربونی مثل خانم حمیدی چطوری حاضر شده دخترشو بده به کیانمهر، از طرفی هم اگر دخترش کیانمهر رو ترک کرده، پس چطور هنوز با هم در ارتباطن!

کم پیش می اومد که از کسی خوشم بیاد اما خانم حمیدی اونقدر با مهر و محبت آدمو نگاه می کرد و قربون صدقه می رفت که گاهی یادم می رفت اونچه که من رو به ایشون وصل می کرده ثروت این زن بوده و حالا دوماش!

حسابی گرم صحبت بودیم که خواهر داریوش به سمت اومد و گفت که برادرش باهام کار داره. از خانم حمیدی و فرهنگد و نسترن عذرخواهی کردم و از روی صندلیم بلند شدم و به طرف پله ها رفتم. در حالی که شالم رو روی سرم مرتب می کردم، داریوش که

بین پله ها و راهرو ایستاده بود رو دیدم .
 لبخندی روی لب نشوندم و به سمتش رفتم:
 -بله، کاری داشتین؟
 اون هم متقابلا لبخندی زد و گفت:
 -می تونم چند دقیقه وقتتون رو بگیرم؟
 متوجه استرس توی لحنش شدم، ناخودآگاه به من هم سرایت کرد و لبخندم کمرنگ شد:
 -البته!
 با دست به طرف انتهای سالن اشاره کرد که همراهش برم. باید از بین آقایون عبور می کردیم، در حالی که همراهش می رفتم، به آقای یعقوبی و آقای طارمی و کیانمهر که روی راحتی های انتهای سالن نشسته بودن سلام کردم و سال نو رو تبریک گفتم، البته سعی کردم روی نگاه مشکوک کیانمهر دقیق نشم.
 از سالن خارج و به سمت اتاق ها رفتیم و به گفته ی خود داریوش وارد اتاق کارش شدیم. به محض بسته شدن در با نگرانی گفتم:
 -چیزی شده آقای محمودی؟
 لبخندش کامل از بین رفته بود، با اخم عمیقی گفت:
 -نمی دونم چی بگم!
 به سمت صندلی پشت میز کارش اشاره کرد، بدون تعارف نشستیم و گفتم:
 -چه اتفاقی افتاده؟
 دستاشو بند جیب شلوار پارچه ای طوسی کش کرد و به سمت پنجره ی اتاقش رفت:
 -کسی جز من و شما قضیه ی وام رو میدونه؟
 خیلی سریع امیرعلی و لیلی و تا حدی مریم رو از توی ذهنم پس زدم و با بیطرفی گفتم:
 -چطور؟
 نفسش رو فوت کرد:
 -یه نفر داره تهدیدم میکنه.
 ابرو هام بالا رفت:
 -به خاطر چی؟! از کجا می دونین به خاطر قضیه وامه؟
 به سمتم برگشت و گفت:
 -من تنها کار نسبتا خلافم همین پنهان کردن وامه! هیچ دلیل دیگه ای نداره که کسی بخواد ازم آتو داشته باشه.
 با اخم گفتم:
 -چجور تهدیدی می کنه؟
 دوباره نگاهش رو از پنجره به فضای بیرون دوخت و گفت:
 -دیروز روی بدنه ماشینم با اسپری نوشته بودن ... دزد ... مال مردم خور!

ابروهام تا جای ممکن بالا رفت. خب این امکان داشت کار هر کسی باشه! یکی که به ثروت این خانواده حسوده! یا از طرف کارگرا و کارمندیایی که در گذشته اخراج شدن! و یا حتی دشمن خانوادگی. اما اینکه داریوش می خواست این قضیه رو به وام ربط بده شک برانگیز بود .

لبم رو با زیون تر کردم و گفتم:

-حس می کنم می خواین چیزی بگید و دارین حرفتون رو می پیچونین.

لبخند یه وری زد و با نگاه به صورتم گفت:

-تیزی شما همیشه به من اعتماد به نفس و دلگرمی میده!

لبخند که نزدم هیچ! اخمم هم عمیق تر شد. گلوشو صاف کرد و گفت:

-از کیانمهر فاصله بگیرین. سعی کنید کمتر باهاش وارد بحث بشین تا کمتر بهمون شک کنه.

قدمی به سمت برداشت و روی میزی که پشتش نشسته بودم، به طرفم خم شد و گفت:

-اگر کیان و بقیه سهامدارها بو بیرن آخر بدیاریه ... دیگه اعتمادشون سلب میشه و باید بشینیم و منتظر عواقب این بی اعتمادی باشیم ... بیرون کشیدن سهام ها ... عوض شدن رییس هیات مدیره یا...

و با نگاه عمیقی به من گفت:

-عوض شدن مدیرمالی!

حس ترس توی دلم نشست و داریوش بی توجه ادامه داد:

-کیان به شما دید بدی داره و یه شک هایی به من و شما کرده که...

حرفش رو قطع کردم:

-بیش از ده بار از این شکش حرف زده و...

-این بار فرق می کنه!

دهنم رو بستم و با شک بهش زل زدم تا ادامه بده، نگاهشو ازم گرفت و گفت:

-فکر می کنه بین من و شما خبراییه! و همین باعث شده بیشتر روی من و شما دقیق بشه.

لبم رو از داخل به دندون گرفتم تا یه وقت نگم «غلط کرده». در عوض داریوش نفسش رو با حرص فوت کرد و گفت:

-حس می کنم داره منو محک میزنه تا یه واکنشی نشون بدم .

صاف ایستاد و کلافه دستی لابلای موهاش فرو برد و گفت:

-کیان آدم جاه طلبیه و حاضره دست به هر کاری بزنه تا قرونی از ثروتش جابجا نشه. برای اینکه بالا بره حاضره همه رو به زمین بکوبه.

از حرص و عصبانیت پام رو تکون می دادم. داریوش با ناراحتی گفت:

-البته اینها همه ش یه شکه، اما خواستم بگم مواظب رفتارتون باشید.

سرم رو تکون دادم:

-با این اوصاف .. الان ... اینکه من باهاتون اومدم اینجا...

سرش رو تگون داد و گفت:

-خودش خواست باهات صحبت کنم.

با اخم گفتم:

-در مورد چی؟

پوزخند واضحی زد:

-پیشنهاد قبل از عید منو جدی گرفته، شکش در مورد ارتباط من و شمارو به زبون آورد و من منکر شدم، برای اینکه خیالش راحت بشه چیزی بینمون نیست گفت خودم در موردش باهاتون صحبت کنم.

لبامو به هم فشار دادم و با دلخوری واضحی گفتم:

-امون از دست شما آقای محمودی ... فکر کنم دیگه خواجه حافظ هم میدونه من از این مرد متنفرم! اونوقت روی چه حسابی ... با خنده ی نصفه و نیمه ای حرفمو قطع کرد:

-می دونم بابا! من که واقعا نمی خوام در مورد اون با شما حرف بزنم! بذارین احتمالاتم رو اینجوری براتون توضیح بدم ... کیانمهر هم از لحاظ مالی و هم ارتباطی به ما شک داره، هر کدوم رو به شکلی محک میزنه، شما رو با تحریک کردن نسبت به پدرتون و من رو با تهدید کردن! الان هم خواستم روشنتون کنم که اگر بعدا حرفی زد بدونید چه جوابی بهش بدین و اگر قراره ردش کنید طوری جواب بدین که فکر نکنه بین من و شما..

چشم غره ام باعث شد به خنده بیفته و بعد گفت:

-جدا از شوخی بهتون میاد.

و به موهام که از جلوی شالم بیرون بود، اشاره کرد. لبامو به هم فشار دادم تا نخندم و بعد با تاسف سرم رو تگون دادم.

از روی صندلی بلند شدم و گفتم:

-شما پسردایی و پسرعمه آخر منو دیوونه می کنید.

با حالت بامزه ای گفت:

-دور از جونتون! من حالا حالاها به شما نیاز دارم.

نفسمو فوت کردم و به سمت در اتاق رفتم و زیر لب گفتم:

-خدا به خیر بگذرونه.

از اتاق خارج شدم و به سمت سالن بالایی رفتم و موقع عبور از سالن آقایون، حتی نگاهی هم به سمت کیانمهر نداختم.

تا بعد از ناهار هم همه جور حس سراغم اومد و غدام کوفتم شد. استرس تهدیدهای داریوش! شک کردن به اطرافیان و موردیهای احتمالی این اتفاق و از همه بدتر پیشنهاد دادن احمقانه و خنده دار کیانمهر! اگر می اومد میزد توی گوشم بهتر بود! یعنی آدم اینقدر دنبال منفعت که حاضر باشه به خاطرش هر کاری بکنه؟؟

بعد از ناهار، بالاخره خانم فرهنگ طلسم صحبت نکردن در مورد مساله کاری رو شکست و شروع کرد به پرسیدن سود و میزان

فروش و چیزهایی که مطمئنم خودش هم ازش سر در نمی آورد و فقط می خواست بگه «آره، منم هستم»!

البته نمیشد لطف این خانم و پدرشوهرش، یعنی آقای یعقوبی رو ندید گرفت. هر چند که خودشون خبر نداشتن چه لطفی در حقمون

کردن! سال هشتاد و نه بعد از تعطیلات عید، آقای یعقوبی که بیست درصد از سهام رو داشت به داریوش گفت که پسرش داره ازدواج میکنه و میخواد سه درصد از سهم خودشو به عروسش هدیه بده و همین شد ایده ی اولیه برای جور کردن پولی که میخواستیم توی حساب داریوش بخوابونیم تا وام بگیره!

با اضافه شدن خانم فرهمند به سهامداران، داریوش که دارای پنجاه درصد از سهام بود شروع به فروختن سهامش کرد و هفت تا سه درصدی فروخت و به این ترتیب سهامداران درجه دوم هم وارد شرکت شدن. و از طرفی با این کارش خانم حمیدی با سی درصد سهام، شد سهامدار ارشد.

در جواب سوالهای بی سروته خانم فرهمند، جواب کلی و خلاصه ای ردیف کردم و بعد از گذشت نیم ساعتی، با پیام امیدشریفی، من و نسترن عزم رفتن کردیم. بین جمعیتی که از خانواده محمودی خداحافظی میکردن، ما هم خداحافظی کردیم و از ساختمان خارج شدیم.

به همراه نسترن، نزدیک در حیات ایستاده بودیم تا آقای شریفی ماشین رو بیاره که باصدای کیانمهر هر دو به عقب برگشتیم. نسترن و کیانمهر به هم سلام کردن و من نگاهم کشیده شد به دخترچشم سبز و خیلی زیبایی که هرساله توی مجلس دیده بودمش و حالا شونه به شونه ی کیانمهر ایستاده بود و مغرورانه به من نگاه می کرد.

کیانمهر رو به من، دختر رو اشاره کرد و گفت:

-خواهرم کاملیا و...

رو به خواهرش گفت:

-خانم رضانی که گفته بودم.

سریع توی ذهنم مادر کیانمهر رو هم که شباهت زیادی با کاملیا داشت و کنار هم دیده بودمشون، تشخیص دادم. کاملیا بدون لبخند و در نهایت خشکی گفت:

-خوشوقتم.

من هم دقیقاً با همون لحن جواب دادم:

-همچنین.

اصلاً فضای بینمون به قدری گرم بود که آدم عرق می کرد!!! حالا فهمیدم چرا هیچ وقت نگاه این دختر دوستانه نبود! نسترن روشو به سمت در حیات برگردونده بود و قطع به یقین داشت خودشو کنترل میکرد که نخنده. در نهایت تعجب کیانمهر رو به من گفت:

-اگر ماشین نیاوردین شما رو می رسونم.

سعی کردم ابرو هام از تعجب بالا نره و با لحن نسبتاً دوستانه تری گفتم:

-ممنونم، همراه آقای شریفی اومدم، با ایشون هم میرم.

همون لحظه نسترن به سمتون چرخید و گفت:

-آقای شریفی اومد.

و از کیانمهر و خواهرش خداحافظی کرد و به سمت در رفت و همینکه من هم خواستم خداحافظی کنم کیانمهر با لحن خشکی گفت:

-تعارف نکردم! شما همراه من میان.

ناخودآگاه نگاهم به سمت کاملیا چرخید تا عکس العمل اون رو نسبت به جمله ی برادرش بدونم که با نگاه مغرورانه اش مواجه شدم. دیگه نتونستم جلوی بالا رفتن ابرو هام رو بگیرم و با تعجب گفتم:

-و اگر نیام؟

پوزخند یه وری کیانمهر ناخن کشید روی اعصابم و گفت:

-میاین.

خواستم جواب دندان شکنی بهش بدم که داریوش خودش رو بهمون رسوند و با لبخند دست پاچه ای گفت:

-اینجا وایستادین؟!

کیانمهر رو به داریوش گفت:

-داشتم به خانم رضانی می گفتم همراه ما بیاد.

و بعد به سمت من چرخید تا جواب من رو بدونه، داریوش طوری که کیانمهر و خواهرش نبین به شکل آرامش بخشی پلک زد که

یعنی «برو». نفسم رو فوت کردم و با ابروهای درهم گفتم:

-باشه.

داریوش لبهاشو به صورت غنچه به یه طرف جمع کرد که خنده اش رو کنترل کنه، ازش خداحافظی کردیم و از خونه خارج شدیم،

جلوی در هم به آقای شریفی و نسترن گفتم که با اونها نمیرم و بعد به سمت ماشین کیانمهر رفتم، در کمال تعجب کاملیا عقب

نشست و کیانمهر از من خواست جلو بشینم. به محض اینکه نشستیم، کیانمهر گفت:

-خونه ی کاملیا نزدیکه، زود ازمون جدا میشه.

و این یعنی علت جلو نشستن من، زود پیاده شدن کاملیاست! در سکوت به بیرون خیره شدم و به حرفهای آروم خواهر و برادر گوش

دادم.

کاملیا :

-برمیگردی خونه ی دایی؟

-آره، مامان رو با داریوش نباید تنها گذاشت، دو دقیقه چشم منو دور می بینه واسه من نقشه می کشه.

کاملیا آروم خندید و بعد گفت:

-راستی نرگس خانم رفت؟!

-آره ماشین آورده بود خودش.

متوجه شدم منظورشون از نرگس خانم، خانم حمیدیه! و سعی کردم به جمله های بعدیشون توجه نکنم؛ چند دقیقه بعد کاملیا ازمون

جدا شد که خداحافظیمون سردتر از سلاممون بود.

کمی که از خونه ی کاملیا دور شدیم سکوت رو شکستم:

-اینکه بدون بحث سوار ماشینتون شدم، فقط به خاطر این بود که در روز سالگرد آقای محمودی ناراحتی ایجاد نشه.

پوزخند صدا داری زد و گفت:

-امروز سوار نمی شدی! فردا خودتو ازم مخفی می کردی! بالاخره که با هم روبرو می شدیم!

با لحنی کلافه گفتم:

-لطفاً هر حرفی دارین بزنین! صبر من هم به حدی داره! این رفتارهای شما جز توهین و بی احترامی معنی دیگه ای نداره!

با لحنی حرصی گفتم:

-توهین! یعنی می خوای بگی دارم اشتباه می کنم؟

با دلخوری به نیم رخمش نگاه کردم، این حالت که نیمی از موهاشو پشت سرش جمع کرده بود و بقیه اش رو رها کرده بود، اون رو شبیه به گلابیاتورهای رومی کرده بود، که توی سریال اسپارتاکوس دیده بودم! به همون ترسناکی!
از گوشه چشم نگاهی به من انداخت و گفت:

-بیش از ده بار بهتون تذکر دادم که با من روراست باشین. هم به شما و هم به داریوش ... پدر من برای زنده نگه داشتن ثروتش جون کنده و من برای حفظ قرون به قرونش زحمت کشیدم.

سرم رو تکون دادم و گفتم:

-کسی قرار نیست ثروت شمارو ازتون بگیره. من واقعا نمی دونم چه چیزی باعث این همه بدبینی شده؟
نفسش رو فوت کرد:

-حرفای منو فقط به خودت بگیر! من به داریوش خیلی بیشتر شک دارم، خودش هم دید که اصلاً دلم نمی خواست پولم رو دوباره وارد سهام کنم، خانم حمیدی پولش رو احتیاج داشت و داریوش خان با شست و شو دادن فکر مادرم باعث شد پول من جایگزین سهام خانم حمیدی بشه .

برای لحظه ای به سمتم برگشت و نگاه عمیقی بهم انداخت و بعد در حالی که نگاهش رو دوباره به روبروش می دوخت ادامه داد:

-به پدرت قلباً اعتماد داشتم ... بهم حق بده بترسم.

با به خاطر آوردن حرکتش توی پارکینگ کارخونه گفتم:

-میشه دقیق بدونم چی بین شما و پدرم گذشته؟

وارد خیابون ما شد و گفت:

-سر فرصت برات تعریف می کنم، فعلاً همین حد بدون که از اعتمادم ضربه خوردم!

با اخم گفتم:

-متوجه منظورتون نمیشم!

درست جلوی خونه ام توقف کرد و گفت:

-شاید بهتر باشه یه روز منو به نوشیدن چای یا قهوه دعوت کنی تا برات گذشته رو روشن کنم!

حرفای داریوش و پیشنهاد عجیب کیانمهر به خاطر اومد و پوزخندی زدم و درحالی که در رو باز می کردم گفتم:

-آدرس دقیق خونه رو هم که بلد بودین!

نگاهی به خونه انداخت و بعد به سمتم برگشت و گفت:

-خونه ی آقای شیخیه دیگه! همه می دونن شمارو مثل دخترش می دونسته و محبتش بیشتر از یه پدر واقعی بوده!

هزارتا متلک تو همین دوسه تا جمله اش بود که باعث شد لبام به هم دوخته بشه .البته یه بغض ضعیفی هم از ته گلووم شروع کرده

بود به جوشیدن؛ دلم می خواست بگم من دختر محمد نبودم !

در حال پیاده شدن از ماشین گفتم:

-ممنون که منو رسوندین .

و در رو بستم و ماشین رو دور زدم که به سمت خونه برم. صدای باعث شد توی یه قدمی خونه متوقف بشم:

-یادت بمونه من زیادی محافظه کارم و البته دقیق ... بهتره اگر چیزی هست، تا قبل از اینکه خودم بفهمم منو در جریان بذارید

وگرنه من وحشتناک تر از اون چیزی برخوردار می کنم که توی تصورتون می گنجه!

به سمتش چرخیدم و خالی از هر حسی نگاهش کردم، با گفتن «روز خوش» ماشین رو به حرکت درآورد و از جلوی چشمام دور شد.

با شونه های افتاده دوباره به سمت خونه چرخیدم و قفل در رو باز کردم و وارد شدم .

حدس درست بود، اونها نمی دونستن که من همسر محمد بودم. مساله محرمانه من و محمد بین خودمون خفه شد و فامیل از ترس

آبروی خودشون اجازه ندادن کسی از ماجرا بوی ببره. همونطور که من و محمد اجازه ندادیم کسی از عقدمون با خبر بشه ... به جز

مهسا!

***اردیبهشت/1389

قبل از بستن در سالن با صدای بلند گفتم:

-خداحافظ.

محمد هم با دهن پر جوابمو داد. سخت بود ولی گذشت یک ماه ونیم باعث شده بود تا حدودی عادت کنم که دیگه عمو صدای

نزنم، البته گاهی یادم میرفت و عمو صدای میزدنم ولی نسبت به اوایل خیلی کمتر شده بود. از بس که کوفت و مرگ و از این قبیل

عناایات نارم کرده بود، مجبور بودم حواسمو جمع کنم!

همزمان که به سمت ماشینم رفتم ریموت در حیاط رو هم زدم اما قدمی مونده به ماشین، حس کردم کسی پشت در حیاط ایستاده!

با چرخوندن سرم مهسا رو دیدم که با چشم های سرخ داره نگاهم می کنه . ناخودآگاه آب دهنمو قورت دادم، نپرسیده میدونستم مهسا

خبردار شده! اگر خبردار نمیشد جای تعجب داشت، باز هم همین که فامیلاش یک ماه ونیم طاقت آوردن و بهش خبر ندادن خودش

کلی جای تعجب داشت!

از ماشین فاصله گرفتم و به سمتش رفتم، با لحن شلی گفتم:

-خوبی مهسا جان؟! چه بی خبر!

انگار همین جمله آتیشش زد که با قدمهای بلند خودش رو بهم رسوند و تا به خودم تکونی بدم یک طرف گونه ام سوخت. بغض

خودش هم شکست:

-هنوز یک سال هم نشده که مامانم زیر خاک خوابیده ... کثافت تو قرار بود دختر بابام باشی! این بود جواب محبت های خانواده ام؟

لبامو به هم فشردم و سرمو پایین انداختم .

-به من نگاه کن ... بهت گفتم هوای بابامو داشته باشی نه اینکه ... زنش بشی.

هق هقش اوج گرفت. بدون حرکت اضافی با ریموت در که هنوز توی دستم بود در حیاطو بستم که توجه رهگذرها جلب نشه.

مهسا که دید جوابشو نمیدم با قدم های بلند خودشو به خونه رسوند. اما قبل از ورودش با صدای بلند خطاب بهم گفت:

-بیا تو با هردوتون کار دارم.

و در سالن رو محکم به هم کوبید. سرمو بالا گرفتم و چند تا نفس عمیق کشیدم تا بغضمو پس بزنم. بعد از دقیقه ای که کمی حالم جا اومد دسته ی چمدونی رو که چند قدمیم روی زمین افتاده بود گرفتم و با قدمهای شل و وارفته به سمت خونه رفتم.

وقتی درو باز کردم محمد پشت به من رو به مهسا ایستاده بود و سعی داشت با آرامش توجیهش کنه.

-مهسا جان این همه عصبانیت چرا! من اگر قرار بود احترام مادرت رو نگه ندارم تا زمانی که زنده بود ازدواج می کردم! خودت هم که شاهدی مادرت چقدر اصرار داشت!

مهسا خواست حرفی بزنه که محمد مانع شد و گفت:

-من نمیدونم عمه هات چی برات تعریف کردن! ولی اگه برام مهم نبود صبر نمی کردم که تو رضایت بدی بعد غزاله رو عقدش کنم.

و همون لحظه به سمت من چرخید و گفت:

-مگه نه غزا....

و حرف تو دهنش ماسید و در جا اخم وحشتناکی صورتش رو پوشوند:

-صورتت چی شده؟

چمدون رو کنار مبل گذاشتم و چیزی نگفتم. محمد که خودش فهمید شاهکار دخترشه رو به مهسا گفت:

-تو چه غلطی کردی!!

مهسا که از تغییر حالت پیهویی پدرش جا خورده بود، سعی کرد حق به جانب دست پاچیشو مخفی کنه:

-بهم حق بده بابا...

با صدای بلند محمد حتی من هم تکون خوردم چه برسه به مهسا که مخاطب این فریاد بود:

-تو خیلی بیجا کردی! کی به تو اجازه داد دست روش بلند کنی؟

خواستم حرفی بزنم اما ترجیح دادم عقب تر برم و با حالتی دلجویانه به مهسا زل بزنم. مهسا دستش رو جلوی دهنش گرفت و در حالی که مثل ابر بهاری اشک میریخت، هق زد:

-سر ... سر من ... داد ...

نتونست ادامه حرفشو بزنه و روی مبل نشست و هق هقش اوج گرفت. محمد هم با کلافگی دستش رو توی موهایش برد و بعد با قدمهای بلند به سمت اتاق کارش رفت. بعد از چند دقیقه ای که مثل یه ستون وسطخونه ایستادم بالاخره تکونی به خودم دادم و در حالی که چمدون مهسا رو دنبال خودم می کشیدم با صدای آرومی گفتم:

-چمدونت رو میذارم توی اتاق.

با صدای دورگه گفت:

-نمیخواه ... میرم خونه خاله ام.

کمی خودمو بهش نزدیک کردم و با صدای آروم تری گفتم:

-تو تنها کسی هستی که برای پدرت مونده ... بقیه برخوردی به مراتب بد و تلخ تر داشتن!

سرشو بالا گرفت و با لحنی غیردوستانه گفت:

-چرا من تنها کسی باشم که براش مونده! پس سوگلیش اینجا چیکاره اس؟

و به سر تا پای من اشاره کرد. نفس عمیقی گرفتم و در حالی که دوباره به سمت اتاق می رفتم گفتم:

-در هر حال ... من دیگه دخترش نیستم!!!

مهسا هم در سکوت نگاهم کرد و مانعم نشد. بهتر بود پدر و دختر رو تنها می گذاشتم پس، بعد از بیرون اومدن از اتاق مهمان از خونه خارج شدم و به سمت شرکت رفتم.

تا ظهر اونقدر توی خودم بودم که بقیه هم فهمیدن حالم خوب نیست. همیشه همین طور بوده! هیچ وقت تعداد کسانی که باهاشون صمیمی موندم بیشتر از دو سه نفر نبوده؛ انگار طبق یه قانون نانوشته ای باید برای حضور یه سری آدم جدید قبلی ها از میون برداشته بشن!

اونقدر توی فکر بودم که حتی متوجه نشدم داریوش اومده توی اتاقم. با صدایش توی جام تکونی خوردم، هنوز لباس سیاه عزای پدرش رو به تن داشت اما صورتش رو اصلاح کرده بود. لبخند عمیقی صورتش رو پوشونده بود، با بی حالی علت لبخندش رو پرسیدم و با هیجان جواب داد:

-تا سه چهار روز دیگه واگذاری سهامم به طور کامل انجام میشه و پول کامل میره توی حسابم و میتونم برای وام اقدام کنم. نفسمو بیرون فرستادم و بدون هیچ ذوقی به صندوق تکیه دادم:

-پس باید خودمو برای یه جنگ حسابی آماده کنم.

لبخندش کمرنگ شد:

-جنگ؟!

با انگشت شصت و اشاره م پیشونیمو ماساژ دادم و گفتم:

-مطمئنا آقای شیخی روی خوشی به این موضوع نشون نمیده.

به پشتی راحتی تکیه داد و گفت:

-برای من رضایت شما مهمه نه ایشون.

ناخودآگاه اخم کردم:

-یادتون رفته ایشون حسابدار رسمی این شرکت هستن؟

دست به سینه شد و با لحن حق به جانبی گفت:

-فکر می کنین چقدر کار داره تا شما به جای ایشون...

اخمی که روی ابرو هام هر لحظه عمیق تر میشد باعث شد ادامه حرفشو بخوره. وقتی کامل ساکت شد نفسمو فوت کردم و به فضای بیرون پنجره چشم دوختم و با صدای آرومی گفتم:

-خودم باهاشون حرف میزنم.

فهمید که امروز حال خوشی ندارم برای حرف زدن و مرور نقشه هاش، پس با گفتن چند جمله ی کلیشه ای پیرامون کار و وام از

اتاق بیرون رفت.

ظهر دیرتر از همیشه از شرکت بیرون زدم، اصلاً دل و دماغ رفتن به خونه رو نداشتم؛ با این حال بعد از یک ساعت وقت کشی و گشتن توی خیابون ها رسیدم خونه. برخلاف همیشه بدون سر و صدا وارد خونه شدم و در جواب حمیده خانم به تکون دادن سر اکتفا کردم و یکراست به اتاق محمد رفتم.

پشت میز تحریرش نشسته بود و چشم به لپ تاپش دوخته بود که در حال روشن شدن بود، با دیدن من لبخندی از ته دل زد:
-علیک سلام! خسته نباشی.

روی تخت نشستم و کیفم رو بغل گرفتم:

-چه خبر از مهسا؟

سرش رو به دستش تکیه داد و با لحن بامزه ای گفت:

-خیلی ممنون منم خوبم!

لبخند بی حالی زدم:

-اذیت نکن! خیلی داغونم به خدا.

به لپ تاپش اشاره کرد و گفت:

-تا من به سایت سنجش وصل میشم تو برو گوشت رو چرب کن که اگر قبول نشده باشی میخوام اساسی بیپچونمش.
با این حرفش یهو ناراحتیم از یادم رفت و استرس افتاد به جونم، سریع از روی تخت بلند شدم:

-وای امروز اعلام میشه؟!

در حالی که آدرس سایت رو تایپ میکرد جواب داد:

-این طور میگن!!

بی توجه به لحنش که منو مسخره کرده بود گفتم:

-اگر قبول نشده باشم چی؟!

-در درجه اول همونطور که گفتم گوشتو درست درمون میپچونم در درجه دوم دست به دعا میشیم که تو نتایج دانشگاه آزاد که شهریور ماه میاد گند نزده باشی.

بعد از دادن مشخصاتم و بالا اومدن کارنامه هر دو سکوت کردیم و منتظر موندیم، همونطور که حدس میزدم قبول نشده بودم و لحظاتی بعد گوشم داشت توی دست محمد چلونده میشد و دستش رو هم جلوی دهنم گرفته بود که صدای جیغم بیرون نره.
وقتی ولم کرد، همونطور که گوشمو می مالیدم، غر زدم:

-گوشمو کندی!

دست به کمر بالای سرم ایستاد:

-بهت هشدار دادم! لابد فکر کردی شوخی می کنم!

از روی زمین بلند شدم و همونطور که دست روی چروک ماتوم می کشیدم، گفتم:

-اگر صدامونو شنیده باشن چی؟!

دیدم صدایی ازش در نمود، سرمو بلند کردم و با ابروهای در همش مواجه شدم، قدمی بهم نزدیک شد و با صدای آروم و لحن گرمی گفت:

-غزاله جان! عزیز من! از چی می ترسی؟ من بهت ثابت نکردم که حاضرم از همه چیز بگذرم؟

ناخودآگاه از دهنم پرید:

-حتی از مهسا؟

چند ثانیه سکوت کرد و بعد گفت:

-حالش نسبت به صبح خیلی بهتره ... سعی کن مثل قبل باهاش برخورد کنی.

نفس عمیقی کشیدم و در حالی که خم می شدم تا کیفم رو از روی تخت بردارم گفتم:

-باشه.

اما قبل از اینکه به در برسم توی آغوش امنش فرو رفتم و صدای گرمش رو کنار گوشم شنیدم:

-دلم میخواد هر دوتون رو باهم داشته باشم اما ... اگر پاش بیفته از مهسا هم می گذرم!!

حتی اگر با همه ی وجودم حس کنم که ته جمله اش صداقتی نیست، اما همین که به زبون می آورد واسم دلخوشی بزرگی بود.

***فروردین/ 1393

از اینکه مجبورم زیر نگاه تیز بین کیانمهر کار کنم حرصم در اومده بود. داریوش هم خیالات برش داشته بود که مثلا اگر به گرمی

برام پلک بزنه یا موقع رد شدن از کنارم آروم در گوشم پچ پچ کنه که «سخت نگیر، ندید بگیری» من آروم میشم.

برای بار هزارم گوشیم زنگ خورد و شماره صدی افتاد روی صفحه. با بی حوصلگی دستم رو از روی ماوس برداشتم و به تماس

جواب دادم:

-باز چیه؟

با لحنی جدی جواب داد:

-بابا من میگم نیست! من نمیدونم شما چه اصراری داری حتما پنیرلبنه رو به ما فروخته باشین !!

ناخودآگاه صدام بالا رفت:

-یعنی من دروغ میگم دیگه! مرد حسابی من لیست همه ی فروش هامون جلو روم بازه! خیر سرت کارمند داری؟ برو همه رو بریز تو

جوب آب که نه یه خرده ریز بلکه کل یه محصول رو ثبت نکردن!

با حرص به تماس خاتمه دادم و موبایل رو روی میز انداختم. کیانمهر که تا اون لحظه مشغول صحبت با محمود طالبی (یکی از بچه

های تیم حسابداری) بود، ازش فاصله گرفت و به سمتم اومد و با صدای آرومی گفت:

-این همه تماس ... ضروریه؟

ناخودآگاه با لحن تند و البته صدای آرومی گفتم:

-برای تماس هام باید به شما جواب پس بدم؟

اون هم متقابلا اخم کرد و در حالی که عقب می کشید گفت:

-تا موقعی که به ضرر شرکت تموم نشه خیر ... اما اگر با این لحن تندتون باعث دشمنی ایشون با ما بشین ...
با بی حوصلگی گفتم:

-این برنامه ی هر فصل من و آقای صدریه و اونقدر با هم صمیمی هستیم که چهار تا داد و بیداد به روابطمون لطمه نزنه!
یه ابروش بالا رفت و با حالت نه چندان دوستانه ای بهم زل زد، سریع فهمیدم توی ذهنش تا کجاها که پیش نرفته! باز بدون فکر جمله ام رو کامل کردم:
-روابط کاری البته!

پوزخند کمرنگی کنج لبش نشست و همونطور که از میز فاصله می‌گرفت زمزمه کرد:
-من که چیزی نگفتم!

و به سمت آقای طالبی رفت. با حرص دستم رو مشت کردم و توی دلم چند تا ناسزای درست درمون بار خودم کردم! اصلا کی به من گفت واسه این دیو سه سر رفع و رجو کنم؟! به فرض که پیش خودش راجع به من و عرفان صدی فکر بد کنه! به جهنم سیاه!

چند ثانیه بعد که به خودم مسلط شدم، دوباره شروع کردم به چک کردن لیست ها و جواب دادن به تلفن حسابدارهایی که باهاشون برای معاملات فصلی هماهنگ بودیم .

البته قرار نبود برای همه معاملات زیرآبی بریم. اقلام و رقم های ریز با شرکت های کوچک تر رو درست همونچه که بود ثبت می کردیم. فقط با چند شرکت که بهشون اعتماد داشتیم و دستشون زیر سنگ ما بود هماهنگ بودیم برای اینکه از میزان اصلی کمتر گزارش بدیم.

تقریبا ساعت دو بود که همه چیز درست شده بود و لیست ها آماده، داشتیم چای میخوردیم که دوباره شماره صدی افتاد روی گوشیم. همه ی بچه های تیم به سمت گوشی من برگشتن و سیما کرامتی با خنده گفت:

-آقای صدریه ایشالله و خبر خوش پیدا کردن اسنادش!

همه به جز کیانمهر «آمین» گفتن. بدون اینکه نگاهمو از نگاه ریزبین و مشکوک کیانمهر بردارم به تماس جواب دادم .
-بله؟

صدای خنده اش رو پشت گوشی شنیدم، دلم میخواست از ته دلم یه «کوفت» پر قدرت نثارش کنم ولی به جاش گفتم:
-چی شد؟

-من هی میگم شما به ما فروختی ولی انکار میکردی!

در حالی که سعی میکردم لبخند حرصیمو کنترل کنم گفتم:

-آره شما که راست میگی! کجا بودن؟

-یکی از بچه ها گفت که فاکتورهاشو جدا کرده و کنار گذاشته که کارمون راحت باشه برا همین ما تو زونکن ها می گشتیم و پیدا نمی کردیم.

روی مبلم نشستم و گفتم:

-اون وقت این یکی از بچه که میفرمایین از صبح نبود که اینقدر روی اعصاب ما ناخن نکشید؟

با صدای بلند خندید گفت:

-ناخنم کجا بود؟! نه مرخصی بود.

بدون اینکه بخندم گفتم:

-پس همه چی اوکیه! من تا یک ساعت دیگه اظهارنامه رو میفرستم.

لحنش حالت جدی گرفت و گفت:

-موفق باشی. فعلاً.

به تماس خاتمه دادم و رو به اعضای تیم گفتم:

-جمعاً خسته نباشید.

بچه ها نفس راحتشون رو ول کردن و بعد از گفتن خسته نباشید به من و همدیگه از اتاق بیرون رفتن. با توجه به اینکه صدای هم فاکتورها رو پیدا کرده بود محصول پنیرلبنه رو هم توی لیست زدم و شروع به پر کردن اظهارنامه کردم. روند قانون این طور بود که اگر یکی از دو طرف معامله فاکتورها یا مبالغ رو کمتر از طرف دیگه ی معامله ثبت کنه، درصدی از اونچه که کم ثبت کرده رو جریمه میشه.

با اینکه نیمی از حواسم پیش کیانمهر که هنوز داخل اتاقم داشت با دخترش تلفنی حرف میزد، بود ولی از اونجایی که ثبت اظهارنامه حواس جمع می طلبه سعی میکردم حضورش رو نادیده بگیرم. هر چند که برام نوع حرف زدنش با دخترش جالب بود! بیشتر ساکت می موند. گاهی هم آه می کشید! دلم یه لحظه براش سوخت. مشخص بود بدجور حسرت دیدنشو داره.

-همگی خسته نباشید، کاری با من ندارید؟

سرم رو بالا آوردم و رو به داریوش که حاضر و آماده توی قاب در ایستاده بود گفتم:

-شمام خسته نباشید.

کیانمهر هم جوابش رو داد و داریوش با گفتن «خدانگهدار» رفت. دیگه تقریباً آخرای کار بود که با صدای کیانمهر حواسم به سمتش جلب شد:

-بعد از شرکت قراره جایی بری؟

دست از کار کشیدم و با اخم کمرنگی گفتم:

-نه، چطور؟

یه دونه قند خالی انداخت توی دهنش و گفت:

-با هم حرف بزنیم.

سرم رو تکون دادم و دوباره مشغول به کار شدم گفتم :

-در خدمتم.

لحظه ی بعد کار ارسال هم تموم شد و بالاخره یه نفس راحت کشیدم و کامپیوتر رو خاموش کردم و رو به کیانمهر گفتم:

-وسایلم رو جمع کنم، بریم.

اون هم بلند شد و گفت:

-من هم میرم کتم رو...

نسترن سراسیمه خودش رو انداخت توی اتاق:

-جناب عابدی ... آقای رییس!!!

و دوباره به سمت بیرون دوید، من و کیانمهر هم غیرارادی دنبالش دویدیم و به سمت پارکینگ شرکت که حدود ده نفری دور ماشین داریوش جمع بودن، رفتیم.

کیانمهر کارمندها رو کنار زد با داریوش مواجه شدیم که به ماشینش تکیه زده بود و لباسش، قسمت پهلوش خونی شده بود. با دیدن خون هول زده پرسیدم:

-چه اتفاقی افتاده؟

بیاتی که یکی از بچه های طبقه پایین و بایگانی بود گفت:

-ما هم همین الان اومدیم.

کیانمهر با عصبانیت رو به داریوش گفت:

-تو یه ربع پیش خداحافظی کردی، اینجا چیکار میکنی؟؟

قبل از اینکه داریوش جواب بده رو به کیانمهر توپیدم:

-نمی بینید داره ازشون خون میره؟!!

انگار تازه به خودش اومد که زیر بغل داریوش رو چسبید و روی صندلی جلوی ماشین نشوند، داریوش در حالی که صورتش از درد جمع شده بود گفت:

-حالم خوبه، ضربه سطحی بود بابا!

در رو بستم و کیانمهر ماشین رو به حرکت در آورد، برای چند دقیقه ای بین کارمندها همه‌مه بود و بعد هر یک خداحافظی کردن و رفتن. یک ساعتی از تایم اصلی شرکت گذشته بود و به همین علت پارکینگ توی اون ساعت نسبتاً خلوت بود.

چشمم به ماشین کیانمهر افتاد که هنوز توی پارکینگ بود، نسترن نزدیکم شد و گفت:

-زنگ بزنییم به پلیس؟

بهش نگاه کردم و در حالی که دوتایی به داخل شرکت بر می گشتیم گفتیم:

-فعلاً نه، ببینیم خود آقای محمودی چی میگه! تو دیدی چی شد؟

سرش رو به چپ و راست تکون داد و گفت:

-من هم وقتی رسیدم که همه دورش جمع شده بودن، خودش گفت یکی از پشت سر بهش چاقو زده!

ابروهام بالا رفت و با چند ثانیه تاخیر گفتم:

-دوربین ها فیلمش رو گرفتن ... میخوای بری برو، شرکت میمونم تا آقای عابدی بیاد.

لبخند کمجونی زد و گفت:

-کار خاصی خونه ندارم، اگر بخوای پیشت میمونم.

لبخندی به روش زدم و گفتم:

-نمیخواه عزیزم، ممنون.

اون هم از خداخواسته خداحافظی کرد و دوباره مسیر رو برگشت. در اصلی رو بستم و به سمت اتاقم رفتم.

چشمم افتاد به موبایل کیانمهر که روی میز وسط اتاق بود. سعی کردم بی تفاوت به سمت میزم برم اما قدمی مونده به میز کنجکاوای بهم غلبه کرد و برگشتم و موبایل رو برداشتم.

خوشبختانه رمز نداشت و وارد لیست تماس هاش شدم، در کمال تعجب دیدم که آخرین تماسش مال دو ساعت قبله!! ولی اینکه جلوی چشم خودم نیم ساعت پیش با دخترش حرف زد!!

قسمت پیام هاش رفتم ولی جلوی خودم رو گرفتم، واقعا کار نادرستی بود و جای محمد خالی که گوشمو بیچونه!

با کلی عذاب وجدان و خجالت بابت این کار زشتم گوشی رو برگردوندم روی میز و به سمت میز خودم رفتم. موبایل خودم رو برداشتم و با خط داریوش تماس گرفتم و کیانمهر جواب داد، گفتم:

-سلام، چه خبر؟

با بد عنقی جواب داد:

-اگر امکانش هست نیم ساعتی توی شرکت بمونین تا ما برگردیم، زخمش سطحی نیست.

و خداحافظی سرسری کرد و به تماس خاتمه داد، نفسم رو فوت کردم و روی صندلیم نشستم. از شدت بیکاری، سالنامه ام رو از توی کیفم در آوردم و شروع کردم به چک کردن تاریخ ها.

هجدهم خرداد، رضایت مهسا.

روزی که مهسا با پدرش تماس گرفت و هر چند با اکراه اما رضایت خودش رو اعلام کرد. روزی که بعد از گذشت چند هفته از

برگشتن مهسا به کانادا لبخند روی لبهای محمد نشست.

بیستم خرداد، ماه غسل.

البته لازم نبود که توی سر رسیدم بنویسم روز قبلش خواهر محمد تماس گرفت و منو بست به توهین و ناسزا که دختر برادرش رو هم خام خودم کردم و ... و از اونجا که مشخص شد مهسا به عمه اش چیزی نگفته محمد در جا حمیده خانم رو اخراج کرد که باعث همه ی ناراحتی ها شده بود. هر چند یه زمانی خیلی دوستش داشتم اما همین که خواستم پادرمیونی کنم محمد چنان تشری بهم زد که ته دلم خالی شد.

با خودکارم چند تا قلب کوچیک کنار عدد بیست کشیدم و لبخند کم جونی روی لبم نشست. همه ی روزهای عمرم یک طرف، اون سه روز توی ویلای کوچیک اجاره ای و کنار محمد بودن، یه طرف دیگه!

همون سه روزی که دنیای دخترونه ام تموم شد و کنار محمد زندگی جدیدمون رو آغاز کردیم. همونجا بهم ثابت شد که محمد علیرغم همه تلاشی که می کرد باز هم سن و سالی ازش گذشته بود و من باید کمی توقعاتم رو پایین می آوردم تا از زندگیم لذت ببرم.

نفسم رو به صورت آه بیرون فرستادم، حالا اون سه روز خاطره انگیز تبدیل شده بودن به کابوس هر شبم! نه اینکه یادآوریش تلخ باشه! اون چیزی که باعث آرام میشه اینه که می دونم مسبب نابود شدن همه ی اون روزهای خوب ... خودمم!

بیست و پنجم خرداد، محمد جریان وام داریوش رو فهمید.

درست مثل همون روز قلبم شروع کرد به محکم تپیدن و استخون فکم که کم مونده بود توی دستهای محمد خرد بشه، ناخودآگاه تیر کشید و اشک توی چشمم حلقه زد. انگار تصاویر پیش چشمم جون گرفتن، محمدی که عصبانی وارد خونه شد و قبل از هر حرفی محکم فکمو چسبید و سرم داد می کشید و ازم توضیح می خواست!

شروع کردم به خط زدن اونچه که توی روز بیست و پنجم نوشته بودم؛ نباید توی سالنامه ام از اتفاقات بد می نوشتم.

با صدای در سالن، سر رسید رو به کیفم برگردوندم و همزمان با کیانمهر به در اتاقم رسیدیم. کنار کشیدم تا وارد اتاق بشه و قبل از اینکه بپرسم «چه خبر؟» خودش شروع کرد به توضیح دادن:

- زخمش عمیق نبود، پانسمانش کردن؛ مامور که اومد منم برگشتم.

سرم رو تگون دادم و به سمت میزم رفتم و کیف و موبایلم رو برداشتم.

- فکر می کنی کار کی باشه؟

به سمتش برگشتم و شونه ام رو بالا انداختم:

- من از کجا بدونم؟

خم شد و موبایلش رو از روی میز برداشت و با نگاه مشکوکی گفت:

- خونسردیت غیرطبیعیه!

ناخواسته خندیدم و گفتم:

- باید الان چیکار کنم؟! دوربین ها فیلم گرفتن ... آقای محمودی هم که حالشون خوبه!

خواستم از کنارش رد بشم که راهمو سد کرد، اخم کردم و بهش زل زدم، اون هم اخم کرده بود:

- چیزی هست که من ازش بی خبرم؟!

با حرص لپهامو باد کردم و نفسم رو فوت کردم و با کلافگی گفتم:

- اگر منظورتون زخمی شدن آقای محمودیه، به خاک پدرم قسم می خورم ازش اطلاعی ندارم.

از جلوی راهم کنار رفت و با تعجب گفت:

- نمی خواستم قسم بخوری ... فقط پرسیدم!

سرم رو به نشونه ی دونستن تگون دادم و خواستم از اتاق خارج بشم که گفت:

- قرار بود امروز با هم حرف بزنیم.

به سمتش چرخیدم:

- الان؟!!! اینجا!

خونسرد نگاهی به دور و برش انداخت و گفت:

- مگه الان چه اشکالی داره؟! اینجا هم که کسی جز ما نیست!

شونه بالا انداختم:

- هیچی ... می شنوم.

با دست آبدارخونه رو اشاره کرد و گفت:

-یه استکان چای بعد از یه روز پرکار بدجور می چسبه.

خنده ام گرفت، از صبح بیشتر از یک بشکه چای خورده بودیم! ولی به روش نیاوردم و به همراهش به سمت آبدارخونه رفتم و پشت

میز نشستم و بهش نگاه کردم که به سمت چای ساز رفت و بعد روبروم نشست؛ دستهاشو به هم قلاب کرد و با خونسردی گفت:

-خب ... در خدمتم.

ابروهامو بالا فرستادم:

-چه خدمتی؟!!

خنده اش رو کنترل کرد:

-یک هفته پیش توی ماشینم ازم در مورد پدرت پرسیدی و من هم گفتم سر فرصت توضیح میدم. حالا هر سوالی هست بپرس که

دیگه این فرصت رو بهت نمیدم.

خنده ام گرفت. مرتیکه ی روان پریش!! کیفم رو روی میز گذاشتم و ژستی شبیه خودش گرفتم و گفتم:

-از کجا شروع کنم؟

سرش رو به یه سمت خم کرد و گفت:

-هر جا دوست داری.

لبامو به هم فشردم و بعد از چند ثانیه مکث گفتم:

-چرا یهو غیب شدین؟

نگاهش رنگ غم گرفت:

-حالم بد بود. همه چیز به هم ریخته بود، شرایط روحی افتضاحی داشتم ... بعدی؟

اخم کردم، مشخص بود قصد جواب دادن نداره و فقط می خواد کدورت احتمالی بین من و خودش رو از بین ببره! اما کوتاه نیومدم و

پرسیدم:

-چرا وقتی پدر من مقصر شناخته شد، نیومدین کمکش؟!!

نفس عمیقی گرفت و گفت:

-کاری از دستم بر نمی اومد.

نفسم رو فوت کردم و بعد از چند ثانیه خیلی سریع کیفم رو برداشتم و بلند شدم. نگاهش باهام به سمت بالا کشیده شد و من با

حرص گفتم:

-من اصرار کردم برای من چیزی رو توضیح بدین؟ اجباری روی سرتون بوده؟

با تعجب دستهاشو باز کرد:

-خودم می خواستم شک و شبهه ات رو از بین ببرم.

دندونم رو به هم فشار دادم و گفتم:

-پس با جواب های سربالا و تلگرافی نه خودتونو مسخره کنید نه منو!

و به سمت در رفتم.

-نمی توانستم به پدرت کمک کنم چون من هیچ کاره بودم.

در حالی که توی چارچوب در آبدارخونه ایستاده بودم با نگاه مشکوکی بهش زل زدم. اخم عمیقی صورتش رو پوشونده بود:

-همه چیز به نام پدرت بود ... دور بودن من از شرکت باعث شده بود با وکیلیم روی هم بریزن و همه چیز از چنگم در بیارن.

سینه اش از خشم بالا و پایین می شد:

-عملا همه ثروت و مقام رو از دست داده بودم، پدرت شده بود رییس و نائب رییس و حسابدار و هر کوفت و زهرماری که به شرکت مربوط می شد. اگر گند مخفی کاریش در نمی اومد حالا حالا ها کسی نمی فهمید که چه کاری کرده و زمانی به خودم می اومدم که دستم حتی به یک قرون از اون پول نمی رسید.

دستم رو مشت کردم و قدمی به سمتش برداشتم، از روی صندلیش بلند شد و چشمهایش رو با حالت عصبی درشت کرد:

-اولش خواستم از جفتشون شکایت کنم اما دیدم باید خودشون تاوان بدن .وقتی پدرت صاحب قانونی همه اون اموال بود پس وظیفه اش بود ضرر مالی شرکت رو هم خودش بپردازه. وقتی همه ی بدهی ها افتاد گردنش و دادگاه محکومش کرد، پدر من هم با وکالت از من و با کمک وکیل خودش شکایت جدید رو تنظیم کردن و وکیل دغل باز و پدرت توی این زمینه هم محکوم شدن.

صدایش رو کمی پایین آورد:

-اگر پدرت خودکشی نمیکرد اون هم الان مثل وکیلیم پشت میله های زندان بود. شاید بعد از مدتی ضرر مالییم جبران شد اما به لطف انتقام احمقانه ی پدرت هیچ وقت نمیتونم اعتبار گذشته ام رو به دست بیارم.

دلم میخواست با یه چیزی محکم بزنم توی دهنش. به سختی لب از لب باز کردم :

-چرا باید پدرم چنین کاری میکرد! انتقام چی رو از شما گرفت؟!

باز هم تو فکر فرو رفته بود، با اخم عمیقی نگاهم کرد، بعد از مزه مزه کردن حرفش گفت :

-از من نه ...میخواست با به هم زدن زندگی من و ... با نابود کردنم از مادرزنم انتقام بگیره .

ناخواسته پوزخند صداداری زدم:

-آقای عابدی خواهش میکنم منو احمق فرض نکنید. قصه ای که تعریف کردین حتی برای خواب بچه ها هم زیادی بچگونه اس. با حرص گفت:

-من دروغ نمیگم! حرفام قصه نیست .برای حرفام مدرک دارم.

با عصبانیت گفتم:

-چرا باید پدر من با خانم حمیدی لج باشه؟! چه چیزی باعث میشه بابام از یه زندگی آروم دست بکشه و دست به چنین کلاه برداری

بزرگی بزنه؟! برای این هم مدرک بیارید !

سعی کرد با لحن آروم تری جمله اش رو ادا کنه:

-بعد از مرگش فهمیدم پدرت مشکل اعصاب ...

صدام بالا رفت:

-در موردش درست صحبت کنین.

اون هم صداش بالا رفت:

-اگر مشکل اعصاب نداشت چرا باید خودشو دار میزد؟!!

بغض لعنتیم باعث شد صدام بلرزه و جیغ جیغو به نظر بیام:

-چون پشتشو خالی کردین، چون اعتبارش رو از دست داد ... چون ... لعنت به همتون ... الان هم میخواین بابامو از چشمم بندازین .

اونقدر خودخواهین که برای نابود کردن شخصیت یکی دیگه، از راه پول حتی مدرک و سند جعلی هم جور می کنید!

و قطره اشکی از چشمم چکید، با خودم گفتم کوتاه میاد، اما صداش بالاتر رفت:

-ازم حقیقتو خواستی و بهت گفتم، گریه ات برای چیه؟

اشکهای بعدیم هم روون شد:

-آره، گفتم حقیقت! نه به مشت چرت و پرت و زاییده توهماتتون! معلوم نیست چی تو ذهن مسمومتون میگذره که دست به هر

کاری میزنین تا ...

داد زد:

-من دروغ نمیگم!

من هم داد زدم:

-پس دشمنی بابام با خانم حمیدی چه علتی داشت؟!!

-بابات باهاش مشکل داشت چون ...

چشم درشت کردم:

-چون چی؟

مین و من کرد:

-چون

دوباره لبهام لرزید:

-هیچ علتی وجود نداره. بس کنید!

یه لحظه انگار بهش حمله عصبی دست داد که گلدون کریستال روی میز آبدارخونه خورد به دیوار کنار یخچال و هر تیکه اش یه جا

پخش شد .

با چشمهای گرد شده به دیوار پشت سرم چسبیدم، صداش ستونهای شرکت رو لرزوند:

-با اعصاب من بازی نکن!!!

به معنی واقعی هنگ کردم! درستش این بود که من این حرکتو انجام می دادم؛ یعنی من باید عصبانی میشدم و فریاد میزددم! اما آقا

دست پیشو گرفته که پس نیفته . در هر حال، فریادش کارساز افتاده بود و من خفه شده به دیوار آبدارخونه چسبیده بودم و به حرکات

عصبیش نگاه می کردم .

با حرص عرض آبدارخونه رو طی می کرد و مدام دست تو موهایش می برد و چنگ می زد و به عقب می کشید! کش موهایش شل و

درست شبیه درویش ها شده بود! یهو کنار میز ایستاد و با چند تا نفس عمیق به خودش مسلط شد و بهم نگاه کرد.

با این که حسابی ترسیده بودم ولی دوباره اخم کردم تا یکم ظاهرم حفظ بشه. حیف که داخل اتاق ها دوربین نیست؛ ... تازه اگر هم باشه جز داریوش کسی اونها رو چک نمی کنه! با حالتی کلافه گفت:

-برو ... الان حرف همو نمی فهمیم.

حتی برای یک ثانیه هم صبر نکردم. کیفمو توی بغلم جمع کردم و با قدم های بلند خودم رو به بیرون شرکت رساندم.

وقتی ماشین رو از پارکینگ خارج کردم تازه یادم افتاد که باید نفس بکشم! با صدای بلند گفتم:

-مرتیکه ی روانی !!

از وقتی اومده بود شده بود سوهان روحم! به همه چیز گیر داده بود؛ به همه کارهام شک کرده بود. اصلا نمی خوام نگران داریوش

بشم!! من واقعا نمی فهمم چرا باید نگران بشم؟! خب وقتی حالش خوبه!!! اون پسر خودش سرتاپاش مشکوکه، همینم مونده دل

بسوزونم که باز آقا کیانمهر با خودش بررسی کنه که من حسی به داریوش دارم.

دیگه از همه چیز گذشته بود و امروز رسیده بود به کینه ی بین پدرم و خانوم حمیدی !

با حرص دندونهامو به هم فشار دادم و ماشین رو وارد خیابون اصلی کردم. لابد اونم می دونست که من کسی رو ندارم که ازش اصل

ماجرا رو بیرسم! نه بابام هست، نه محمد! داریوش و خانم حمیدی هم که توی تیم خودش هستن .

تازه همون بابا و محمد هم تا وقتی که بودن چیزی به من نمی گفتن! محمد هم که فقط می خواست منو از اینها دور کنه.

آهی کشیدم ... چقدر هم که موفق شده بود!

20***خرداد / 1389

پایین دامن نسبتا بلندم رو تا جای ممکن توی دستم جمع کردم و بعد با دو دستم چلوندم، حجم زیادی از آب روی زمین ریخت و

بلافاصله با عطسه ی محکمی که زدم سرم به جلو پرتاب شد و وقتی دیدم داره نگاهم می کنه، با صدای بلند خندیدم.

از روی صندلی بلند شد و به نرده های تراس تکیه زد و صدای محکمش توی ساحل پیچید:

-سرما میخوری دختر، بسه دیگه بیا بالا.

و من سرتق تر از همیشه باز هم خندیدم و دوباره به سمت دریا دویدم، قدمی مونده به آب دامنم رو از پام در آوردم. صدای بمش که

کمی خنده هم چاشنیش بود توی محوطه پیچید:

-چیکار میکنی دیوونه؟!

دیوونه بودم ... مست بودم ... مرزها شکسته شده بودن و دنیام تغییر کرده بود ... خیلی وقت بود از ته دل نخندیده بودم لذت و

هیجان کل وجودمو گرفته بود، شادیم تکمیل میشد اگر اون هم از تراس پایین می اومد و بی توجه به فاصله هامون دستهاشو دورم

حلقه میکرد و سرهامونو زیر آب میبردیم و هر بار که بیرون می اومدیم همو می بوسیدیم.

اما اون هنوز همونجا بود و فقط تذکر میداد و اسممو صدا می زد ... درست مثل پیرمردها... !! ...

یک ساعت بعد وقتی جلوی شومینه روی زمین و تکیه به کوسن های طلایی رنگ از جنس ساتن نشسته بودیم، به این فکر میکردم

که من واقعا همه ی ماجراهای بد رو پشت سر گذاشتم و به خوشبختی رسیدم.

سرم رو بیشتر به سینه اش فشردم، لبخند صداکاری زد:

-حسابی خودتو خسته کردی!

صورت‌م رو به سمتش چرخوندم، لبخندش کمرنگ شد و صورتش رو جلو آورد اما قبل از اینکه لب‌هاش رو به لب‌هام برسونه سرم رو چرخوندم و به آتش شومینه خیره شدم و زمزمه کردم:

-همه چیز زیادی قشنگه.

دستاش رو دورم محکم تر کرد و من رو بیشتر به خودش فشرد:

-و قشنگ هم می‌مونه.

نفس عمیقی گرفتم و زمزمه کردم:

-باورم نمیشه همه چیز روبراه شده! اینکه مهسا...

لب‌هاشو به گوشم چسبوند و آروم زمزمه کرد:

-مهم اینه که من و تو مال همیم.

فقط برای چند لحظه یه صدای احمقانه از توی سرم رد شد:

-من نخواستم که تو مال من باشی ... محمد!

اما سریع پش زدم و به جاش آروم گفتم:

-خوشحالم که مال منی!

با شونه هام که به قفسه سینه اش چسبیده بود، تندتر شدن تپش قلبش رو حس کردم و باعث شد لبخندم عمیق تر بشه .

دستش که روی روم پام لغزید و لبه ی پیراهن کوتاه یاسی رنگم بالا رفت، لبخند شیطونی روی لبم نشست و دستم رو روی دستش گذاشتم و کمی صورت‌م رو به سمتش چرخوندم:

-محمد؟

لب‌هاشو به گونه ام چسبوند:

-جون محمد؟!

دستش رو توی دستم گرفتم و از روی روم برداشتم و آروم گفتم:

-الان ... نه!

همراه با لبخندش اخم کمرنگی روی ابروهاش نشست:

-چرا؟ دیشب اذیت شدی؟

سرم رو به چپ و راست تگون دادم .

-پس چی؟

نمی‌خواستم به روش بیارم ... محمد زود تشنه میشد و زود هم سیراب ... هنوز منتظر جوابم بود و میدیدم که لبخندش کمرنگ میشه

اما اخمش هنوز پابرجاست . یادمه استاد آیین زندگی می گفت همیشه یادمون بمونه که هیچ آدمی کامل نیست و نباید منتظر یه آدم

بی عیب و نقص باشیم ... منتظرش نداشتیم و لبم رو به لبش چسبوندم ... باید قبل از اینکه بهش بله می گفتم به این موضوع فکر

میکردم، پس الان دیگه نباید دلش رو می شکستم.

وقتی خودم دوباره دستش رو روی پام گذاشتم توی بغلش لب زدم:

-همیشه بهم لبخند بزن.

مثل ماری که با قدرت دور طعمه اش می پیچد منو در آغوش کشید و سرم رو روی یکی از کوسن ها گذاشت و در حالی که روم خم میشد گفت:

-مگه چیزی جز این ممکنه؟

نیم ساعت بعد من تنهایی به آتش شومینه خیره بودم و محمد پشت سرم روی کوسن ها خوابش برده بود، دست خودم نبود ولی اشک هام بی وقفه می باریدن. هر چند دقیقه هم به پشت سرم نگاه می کردم که یه وقت محمد بیدار نباشه و متوجه گریه ام نشه. محمد رو دوستش داشتم و همه کار هم برام می کرد اما زمین تا آسمون با رویای دخترانگی هام تفاوت داشت، من همون دختری ام که دست نیافتنی ترین پسر دانشگاه، امیرعلی، برام جون می داد!

من همون غزاله ای ام که بابام اجازه نمی داد هر خواستگاری به خونه راه پیدا کنه! خدایا نمی خوام ناشکری کنم ... فقط دلمو یک دل کن!

می دونم قراره حسرت خیلی چیزها به دلم بمونه؛ حسرت لباس عروس ... حسرت شیطنت های یک زوج جوون ... اینکه بخوام با آرامش همسرم رو به اطرافیان نشون بدم و با افتخار بگم محمد شوهرمه!

نه اینکه از داشتن محمد خجالت بکشم! اما طرز تفکر بقیه نسبت به این موضوع آدمو به خجالت وادار می کنه.

هر چند من که دیگه دوست و رفیقی نداشتم! با هیچ کدوم از همکارها هم اونقدر صمیمی نبودم که بخوام حرفی از ازدواجم با محمد بزنم! ... یاد امیر علی افتادم که توی آخرین دیدار محمد رو به عنوان همسرم معرفی کرده بودم؛

پوزخندی روی لبم نشست .. اون روز حتی یک درصد هم احتمال نمی دادم که این اتفاق بیفته! ... حتما آه امیرعلیه! بدجور دلشو شکستم ... خدا کنه هر جا هست خوشبخت باشه.

نفس عمیقی گرفتم و از روی زمین بلند شدم، زیر دلم تیر کشید. نباید با وجود اتفاق دیشب امروز توی آب می رفتم! همچنین هم دخترانگی رو بی ارزش از دست ندادم! سند شش دانگ خونه ی محمد بهاش بود که به عنوان مهریه سر عقد به نامم شد.

بی درنگ بغض کردم و به سمت آشپزخونه رفتم، حس یه احمق رو داشتم که با وجود آگاهی به اشتباهش همچنان داره جلو میره! همه اش بیست و چهار سالم بود و زن یه کامله مرد پنجاه ساله شده بودم! می دونستم هیچ وقت جامعه با دید خوبی بهم نگاه نمی کنه و مجبور بودم خیلی جاها از همسرم حرف نزنم تا قبولم کنن! محمد گفته بود اگر فکر می کنم اذیت میشم، توی شرکت حرفی از ازدواجمون نزنم. می دونستم محمد بچه نمی خواد و حسرت این یکی هم قراره به دلم بمونه اما ...

آهی کشیدم ... اگر محمد بعد از مرگ بابا منو به خونه اش نمی برد واقعا نمی دونم کارم به کجا می کشید! اصلا می تونستم درسم رو تموم کنم؟! حالا کار داشتم، یه خونه ی بزرگ به نامم بود و همسری داشتم که به خاطر من همه ی نزدیکانش رو از دست داده بود و دخترش که پاره ی تنش بود رو هم به طور کامل نداشت!

ناشکری بود اگر به خاطر حرف مردم ناراحتش می کردم!

-توی آشپزخونه چی کار می کنی؟

لبخندی زورکی روی لب نشوندم و به سمتش چرخیدم:

-گفم آبمیوه بیارم با هم بخوریم.

حتما متوجه بغضم شد که قدمی بلند برداشت سمتم و لحظه ای بعد توی آغوش گرمش بودم!!

***اردیبهشت/ 1393

این روزها که سرم کمی، فقط کمی خلوت تر شده بیشتر فرصت می کنم به زندگیم فکر کنم ... بیشتر وقت می کنم به خودم برسم ! البته اگر سوهان روحی به اسم کیانمهر عابدی بذاره! یکی بیاد به این بفهمونه جون مادرت مارو بی خیال شو! من نمی خوام با تو صلح کنم، آخه چه کاریه؟!

از یک ماه قبل و اون دیوونه بازی که توی آبدارخونه درآورد سعی کردم نزدیکش نشم و بیشتر وقتم رو توی دفتر داخل کارخونه گذروندم؛ نهایتا هفته ای یکی دو بار به شرکت سر زدم.

پسره ی روانی خودش سرتاپاش شک برانگیزه! بعد به من میگه این خونسردیت مشکوکه !واقعا نمی فهمم من چرا باید نگران داریوش می شدم! من نه زنش بودم نه خواهر و مادرش!

خدا می دونه چقدر ترسیدم وقتی گلدونو کوبوند توی دیوار! واقعا شوکه بودم ... به جای اینکه من عصبانی بشم اون عصبانی شد! مردک خل وضع به زور می خواست بهم ثابت کنه بابام مالشو بالا کشیده! آخه اگر بابای من چنین کاری کرده بود نباید یک قرون ته حسابش می موند؟!

جدا از همه ی این حرفها هیچ کسی نبود که بخوام اصل ماجرا رو ازش بپرسم و بفهمم تا چه حد کیانمهر راست میگه! خدارو شکر وقتی از شرکت زدم بیرون دنبال نیومد! چند دفعه ی بعد هم که همو دیدیم خودش فهمید چقدر چشمم ترسیده که جز سلام معمولی حرف دیگه ای نزده بود.

الحمدلله انگار با همون فریادش تخلیه شده بود و دیگه کاری به کارم نداشتو داریوش هم حرفی ازش به میون نمی آورد! البته خود داریوش برام از همه مبهم تر شده بود! مخصوصا که از ضارب شکایتی نکرد و باز هم به احتمالاتش تکیه کرد و گفت می خواد بدون سر و صدا خودش مشکل رو حل کنه!

در بعد از ضربه ای باز شد و مریم سرشو داخل آورد و اول کلی چشم و ابرو اومد و بعد کامل وارد اتاق شد و همزمان با تعارفش به شخصی که بیرون بود، کیانمهر وارد شد. میشه گفت اولین باری که به دفترم می اومد!

ناخودآگاه خنده ام گرفت! خوبه همین الان داشتم با خودم می گفتم خداروشکر که زیاد نمی بینمش !مریم که خنده ی منو دید چشمش برق زد و باز چشم و ابرو اومد و از اتاق خارج شد. ناخواسته برای چند ثانیه به تیپ کیانمهر چشم دوختم ... یه بلوز جذب مشکی پوشیده بود با شلوار کتان راسته مشکی، کتش هم روی دستش بود. موهاش رو کامل پشت سرش جمع کرده بود و لبخند یه وریش باعث شد کمی سرم رو به جلو خم کنم:

-سلام، وقت بخیر؛ راه گم کردین!

و اشاره کردم به راحتی کنار میزم. در حالی که می نشست گفت:

-علیک سلام ... شما کم پیدایی وگرنه من هفته ای دو روز میام اینجا!

چقدر هم که جمله هامون به هم ربط داشت! در باز شد و مریم با سینی چای وارد اتاق شد؛ خنده ام گرفت، این دختر ذاتش فضول

بود!

بعد از رفتن مریم، کیانمهر بی مقدمه گفت:

-می دونم سرت شلوغه و نمی خوام زیاد وقتت رو بگیرم.

دستم رو بی هدف دور لیوان چای چرخوندم و ابرو هامو با تعجب بالا دادم، اجازه نداد کنجکاوی به خرج بدم:

-من برخورد بدی داشتم ... تند رفتم.

یه وری لبخند زدم:

-دلتون از جای دیگه پر بود.

برای اولین بار خندید!!! برخلاف پوست تیره اش دندونهایش یک دست سفید و صدفی بودن! همون لبخند یه وری هم از روی لبم رفت! سرش رو تکون داد و گفت:

-تقریبا ... اما اینکه حرفمو باور نمی کردی عصبیم می کرد!

با کلافگی نگاهمو ازش گرفتم و گفتم:

-اگر باز یه چیز دیگه رو به سمت دیوار پرتاب نمی کنین ... هنوز هم باور نکردم!

نفسش رو با قدرت بیرون فرستاد و گفت:

-فکر می کنم همیشه حق با تو بوده ... باید گذشته رو فراموش کنم. مهم نیست که چی بین من و پدرت گذشته! این یک ماهو تمرین کردم و به خودم قبولوندم که هدایت رضانی وجود نداره و طرف حساب من تویی! .. یه حسابدار کاردرست!

ناخودآگاه بهش زل زدم و لبخند عمیقی روی لبم نشست و زمزمه کردم:

-خوشبین باشم یا موقتیته؟!

قندی توی دهنش انداخت و در حالی که یه طرف لپش باد کرده بود گفت:

-خوشبین باش ... ریاضت کشیدم مثلاً!

به لحن بامزه اش خندیدم! بیشتر خنده ام از روی تعجب بود!

چند دقیقه بعد از خوردن چای از اتاقم رفت و من تازه انگار نفسم راحت بالا اومد! خوب بود که صلح برقرار شد!

موبایلم زنگ خورد، اسم لیلی روی صفحه افتاد. لبخندی که بابت حضور کیانمهر روی لبم نشسته بود رو حفظ کردم و جواب دادم:

-جانم؟

صدای حرصیش توی گوشی پیچید:

-جانم و ... چی بهت بگم آخه؟!!! تو که گفتی امروز زود میای خونه!

یهو یاد قرارم با لیلی افتادم و اینکه یه خانومی رو قرار بود بیاره واسه تمیز کردن خونه. لبخندم از بین رفت:

-آخ ببخشید! کجایی الان؟

-الان جلوی در خونه ت ایستادیم .

در حالی که از پشت میز بلند می شدم، گفتم:

-الان نمی تونم پیام ... منتظر یکی از کارگرم، قراره آخر ساعت بیاد براش بیمه اش رو محاسبه کنم. می فرستم یکی برات کلید

خونه رو بیاره.

با حرص گفت:

-هر کاری می کنی بکن، فقط زودتر.

به تماس خاتمه دادم و از اتاق بیرون رفتم، فقط پولاد بود که طبق معمول با مریم در حال صحبت بودن. کمی نزدیکش شدم و گفتم:

-ببخشید میشه یه کاری برام انجام بدین؟

لبخندی روی لب نشوند و گفت:

-البته بفرمایید.

کلید خونه رو به سمتش گرفتم و گفتم:

-اگر میشه اینو ببرین دم در خونه ام، دوستم جلوی در منتظره.

به سمتم اومد و کلیدو ازم گرفت، آدرس رو بهش دادم و راهی شد، سرم رو که چرخوندم با لبخند پت و پهن مریم مواجه شدم:

-دقت کردی با اینکه زیبایی خاصی نداره چقدر جذابه؟!

با اینکه منظورش رو فهمیدم اما گفتم:

-پولاد؟!

رو ترش کرد:

-آقای عابدی رو میگم !!! از اون قیافه های خفن-ترسناک که اگر تو شب ببینیش خوف می کنی! مخصوصا اون چشمهای گربه

ایش که انگار داره فکرتو می خونه!

به توصیفش با صدای بلند خندیدم:

-اینایی که گفتی کجاش جذاب بود آخه؟!!

***شهریور/ 1389

با شنیدن صدای ماشین به سمت پنجره رفتم و با دیدن ماشین محمد که وارد حیاط میشد در جواب داریوش گفتم:

-من بعدا باهاتون تماس می گیرم. آقای شیخی اومدن خونه.

داریوش با کلافگی گفت:

-فکر کنم بهتره به فکر یه خونه جدید باشید!

با تعجب به موبایلم نگاه کردم و همین که خواستم پسره ی پررو رو درستش کنم صدای بوق اشغال توی گوشی پیچید. موبایلم رو

روی میز گذاشتم و کنار در سالن ایستادم. محمد با دیدنم به سردی سلام داد و به سمت راحتی ها رفت .

لبهام آویزون شد. سه ماه قبل که قضیه وام داریوش رو فهمیدم دعوی سختی باهام کرد و تا چند وقت سر سنگین بود، بعد که داشت

اوضاع بینمون روبراه می شد، یک هفته پیش توی شرکت محمد و داریوش باهم سر قضیه کسر سود سهامدارها بحثشون شد و

محمد استعفا داد؛ و از یک هفته پیش جواب سلاممو هم به زور می داد.

قدمی به سمتش برداشتم، به سردی نگاهم کرد:

-برو آماده شو، بریم بیرون.

ناخودآگاه دلشوره گرفتم:

-چیزی شده؟

پیشونیش رو ماساژ داد:

-نه،... بریم دور بنیم.

با شونه های افتاده به سمت اتاق رفتم و بی حوصله لباسهامو عوض کردم و بدون هیچ گونه آرایشی از اتاق بیرون زدم، بدون اینکه

مثل همیشه به ظاهر دقت کنه از روی مبل بلند شد و به سمت در رفت. خب این چه دور زدن بود؟!!

بند کیفم رو روی شونه ام درست کردم و بعد از پوشیدن کفش هام به سمت ماشین محمد رفتم و سوار شدم. با اخمهای درهم ماشین

رو از حیاط خارج کرد. در حالی که نگاهم به در حیاط بود گفتم:

-تو که می خواستی برگردی چرا ماشینو آوردی توی حیاط؟!!

جوابمو نداد. مثل هر روز این یک هفته بغض کردم؛ به نیم رخ اخمو و عصبیش خیره شدم و با صدای لرزون گفتم:

-محمد تو رو خدا بسه.

به سمتم چرخید و توپید:

-اگر بخوای گریه کنی پرت می کنم از ماشین پایین.

لبهامو به هم فشار دادم و با بغضی خفه کننده به بیرون چشم دوختم. چند دقیقه بعد جلوی یک دفترخونه نگه داشت. دلم ریخت، با

ترس بهش نگاه کردم:

-این ... اینجا اومدیم ... چرا؟!!

با خونسردی کتش رو از روی صندلی عقب برداشت و در ماشین رو باز کرد:

-رضایت تو هم شرطه.

خم شدم و به دستش چنگ انداختم:

-محمد ... تو رو خدا بگو برای چی اومدیم اینجا؟! می خوام ... طلاق...

با چشم های گرد شده گفت:

-چی میگی برای خودت؟! ده- دوازده روز قبل باهات در مورد واگذاری اموالم حرف زده بودم!

نفس عمیقی کشیدم و لبخند زیرپوستی محمد رو دیدم. بدجنس! بدجور ضایع شدم؛ چند تا نفس عمیق کشیدم و با اخم های درهم

بعد از محمد پیاده شدم.

جلوی در خواستم زودتر وارد شم که محمد بازوم رو کشید، با تعجب به صورتش نگاه کردم، نفس عمیقی گرفت و گفت:

-مشکلی که نداری با این رضایت نامه؟!!

با بغض گفتم:

-حتی یک ذره برام ارزش ندارن!

باز هم نفس عمیقی گرفت و در حالی که هنوز بازوم توی دستش بود راه افتاد و من هم همراهش به سمت پله ها رفتم. ساعتی بعد پایین رضایت نامه ای رو امضا زدم که توش قید شده بود همه ی دارایی های محمد به غیر از خونه که مهریه من بود، به نام دخترش مهسا سند زده بشه .

در اصل این خودم بودم که این موضوع رو یک ماه قبل پیشنهاد دادم، البته به یک شکل دیگه ای، مهم اینه که مهسا هم متوجه شده بود اونچه که برای من مهمه پدرشه نه ثروتش!

وقتی توی ماشین نشستیم مغموم تر از قبل سرمو پایین انداختم و بغض کردم. دقایقی بعد جلوی یه رستوران شیک غذاهای دریایی توقف کردیم. این دفعه با تعجب بیشتری نگاهش کردم، لبخندش رو فرو خورد و زودتر پیاده شد. نفسمو فوت کردم و من هم پیاده شدم .

شونه به شونه ی هم وارد رستوران شدیم. تا وقتی که با سلیقه خودش غذا و مخلفاتش رو سفارش بده هیچ حرفی نزد، بعد از رفتن گارسون با ابروهای درهم گفتم:

-نمیشه بریم خونه؟

ابروهاشو بالا فرستاد. باز بغض کردم، من محبت اینجوری نمی خواستم! اون هم حالا که فقط محتاج یه نگاه دلگرم کننده اش بودم! سرمو پایین انداختم و ناخودآگاه قطره اشکی از چشمم چکید، از ترس محمد سریع پاکش کردم، اما دیده بود! -تو که خودتو عقل کل حساب می کنی و هر کاری دلت می خواد انجام میدی! دیگه بغض کردنت واسه چیه؟ لبامو جلو فرستادم:

-دیدی که ... کارمون خلاف نیست!!

نفسشو با قدرت فوت کرد:

-لا اله الا ... چرا متوجه نیستی غزاله جان! الان مهم باطن ماجرا نیست! ظاهرش غلط اندر غلطه! من اگر می دونستم قراره داریوش پای تو رو به این قضایا باز کنه واسه یک ساعت هم تو رو به اون شرکت خراب شده نمی بردم! دستم رو به گلوم رسوندم. حرفهای مهم نبود! مهم اون «غزاله جان»ی بود که چسبوند به نصیحت هاش. با لحن ملایم تری ادامه داد:

-با خودت فکر نکردی چی شد که داریوش به توی حسابدار تازه کار اعتماد کرد و چنین راز بزرگی رو باهات در میون گذاشت؟! اخم کردم و محمد ادامه داد:

-باغ سبز و سرخ نشونت داده تا دلتو قلقلک بده! وگرنه چرا نباید بیاد به من بگه؟! اگر کار درست و بی عیبی باشه من هزار برابر بیشتر از تو به دردش می خورم! من همه چم و خم هارو بلدم! اما به من نگفت می دونی چرا؟! بینیمو بالا کشیدم و با اخم همچنان بهش نگاه می کردم.

-چون ریگی به کفشش داره! سه ماه پیش ازت خواستم پاتو عقب بکشی، ظاهر کارو موجه کردی! گفتمی مگه چه عیبی داره! سهامشو فروخته و خوابونده توی بانک تا وام بگیره. گفتم حرفی نیست! خودشو جلو کشید و با لحن حرصی گفت:

-اما اینکه قسطشو سهامدارها بدن اون هم بدون اینکه خودشون بفهمن کجاش درسته؟! تعریفتم از خلاف چیه غزاله؟!!

و منتظر بهم چشم دوخت. لبم رو با زیون تر کردم:

-یعنی ... داریوش قصد بالا کشیدن...-

دستش رو به نشونه ی سکوت بالا آورد:

-حرف تو دهن من نذار! کاری با هدفش ندارم؛ مهم اینه که راهتون خلافه. اگر قراره ظاهرشو درست کنید باید به سهامدارها اطلاع بدین. وگرنه من مخالف صددرصد کار کردن تو، توی اون شرکتیم.

سرخورده سکوت کردم و چشم دوختم به گارسونی که غذاها رو روی میز می چید. به هیچ عنوان اشتها نداشتم و اصلا هم ماهی سوخاری بهم چشمک نمیزد!

الکی خودم رو با پوره سیب زمینی کنار ماهی سرگرم کردم و و به محمد گفتم:

-حالا علت شام امشب چیه؟!

در حالی که برای خودش غذا می کشید گفت:

-چند تا دلیل داره، اولین و مهم ترین دلیلش پایان دادن به قهر یک هفته ای!

لبخند عمیقی روی لبم نشست و حالا که دقت می کردم چقدر غذا اشتها برانگیز بود. با دیدن لبخندم، لحنش صمیمی تر شد:

-علت دوم، توی شرکت یکی از دوستانم کار گرفتم، بعد از فوت ساره خیلی بهم اصرار کرد، کمکش می کردم اما بهش قولی نداده بودم؛ حالا که شرایط اینجور شد پیشنهادش رو قبول کردم.

بشقاب خودش رو کنار گذاشت و شروع کرد برای من هم غذا کشیدن .

-و سومین دلیل ... خانوم محترم بنده قراره از مهرماه بره دانشگاه.

و با لبخند عمیقی بهم زل زد، بعد از چند ثانیه تازه مغزم پیامو دریافت کرد و با صدای بلندی گفتم:

-وای ... قبول شدم؟!!

نگاه یه سری که به سمتون جلب شد محمد چشم غره ای بهم رفت که باعث شد مودب و ساکت آروم بگیرم.

اما همچنان هیجان داشتم. آروم خندید و گفت:

-نه که خیلی برای ارشد تلاش کرده بودی! حیف بود اگر قبول نمی شدی.

متلکش رو ندید گرفتم و با ذوق شروع کردم به غذا خوردن. محمد هم با لبخند به ذوق من، مشغول شد. بعد از دقیقه ای با دهن پر پرسیدم:

-رتبه ام چند شد؟

-هفتاد و چهار.

با همون دهن پر لبخند زدم، که محمد با اخمی ساختگی گفت:

-دهنتو خالی کن اول!

خنده ام شدت گرفت، دستمو جلوی دهنم گرفتم تا کامل لقمه ام رو قورت بدم و در همون حال محمد گفت:

-رتبه ی هفتاد و چهار ذوق داره؟! کلا هشتاد نفر رو قبول کرده بعد تو واسه این رتبه خوشحال میشی؟!!

با دلخوری گفتم:

-نزن تو ذوقم دیگه!! مهم اینه که بالای ششصد نفر شرکت کننده بود.

نفسش رو فوت کرد و بعد از دقیقه ای گفت:

-با دوستم ... همنی که حسابداری شرکتش رو گردن گرفتیم، صحبت می کنم که تو هم...

حرفش رو با لبخندی مصنوعی قطع کردم:

-من نمیام.

در حالی که سرش پایین بود نگاهش رو بالا آورد و من سعی کردم با پایین انداختن سرم به خودم مسلط باشم و دست و پامو گم

نکنم:

-راستش ... بذار خودمو محک بزنم ... قول میدم هر چه زودتر سهام دارها رو در جریان بذاریم. اصلا هر وقت نوبت پرداخت اقساط

شد سهام دارها رو در جریان میذارم .

دیدم صدایی ازش درنمیاد. سرمو بالا آوردم، متفکرانه بهم خیره شده بود، بعد از چند ثانیه گفت:

-فعلا غذا تو بخور، بعد از شام باهم حرف میزنیم.

به ناچار سرم رو تکیه دادم و شروع کردم به بازی کردن با غذا.

تمام مدت باقیمونده ی شام رو فکر کردم. به جملاتی که می خواستم برای راضی کردن محمد به کار ببرم. به دلایلی که می

خواستم باهاشون کار خودم و داریوش رو موجه نشون بدم.

بعد از شام بنا به پیشنهاد محمد قرار شد یکم پیاده روی کنیم. ماشین رو جلوی پارک محلمون نگه داشت و هر دو پیاده شدیم. از

همون موقع شام که حرف از موندنم توی شرکت داریوش زده بودم اخمهایش توی هم بود.

دلم نمی خواست حالا که به قهر یک هفته ایش خاتمه داده بود باز کدروت جدید به وجود بیارم. دستم رو دور بازوش حلقه کردم و با

لبخند بهش زل زدم. لبخند کمرنگی روی لبش نشست و دست دیگه اش رو روی دستم که دور بازوش حلقه بود گذاشت و شروع

کرد به نوازش کردن انگشت هام.

چند دقیقه ای که گذشت خودش سر حرفو باز کرد:

-چرا می خوای توی شرکت بمونی؟

سرم رو به شونه اش تکیه دادم و گفتم:

-می خوام به خودم ثابت کنم که کم نیستم ...

-کی گفته کمی؟!

خنده ی تلخی کردم:

-از وقتی پدرم خودکشی کرد کم شدم ... اونقدر کم که اگر تو منو به خونه ات نمی آوردی معلوم نبود چه آینده ای در انتظارمه! اون

قدر کم که...

با لحن تلخی گفت:

-که یکی همسن بابات مجبورت کرد زنش بشی و تو هیچ مخالفتی نکردی!

ایستادم و ناباورانه به صورتش زل زدم. پوزخند تلخی زد و ازم رد شد. خودمو تند بهش رسوندم و با دلخوری گفتم:

-هیچ متوجهی چی داری میگي؟! مخالفتی نکردم چون نسبت بهت بی میل نبودم !
بدون اینکه چهره اش حالت خاصی رو نشون بده به سمتم چرخید و گفت:
-مخالفت نکردی چون حس کردی بهم میونی!
با چشمهای درشت شده گفتم:
-این چه حرفیه که می زنی محمد!!! من دوست دارم.
یه ابروشو بالا برد:
-پس بهم ثابت کن.
با تعجب گفتم:
-چی؟!
دستهاشو از هم باز کرد و گفت:
-من از اون شرکت استعفا دادم چون داریوش بهم بی حرمتی کرد! اگر ذره ای برات اهمیت داشتم بدون لحظه ای مکث تو هم بیرون می اومدی!
دندونهاشو به هم فشار دادم و گفتم:
-جواب اون داریوش احمق رو به وقتش میدم. همونطور که این یک هفته هزار جور بهش سرکوفت زدم اما من احتیاج دارم که توی این شرکت بمونم.
یهو صداسش بالا رفت:
-چه احتیاجی؟! مگه چی کم گذاشتم؟!
خدارو شکر توی قسمتی که ما ایستاده بودیم جمعیت زیادی نبود. با صدای آروم ولی لحنی محکم و حرصی گفتم:
-من احتیاج دارم اونقدر امین داریوش باشم که بشم دست راستش ... اونقدر که یه روزی از طریقش وقتی کیانمهر و دیدم بفهمه دختر هدایت رضانی زنده مونده تا تقاص پدرشو بگیره و اونقدر پشتش گرمه که هیچ طناب داری دور گردنش حلقه نمیشه.
از حرص نفس نفس میزد و چشمهای محمد هر لحظه گشادتر. وقتی حرفام تموم شد چندبار دهنش رو باز و بسته کرد که چیزی بگه اما منصرف شد و یهو دستم رو گرفت و با قدمهای بلند به سمت ماشین رفت؛ من هم پشت سرش می دویدم.
وقتی به ماشین رسیدیم تقریباً منو روی صندلی جلو پرت کرد و بعد خودش سوار شد. متعجب به تغییر رفتار یهویی نگاه می کردم.
وقتی روی صندلی راننده نشست به سمتم چرخید و با حالتی عصبی شروع کرد به حرف زدن:
-چی توی کله ی پوکت می گذره غزاله?! با اون پسره ی سبک مغز همدست شدی که یه روزی خودتو به کیانمهر نشون بدی؟!
یهو فریاد زد:
-می خوام صد سال سیاه نبینیش!!!!
با چشم های گرد به در ماشین چسبیدم. انگشت اشاره اش رو به نشونه ی تهدید گرفت سمتم:
-خوب گوشاتو باز کن غزاله! برای بار اول و آخر میگم ... اگر یک بار دیگه، فقط یک بار دیگه ذهنتو با فکر انتقام و این احمق بازی ها سیاه کنی و بخوای کارهای خطرناک انجام بدی، همه ی شعارهای روشن فکریمو میذارم کنار و توی خونه حبست می کنم.

بلایی به سرت میارم...

نمی دونم اون همه شجاعتو از کجا پیدا کردم که یهو سینه سپر کردم:

- مگه می خوام چیکار کنم؟ فقط می خوام به یه جایی برسم که اگه یه روزی منو ببینه و بفهمه دختر حسابدار امینشم بفهمه که خدا هوای بابامو داشته و دخترش به اینجا رسیده.

پوزخند عصبی زد و گفت:

- چرا نمی فهمی؟! اون قضیه تموم شد و رفت، هر چی بود...

صدام بالا رفت:

- هیچ چیز تموم نشده!

چشمه‌هاش به حالت وحشتناکی درشت شد، اما نتونست منو خفه کنه، بغضم دوباره سر و کله اش پیدا شد:

- تو که نمی دونی چه حالی داشتم؟! توی که نمی دونی هر شب فکر کردن به یه جسد معلق که دست بر قضا عزیزترین شخص

زندگیت چقدر وحشتناکه؟!!

اشکهام روی گونه ام ریخت:

- حق ندارم دنبال اون کثافت باشم تا فقط ازش بیرسم چرا؟! حق ندارم بخوام به جایی برسم که تصویر مرگ پدرم با پیشرفت کردن

خودم جلوی چشم قاتلش از ذهنم بره؟!!

محمد چشمه‌هاشو بست و سعی کرد نفس های عمیق بکشه تا به خودش مسلط بشه. حالا به حق حق افتاده بودم:

- مگه من چی خواستم که سرم داد میزنی و تهدیدم می کنی؟ من حتی ازت نخواستم که همدستم باشی و پشتم رو داشته باشی!

فقط خواستم بذاری کار خودمو بکنم و بهت اطمینان دادم دست از پا خطا نکنم! تو حتی ... توی بی انصاف نمی دونی که من محتاج

لبخندتم و اونوقت ازم میخوای ... ازم میخوای با ترک شرکت بهت ثابت کنم که دوست دارم؟!!

رنجیده نگاهم کرد و بعد از فوت کردن نفشش دستش رو به سمتم دراز کرد و منو به آغوش کشید و در حالی که دستش رو روی

کمرم به آرومی حرکت می داد زمزمه وار گفت:

- قربونت اشکات برم گریه نکن. من می دونم که هر چقدر بیشتر از عابدی کینه بگیری خودت اذیت میشی! غزاله قسم می خورم

اذیت شدنت داغونم میکنه ... به من میگی بی انصاف؟ خودم داشتم دق میکردم دختر!

و چقدر آرامش بخشه گریه کردن توی آغوش مردی که با همه ی وجودت باور داری نگرانته و براش مهمی!

در سکوت اشک می ریختم و به محمد اجازه میدادم هر جور میخواد آروم کنه:

- حتی اگر تو ازم نخوای همه جوره پشتتم و هر جا بخوای کج بری جلوتو می گیرم. اما بهت اجازه نمیدم فکر انتقام حتی برای یک

لحظه توی اون ذهن کوچولوت وول بخوره. یه چیزو هیچ وقت یادت نره ... برای قضاوت کردن باید حرف هر دو طرف دعوا رو

شنیدی... یه طرفه به قاضی رفتن یا آخرش میرسه به دادگاه الهی یا شرمندگی و تقاص پس دادن توی همین دنیا ... اگر یه روزی

کیانمهر عابدی رو دیدی! ازش بیرس «چرا»؟ ولی آینده ات رو تباه نکن که انتقام پدری رو بگیری که راضی به خراب شدن حتی

یک ثانیه از عمرت نبود!

***خرداد / 1393

پوست گوشه ی ناخنم که راست شده بود رو به دندان گرفتم و همچنان نگاهم روی چهره متفکر داریوش ثابت بود .

خیر سرمون خوشحال بودیم که آخرین مبلغ قسط وام پرداخت شد و میشه به همین زودی به فکر گسترش خط تولید بود.

نفسش رو با قدرت فوت کرد و باز رفت توی فکر! بی خیال پوست گوشه ی ناخنم شدم و با بی حوصلگی گفتم:

-امروز آقای عابدی نمیخوان بیان؟!

لباشو جلو داد و گفت:

-نمی دونم!

آروم به سمتم چرخید و گفت:

-چطور؟

پوزخندی زد:

-آخه الان یک ربعه که من و شما توی اتاق بنده هستیم و در هم بسته اس!

خنده ی خسته ای کرد و گفت:

-کیانو کجای دلم بذارم؟! کم مونده شب بیاد توی تختم کنارم بخوابه! باید یه جلسه بذاریم و سهامدارهارو در جریان قضیه ی وام بذاریم تا خیال کیان هم راحت بشه.

نفس عمیقی کشیدم و برای یه لحظه ذهنم پر کشید سمت محمد و توی دلم بهش گفتم:

-دیدنی ظاهرش رو هم داریم درست می کنیم و بی خودی استرس داشتی؟!

اما دیدن چهره ی مغموم داریوش بدرقمه روی اعصابم بود. کمی روی میزم خم شدم و گفتم:

-آقای محمودی فکر نمی کنین بهتره پلیس رو در جریان بذارین؟

برای چند ثانیه به صورتم خیره شد و گفت:

-بابت کیف قاپی امروز صبح میگین؟

سرم رو تکون دادم و خواستم ادامه بدم که گفت:

-چیز خاصی توش نبود! بابت دسته چک هم سریع به بانک اطلاع دادم.

نفسمو فوت کردم و گفتم:

-پس چرا اینقدر توی فکرین؟!

با ناراحتی سرش رو پایین انداخت:

-یک هفته اس که مزاحم به گوشیم زنگ میزنه و چرت و پرت میگه و حرف از انتقام میزنه!

یه ابروم بالا رفت و داریوش ادامه داد:

-من آزارم به یه مورچه هم نرسیده و واقعا منظورش رو متوجه نمیشم !

خودکارم رو توی دستم گرفتم و گفتم:

- فکر نمی کنین به ماجرای پارکینگ ربط داشته باشه؟

مصمم گفت:

-بله که ربط داره! حاضرم قسم بخورم موتور امروز صبح همون موتوری بود که اون روز با باز شدن در وارد پارکینگ شد! اگر آقا رضا

داد نمیزد معلوم نبود تا کجا می خواست چاقوش رو فرو کنه!

ناباورانه بهش زل زده بودم، وقتی حرف هاش تموم شد گفتم:

-آقای محمودی مطمئنین سرتون به جایی نخورده؟!!

ابروهاش رو بالا داد و با تعجب گفت:

-بله؟!!

خودکار رو روی میز انداختم و گفتم:

-میخواین خدایی نکرده بفرستون اون دنیا بعد به فکر بیفتین؟! من دیگه صلاح نمی دونم این قضیه مخفی بمونه! بهتره حتما پلیس

رو در جریان بذاریم.

سرش رو با دودلی به معنای تایید تکون داد و گفت:

-فکر کنم باید همین کارو کنم. معلوم نیست قدم بعدی شون چیه!

بعد از روی مبل بلند شد و گفت:

-فقط ... فعلا شکایت نمی کنم! شاید خودم این دفعه برم واسه بستن قرارداد دبی، وقتی که برگشتم اقدام می کنم.

سرم رو تکون دادم و گفتم:

-تا یک ماه دیگه هم خدا بزرگه.

و بعد از گفتن «فعلا» از اتاق خارج شد. پسر ی بی فکر یه ذره عقل تو سرش نبود! نمی دونستم باید این موضوع رو به کیانمهر می

گفتم یا خودم رو کنار می کشیدم و می گفتم «به من ربطی نداره»؟!!

حدودا دو ساعت بعد صدای داد و فریاد داریوش کل سالن شرکت رو پر کرده بود که یک نفس من رو صدا می زد! سریع از پشت میز

بلند شدم و خودم رو به سالن رسوندم. اکثرا خودشون رو جلوی در اتاق ها رسونده بودن و نسترن با چشمهای ترسون سرش رو بین

من و داریوش به گردش در آورده بود .

با تعجب به سمت داریوش قدم برداشتم و گفتم:

-اتفاقی افتاده؟!!

نسترن با هول گفت:

-آقای داوودی...

داریوش با لحن خشکی رو به من گفت:

-بفرمایید داخل، بنده توضیح میدم!

سعی کردم ظاهر جدی ام رو حفظ کنم و با قدم های بلند خودم رو به داخل اتاق داریوش رسوندم. داوودی، همون کارگری که یک

ماه پیش بیمه اش به مشکل خورده بود و براش درست کردم، اونجا بود.

داریوش به داوودی اشاره کرد و گفت:

- شما که گفتین مشکل بیمه ی ایشون حل شده؟!

سرم رو با اطمینان تکون دادم و گفتم:

- هنوز هم میگم! خودم براشون حل کردم.

داوودی نگاه از من می دزدید و داریوش برگه ای رو به سمتم گرفت و گفت:

- پس شکایت ایشون برای چیه؟!

دلم می خواست پنج تا انگشتمو کنم تو حلق داریوش که جلوی داوودی داشت منو متهم می کرد! بدون اینکه به کاغذ نگاهی بندازم،

رو به داوودی ولی خطاب به داریوش گفتم:

- من اونچه که حقشون بود محاسبه کردم، اینکه ایشون بیشتر از حقشون می خوان مساله دیگه ایه!

یهو داوودی بلند شد و با صدای بلند گفت:

- خانوم مهندس چرا تهمت می زنین؟! من توی کارخونه ی شما دستم عیب کرد! معلوم نیست بتونم باز هم کار کنم یا نه! خرج

زندگی دو تا خونواده رو دارم با کارگری میدم.

باز داشت شلوغش می کرد و همون حرفهای تکراری!! با عصبانیت گفتم:

- صداتونو بیخود بالا نبرین! غیر از این بوده که خرج بیمارستان رو پرداخت کردیم و حتی حقوق اون یک ماه استراحتتون رو هم

پرداختیم؟! الحمدلله الان هم که دارین در صحت به کارتون ادامه میدین! من نمی فهمم این فکر که شما می تونین دیه بگیری رو

کی انداخته توی سرتون! ایراد از دستگاه و محیط نبود! عیب از خودتون بوده که ایمنی رو رعایت نکردین...

داریوش با لحن محکمی گفت:

- آقا رو راضی کنید.

به سمتش برگشتم و گفتم:

- ایشون فقط وقتی راضی میشن که دیه بگیرن! تا همین الانش هم بیشتر از مبلغ دیه مساعده و خرج دوا درمون گرفتن!

اگر حرفشون قانونیه برن شکایت کنن.

داریوش چشمهاشو درشت کرد و گفت:

- مبلغ رو پرداخت کنید و از ایشون رسید بگیرید!

با تعجب گفتم:

- اما آقای....

با صدای بلندی حرفمو قطع کرد:

- همین که گفتم!

خود به خود دهنم بسته شد و اخمهام غلظت گرفت. پوزخند گوشه ی لب داوودی هم بیشتر روی اعصابم بود، در کمتر از پنج دقیقه

داوودی رو بدون هیچ حرف اضافه ای راهی کردم رفت و بعد از بسته شدن در رو به داریوش گفتم:

- آقای محمودی حواستون هست چی کار کردین؟!

به پشتی صندلی بزرگش تکیه داد و با دو انگشت شصت و اشاره اش پشت پلکهای بسته اش رو ماساژ داد و گفت:

-از سرم بازش کردم. مرتیکه ی زبون نفهم یه انگشتش سر شوخی با کارگرای دیگه شکسته سه ماهه خونمونو تو شیشه کرده!

جلوی میز خم شدم و گفتم:

-اگر قرار باشه هر کی حرف زور زد با دلش راه بیایم دیگه سنگ روی سنگ بند نمیشه.

چشمهاشو باز کرد و با لحنی کلافه گفت:

-نمی خوام حالا که داره همه چیز درست میشه خودمو عنتر و منتر یه کارگری کنم که با کوچکتین لغزش قراره اخراج بشه!

با ناراحتی گفتم:

-اما این درست نبود که...

با جدیت گفت:

-می خواین به من راه و چاه نشون بدین؟! یادتون رفته بنده رییس این شرکت و وکیل اینجا هم شخص دیگه ایه؟! لطفا تو حیطة ی وظایف خودتون عمل کنید.

مثل یخ وا رفتم. چند ثانیه همون طور ایستادم و بعد با گفتن «با اجازه» اون هم با لحنی خشک از اتاق خارج شدم.

وقتی به داخل اتاقم برگشتم با حرص درو به هم کوبیدم. اصلا به من چه که از جیبش می رفت! به جهنم که کارگرا پررو میشدن!

پشت میزم نشستم و چند تا نفس عمیق کشیدم .

باید در مورد این موضوع هم با کیانمهرحرف می زدم یا ... شونه هامو بالا انداختم و زیر لب غر زدم:

-اونا فامیل هم دیگه ان! باز اینجا هم حرف بزیم که ضایع کنن؟! اصلا خود اون کیانمهر صد درجه مرموزتر از داریوشه.

با این حرف مثلا خودمو آروم کردم اما انگار اوضاع قرار نبود آروم بشه! درست تا دو هفته ی بعد بد اخلاقی داریوش ادامه پیدا کرد، طوری که صدای اعتراض همه دراومده بود. یه حس بد و آزاردهنده ای داشتم و یه صدایی هم توی سرم مدام در حال هشدار دادن بود.

آخرش هم طاقت نیاوردم و یه روز که یه مقدار حال داریوش بهتر بود سعی کردم باهاش صحبت کنم و دقیقا اونچه که ازش می ترسیدم به سرم اومد! داریوش تموم قول و قرارهاشو فراموش که چه عرض کنم! زیر پا گذاشت و طوری وانمود کرد که انگار اصلا هیچ وقت قرار نبوده من هم سهمی از کارخونه ی جدید داشته باشم!

یه چیزهایی داشت برام روشن می شد ... محمدرضا شیخی هم یه زمانی همه ی هم و غمش مشهور شدن برند کوهستان و سوددهیش بود! اما آخرش چی شد؟ وقتی محصول جهانی شد و مدیر جدید جا افتاد، تقریبا از کار برکنار شد!

افکار بد و منفی توی کل مغزم می پیچید و هر چی بیشتر فکر می کردم کمتر به نتیجه می رسیدم! شاید هم من عجول بودم و باید یه کم صبر می کردم! بهتر بود با امیرعلی و لیلی هم در میون می گذاشتم تا راهنماییم کنن.

***اسفند / 1389

با دلهره خودکارم رو توی دستم چرخوندم. لیلی دستش رو روی دستم گذاشت و آروم زمزمه کرد:

-چته غزاله؟

بیخودی تپش قلب داشتم! لبخند گیجی زدم و نگاهم رو دوختم به استاد. حواسم همه جا بود به جز کلاس. لیلی دختر خوشگل و مهربونی بود و برخلاف من که همه جا سینه سپر می کردم و می شدم زبون دانشجویهای دیگه، لیلی آروم بود و معمولاً پشت من سنگر می گرفت .

از همون جلسات اول ترم مهر باهاش دوست شده بودم و به مرور زمان اونقدر صمیمی شده بودیم که در مورد اتفاقاتی که برام افتاده بود هم با فاکتور از جزئیات، براش حرف زده بودم. اون فقط می دونست که زمان دانشجوییم یکی رو می خواستم و مجبور شدم بهش دروغ بگم و حالا هم همسر محمد شدم و خیلی هم دوستش دارم.

لیلی هم از خودش گفته بود که با یه پسر اصفهونی نامزد بود و به خاطر خانواده ی مذهبی لیلی و همینطور دوریشون ازهم جز تماس تلفنی زیاد باهم در ارتباط نبودن. تو فاصله ی بین دو ترم ازدواج کردن که چون با محمد رفته بودیم پیش مهسا نتونستم به عروسیش برم و حالا با کلی عکس از عروسیش توی موبایلش اومده بود دانشگاه و من تازه فهمیدم بعضی آدمها هر جور بخوای ازشون فاصله بگیری به زندگیت مگنه خوردن! من باید از کجا می فهمیدم امیرعلی لیلی همون امیرعلیه که یه زمانی برای من بود؟!

با ضربه ای که به بازوم خورد حواسم جمع لیلی شد که با چشم و ابرو استاد رو اشاره کرد. استاد اصلاً حواسش به ما نبود و این یعنی لیلی فقط قصد داشته منو از فکر و خیال بیرون بکشه. آروم کنار گوشم وز وز کرد:

-من تازه عروسم و تو توی رویا سیر می کنی؟!

ناخواسته پوزخند زدم. از همین حالا به غلط کردن افتاده بودم که به لیلی قول دادم امروز ناهار برم خونه ش. فقط خدا کنه شوهرش، یعنی امیرعلی اونجا نباشه.

اما خب از اونجایی که در اکثر مواقع آرزوهای من به صورت برعکس برآورده میشن این بار هم همینطور شد و به محض اینکه کفش هامو در آوردم صدای پر انرژیشو شنیدم:

-خیلی خوش اومدین. بفرمایید.

لیلی زودتر جواب داد:

-اِ! امیر چه زود اومدی خونه؟!

با بالا بردن سرم دهن امیرعلی نیمه باز موند، خیلی جلوی لیلی سه بود اگر خودمو جمع نمی کردم! مخصوصاً که لیلی با تعجب به تغییر حالت یهویی «شوهرش» خیره شده بود. به سختی لبخندی زدم:

-سلام آقای تابان، خوب هستین؟

لیلی لبخند گیجی زد:

-شما همو می شناسین؟!

امیرعلی هم خودش رو کمی جمع و جور کرد و سعی کرد لبخند بزنه:

-بله ... خانم رضانی دو سه ترمی همکلاسی بنده بودن.

توی دلم خداروشکر کردم اسم عشق زمان دانشجوییم رو به لیلی نگفته بودم! لیلی حالا لبخندی از ته دل زد:

-وای چه عالی !

و دست منو گرفت و در حالی که به سمت سالن خونه می برد گفت:

-باید برام از سوتی های امیر تعریف کنی غزاله.

الکی خندیدم ولی نگاه متعجب و پر از غم امیرعلی وقتی از جلوش رد می شدم توی ذهنم حک شد.

***خرداد/ 1393

تکه سیبی که لیلی به سمتم گرفته بود رو از نوک چاقوش برداشتم و رو به امیرعلی گفتم:

-خودم هم حس خوبی به این قضیه ندارم.

امیرعلی در حالی که ظرف آجیل رو به امید پیدا کردن پسته زیر و رو می کرد جواب داد:

-کشتی خودتو! بذار چند سال دیگه بگذره بعد مشکوک بشو! من بدبخت که از همون اول گفتم!

لیلی با دهن پر گفت:

-اون محمد خدایامرز هم همیشه بهش می گفته!

نفسمو فوت کردم و گفتم:

-از وقتی محمد فهمید وام گرفتیم همه ش بهم هشدار می داد. البته من الان نگران قضیه وام نیستم، به نظر من داریوش همه

چیزش مشکوکه! از همه بیشتر ماجرای تهدید و سوءقصد!

امیرعلی بالاخره با یه مشت پر از پسته دست از سر کچل ظرف آجیل برداشت و به پشتی مبل تکیه داد و با چهره ی متفکری گفت:

-حالا قراره چیکار کنه؟!!

شونه هامو بالا انداختم:

-همیشه یعقوبی برای بستن قراردادهای دبی میرفت. با توجه به شرایط بد روحی داریوش و همینطور اینکه یه مدت از این قضایا دور

باشه یعقوبی بهش پیشنهاد داد این بار داریوش بره این سفرو! پس فردا هم پرواز داره .

با این حرفم امیرعلی و لیلی بدون حرکت به من زل زدن. لیلی زودتر به خودش اومد و گفت:

-یعنی چی که میخواد بره دبی؟! توی این شرایط نباید حتی برای یک ثانیه از این بشر چشم برداشت، بعد اون وقت می خواین

بذارین بره؟!!

امیرعلی هم سرش رو تکون داد و گفت:

-غزاله این بره برگشتنش با خداست ها! مخصوصا حالا که میتونه اصل و فرع وامو از حسابش برداشت کنه!

نفسمو فوت کردم و گفتم:

-فکر می کنین خودم به اینا فکر نمی کنم؟! به خدا از وقتی قرار شده بره دبی همه فکر و ذهنم همینه که یه وقت فرار نکنه! اما

میگین چی کار کنم؟ من که نمی تونم جلوشو بگیرم! کسی هم که جز من خبر نداره از چی می ترسم! اگر قرار باشه کسی جلوی

رفتنش رو بگیره اون سهامدارها هستن و برای اینکه راضی بشون کنم جلوی داریوش رو بگیرن باید ماجرای وام رو بگم و اون جوری

پای خودم هم گیره!

لیلی پیش دستی میوه اش رو روی میز گذاشت و به سمتم چرخید:

-البته یه چیز دیگه هم هست؟!!

من و امیرعلی به دهن لیلی چشم دوختیم. قیافه متفکری به خودش گرفت و گفت:

-این شرکت و کارخونه با همه ی دم و دستگاه و پرسنلش حاصل یک عمر تلاش پدر داریوش و بعدش هم خودش! این رو هم در

نظر بگیرین که یه آدم عاقل نمیداد به خاطر یه مبلغی، حالا هر چقدر هم زیاده! قید یه کارخونه ی سودآور رو بزنه.

انگار با این حرف لیلی کمی از استرس کاسته شد. با اینکه خودم هم روزی هزار بار چنین جمله هایی رو می گفتم که به خودم

دلگرمی بدم اما احتیاج داشتم که یکی دیگه هم این حرفارو بزنه.

امیرعلی دوباره به پسته خوردنش مشغول شد و در همون حال گفت:

-گفته بودی برخوردش با تو خیلی بد شده جدیدا، اون به کجا رسید؟!!

آهی کشیدم و گفتم:

-حس می کنم داره مقدمه چینی میکنه عذرمو بخواد!

لیلی با حرص گفت:

-غلط کرده مرتیکه عنتر! چطور واسه ماست مالی کاراش تو خوب بودی؟حالا که داره به ثمر می شینه و قرار شده سهامدارها در

جریان قرار بگیرن شدی بد؟!!

نفسمو فوت کردم:

-نمی دونم چی بگم!

امیرعلی بعد از تموم شدن حرف لیلی گفت:

-سعی کن کیانمهر در جریان قضیه وام قرار بدی.

من و لیلی هر دو همزمان با هم گفتیم:

-کیانمهر؟!!

امیرعلی خیلی جدی گفت:

-آره! کیانمهر عابدی؛ اگر ریگی به کفش داریوش نباشه قبل از رفتن به دبی می تونه قضیه رو به سهامدارها بگه. اگر هم علت

خاصی داشته باشه این پنهان کاری، به نظرم کیانمهر بهترین شخصیه که دونستش در این شرایط هم بی ضرره و هم مفیده. مفیده

چون خیالت راحت میشه و جلوی فرار احتمالی داریوش گرفته میشه، و بی ضرره چون اگر داریوش دلیل قانع کننده ای داشته باشه

برای نگفتنش، کیانمهر فامیلشه و همیشه موی دماغش!

لیلی پوزخندی زد و گفت:

-اون بابا خودش از همه مشکوک تره! از کجا معلوم که در جریان نباشه؟!!

به دفاع از صحبت های امیرعلی گفتم:

-اگر در جریان بود که این همه رو اعصاب من رژه نمی رفت!

لیلی هم به شوخی گفت:

-این رو هم در نظر بگیر که شاید کیانمهر می خواست از جریان سر در بیاره تا اگر دیگی در حال جوشیدنه ازش سهمی داشته باشه! متفکرانه به لیلی زل زدم و ادامه داد:

-از کجا معلوم اگر در جریان قرار بگیره نره توی تیم داریوش و اگر داریوش هم قصد بالا کشیدن وام و اصل پول رو نداشته باشه این وسوسه اش نکنه؟! و نگاهش رو بین من و امیرعلی درگرددش در آورد و با لحن حق به جانبی گفت:

-کنکه یادتون رفته خود این شازده هم سود سهامدارها رو می خورده؟! امیرعلی نفسش رو با کلافگی بیرون فوت کرد و گفت:

-گمون نمی کنم کیانمهر آدم بدی باشه! حرفهای لیلی تا حدی قانعم کرده بود؛ برای شنیدن حرفهای امیرعلی رو بهش گفتم:

-از کجا می دونی؟! شونه هاشو بالا انداخت:

-چه می دونم! ... حس بدی بهش ندارم ... یعنی ... پوففف! حس می کنم هر چی هست نسبت به داریوش قابل اعتمادتره! بعد هر سه تا کلافه از یه بحث بی نتیجه توی مبل فرو رفتیم. بعد از چند دقیقه لیلی بی حوصله گفت:

-راستی فردا ساعت ده صبح قالیشویی فرش های اتاق هات رو میاره.

-کلیدارو بذارم برات؟! به سمتم برگشت و گفت:

-نه دیگه، گفتم که از رو کلیدای خونه و حیاط یه نمونه زدم. با به خاطر آوردنش سرم رو تکون دادم:

-آهان، آره گفتی. بعد از نیم ساعتی عزم رفتن کردن و من هم تا دم در بدرقه شون کردم. با رفتن لیلی و امیرعلی دوباره همه ی فکرهای بد و منفی سراغم اومد و من هم همه ی سعی ام رو کردم تا حالا که کاری ازم بر نییاد به خودم امید بدم!

اما صبح با ورودم به شرکت فهمیدم انگار امید دادن فایده ای نداره و حالا که داریوش شمشیرش رو از رو بسته من هم همین کارو کنم.

همین که پامو از در شرکت داخل گذاشتم متوجه فضای غیرعادی اونجا شدم و با دیدن چشمهای قرمز نسترن شصتم خبردار شد امروز یه روز نرمال نیست!

در حالی که از جلوی میز نسترن رد می شدم بهش اشاره کردم بیاد داخل اتاقم. پشت سرم وارد اتاق شد و من هم بدون مقدمه علت قرمزی چشماشو پرسیدم. نفس عمیقی گرفت و با بغض گفت:

-آقای محمودی جلوی بقیه کارمندها منو سکه یه پول کرد. الکی به خاطر یه تماسی که همه هم می دونستن من مقصر نیستم. معلوم نیست دلشون از کجا پره؟! بغضش مانع ادامه صحبتهاش شد. دقیقا متوجه نشدم که به چه علتی داریوش دعواش کرده اما قسمت آخر حرفش رو خوب درک می

کردم! «معلوم نیست دلش از کجا پره!»

سعی کردم تا ظهر دور و برش آفتابی نشم اما تقریباً آخرای ساعت کاری بود که آقای طالبی و سیما کرامتی که از بچه های تیم حسابداری بودن وارد اتاق شدن و سیما با رنگ پریده گفت:

-حقوق پونزده نفر از پرسنل رو پرینت نگرفتیم و لیست ناقص رو آقای رییس امضا زدن.
با تعجب گفتم:

-یعنی چی؟! پس ما برای چی هر ماه ده بار چک می کنیم هر چیزو! نه یکی دو نفر ... پونزده نفر؟! !!
طالبی سرش رو تکون داد و گفت:

-توی نرم افزار ثبت شده منتهی یکی از برگه ها ضمیمه نشده بوده!
نفسمو فوت کردم و گفتم:

-منو ترسوندین! خب اشکالی نداره، امضای این یه برگه رو هم بگیرین.
هر دو نگاهی به هم انداختن و سیما گفت:

-میشه خودتون اینکارو کنید؟!!

با تعجب نگاهشون کردم که آقای طالبی با لبخند دست و پاچه ای گفت:

-آقای محمودی امروز چندان برخورد مناسبی نداشتن و همه تا حد ممکن ازشون فاصله گرفتن. از طرفی نمی تونیم صبر کنیم تا آروم بشن، آخه فردا هم که میرن سفر و مشخص نیست کی برگردن! حقوق این بنده خداها...
با تکون دادن سرم به حرفش خاتمه دادم و برگه رو برداشتم و در حالی که به سمت اتاق داریوش راه افتاده بودم با لبخندی زمزمه کردم:

-خدا به خیر بگذرونه.

ولی به خیر نگذشت. بماند که کلی متلک توی اتاقش بارم کرد اما دلش خنک نشد و به سمت در اتاق رفت و توی چارچوب ایستاد و بقیه رو هم صدا کرد:

-خانم ها و آقایون توجه کنید. این اولین باری نیست که اشتباه می کنید، بخش مالی هر شرکتی قلب اون محسوب میشه. برند کوهستان یک برند جهانیه و نمی خوام به خاطر سهل انگاری بعضی از شما اعتبارش زیر سوال بره.
کارمندا یکی یکی به سالن اصلی شرکت می اومدن و با تعجب نگاهشون روی من و داریوش ثابت مونده بود. من قدمی عقب تر از داریوش داخل اتاق ایستاده بودم و با ابروهای درهم نظاره گر سخنرانی جناب بودم!

-همه می دونین که هیچ کدوم از شماها به اندازه خانم رضانی برای این شرکت زحمت نکشیده! ولی اگر پاش بیفته از خجالت ایشون هم در میام!

خیلی ها نگاه ناباورانه شون روی من ثابت موند. از عصبانیت دندان هامو به هم می فشردم. داریوش با صدای بلندتری رو به کل جمع گفت:

-گمون کنم بعد از سفرم باید در مورد یک سری تغییر رویه بدم و در نهایت مرخصشون کنم!
و در کمال تعجب و بهت به سمت من برگشت و گفت:

-موردی که گفتم شامل شما هم میشه خانم رضانی .

و برگه ی امضا شده رو به سمتم گرفت و گفت:

-در اتاق رو هم پشت سرتون ببندید.

دست خودم نبود ولی دهنم ناخودآگاه باز مونده بود ... رسماً منو اخراج کرد! اما زمانش رو مشخص نکرد. از اتاقش هم که منو بیرون کرد! سعی کردم به نگاه کنجکاو کارکنان نگاه نکنم و بعد از بستن در اتاق داریوش با قدمهای بلند خودمو به اتاقم رساندم و در رو هم بستم.

برگه رو روی میز انداختم و با حرص زمزمه کردم:

-بد بازی کردی جناب داریوش محمودی ... گمون کنم وقتش رسیده که باهات تسویه حساب کنم.

بعد از ساعت کاری شرکت، با همه ی اعصاب داغونی که داریوش برام ساخته بود به سمت گلفروشی رفتم و یه دسته گل بزرگ رز قرمز و سفید خریدم و بعد از خریدن یه شیشه گلاب به سمت آرامستان رفتم. قرآن و شمع رو هم صبح قبل از خروج از خونه، توی کیفم گذاشته بودم. هر چقدر هم که محیط اطراف روی اعصابم باشه اجازه نمیدم به امروزم گند بزنه . وقتی روبروی سنگ سیاه قرار گرفتم، تازه فهمیدم چقدر دلم تنگشه. دسته گل رو روی زمین و کنار قبر گذاشتم و روی دو پام نشستم. شیشه گلاب رو از توی کیفم در آوردم و سنگ قبرش رو شستم:

-سلام عمو...

و ریز خندیدم:

-محمد جان ... آقا محمد! خوبی؟ غزاله بی معرفت اومده دیدنت .

دستم رو روی تصویری که روی سنگ حک شده بود، کشیدم:

-مناسبت امروزو که می دونی! چهارمین سالگرد ازدواجمونه و دومین سالیه که نیستی .

نفس عمیقی گرفتم:

-دلم گرفته محمد ... دارم به حرف هات میرسم! اون همه سختی .. اون همه دعوا و جون کندن ... حالا رسیدم به جایی که داریوش خیلی راحت عذرمو بخواد و اخراجم کنه! ای کاش هیچ وقت باهات نمی اومدم شرکت !

پوزخند تلخی زدم:

-حرفهای کیانمهر و شنیدی؟ این که بابام کلاهبردار بوده! به نظرت راسته یا دروغ؟ ... اونقدر فکرهای عجیب غریب توی سرم چرخ میخوره که بعضی موقع ها تو کار خدا می مونم! هدفش از خلقت من چی بوده؟ !

پوفی کردم ... به کفر گفتن افتاده بودم. شمع قد کوتاه و تپلی که خریده بودم رو از توی کیفم در آوردم و بالای قبر محمد گذاشتم و در حالی که روشنش می کردم با لبخند گفتم:

-می دونم اگه الان اینجا بودی با همین شمع منو آتیش میزدی ... خودم می دونم دختر بدی بودم و به حرفت گوش نکردم! حالا هم اومدم با پرویی یه چیزی ازت بخوام.

انگار که الان روبروم نشسته باشه سرمو پایین انداختم و گفتم:

-میگن اموات دعاهاشون در حق بقیه زودتر مستجاب میشه ... می دونم با آگاهی پامو کج گذاشتم ... اگر قراره پایان قصه ی

همکاری من و داریوش بد باشد ... دعا کن بعد از ادب شدنم عاقبت به خیر بشم. دعا کن خدا بهم یه فرصتی بده که خطامو جبران کنم ...

صدام لرزید:

-دل امیرو شکستم ... در حق تو بد کردم ... اما خدا خودش شاهده که هیچ لذتی هم نصیب خودم نشد! هنوز بیست و هشت سالم کامل نشده که این همه مصیبت دیدم. تو که اومدی توی زندگیم فکر می کردم به خوشبختی رسیدم ... ناشکری نمی کنم! در کنارت واقعا خوشبخت بودم، اما فقط کنارت! خیلی ها هنوز هم نمیدونن من یه بار ازدواج کردم، معلوم نیست اگر بفهمن چه فکری میکنن در موردم!

قطره اشکی روی گونه ام چکید:

-دلم می خواست الان بودی تا باهم ناهار بریم بیرون، من از اهداف بلند مدتیم بگم و...
با بغض خندیدم:

-تو هم بزنی تو ذوقم که حالو دریاب و پاتو به اندازه گلیمت دراز کن!
آهی کشیدم:

-بذار از آخرین برنامه ام هم برات بگم ... می خوام به همه خودمو ثابت کنم. شرکتو به زمین بکوبم اما قبل از زخمی شدنش بلندش کنم. می خوام بگم داریوش خان ... هاگردی و واگردی باید دور سر خودم بگردی! از غزاله رضانی قابل اعتماد تر و کار درست تر واسه خودت پیدا نمی کنی. این جوری هم یه سخته ناقص به کیانمهر میدم و دل خودمو خنک می کنم و از فکر حالگیری اون درمیانم

و هم بعد از نجات از چاله مالیاتی بهش می فهمونم دیگه خطرناک نیستم! به قول معروف با یه تیر دو نشون که نه! چندین نشون می زنم.

دسته گل رو همونطور درسته گذاشتم روی قبر و شروع کردم به قرآن خوندن. خوندن قرآن نتیجه ی نصیحت های محمد بود ... مثل نماز خوندنم .

یادمه یه بار محمد داشت توی اتاق نماز می خوند و من هم هی از جلوی جانماز رد می شدم و کرم می ریختم و وقتی اخم می کرد قهقهه می زدم. نمازش که تموم شد با دلخوری گفت:

-این چه کاریه دختر! چرا حواسمو پرت می کنی؟!

منم با کنایه گفتم:

-آقاهه! از زیر مالیات شرکت در میری و خلاف قانون عمل می کنی! تازه مخ یه دختر جوونو هم زدی! نماز خوندنت چیه دیگه؟!
با صدای بلند خندید و گفت:

-مخ زدنو خوب اومدی !

و با لحن آرومی ادامه داد:

-خودم می دونم گناه زیاد دارم ... می خوام برای وقتیایی که به خدا احتیاج دارم یه راهی بذارم که روم بشه ازش چیزی بخوام.
نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم و بعد از گذاشتن قرآن کوچیک داخل کیفم، فاتحه ای زیر لب خوندم و بلند شدم. سنگینی نگاهی

رو حس کردم با برگردوندن سرم، تقریباً پنجاه قدم دورتر، یه پسر درشت اندامی که شلوار شش جیبه ارتشی و تیشرت جذب مشکی پوشیده بود به درخت تکیه داده و در حال سیگار کشیدن زوم کرده بود روم. حتی وقتی متوجه نگاه من شد، نگاهشو نگرفت. جالب اینجا بود که اصلاً نگاهش هیز نبود!

اخم کردم و رو به محمد لبخندی زدم و بعد از گفتن خداحافظ به سمت خروجی به راه افتادم.

کار بستن قرار داد کمتر از یک هفته انجام می شد اما داریوش به همه گفته بود سه هفته ای میره و قصد داره یه آب و هوایی هم عوض کنه .

نوزدهم خرداد یعنی فردای همون روز رفت و من هم با توجه به فرصت سه هفته ای که بهم داده بود دستم باز بود تا کارهامو انجام بدم.

تا پایان خرداد لیست های خرید و فروش های مربوط به مالیات رو آماده کردم و تحویل حسابدارانی دادم که با هم هماهنگ بودیم. این بار فقط مریم در جریان بود که لیست هام این دفعه چند رقم اضافی داشتن. از هدفم و اثباتم به داریوش برای مریم گفته بودم و اون هم گفته بود تا آخرش کمکم میکنه .

احتیاجی نبود با حسابدار آزمایشگاه هم هماهنگ کنم، مریم از همه مهم تر بود و بیشتر به کارم می اومد. هر چند حسابدارهای شرکت های دیگه هم تعجب کردن ولی خب چون به جاش مبالغ پایین تر رو حذف کرده بودم و همین طور با یه سری دلایلی که براشون آوردم و داستان سرایی هایی راجع به گسترش خط تولید و این حرفها، دیگه اعتراضی نکردن .

کارم یه مقدار پیچیده بود و مجبور بودم با خیلی ها هماهنگ کنم ولی بالاخره هماهنگ شد. از همه بدردبخورتر شرکتی بود که صدری حسابدارش بود و از همه هم راحت تر راضی شد چون مثل چشمش بهم اعتماد داشت.

قرار هم نبود از اعتماد حسابدارها سوءاستفاده کنم. ضرری که می خواستم بزنم بیشتر دامن شرکت خودمون رو می گرفت و جریمه ای شامل حال شرکت های اونها نمیشد! چون قرار بود من مبلغ رو کم گزارش کنم نه اونها!

دهم تیر ماه رسیده بود و قرار بود فردا داریوش از سفر برگرده و من هم تیم حسابداری رو مجبور کرده بودم که پنج روز زودتر از آخرین مهلت ارسال، معاملات رو گزارش کنیم .

کیانمهر هم که چون مثل بقیه فکر می کرد می خوام خودمو ثابت کنم تا از اخراج احتمالی که داریوش تهدیدش رو قبل از سفر کرده بود نجات پیدا کنم، مخالفتی نکرد و مثل فصل قبل پا به پای تیم بهم کمک کرد.

خودخواهانه بود ولی اصلاً عذاب وجدان نداشتم. قرار نبود ضرری به بچه های حسابداری وارد بشه. فقط یه رقمی از جیب سهامدارها می رفت که من قرار بود در اون قسمت با برگردوندن پول و با استفاده از برشم جلوی زیان رو بگیرم. تازه اظهارنامه مالیاتی سالانه که آخرین مهلتش سی و یکم تیرماه بود رو هم با معاملات فصلیم هماهنگ کردم تا همخونی داشته باشن و دو سه روز بعد فرستادم. از فکر بکرم به خودم آفرین گفتم. هم به داریوش ضربه میزد و هم نمیزدم! یه شوک عصبی هم به کیانمهر میزد و وقتی دلم خنک میشد اجازه میدادم نفس راحت بکشه.

البته کتمان نمی کنم که وقتی کیانمهر جلوی چشمم بود وسوسه می شدم تا شرکتو به ورشکستگی برسونم اما به محمد قول داده بودم دیگه پامو کج نذارم و این بار واقعا می خواستم راه درست رو برم.

حتی اگر داریوش برمیگشت و موندنم رو مشروط به یک نقشه جدید میکرد دیگه زیر بار نمی رفتم .

اما انگار قرار نبود همیشه برنامه ها درست پیش برن! ... یک هفته گذشته بود و هنوز داریوش برنگشته بود. به تماس هامون جواب میداد و بهونه های بنی اسرائیلی می آورد و برگشتنش رو به روز بعد موکول میکرد و روز بعد باز همین ماجرا تکرار میشد! و سه روز بعدش که دیگه جواب تلفن هم نمیداد. البته لازم به ذکره کیانمهر هم دو روز بود که به شرکت نیومده بود.

بیستم تیرماه بود، به خاطر اینکه قرار بود آخر هفته بازرسی بیاد با بچه های تیم تا نزدیک غروب توی شرکت می موندیم و کارها رو راست و ریس می کردیم . ساعت هفت بود که همه از هم خداحافظی کردیم و بعد از اینکه به آقا رضا اطلاع دادیم تا هم در چوبی و هم حافظ آهنی رو قفل کنه، از شرکت خارج شدیم. آخه هیچ کدوم از کسانی که توی شرکت مونده بودیم کلید نداشتیم .

تقریباً وارد خیابون اصلی شده بودم که خواستم به لیلی زنگ بزنم تا برم دیدنش، قرار بود یک هفته دیگه زایمان کنه و من با بی معرفتی تمام خودم رو توی کار غرق کرده بودم و اصلاً خبرش رو نمی گرفتم. با دیدن جای خالی موبایلم توی کیف نفسم رو با حرص فوت کردم و اولین جای ممکن دور زدم و به سمت شرکت برگشتم .

یعنی من موندنم یه موبایل نیم وجبی که در طول روز یکسره باهاش کار دارم چرا حداقل هفته ای یک بار جا می دارمش!

ماشین رو داخل پارکینگ نبردم و جلوی در اصلی شرکت پارک کردم. در آپارتمان باز بود. با قدمهای بلند از پله ها بالا رفتم، روی آخرین پله بودم که یادم اومد هیچ کس شرکت نیست و باید از آقا رضا کلید می گرفتم، خواستم برگردم اما با دیدن در که حافظ آهنیش باز بود با تعجب ابرو هام بالا رفت و به سمت در قدم برداشتم.

در رو با شک باز کردم. لامپ ها خاموش بود. با صدای بلند گفتم:

-کسی داخله؟!

هیچ صدایی هم نمی اومد! در رو کامل باز کردم و نور داخل راهرو کمی فضای شرکتو روشن کرد. با غرغر وارد شرکت شدم:

-خوبه به آقا رضا گفتیم بیاد درها رو قفل کنه ها!!

و به سمت اتاقم رفتم. لامپ رو روشن کردم و به سمت میزم قدم برداشتم . بین انبوه کاغذها و زونکن ها شروع کردم به گشتن دنبال موبایل و بعد از پنج دقیقه بالاخره از لای سررسیدم پیدا کردمش و دلم می خواست سرمو به دیوار بکوبم که موبایلو لای سررسید گذاشتم!!

همین که موبایلو داخل کیفم گذاشتم صدای بسته شدن در شرکت اومد. خواستم با دو خودم رو به در برسونم تا به آقا رضا بگم که توی شرکتیم اما با شنیدن صدای پا متوقف شدم. ناخودآگاه قلبم شروع کرد به تپیدن و هزار فکر توی ذهنم چرخ خورد! نکنه وقتی اومدم داخل کسی توی شرکت بوده !

آب دهنمو قورت دادم و در حالی که به آرومی و مورچه ای قدم بر می داشتم سعی کردم با صدای صاف و رسا بگم:

-کسی اونجاست؟!

سایه ای رو توی تاریکی دیدم که به سمت اتاق می اومد. ناخودآگاه دستم رو روی قفسه سینه ام گذاشتم تا اگر دزد باشه با تموم قدرت جیغ بزنم.

چشمهامو ریز کردم و سعی کردم از بین تاریکی تشخیص بدم. البته اون هیکل درشت به شدت آشنا میزد و قبل از اینکه مغز من شروع به پردازش کنه توی نور قرار گرفت، نفسمو با آرامش فوت کردم:

-آقای عابدی شما این؟! ترسوندین منو!

اما با دیدن چشمهای خشمگینش لبخندم جمع شد. قدم به قدم نزدیکم می اومد و مسلما اون وقت شب برای شب نشینی نیومده بود شرکت! خواستم حرفی بزنم که با صدای خشکی گفت:

-بهت هشدار داده بودم!

تو چهارچوب در ایستاد و دستش به سمت کلید برق رفت. با تعجب حرکت دستش رو دنبال کردم تا وقتی که اتاق توی تاریکی فرو رفت. صدام بالا رفت:

-چیکار می کنی?!!

-گفته بودم چهارچشمی حواسم بهت هست...

خواستم به سمت کلید قدم بردارم و در همون حال گفتم:

-چرا چراغو...

با بسته شدن راه گلوم صدام خفه شد. سریع کیفم رو ول کردم و دو دستم رو به گلوم رسوندم و متوجه دست حلقه شده ی روی گلوم شدم. به سختی حرف زدم:

-چی ... ک . ار ... می ... ک...

صداش همچنان آرام و ترسناک بود:

-حالا منو دور می زنی، آره?!!

چشمام داشت سیاهی می رفت و حالا که کمی به تاریکی عادت کرده بودم صورت ترسناکش برام مثل عزرائیل می موند که داشت جونمو می گرفت .

صورتشو به صورتم نزدیک کرد:

-از مادر زاده نشده بخواد کسی سرم کلاه بذاره و کارشو بی جواب بذارم!

برای دریافت ذره ای هوا تقلا می کردم و کیانمهر بی رحمانه ازم دریغ می کرد .درست لحظه ای که حس کردم جونم داره از تنم بیرون میره محکم به دیوار خوردم و همزمان راه تنفسم باز شد. به قفسه سینه ام چنگ زدم و با صدای بلند شروع کردم نفس عمیق کشیدن. شالم از روی سرم سرخورده بود و تنها چیزی که اون لحظه مهم بود، هوا بود!

توی بهت رفتار و حرفهای کیانمهر بودم! با قدمی که به سمتم برداشت توی دیوار فرو رفتم .

-داریوش کجاست?!!

گلوم وحشتناک می سوخت و هنوز نفسهام منظم نشده بود. خواستم جواب بدم اما دیدم واقعا نمی تونم. دو دستش رو روی شونه هام گذاشت و به دیوار فشارم داد و توی صورتم غرید:

-گفتم اون داریوش حرومزاده کجاست?!!

چقدر قاطی کرده بود که به پسردایی خودش می گفت حرومزاده! دیگه من که جای خود داشتم! با فشاری که به شونه هام داد ناله ی بی حالی از گلوم خارج شد و به سختی گفتم:

-نمی دون...

هنوز حرفم تموم نشده بود که مشت محکمی روی شونه ام نشست و دردش حتی تا گردنم هم رسید و جیغ خفه ای کشیدم. رهام کرد و عقب رفت. دست دیگه ام رو به شونه ام رسوند و در حالی که صدام از شدت درد دورگه شده بود گفتم:

-این رفتار شما برای چیه؟! من از دستتون شکایت...

با ضربه ی محکمی که توی دهنم فرود اومد حرفم نصفه موند و روی زمین پرت شدم. شوری خون رو توی دهنم حس کردم. روی سرم خم شد:

-شکایت می کنی؟ ... خوبه ... شکایت کن.

بلند شد و قدمی ازم فاصله گرفت و دوباره روی سرم خم شد و این بار دم اسبی موهامو توی دستش پیچید و کشید و باعث شد سرم به دنبال دستش کشیده بشه. صورتهامون جلوی هم دیگه قرار گرفتن. شمرده شمرده و با لحنی تهدید آمیز تکرار کرد:

-برای بار آخر می پرسم ... داریوش کجاست?!!

درد تو کل جونم پیچیده بود، صدام لرزید:

-رفتن دبی برای اخذ قرار داد. به خدا بیشتر از این...

صداشو بلند کرد:

-اسم خدا رو به اون دهن کثیف نیار ... معلوم نیست باز چه نقشه ای دارین!

و سرم رو به ضرب ول کرد .

پوزخند صدا داری زد و با لحن مرموزی گفت:

-ولی این دفعه من نمی دارم ... دستونو میذارم توی پوست گردو!

و شروع کرد به شماره گرفتن و چند ثانیه بعد صدای آرومش توی اتاق پیچید:

-تا یک دقیقه دیگه.

در سکوت به من زل زد. با دهنی که سیر شده بود گفتم:

-آقای عابدی اشتباه می کنین ... من هم از آقای محمودی همونقدر می دونم که شما می دونید.

من حرف می زدم و اون در سکوت به موبایلش نگاه می کرد. یهو در شرکت باز شد و چند نفر به سمت اتاق اومدن. با باز شدن در هیچ نوری از بیرون به داخل نیومد! یعنی لامپ های راهرو خاموش بودن یا ... برق ها قطع بود.

تا به خودم بیام و فکرهای دیگه ای توی سرم چرخ بخورن، دستی جلوی دهنمو گرفت و با اولین نفس چشمام سیاهی رفت...

با احساس خیزی روی صورتم تکون سختی خوردم و درد وحشتناکی بین شونه و گردنم احساس کردم؛ طوری که ناله ی ضعیفی از گلویم خارج شد. صداهای اطرافم واضح نبود:

-نمی تونیم منتظر ناز و نوز خانوم باشیم! همین الانش هم معلوم نیست دستمون به اون بی شرف برسه!

سیلی سبکی دو طرف صورتم نشست که به منظور هوشیار کردنم بود؛ به سختی کمی لای پلکم رو باز کردم. با همون دید کم هم می تونستم حضور سه تا غول تشن رو روبروم تشخیص بدم. صدای محکم کیانمهر به گوشم خورد:

-فعلا بیرون باشید.

صدای بسته شدن در رو شنیدم. دقیقا نمی توانستم تشخیص بدم کجام درد می کنه . یا بهتره بگم نمی توانستم بفهمم کجام سالم مونده و درد نمی کنه! انگار یه پاکت سیمان به صورتم آویزون کرده بودن که اینقدر سنگین شده بود.

-بسه دیگه! خودتو به موش مردگی نزن.

چشمهامو بیشتر باز کردم و نگاهی به خودم انداختم. با همون مانتو و شلوار بودم و حالا شال هم به صورت شل روی سرم انداخته شده بود. گلویم حسابی خشک شده بود و طعم تلخی رو توی دهنم حس می کردم، به سختی توانستم با صدای دورگه و کلفت بپرسم:

-کُ...جام؟

روی دو پا رو بروم نشسته بود. توی چهره اش هیچ نشونی از مهربونی و یا ذره ای انعطاف نبود!

-فعلا مهمون منی تا شریک دزدت پول ها رو برگردونه.

ابرو درهم کشیدم:

-شریکم؟! ... کدوم پولای؟!!

بیشتر به جلو خم شد و محکم چونه ام رو بین انگشت هاش گرفت:

-خودتو به مظلومیت نزن! قرار نیست بهت رحم کنم!

دستم رو بالا آوردم تا دستش رو پس بزنم اما با دردی که توی کتفم و سرشونه ام پیچید جیغم هوا رفت. اخمش عمیق تر شد و چونه ام رو ول کرد، خودش رو عقب کشید:

-بهت گفته بودم روی اموالم حساسم ... ازت خواسته بودم منو در جریان ...

با بغضی که به خاطر درد دستم بود نالیدم:

-در جریان چی؟! چرا واضح حرف نمی زنی؟!!

پوزخند عصبی زد:

-هنوز هم زیر بار نمیری نه؟! همیشه با زیون باهات حرف زد، حتما باید با حرکت دست و پا حالیت کنم!

از ترس خودم رو به دیوار پشت سرم فشردم، این مرد انگار ذره ای رحم و مروت نداشت! این طور که نشون میداد حاضر بود به خاطر ثروتش جون منو بگیره. بلند شد و سرپا ایستاد:

-داریوش رفته ... فرار کرده!

حرف لیلی و کارخونه ی سودآورد یادم افتاد، می توانست یه دست آویز محسوب بشه! لبم رو به دندان گرفتم:

-چرا باید این کارو کنه؟! چرا باید یه کارخونه ی سودآورو ول کنه و بخاطر...

دهنمو بستم. داشتم سوتی میدادم. کیانمهر تیزتر از این حرفا بود، سوتی منو روی هوا گرفت و به سمتم بُراق شد:

-به خاطر چی؟!!

خودمو زدم به کوچه علی چپ!

-چی؟!!

دو دستش رو روی شونه هام گذاشت و به سمت دیوار هُلُم داد. دوباره جیغم هوا رفت، صداشو بالا برد:

-گفتی کارخونه رو ول نمی کنه به خاطر چی؟! چه دلیلی هست که نمیگی؟!!

هنوز معلوم نبود چه خبره و واقعا نمی خواستم حرفی بزنم، اما کیانمهر کوتاه بیا نبود و مطمئن شده بود من از چیزی خبر دارم. وقتی سکوت منو دید، دندوناشو به هم فشرد:

-میگی نه؟!

با چشמהایی که از شدت درد تار شده بود نگاهش کردم و با صدای خفه و لرزونی گفتم:

-من نمی فهمم دارین در مورد چی حرف میزنین؟! کی گفته که داریوش فرار کرده؟!

به ضرب ولم کرد، پشت سرم به دیوار خورد و تازه فهمیدم چقدر سرم درد می کنه .دستی که درد نمی کرد رو به سمت دهنم بردم تا صدای هق هقم بلند نشه. روبروم ایستاد و با صدای بلندی گفت:

-کی گفته؟! ... تازه میگی کی گفته؟! حساب بانکی شرکت خالی شده و تو خبر نداشته باشی؟! فکر کردی من خرم! منو هالو فرض کردی؟؟!

برای یه لحظه دردم یادم رفت و با چشמהای گرد شده گفتم:

-چی؟! !

کیانمهر هنوز داشت حرف میزد و من ذهنم درگیر حرفهای کیانمهر بود ... حساب بانکی شرکت خالی شده بود؟؟!!

صدامو بلند کردم:

-کی حساب خالی شده؟!

با اخم وحشتناکی نگاهم کرد:

-منو فیلم نکن، بد بلایی به سرت میارم!

لبامو به هم فشار دادم تا بغضمو کنترل کنم:

-آقای عابدی به چی قسم بخورم که باور کنید من از حرفایی که می زنید سر در نمیارم !!

دندون هاشو طوری به هم فشرد که یه لحظه حس کردم الانه که فکش خرد بشه! بعد از چند ثانیه در حالی که سعی می کرد

صداش بالا نره به در اتاق خیره شد و خطاب به من گفت:

-به نفع همه اس که اگر چیزی می دونی بگی! کلی خانواده دارن نون این دم و دستگاو میخورن! ده روز بیشتر به پایان ماه نمونده

و حقوق کلی آدم به گردن شرکته! همکاری کن تا اون داریوش بی شرف پیدا بشه ...

بعد به سمتم چرخید و زیر لب گفت:

-نباید بهت اعتماد می کردم.

اشکم روی گونه ام سر خورد:

-چطور ممکنه حساب شرکت خالی شده باشه و من بی خبر باشم!

به سمتم خیز برداشت و یقه ی مانتوم رو به همراه قسمتی از شالم که آویزون بود توی مشت گرفت و منو به سمت خودش کشید و توی صورتم توپید:

-چون خودت هم باهاش هم دستی ... از اولش که فهمیدم دختر هدایت رضانی توی این شرکته نباید پولمو وارد می کردم ... ولی

کور خوندی اگر فکر کردی می تونی منو زمین بزنی. به نفعته که خودت هر چی می دونی بگی و گرنه من اصلا مهربون نیستم.

و به ضرب ولم کرد و از اتاق بیرون رفت. با کوبیده شدن در تکونی خوردم و بغضم با صدا شکست. درد کل بدنم به طرف و دردی که بابت تحقیر کیانمهر کشیده بودم طرف دیگه. فکرم متمرکز نمی شد. درسته که کیانمهر واضح نمی گفت چه اتفاقی افتاده اما به چیزو خوب فهمیده بودم ... داریوش به اعتماد خیانت کرد!

احتیاج داشتم هر جور شده با داریوش تماس برقرار کنم. شاید کیانمهر اشتباه می کرد و هیچ اتفاق مهمی نیفتاده بود. اصلا شاید همه اینها به نقشه از طرف کیانمهر بود تا از من اعتراف بگیره و بفهمه که راز من و داریوش چیه! همون چیزی که از لحظه ورودش به شرکت روش حساس شده بود!

با دست سالم شونه ام رو ماساژ دادم. کوفته شده بود و هر بار هم که بهش فشار وارد می شد دردش شدیدتر می شد. با چشمهای اشکی نگاهم رو دور تا دور اتاق چرخوندم. جز فرش و پرده ی پشت پنجره و لامپ سفید وسط اتاق هیچ وسیله ی دیگه ای اونجا نبود. به سختی از روی زمین بلند شدم و خودم رو به پنجره رسوندم و پرده رو کنار زدم. تا جایی که چشم کار می کرد درخت بود و بعدش دیوارهای بلند با حفاظ های نیزه ای!

دوباره گلوم سفت و سخت شد و اشکهام راه خودشونو پیدا کردن. زیر لب زمزمه کردم:

-چه اتفاقی قراره بیفته؟!

تا تاریکی هوا به گوشه نشستم و به اتفاقاتی که ممکن بود افتاده باشه و یا در آینده رخ می داد فکر کردم و البته به هیچ نتیجه ای نرسیدم جز اینکه بیشتر گریه کنم!

هوا تاریک شده بود که در اتاق باز شد و یه پسر جوون با یه سینی مستطیلی شکل وارد اتاق شد. در نگاه اول برام آشنا بود ولی حافظه ام اون لحظه یاری نکرد. سینی رو جلوی پام گذاشت. یه بشقاب عدس پلو با یه لیوان آب.

وقتی سرش رو بلند کرد با صدایی که دورگه شده بود گفتم:

-می تونم ... برم سرویس بهداشتی؟

چند ثانیه نگاهم کرد و بعد گفت:

-همراهم بیا.

با کمک دیوار بلند شدم، قدمی عقب رفت؛ متوجه شدم که میخواد من جلوتر برم. به فاصله یک قدم از همدیگه راه افتادیم، با خروجم از اتاق برای لحظه ای نگاهم رو دور تا دورم چرخوندم، خونه به صورت دوبرکس بود و اتاقی که من توش بودم طبقه ی بالا قرار داشت. با تذکری که بهم داد راه افتادم. با یک در فاصله از اتاقم گفت بایستم و راهرو رو نشون داد. ته راهرو فقط یه در سفید بود که مشخص بود سرویس بهداشتی همونجاست.

بعد از اینکه بیرون اومدم، پسر رو دیدم که اول راهرو ایستاده و سیگار دود می کنه. ژستش طوری بود که در جا یادم اومد این پسر رو توی آرامستان دیدمش، یک ماه قبل که برای سالگرد ازدواجم دیدن محمد رفته بودم.

احتیاجی نبود به خودم فشار بیارم! کیانمهر گفته بود که حواسم بهت هست؛ پس عجیب نبود که یکی رو اجیر کنه و دنبالم بفرسته.

وقتی دوباره به اتاق برگشتم فکری به ذهنم رسید! انگار لازم بود حتما برم دستشویی تا فکرم آزاد بشه!

اصلا کسی نمی تونست ثابت کنه وامی در کار بوده! من تنها تخلفم توی اون زمینه بود و توی گندکارهای داریوش و بالا کشیدن سرمایه سهامدارها و پول های شرکت هیچ نقشی نداشتم. فقط کافی بود سفت و سخت مقاومت می کردم تا کیانمهر باور کنه من

نقشی توی فرار داریوش ندارم.

از گشنگی داشتیم ضعف می کردم. بی خیال غرورم شروع کردم به خوردن غذا؛ با توجه به اخلاق سگی کیانمهر حس می کردم باید خودمو تقویت کنم تا بتونم زنده بمونم!

بعد از نیم ساعتی دوباره همون پسر وارد اتاق شد، این بار یک دست رختخواب با خودش آورد و وقتی خم شد تا سینی غذا رو برداره گفتم:

-آقای عابدی...

قامتش رو راست کرد و با بی حوصلگی حرفمو قطع کرد:

-نیست.

و از اتاق خارج شد. صدای چرخش کلید رو که توی قفل شنیدم دلم گرفت. یه چیزهایی از بیخ و بن اشتباهن! وقتی ته تهشو میگیری می بینی از اول مقصر نبودی اما توی امتداد پیدا کردنش مهمترین نقش رو داشتی ... مثل بدبخت شدن خودم!

اگر با داریوش همکاری نمی کردم الان توی این وضعیت نبودم؛ اگر محمد منو به شرکت نمی آورد داریوش رو نمی دیدم! اگر پدرم خودکشی نمی کرد به زندگی محمد راه پیدا نمی کردم...

اگر مادرم سر زندگیش بود بعد از مرگ پدرم تنها و بی کس نمی شدم! اگر کیانمهر پشت پدرمو خالی نمی کرد ... دلم برای ثانیه ای لرزید و زیر لب زمزمه کردم:

-اگر برای یک درصد ادعای کیانمهر ثابت بشه و پدر من کلاهدرادی کرده باشه چی؟!

ترسان نگاهمو به سقف دوختم:

-خدایا...

زبون به دهن گرفتم و چشمهامو بستم؛ سرم رو که به دیوار تکیه دادم اشکهام دوباره روی گونه ام سر خوردن. نمی دونم چقدر تو همون حالت بودم که سرم سنگین شد و بدون اینکه لامپ اتاق رو خاموش کنم همونجا کنار دیوار سر خوردم و بدون استفاده از رختخواب خوابیدم....

....با صدای باز شدن قفل سریع چشمام باز شد. از شدت استرس به حدی سبک خوابیده بودم که ده بار تا صبح بیدار شده بودم.

البته یه حسنی هم این بیدار-خوابی ها داشتن، اون هم اینکه حالا بالش زیر سرم بود!

با ورود کیانمهر به اتاق توی جام درست نشستیم. دست به سینه نگاهم کرد و حق به جانب گفت:

-خب؟!

نفسمو فوت کردم و سعی کردم خونسرد باشم:

-می خوام برگردم خونه!

یه ابروش به همراه پوزخندی بالا رفت:

-و چرا باید چنین اجازه ای بدم؟!

توی جام سرپا ایستادم و با اخم گفتم:

-یه دلیل بیارین که من مجبور باشم اینجا بمونم؟! من هیچ خطایی نکردم که شما به خودتون این اجازه رو بدین که منو اذیت کنید

و مثل یک زندانی باهام رفتار کنید!

سرش رو به نشونه ی تایید تکیه داد و البته بهتره بگم به منظور مسخره کردن من! کمی جلو اومد و گفت:

-اگر قانونی اقدام می کردم نه من به نتیجه می رسیدم و نه تو!

دست به سینه شدم و گفتم:

-من قرار نیست از این بلیشو نتیجه ای بگیرم! اینطور که بوش میاد باید بند و بساطمو جمع کنم و از اون شرکت برم!!

خنده ی عصبی کرد و گفت:

-جمع کنی که سر فرصت بری پیشش نه؟!

صدام ناخودآگاه بالا رفت:

-برام ذره ای اهمیت نداره چی توی فکر خرابتون میگذره!

با قدم بلندی سینه به سینه ام ایستاد. مجبور شدم کمی سرم رو بالا بگیرم، از شدت خشم نفس عمیقی گرفتم و با صدای آروم و لحن محکمی گفتم:

-منو تحریک نکن که بزنم ناقصت کنم!!!

سعی کردم خودمو نیازم، صدام می لرزید اما با پرویی عقب نشینی نکردم:

-کافیه برای یه لحظه پام برسه بیرون! من مثل شما به نتیجه و نفعم فکر نمی کنم!

و با صدای نسبتا بلندی گفتم:

-من قانونی ازتون شکایت می کنم .

از حالت عصبی خارج شد و قهقهه بلندی زد و در همون حالت گفت:

-منو ... منو تهدید می کنی؟!!!!

بعد از چند ثانیه که خنده اش متوقف شد، با لبخند ترسناکی گفت:

-باشه قانونی شکایت کن ... البته اگر پات به بیرون از اینجا رسید !!

و با پوزخندی ادامه داد:

-اگر اونقدر خیالت از خودت راحت که پات گیر نیست ... شکایت کن!

به خودم اعتراف کردم از این همه اعتماد به نفسی که توی جمله اش بود دلم لرزید اما اخم رو حفظ کردم و گفتم:

-فکر نمی کنم بودن من اینجا به درد شما بخوره؟! من از داریوش و جریان حساب ها که ازشون حرف می زنید اطلاعی ندارم ...

شاید اگر برم شرکت، بتونم ته و توی ماجرا رو در بیارم!

صدام از شدت بغض لرزید:

-طوری برخورد نکنید که انگار از من بیشتر برای اون شرکت و کارخونه و آدمهای دلسوزی می کنید ... اگر شما چند ماهه که پولتون رو وارد مجموعه کردین من پنج ساله که هم و غم، دغدغه های کوهستانه!

سرش رو به نشونه ی تایید تکیه داد و گفت:

-و به همین خاطر توقع دارم هر چی می دونی بهم بگی!

صدام بالا رفت:

-بابا به چه زبونی بگم نمی دونم چی می خوانی! من یه مسوول مالی ام و خلاصم همون دور زدن مالیات...

دستش رو به نشونه ی سکوت جلوی صورتم گرفت و بعد از بیرون فرستادن نفسش گفت:

-فکر کنم باید طور دیگه ای برای شما وخامت اوضاع رو شرح بدم.

و دستش به سمت دستگیره در رفت و در اتاق رو باز کرد. با تعجب به در نگاه کردم و لحظاتی بعد با دیدن کسی که توی چارچوب

در اتاق قرار گرفت، برای ثانیه ای قلبم نزد و سرم گیج رفت و زیر لب زمزمه کردم:

-پولاد؟!!!

پولاد سری به نشونه ی سلام برای من تکون داد و رو به کیان گفت:

-بیخشید آقا دیر کردم.

آقا؟!!! با بهت به پولاد و کیانمهر نگاه می کردم. کیانمهر با پوزخندی که گوشه ی لبش نشسته بود رو به پولاد گفت:

-هر چی فهمیدی بگو.

پولاد یک پاش رو کمی بالا آورد و کیفش رو به اون تکیه داد و دسته ای کاغذ بیرون آورد و شروع کرد با استناد به کاغذها توضیح

دادن:

-با توجه به خروجی محصولات کارخونه و اونچه که به عنوان گزارش تحویل سهامداران میشده، متوجه شدم که از میزان فروش،

جدا از اون مبلغی که برای مالیات کسر میشد، مبلغی هم بدون اطلاع بقیه کسر میشده و به عنوان اسناد محرمانه...

بقیه حرفهاشو نشنیدم. چشمهامو بستم ... مریم !!!

با صدای کیانمهر چشمهامو باز کردم:

-متأسفانه خیلی دیر فهمیدم! سه چهار روزه ... خب خانوم رضانی ... دیگه چی داری بگی؟! من می تونم ثابت کنم که بدون اطلاع

بقیه از مبلغ سود کم می کردی. حتی پای خانم جوادی هم میاد وسط که به عنوان مسوول مالی کارخونه باهات همکاری میکرده!

اما مریم همکاری نمی کرد! مریم فقط یک بار فهمید و من مجبور شدم سربسته جریان وام رو براش تعریف کنم. کیانمهر ادامه داد:

-تو از تخصص نداشتن سهامداران سواستفاده کردی! چه کسی به اندازه تو می تونسته در جریان تمامی امور مالی باشه؟! از خرید

مواد خام و حقوق کارکنان گرفته تا ریزترین خریده‌ها که به عهده تنخواه گردان بوده! چه کسی به اندازه تو این توانایی رو داشته که

طوری حساب ها رو جابجا کنه که مولای درزش نره؟!

هر لحظه که کیانمهر صدایش بالاتر می رفت تپش قلب من هم نامنظم تر می شد .

-چه کسی به اندازه تو اونقدر روی حساب ها و تیم ها اشراق داشته که هزینه ها رو بیشتر از اونچه که هست گزارش کنه تا میزان

سود رو کم کنه؟!

به دیوار تکیه دادم و نگاهم روی پولاد خیره موند. با ناراحتی سرش رو انداخت پایین؛ صدای کیانمهر شبیه به فریاد شده بود:

-چی شد؟! حالا برو شکایت کن ... کاری می کنم حالا حالاها تو هلفدونی بمونی و وقتی اومدی بیرون آدم حسابت نکنه ...

هه! منو تهدید می کنی؟!

-خانم رضانی؟!

نگاهم به پولاد ثابت موند. با صدای آرومی گفت:

-معذرت میخوام.

و به سرعت از اتاق خارج شد. قطره اشکی روی گونه ام سر خورد و زیر لب زمزمه کردم:

-خائن!

تنها دست آویزی که برای نجات از این مخمصه داشتم نیست و نابود شد! صدای کیانمهر ناخن می کشید روی اعصابم!

-به کی میگی خائن! خائن بودن بیشتر به خودت نمی خوره؟!

با پوزخندی نگاه از من گرفت:

-اصلا خائن بودن توی خونتونه! خودت ... پدرت!!

قطره اشکی روی گونه ام سر خورد ... بغضم رو قورت دادم و با صدای آرومی گفتم:

-مدرکی دارین که حساب شرکت خالی شده؟!

نگاهش رو بهم دوخت و گفت:

-از خانم جوادی دیروز صبح که هنوز بهوش نیومده بودی، خواستم پرینت گردش حساب ها رو دربیاره.

با دستم پیشونیمو ماساژ دادم و گفتم:

-پیشب که ... منو آوردین اینجا! رو چه حسابی اینقدر مطمئن بودین که داریوش رفته!

دست به سینه شد:

-پسرداییمه! سه چهار روزی میشه که همه جوهره پیگیری کردم و خانواده اش رو تحت فشار گذاشتم. پیشب به محض اینکه

مطمئن شدم اومدم شرکت.

نفسمو بیرون فرستادم و زیر لب با خودم زمزمه کردم:

-چرا باید این کارو کنه!

آروم نشستم روی زمین و گفتم:

-چطوری حساب شرکتو خالی کرده؟! چرا من خبردار نشدم؟! مگه یه قرون دو قرون بوده؟!!!

صداش رو که از نزدیکی خودم شنیدم تکون سختی خوردم:

-واسه من فیلم نیا! بهتره خودت مثل بچه ی آدم هر چه زودتر هر چی میدونی بگی، وگرنه تا پیدا شدن اون کثافت نمیذارم یک قدم

از من دور بشی!

هرچه التماس بود ریختم توی نگاهم و گفتم:

-به هر چی می پرستین قسم، من نمیدونم کجاست! هنوز هم نمیتونم باور کنم این کارو کرده باشه! چرا باید اعتبارش رو بیره زیر

سوال؟! چرا باید این همه آدمو از نون خوردن بندازه!

نگاه کیانمهر اما هیچ ترحمی نداشت! انگار که اصلا حرفهای منو نشنیده باشه، شمرده شمرده گفت:

-چرا از سود مربوط به سهامدارها کم می کردی؟! اون پول کجا می رفت؟!

لبهامو به هم فشار دادم و با تاخیر جواب دادم:

- برای گسترش خط تولید جدا می کردیم. همه چیز آماده بود تا سهام کارخونه جدید به سهامداران که شماها باشید واگذار بشه. چشماشو درشت کرد و گفت:

- از پول خودمون می دزدیدین که سوپرایزمون کنید!!

یهو صداش بلند شد:

- منو خر فرض کردی؟ !!!

هنوز بلندی صداشو هضم نکرده بودم که یقه ام رو توی یک مشتش جمع کرد و منو بالا کشید و توی صورتم توپید:

- تا اون پدر دزدتو در نیاوردم توضیح...

جیغ کشیدم:

- به پدرم توهین نکن.

و اون هم نعره کشید:

- دزدی مگه شاخ و دم داره!!!! تو هم مثل پدر نامردت به اعتمادم ضربه زدی! ولی نمیذارم مثل دفعه قبل دزد مالم قسِر در بره! این بار خودم حلق آویزت می کنم تا لذت این صحنه رو از دست ند.

صحنه ی بدن آویزون پدر من لذت داشت؟!!! بی اراده زدم زیر گریه و با حق هق گفتم:

- کثافت بابامه!!! داری در مورد مردن یه آدم حرف میزنی!!

یقه ام رو به ضرب ول کرد، از پشت افتادم روی زمین. حق هقم ادامه داشت ... نمی خواستم جلوش ضعیف به نظر بیام! اما نمی تونستم جلوی گریه ام رو بگیرم.

حالا اون هم کنار پنجره اتاق ایستاده بود و به حالت عصبی نفس می کشید. برای کنترل کردن بغضم چند بار با قدرت نفس عمیق کشیدم و با لبه ی شالم اشکم رو پاک کردم. چند دقیقه ی بعد سکوت داخل اتاق رو شکست:

- یک ساعت هم یک ساعته! اگر واقعا دستت با داریوش تو یه کاسه نیست هر چی میدونی بگو ... شاید به دردمون بخوره. نفس عمیقی گرفتم و گفتم:

- من هیچی نمیدونم.

چشماشو بست و نفسش رو فوت کرد و بعد به سمتم چرخید و همین که خواست چیزی بگه، ضربه ای به در اتاق خورد و بعد همون پسری که واسم غذا آورده بود درو باز کرد و سرشو داخل آورد. رو به کیانمهر گفت:

- یه اسم جدید زنگ زد به گوشیش.

با دیدن موبایلم توی دست پسر ابرو هام توی هم رفت. کیانمهر نزدیکش شد و گوشی رو گرفت و بعد درو بست. بعد از چند ثانیه که با گوشیم ور رفت با پوزخندی گفت:

- چه عجب جز لیلی و سگ پاچه خوارت کس دیگه ای هم به گوشیت زنگ زد!

سگ پاچه خوارم؟! سوالمو به زبون آوردم:

- سگ پاچه خوارم؟!!

گوشی رو به سمتم گرفت و گفت:

-امیرعلی تابان.

گوشی رو به سمتم گرفت و گفت:

-امیرعلی تابان.

بی توجه به دهن نیمه باز من گفت:

-عرفان صدری بهت زنگ زده! چی کارت داره؟

قلبم شروع کرد به تپیدن ... کیانمهر به امیرعلی گفت سگ پاچه خوار! مگه امیرعلی رو می شناسه؟! با دستهای لرزونم گوشی رو

گرفتم ولی به زبونم نیومد که از امیرعلی بپرسم. دیگه چه چیزهایی از من میدونست!؟

-بهش زنگ بزن ببین چی کارت داره!

نگاهم رو به صورت کیانمهر دوختم و با صدای آروم و لحن گیجی گفتم:

-چرا زنگ بزنی؟!

کمی خم شد و گفت:

-زنگ بزن و بذار روی پخش.

با تعجب نگاهش می کردم! چرا باید به صدری زنگ میزد و میذاشتم روی پخش؟! کیانمهر که متوجه شد من مطلبو نمی گیرم

دستش رو جلو آورد و گوشی رو از توی دستهام بیرون کشید و بعد از ثانیه ای که صدای بوق آزاد توی اتاق پیچید، موبایلو جلوی

دهنم گرفت و گفت:

-به نفعت که عادی حرف بزنی.

صدای عصبی صدری توی اتاق پیچید:

-میشه بپرسم کجایی؟!

..... -

-الو؟

آب دهنمو قورت دادم و با تاخیر نگاه از کیانمهر گرفتم و جواب دادم:

-سلام، خوبین؟!

صداش بلندتر شد:

-خوب؟! می فهمی چی کار کردی؟! گند زدی دختر ... گند!

ابروهای کیانمهر مشکوکانه توی هم رفت. خودم هم نمیدونستم کدوم کارم باعث عصبانیت صدری شده! سعی کردم روی قیل و قال

صدری تمرکز کنم و فکرم رو از امیرعلی و کیانمهر آزاد کنم؛ نگاهمو از کیانمهر گرفتم و در جواب صدری، حق به جانب گفتم:

-چی کار کردم که خودم خبر ندارم!!!

با همون لحن عصبی و صدای بلند گفت:

-تازه می پرسی چی کار کردی؟! گند زدی به معاملاتمون رفت! امروز از رابطم توی اداره مالیات آمار گرفتم. واسه چی چیزایی که تو

لیست به من دادی رو گزارش نکردی! می خواستی شرکت خودتو متضرر کنی؟! با خودت فکر نکردی اگر گذش در بیاد پای همه ی ماهایی که باهات همکاری می کردیم گیره؟! با خودت فکر نکردی اگر شرکت شما بره زیر سوال، ما طرف قرارداد اصلیمون رو از دست میدیم؟

صدری همچنان داشت حرف میزد ولی من نگاهم قفل نگاه به خون نشسته ی کیانمهر بود. درست یادم نیست چی در جواب صدری بلغور کردم چون موبایلم در کسری از ثانیه توی صورت خودم پرتاب شد و جیغم بلند شد. دردی که توی استخون گونه ام پیچیده بود غیرقابل انکار بود.

هنوز درد گونه ام عادی نشده بود که ریشه موهای سرم شروع به سوختن کرد و لحظه ای بعد سرم به دنبال دست کیانمهر کشیده شد و بعد فریاد کیانمهر که گفت:

-که از چیزی خبر نداری آره؟!!!!

صورتم با تمام قدرت به زمین کوبیده شد و داغی شدیدی توی ناحیه بینی و پیشونیم پخش شد. ضعف کل بدنم رو گرفت و در حالی که نمی تونستم روی ضربه های بعدی کیانمهر تمرکز کنم از حال رفتم.

***شهریور 1391

با این که در اتاق رو از داخل قفل کرده بودم ولی هر دو دستم رو همچنان به در فشار می دادم، تا از استرس کم کنه. صدای فریاد های محمد باعث می شد بدنم بلرزه. هیچ وقت این طور عصبانی ندیده بودمش. همیشه نهایتاً بهم چشم غره می رفت. یا اون موقع که ماجرای وام داریوش رو فهمید یکم از عصبانیت عادیش فراتر رفت. اما امروز یه چیز عجیب و غریبی بود. مشت محکمی به در کوبید:

-چی شد؟! چرا پشت در قایم شدی؟ جرات داری باز کن درو!

بعد از کلی مکافات و منت داریوش کشیدن و پارتی بازی و سفارش! بالاخره تونستم برای امروز یه وقت ملاقات کوچیک با وکیل کیانمهر عابدی بگیرم. درست جلوی مجتمع زندان که از ماشینم پیاده شدم متوجه شدم سائتافه محمد هم کمی عقب تر توقف کرد. از همون فاصله و دیدن چشم های به خون نشسته ی محمد وحشتم گرفت و وقتی دیدم داره با غضب از ماشین پیاده میشه، به خاطر ترس از آبرو ریزی دوباره سوار ماشینم شدم و به سرعت به سمت خونه راندم و تموم راه هم متوجه شدم داره تعقیب می کنه. من موندم از کجا فهمید من دارم میرم ملاقات وکیل کیانمهر عابدی؟! با مشت محکم تری که به در کوبید به زبون اومدم:

-من حق داشتم ببینمش.

داد زد:

-درو باز کن یه حقی بهت نشون بدم کیف کنی.

داد زد:

-درو باز کن یه حقی بهت نشون بدم کیف کنی.

نه انگار واقعا خیلی عصبی بود! صدامو کمی پایین تر آوردم:

-محمد جان اتفاقی نیفتاده که! نمی دونستم اینقدر عصبی میشی! وگرنه نمی رفتم.

لگد به در زد:

-عصبی نمیشم؟! مگه قول ندادی سرت تو کار خودت باشه؟ بعد میری با اون داریوش بی پدر هماهنگ می کنی که بری سراغ وکیل عابدی...

دوباره ضربه ای به در زد:

-میگم باز کن.

صدام لرزید:

-بابا مگه چیکار کردم؟! فقط می خواستم باهاش حرف بزنم. نزدیک به چهار ساله بابام مرده، من چقدر دیگه صبر کنم تا کیانمهر عابدی رو ببینم؟

بغضم رو با آب دهنم فرو دادم و به در تکیه زدم:

-باور کن هیچ کاری نمی خواستم بکنم. یه نفر باید منو قانع کنه که چرا عابدی پشت پدرمو خالی کرد.

تکیه به در سر خوردم و روی زمین نشستم:

-تو که کلا انگار یادت رفته که من هم پدری داشتم و به چه وضعی افتاده بود! هر بار هم که حرفشو می زنم یا حرفو عوض می کنی یا بهم می تویی.

برای یک لحظه دلم گرفت. محمد حق نداشت که منو محدود کنه به قانون های خودش! وقتی خودش برای من کافی نبود! وقتی حتی نمی تونست من رو توی تختش به آرامش برسونه! وقتی حتی نمی خواست که من مادر بشم! محمد حتی نداشت! یعنی به عنوان همسر حق محدود کردنم رو نداشت.

چشم هامو بستم و لبم رو گاز گرفتم و زیر لب زمزمه کردم:

-خدایا ببخشید.

محمد رو دوست داشتم چون مطمئن بودم عاشقمه. چون در کنارش وجود عشقی رو از سمت اون تجربه کرده بودم که بعید می دونم حتی امیرعلی می تونست اینطور خالصانه دوستم داشته باشه و از زمان ازدواج تا حالا ذره ای از ابراز محبت هاش کم نشه! منتهی من تغییر کرده بودم. هر روز و هر ساعت زندگی چهره های مختلفش رو نشونم میداد و من هر بار بیشتر سرخورده می شدم اما نمی تونستم از محمد دست بکشم. محمد همه چی تموم بود اگر سنش کمتر بود ...

قطره های بعدی اشکم پشت سر هم می ریختن و چقدر حرف داشتم که به محمد بزنم ولی محبت هاش زبونم رو می بست. حتی حالا که با حضور بی موقعش قرارم با وکیل عابدی رو خراب کرده بود. قراری که کلی آدم سرش دیده بودم تا جور بشه!

با پشت دست اشکمو پاک کردم و تصمیم گرفتم باز هم به احترام محمدی که همه کار می کرد تا راضی نگهم داره البته به جز چنین مواردی! باز هم سکوت کنم.

به در ضربه ای زدم و گفتم:

-محمد می خوام درو باز کنم ولی قول بده گازم نگیری.

و خودم آروم خندیدم. صدایی از بیرون نیومد. لبامو به هم فشردم و بعد با لحن شیطونی گفتم:

-ساکتی؟! کمین کردی درو باز کنم تا خفتم کنی؟!!

و باز خندیدم. اما جوابی نیومد! ضربه ی محکم تری به در زدم:

-آهای آقای بداخلاق. درو باز می کنم ولی تو رو جون غزاله مهربون باش. اوکی؟

وقتی دیدم صدایی نیماز از پشت در بلند شدم و با دلهره کلید رو توی قفل چرخاندم و در رو باز کردم. محمد دو قدمی در، روی زمین

نشسته بود و سرش رو پایین انداخته بود. با نگرانی قدمی سمتش برداشتم و جلوش نشستم و در همون حال گفتم:

-چرا اینجا نشستی؟

اما با دیدن صورت خیس از عرقش و دستی که روی سینه اش چنگ شده بود نفسم رفت. سیلی به صورت خودم زدم:

-خاک تو سرم! چی شدی محمد؟!

دهنش نیمه باز مونده بود و چشم هاش خمار. به سختی سرش رو بالا آورد و قبل از اینکه بتونه چشم تو چشم بشه از پشت سر خم

شد و روی زمین دراز کشید. صدام بالا رفت:

-محمد؟!

چشمهاشو بست و شروع کرد به نفس های عمیق کشیدن که البته انگار موفق نبود. صورتش از درد توی هم رفت. با هول بالای

سرش نشستم:

-محمد چیکار کنم؟!

کمی چشمهاشو باز کرد و در حالی که سعی می کرد همچنان نفس بکشه نگاهم کرد. بغض کردم:

-اشاره کن بگو چیکار کنم؟

دوباره چشمهاشو بست و بازدمش رو از راه دهنش بیرون فرستاد. اینجوری نمی شد. سریع بلند شدم و به سمت تلفن خونه رفتم و

شماره ی لیلی رو گرفتم. اونقدر هول کرده بودم که دوسه بار هم شماره رو اشتباه گرفتم و مجبور شدم از اول شماره گیری کنم.

طوری که وقتی صدای لیلی توی گوشی پیچید کم مونده بود بزنم زیر گریه! بدون سلام و احوال پرسی گفتم:

-لیلی فکر کنم محمد قلبش گرفته باشه! چیکار باید بکنم؟

لیلی هم که انگار هنگ کرده بود صداسش بالا رفت:

-وای... چی شده؟!

صدام لرزید:

-لیلی بگو چه غلطی کنم محمد نمی تونه نفس بکشه!

لیلی که انگار با صدای بلند من به خودش اومده بود تند گفت:

-قرص زیربونی نداره؟!

تا جایی که یادم بود محمد مشکل قلبی نداشت !!

-نه! چی هست؟!

لیلی که از من هم شوکه تر شده بود گفت:

-زنگ بزن اورژانس ... نه الان خودم زنگ می زنم و از این ور هم راه می افتم.

و سریع تماس رو قطع کرد. به سمت محمد دویدم. کاش می تونستم ببرمش بیرون، اما زورم نمی رسید! لبه‌اش کبود شده بود ولی همچنان در تلاش بود که نفس عمیق بکشه. به گریه افتادم:

-محمد غلط کردم! دیگه نمیرم دنبال این کارا !

روی صورتش خم شدم و پیشونیشو بوسیدم:

-محمد جان! ببخشید .

و دستمو روی دهنم گذاشتم و هق هقم رو خفه کردم. چشمه‌اش رو به سختی باز کرد و توی چشم هام زل زد. قطره اشکی از گوشه ی چشمش سر خورد. دستهامو توی موهای فرو بردم و با صدای آروم شروع کردم به حرف زدن:

-عزیزم آروم باش. لیلی زنگ زده اورژانس، الان می رسن .

بی رمق به چشم هام زل زده بود. به خر خر افتاده بود. اما به سختی لبه‌اشو به هم فشرد و سعی کرد چیزی بگه. صورتم رو نزدیک بردم و گفتم:

-جونم ... به خودت فشار نیار محمد!

نفسشو بی حال بیرون فرستاد و لب زد:

-حلالم ... کن.

اخم کردم و با صدای نسبتا بلندی گفتم:

-چرند نگو .

باز به هق هق افتادم .

-غلط کردم ... تو فقط حالت خوب شه! اصلا هر چی تو بگی .

لبخند بی حالی زد و در حالی که نگاهش قفل نگاهم بود دوباره لب هاش شروع کردن به تگون خوردن. این بار نه به سختی ... فقط اونقدر صدایش ضعیف بود که مجبور شدم گوشم رو جلوی دهنش نگه دارم...

... -اشهد ان محمد....

ناخواسته جیغ زدم:

-چی کار می کنی؟!

با وحشت به سمت در سالن دویدم و درو باز کردم و پابرنه به سمت در حیاط رفتم و بازش کردم و شروع کردم به جیغ زدن:

-کمک ... یکی کمکم کنه ... محمد داره می میره!

چند نفر از همسایه ها با شنیدن صدای جیغم به سمت خونه اومدن. معطل نموندم و دوباره با حالت دو به داخل خونه برگشتم.

محمد داشت جون می داد ... بالای سرش رسیدم ... نگاهش بی رمق به روبرو دوخته شده بود ... دیگه درد نمی کشید انگار! برای نفس کشیدن تقلا نمی کرد...

روی زانوهایم به ضرب افتادم ... دستمو روی لب های کبودش کشیدم ... هنوز نگاهش به نقطه ای بود که من نشسته بودم !

چه آویزون از سقف ... چه دراز کشیده روی زمین ... فرقی نمی کنه! وقتی نتونی جلوی رفتن عزیزت رو بگیری فرقی نمی کنه که

بالای سرش باشی یا چند ساعت بعد از مرگش رسیده باشی! اون که بخواد بره ... میره...

صدای جیغم توی سالن پیچید:

-خداااااا

سر محمدمو توی بغل گرفتم:

-غلط کردم خدا ... محمدم غلط کردم ... کیانمهر بره به جهنم ... مهم نیست دیگه محمد ... چشمتو وا کن...

***تیرماه 1393

قطره اشکی از گوشه ی چشمم سر خورد، نه به خاطر درد ... به خاطر یادآوری قولی که به محمد دادم و بهش عمل نکردم. دستم رو بالا آوردم و به نشونه برداشتن کمپرس یخ تکون دادم. پسری که برام غذا می آورد و حالا فهمیده بودم اسمش حمیده دستش رو برداشت.

بینیم بی نهایت سنگین شده بود و قطع به یقین شکسته بود. جرات نمی کردم به سرویس بهداشتی برم تا قیافمو ببینم. حمید نفسش رو کلافه فوت کرد و آرام زمزمه کرد:

-چرا باهاش همکاری نمی کنی تا این بلاهارو سرت نیاره؟!

چشمامو بستم و قطره های بعدی اشکم سر خورد. محمد هیچ وقت دست روم بلند نکرده بود ... امیرعلی فقط یک بار بهم سیلی زد، اونم همون روزی که توی دانشگاه باهاش تموم کردم، ولی کیانمهر طلسم ناز کشیدنم رو شکسته بود. حاضرم قسم بخورم که مشکل روانی داشت !

حمید که انگار از جواب من ناامید شده بود دوباره کمپرس یخ رو روی بینیم گذاشت. سرما صورتم رو سیر کرده بود ولی درد همچنان حس می شد. پهلوهام درد می کردن و مطمئن بودم کیانمهر به این راحتی ها کوتاه نمیاد.

صدای در که با شدت بسته شد، از پایین اومد. حمید یخ رو اشاره کرد و گفت:

-بگیرش من برم پایین.

و از اتاق خارج شد و در رو هم قفل کرد. صدای کیانمهر رو تشخیص دادم که در حین صحبت کردن نزدیک میشد و لحظاتی بعد دوباره قفل در باز شد و وارد اتاق شد. اونقدر حالم بد بود که حتی نگاهش هم نکردم. بعد از بستن در اومد روبروم و لبه ی پنجره نشست. در حالی که هنوز کمپرس یخ رو روی بینیم نگه داشته بودم، بی رمق نگاهش کردم. زن بدبختش حق داشته ولش کنه بره. مرتیکه روانی!

کیفش رو کنار پاش گذاشت و در حالی که کتش رو در می آورد شروع کرد به حرف زدن:

-دارایی بودم ... نزدیک به نیم میلیارد برامون مالیات و جریمه این فصل رو بردن.

بدون هیچ عکس العملی گفتم:

-می دونم ... البته اصلش بیشتر از این میشه.

ابرو تو هم کشید و گفت:

-از جریمه چطور؟ از اونم خبر داری؟! جریمه امسالو نمیگما! جریمه ای که برای سالهای قبل بردن. فهمیدن که دورشون می زدین.

یخ رو از روی صورتم برداشتم. نگاهش روی بینیم ثابت موند. لابد داشت به شاهکارش نگاه می کرد! حمید می گفت بدجور کبود

شده. نفسمو بیرون فرستادم و گفتم:

-می دونستم جریمه می شیم! اگر یک درصد احتمال می دادم داریوش فرار کنه این کارو نمی کردم ... فقط می خواستم جای پامو محکم کنم.

نگاه از بینیم گرفت و توی چشمم زوم کرد:

-یعنی اینقدر به داریوش اعتماد داشتی؟

سرم رو به چپ و راست تکون دادم و گفتم:

-بحث اعتماد نبود! یعنی داشتم اما ... اما فکر می کردم نهایتا همون وام و اصل پولو بالا بکشه نه سرمایه سهامدار ها رو!

سرش رو متفکرانه تکون داد و به حالت مسخره کردن گفت:

-و این رو هم می دونی که حرفای تو واسه ما نون و آب نمیشه؟

سکوت کردم. باز داشت عصبی می شد و من اعتراف می کردم واقعا از عصبانیتش می ترسیدم. از لبه ی پنجره بلند شد و در حالی که دکمه ی سر آستین پیراهن طوسیش رو باز می کرد گفت:

-همین جوریش هم خوردیم به پیسی! ... کافیه خبر به بیرون درز کنه تا بدترین اتفاق ها واسه کارخونه بیفته! فقط یک قدم تا ورشکستگی مونده!

با دلهره نگاهش کردم:

-راهی مونده که از ورشکستگی نجات پیدا کنیم؟

پوزخند عمیقی زد:

-نجات پیدا «کنیم»؟ دیگه جناب عالی جایی تو شرکت نداری! ... یه فکریایی تو سرم هست که باید طی همین یکی دو روز عملی بشه تا موقتا جلوی ورشکستگی رو بگیریم ... تازمانی که دستم به داریوش یا حداقل به مبلغی از پول ها برسه، اما...

روبروی من خم شد. مجبور شدم سرم رو بالا بگیرم. ادامه داد:

-اما با شاهکاری که جنابعالی برای مالیات به بار آوردین یکم برنامه هام به هم ریخت.

به سمت کیفش برگشت و دسته ای کاغذ از داخل کیفش در آورد. سفته ها رو تشخیص دادم. دوباره به سمتم برگشت و این بار روبروم، نشست. سفته ها رو روی پام گذاشت و گفت:

-به میزان مبلغ جریمه ها امضا کن.

و با لبخند حرص در آری گفت:

-مالیات امسال هم خودت پرداخت می کنی. بالاخره تو هم دلسوز این کارخونه بودی! اینطور نیست؟ یه جایی باید به دردش بخوری.

نگاهی به سفته ها انداختم و دوباره به کیانمهر زل زدم. یه ابروش رو بالا داد و با لحن نه چندان دوستانه ای گفت:

-امضاشون کن.

آب دهنم رو قورت دادم و با صدای آرومی گفتم:

-چقدر مگه جریمه بریدن؟

روان نویسی از جیب پیراهنش در آورد و گفت:

-نزدیک به ده برابر مبلغ مالیات.

دهم نیمه باز موند. خب عجیب نیست، می دونستم اینقدر میشه اما ... سفته ها رو از روی پام برداشتم و جلوی خودش گذاشتم و با

صدای لرزون و لحنی که سعی می کردم محکم باشه ولی موفق نبودم، گفتم:

-من امضا نمی کنم.

با ناخنش گوشه ابروشو خاروند و گفت:

-من فقط برای بار اول زبونی درخواستمو میگویم ... واقعا حیفم میاد به صورتت آسیبی بزنی.

و به بینیم اشاره کرد. با این حرفش درد توی بدنم پیچید ... مخصوصا صورتم .دلم می خواست بزنی زیر گریه. خودم رو به دیوار پشت

سرم فشار دادم و گفتم:

-امضا هم کنم ... ندارم این حد که بپردازم!

دوباره سفته ها رو روی پام گذاشت و گفت:

-اون دیگه مشکل خودته ... امضاش کن.

اگر امضا می کردم اول بدبختی هام بود ... می رسیدم به وضعیت بابا!

دیگه از بلاهایی که به سرم آورده بود بدتر نمی شد که! با این تفکرم کمی انرژی گرفتم. اخمی کردم و دوباره کاغذها رو جلوش

گذاشتم و گفتم:

-امضا نمی کنم ... چون من هیچ مسوولیتی در قبال بدهی های شرکت ندارم!

از پرورویم ابروهایش بالا رفت و از لای دندوناش گفت:

-یادت رفته توی کلاهبرداری داریوش بیشترین نقشو داری؟

بغضم رو قورت دادم و گفتم:

-بالاخر از سیاهی رنگی نیست ... ازم شکایت کن و منو بنده زدن. غیر از اینه؟!!

سفته ها رو کنار بالش گذاشت و در حالی که سینه اش داشت از خشم بالا و پایین می رفت گفت:

-حتما تا الان فهمیدی وقتی عصبی می شم ... تا چه حد می تونم بهت آسیب برسونم!

بعد از این جمله یهو به سمتم برگشت و با یک دستش فکمو توی دستش گرفت و صورتم رو نزدیک صورتش نگه داشت. از شدت

درد ناله ای از بین لبهام خارج شد .توی صورتم توپید:

-به نفعته که با اعصابم بازی نکنی ... وگرنه چیزی ازت باقی نمی مونه.

به سفته ها و روان نویسی که روشن گذاشته بود اشاره کرد و گفت:

-وقتی برمی گردم همشون امضا شده باشه.

و بلند شد و به سمت کیف و کتش رفت. با شجاعتی که نمی دونم از کجا پیدا کردم! خم شدم و سفته ها رو با هم گرفتم و تو یه

حرکت همه رو پاره کردم. به سمتم چرخید و به کاغذهای توی دستم نگاهی کرد و بعد با نگاهی که می رفت تا به خون بشینه به

صورتم زل زد. از روی زمین بلند شدم و کاغذها رو پاش دادم و گفتم:

-هر غلطی می خورای بکن ... من حتی یک قرونشو گردن نمی گیرم چه برسه به چند میلیارد!

به سمت اومد و یقه ی ماتومو توی مشت گرفت و منو بالا کشید، طوری که روی انگشت های شصت پام ایستادم. از لای دندون های کلید شده ش غریذ:

-چه گهی خوردی الان؟!

گستاخانه توی چشم هاش خیره شدم:

-نمی تونی مجبورم کنی!

چشمهاشو برای ثانیه ای بست ... انگار که بخواد به اعصابش مسلط بشه! از فرصت استفاده کردم:

-اون کسی که مال تو دزدیده من نیستم! پسرایتته .

دیگه جمع بستن اسمش رو کنار گذاشتم! وقتی از جانب اون احترامی نیست، چرا من احترام بذارم؟! ادامه دادم:

-من دل خالی کن تو نشدم! از هر کس دلت پر سر خودش خالی کن.

پوزخندی عصبی زد:

-تو هم با اون عوضی از یه آخور می خوردی! چرا حرصمو سر تو خالی نکنم؟!

یقه ی ماتومو که دور گردنم محکم شده بود اذیتم می کرد، دستامو بالا آوردم و روی دستهای گذاشتم و در همون حال گفتم:

-از زدن من چی عایدت میشه؟

نگاهی نمایشی به سر تا پام انداخت و گفت:

-آروم میشم ... کتک خورت ملسه.

دندونامو از حرص به هم فشردم ... نگفتم این روانیه؟! کاملاً بی ربط یاد پیشنهادی افتادم که سالگرد آقای محمودی، داریوش از جانب کیانمهر گفته بود! خداروشکر به پیشنهادش اوکی ندادم! با یادآوری مکالمه اون و داریوش توی شرکت، طی یک تصمیم بیجگانه تصمیم گرفتم من هم بچزونمشم. پوزخند صدا داری زدم و گفتم:

-باید همون موقع که بی دلیل توی آبدارخونه گلدون رو پرت کردی توی دیوار حدس می زدم که آدم نرمالی نیستی!

چشمهاشو ریز کرد:

-منظورت چیه؟!

با لحن تیزی گفتم:

-که اگر این طور نبود ... زنت ولت نمی کرد و تو حسرت بچه ات نمی موندی!

شل شدن دستهای از روی یقه ام رو حس کردم ولی همچنان به همون حالت نگهم داشته بود. برای یک لحظه پشیمون شدم. این که توی ناراحتی مشکل طرف رو توی سرش بکوبی آخرین کاریه که توی دنیا به انجام دادنش فکر می کنم. اما کیانمهر فرق داشت! مگه هزار دفعه مرگ پدرم رو به روم نیاورد و تحقیرم نکرد؟ پس یر به یر شدیم!

دیدن توی فیلم های ترسناک یهو سفیدی چشم ها قرمز میشن؟ من دقیقاً این صحنه رو به چشم دیدم! مویرگ های سرخ رنگی که توی چشم هاش پر شدن و باعث شد ته دلم خالی بشه و همه ی شجاعتم دود بشه و بره هوا!

توی دلم اشهدمو خوندم. اما در کمال تعجب منو ول کرد و به سمت در رفت و از اتاق خارج شد. حتی درو نبست. صدای بلندش توی

خونه پیچید:

-حمید؟ کجایی حمید؟

-بله آقا؟

-برو خونه ات. دیگه اینجا کاری نداری!

دوباره به داخل برگشت و کیف و کتش رو برداشت و از اتاق خارج شد و درو بست ولی قفل نکرد. صدای حمید رو می شنیدم:

-کاری ندارم! می خوامین بمونم؟

انگار اون هم متوجه غیرعادی بودن اوضاع شده بود. با دستم ضربه آرومی به دهنم زدم و زمزمه کردم:

-بمیری غزاله! الان وقت تیکه انداختن بود؟!

به سمت پنجره ی اتاق رفتم. خورشید هنوز تو آسمون بود و هوا بی نهایت گرم .ناسلامتی تیرماه بود. به لطف کیانمهر و اومدنم به

اینجا، این دو سه روز روزه که هیچ! نمازم هم نخونده بودم، خیر سرمون نیمه ی ماه رمضون بودیم .نگاهمو به آسمون دوختم:

-خدایا کاهلی این چند روزو بذار به حساب وضعیتم! خودت هوامو داشته باش.

یکی دو ساعتی تو همون حالت بی خبری توی اتاق موندم. همچنان از رویارویی با کیانمهر وحشت داشتم، مخصوصا که رفتن حمید

رو دیدم. یک ساعت دیگه هم تحمل کردم اما وقتی دیدم دیگه نمی تونم دستشوییمو نگه دارم با ترس و لرز و سلام و صلوات از

اتاق خارج شدم. توی خونه سکوت محض بود و بوی سیگار هم شدیداً حس می شد .

پاورچین به سمت دستشویی رفتم. موقع بیرون اومدن، توی آینه به صورتم نگاه کردم. به لطف کمپرس یخ ورم نکرده بود ولی خط

قرمزی که روی بینیم افتاده بود داد میزد شکسته. از ترس درد دوباره با دهن نفس می کشیدم تا به بینیم فشار نیاد. دست هامو

شستم و از دستشویی خارج شدم. خواستم برگردم به اتاقم اما اول راهرو ایستادم. شاید الان بهترین موقعیت بود که از دست این دیو

سه سر خلاص بشم!

راهمو به سمت راه پله ادامه دادم. سرم مثل جغد سیصد و شصت درجه! می چرخید .همه جا رو نگاه می کردم تا اگر از هر طرف

کیانمهرو دیدم شروع کنم به فرار .وقتی به پایین پله ها رسیدم درست جایی که از بالا بهش دید نداشتم ... روی یک راحتی سه نفره

... با پیراهنی که همه دکمه هاش باز بودن ... بین حجمی از دود سیگار ... با یه بطری توی دستهایش نشسته بود.

نگاهی به من انداخت و بعد بی تفاوت یه قلوپ دیگه از بطریش نوشید. نفس حبس شده ام رو رها کردم و نگاهم رو دوختم به در

بزرگی که بی شک در خروجی بود و دوباره نگاهمو به کیانمهر دوختم .

دیگه اونقدر خنگ نبودم که نفهمم به شدت مسته! در عرض همین دو سه ساعت! یعنی به خاطر حرف من؟ بدون شک رفتن زنش

خیلی براش گرون تموم شده بود که این طور داره خودشو نابود می کنه تا حرف منو فراموش کنه!

قدمی به سمت در برداشتم و دوباره به کیانمهر نگاه کردم. هیچ عکس العملی نشون نداد. فقط نگاهش یک دور بین در و من گردش

کرد و دوباره روی من ثابت موند و یک پک عمیق به سیگاراش زد.

کمی شجاع شدم و قدم بعدی رو برداشتم و با دیدن همون عکس العمل تکراری قدم بعدیمو سریع تر برداشتم. وقتی دیدم خم شد تا

بطریشو روی عسلی کنار مبل بذاره با سرعت بیشتری به سمت در رفتم و دستگیره رو چرخوندم ... قفل بود .

با وحشت به پشت سرم نگاه کردم. داشت از روی مبل بلند می شد. بی اراده زدم زیرگریه و شروع کردم به بالا و پایین کردن

دستگیره در. سیگار شو توی زیر سیگاری روی میز خاموش کرد و قدم های تقریباً نامنظمش به سمت من شروع به حرکت کردن .
 قلبم به طرز وحشتناکی خودشو به در و دیوار سینه ام می کوبید. نمی تونستم کنار در قفل شده بمونم تا بهم برسه. با یک تصمیم آنی
 شروع کردم به دویدن، اونهم به سمت راه پله. موندن توی یک اتاق با در قفل بهتر از مواجه شدن با کیانمهریه که قصد جونمو کرده .

با دیدن مسیرش که به سمت من کج شد و قدم هایی که سرعت گرفتن ناخودآگاه جیغ بلندی کشیدم و قدمی مونده به راه پله
 دستش دور کمرم پیچید و بلندترین جیغی که می تونستم رو کشیدم و شروع کردم به تقلا کردن.
 دستش رو روی دهنم محکم نگه داشت و با یک پاش که دور پاهام پیچید جلوی تقلا کردنمو گرفت؛ لبهاشو چسبوند به گوشم و
 زمزمه کرد:

-من و تو یه خرده حسابی با هم داریم ... بذار یه معامله شیرین داشته باشیم.
 انگار توی گلولش کوره روشن بود که نفسش اینطور گوشمو سوزوند! با این جمله اش ترسم بیشتر شد و اشکهام روون شدن. پاهامو
 آزاد کرد و دستش رو از روی دهنم برداشت اما همون طور که هنوز کمرمو محکم نگه داشته بود به سمت راحتی حرکت کرد. وقت
 گستاخی نبود! به التماس افتادم:

-بیخشید ... عصبی بودم یه چیزی گفتم. می تونم جلوی جریمه رو بگیرم ... قول میدم همکاری کنم.
 اما انگار حرفام رو نمی شنید . به ضرب منو روی راحتی انداخت. درد توی کمرم پیچید اما ساکت ننشستم:
 -باهم حرف می زنیم. یه لحظه صبر کن!
 یک پاشو لبه ی مبل گذاشت و در حالی که سعی می کرد خودش رو ثابت نگه داره یک دستش رو به سرم نزدیک کرد و شالم رو از
 روی سرم کشید .

به گریه افتاده بودم و همچنان التماس می کردم، اما انگار تاثیری نداشت ... لگد پرونی هام و مشت زدن هام اونقدر بی تاثیر بودن
 که کیانمهر بی توجه خم بشه و با یه حرکت مسیر دکمه ای مانتوم رو باز کنه ... وقتی صدای پاره شدن جا دکمه ها رو شنیدم
 وحشتم ده برابر شد .

زیر لب هر ذکری که بلد بودمو به زبون آوردم و انگار ... انگار وقتش بود که ادب بشم ... !!!
 نه صدای جیغ های گوش خراشم تاثیری روش داشتن ... نه گریه هام ... نه التماس هام ... نه حتی وقتی ناله های بی حال و بی
 رمقم از گلویم خارج می شدن .

وقتی دست ازم کشید همه جای بدنم درد می کرد ... پهلوهام ... پاهام ... کمرم ... جای بوسه ها و گازهایی که گرفته بود !
 حاضرم قسم بخورم دردی که تحمل کردم از اولین بارم با محمد هزار برابر بیشتر بود. وقتی از روم کنار رفت توی خودم مچاله شدم
 ... بی حال کنار مبل افتاد . صدایی شبیه خر خر از سینه ام خارج میشد و چه چیزی جز مردن می تونست آرومم کنه؟!

بیشتر از دردی که توی بدنم پیچیده بود جمله ای بود که مدام در گوشم تکرار کرده بود ... «من از گل کمتر به مهروزم نگفته بودم»
 ... لبهامو به هم فشردم و اشکهام از گوشه ی چشمم راه گرفتن. یعنی اگر یکی در مورد من حرفی می زد ... کسی بود که طرفو
 بشونه سر جاش؟!

صورت‌م رو توی کوسن روی مبل فرو بردم. دیگه هیچ چیز برای از دست دادن نداشتم ... مهم نیست که دختر نبودم! مهم اون عزت نفسی بود که کیانمهر همه جور به لجن کشیده بودش! اونقدر احساس بی ارزشی می کردم که با اون وضع افتضاح روی مبل افتاده بودم و هیچ تلاشی برای پوشوندن خودم نمی کردم!

بی اراده صدای هق هقم بلند شد. دیگه هیچ چیزی مهم نبود. حتی دیگه نمی خواستم از دستش فرار کنم. فقط دلم می خواست بمیرم. اونقدر گریه کردم تا از حال رفتم.

وقتی چشمهامو باز کردم یه ملحفه ی نازک روی تنم انداخته شده بود. چشمهام به سختی باز می شد. به دردهای قبلی صورتم سوزش لبهام هم اضافه شده بود. زیر لب زمزمه کردم:
-وحشی!

ملحفه رو روی سینه ام با دستم نگه داشتم و به سختی روی مبل نشستم. کمرم تیر کشید و دوباره چشمه ی اشکم جوشید. حالا که بهوش اومده بودم باز هم دلم می خواست از اینجا برم. حتی اگر قرار بود بمیرم دلم نمی خواست توی این خونه بمیرم. با دیدنش که از جایی - به نظر آشپزخونه بود- بیرون اومد و بهم نزدیک شد، خودمو به پشتی راحتی فشردم. می تونستم سفته های کذایی رو توی دستش تشخیص بدم. سفته ها رو روی میز گذاشت و روان نویسیش رو به سمتم گرفت:
-امضاش کن.

با بغض به صورتش نگاه کردم. بهم نگاه نمی کرد و اخم کرده بود. با دستهای لرزون روان نویسو از دستش گرفتم و هر جا لازم بود امضا کردم. بعد از اینکه امضا زدن سفته ها تموم شد. شروع کرد به جمع کردن لباس هام از روی زمین و همه رو نزدیکم نگه داشت و گفت:
-بگیر بپوش.

با دیدن لباس زیرم که از دستش آویزون بود با حرص لباس ها رو از دستش کشیدم. باز هم نگاهم نکرد و به سمت یکی از اتاق ها رفت. با بدنی پر از درد و به سختی شروع به پوشیدن لباس هام کردم. صدای زنگ آیفون توی خونه پیچید. کیانمهر در حالی که کیف من توی دستش بود از اتاق خارج شد و به سمت آیفون رفت و دکمه ی در باز کن رو زد. از همون فاصله به صورتم نگاه کرد و گفت:
-می تونی بری.

و کیفم رو همونجا کنار در گذاشت و بعد قفل در بزرگ رو باز کرد. داشت دوباره بر می گشت به سمت اتاقش. یک لحظه مکث کرد و بدون اینکه نگاهم کنه گفت:

-حالا می فهمم چرا اینقدر به داریوش وفادار بودی!
نگاهی بهم انداخت و گفت:

-شرقتو ارزون فروختی «دختر»! خانوم.

وارد اتاق شد و در رو بست. دچار سوتفاهم شده بود ... فهمیده بود که اولین بارم نبود و فکر می کرد که پای داریوش وسط بوده. ذره ای طرز تفکرش برام مهم نبود که بخوام براش توضیح بدم. خواستم از روی مبل بلند بشم اما همه ی جونم درد می کرد. باز زدم زیر گریه. همون موقع در خونه باز شد و امیرعلی سراسیمه وارد خونه شد و بعد از چرخوندن سرش با دیدن من چشمهایش گرد شد.

مهم نبود که اون لحظه امیرعلی چطور اینجا رو پیدا کرده و در جریان قرار گرفته. مهم این بود که حکم فرشته ی نجات رو داشت. با دیدنش گریه ام شدت گرفت:

-امیر!!!

به ستم دوید و صدایش لرزی:

-جون امیر!

و قبل از هر عکس العملی جلوی مبل زانو زد و منو سخت در آغوش گرفت و شروع کرد به قریون صدقه رفتنم:

-کی این بلا رو به سرت آورده غزاله؟!!

حتی با اون وضعیت هم چهره ی لیلی جلوی نظرم بود. دستامو روی سینه اش گذاشتم و کمی از خودم فاصله دادمش و با حق هق گفتم:

-فقط ... منو ... ببر.

متوجه بی میلی من نسبت به آغوشش شد اما ظاهرش رو حفظ کرد و در حالی که بلند می شد گفت:

-باشه عزیز. بلند شو بریم .

و زیر بازوم رو گرفت و کمک کرد بلند بشم. ناله ام رو توی گلو خفه کردم.

آروم گفتم:

-خودش کدوم گوریه؟!!

اتاق رو اشاره کردم و زیر لب گفتم:

-فقط منو از اینجا ببر.

سرش رو تکیه داد و کمک کرد تا نزدیکی در برم. همون موقع در اتاق باز شد و کیانمهر خارج شد. با ترس به پیراهن امیرعلی چنگ

انداختم. امیرعلی با حرص گفت:

-قصد جوشو کرده بودی آشغال؟!!

کیانمهر با بی حوصلگی گفت:

-وقت واسه خوش خدمتی زیاده! فعلا از اینجا ببرش تا توی خونه ی من نمرده!

امیرعلی دندوناشو به هم فشرد و گفت:

-من هنوز با تو کار دارم!

و صدای کیانمهر کلافه بود:

-با بچه ها کاری ندارم!

امیرعلی باز هم دندوناشو به هم فشرد و خواست جوابی بده که با بغض زیر گوشش گفتم:

-بریم.

نگاهی به من انداخت و نفسش رو از راه بینیش بیرون فرستاد و کمکم کرد تا از در خارج بشیم؛ قبل از خروج به کیفم اشاره کردم و

اون هم برداشت. وقتی روی صندلی قسمت شاگرد جا گرفتم، خم شد تا کمربندم رو ببندد که مانع شدم، نیازی بود بگم سینه هام به

طرز دردناکی له شدن!؟

انگار فهمید حال جسمیم اصلاً مساعد نیست که مخالفتی نکرد و پشت فرمون جا گرفت. وقتی از اون باغ نفرین شده خارج شدیم نفسم رو با آسودگی بیرون فرستادم و باز زدم زیر گریه و تا رسیدن به خونه فقط صدای هق هق من توی ماشین شنیده می شد . ماشین رو جلوی در خونه ام نگه داشت، کلیدو به دستش دادم و سریع پیاده شد و در حیاط رو باز کرد و ماشین رو داخل برد. تا وقتی که از ماشین پیاده بشه و در حیاط رو ببندد من هم کیفم رو برداشتم و از ماشین پیاده شدم . چند قدم برداشتم و یهو ایستادم. انگار حالا که به آزادی رسیده بودم می تونستم فکر کنم! به سمتش چرخیدم. در رو بسته بود و داشت به سمتم می اومد . با دیدن نگاه برآشفته من ایستاد. چشمامو ریز کردم:

-تو و کیانمهر همو می شناختین نه؟!

نگاهش رنگ ترس گرفت. ذهنم شروع به پردازش کرد و همزمان حرفهایی که به ذهنم می رسید رو گفتم:

-وقتی گوشیم دستش بود و تو زنگ زده بودی شناخته بودت! بهت گفت سگ پاچه خوار آدرس خونه ی اونو از کجا داشتی؟ ...

انگار منتظرت بود که با شنیدن صدای زنگ...

بعد ترسان بهش زل زدم:

-چند وقته همو می شناسین؟!

قدمی به سمتم برداشت:

-غزاله جان بذار توضیح بدم.

دستم بالا آوردم و با صدای بلندی گفتم:

-وایستا! از همون جا بگو.

دستهاشو به نشونه ی تسلیم بالا آورد و ایستاد:

-باشه ...

لبهاشو به هم فشرد:

-من کارمند پدر کیانمهر بودم ... شعبه ی اصفهان! ... قبل از اینکه انتقالی بگیرم.

ذهنم رفت به هفت- هشت سال قبل ... زمانی که امیرعلی تازه وارد دانشگاه شده بود...

-پدر کیانمهر بهم وعده ی پست مهم تر رو داد و در عوض ازم کاری خواست ... خواست یه نفرو زیر نظر داشته باشم، دختر

حسابدار شرکت پسرش رو ... توی این شهر!

...امیرعلی از همون روز اول به من توجه ویژه داشت، یه پسر خوش چهره و خوش تیپ که از همون اول چشمش دنبال من بود نه

دخترهایی که بدون شک از من سرتیتر بودن.... !

-علتش هم این بود که اتفاقی افتاده بود که از جانب اون حسابدار احساس خطر می کردن. من فقط قرار بود نزدیک باشم تا یه

اهرمی باشم که اگر پدربت خواست کاری بر علیه اون ها کنه، بتونن از طریق من جلوشو بگیرن .

...امیرعلی دوستم داشت ... همه جوهره ازم دفاع می کرد ... یعنی فقط می خواست از من استفاده کنه؟! ... !

-اما نتونستم غزاله ... چون عاشقت شده بودم! نتونستم سر قولم بمونم و از شرکت آقای عابدی زدم بیرون و گفتم دیگه ادامه نمی

دم ... یادته گفتم از کارم اومدم بیرون؟! به خاطر تو اومدم چون بهت...

جیغ زدم:

-دهنتو ببند.

ساکت شد. همه ی باورهام فرو ریخته بود، چشمه ی اشکم جوشیدن گرفت و با صدای آرومی زمزمه کردم:

-خیلی پستی امیر ... تمام این سالها عذاب وجدان دل شکسته ات رو داشتم ... خیلی رذلی...

ذهنم مثل پرده سینما شروع کرده بود به مرور هر چی که بینمون گذشته بود! بارها وقتی کنار محمد بودم دلم پیش امیر بود. هر بار زمین خوردم فکر می کردم آه امیرعلی منو گرفته. دلم می خواست دهنمو باز کنم و هر چی می تونم بارش کنم ولی فقط نگاهش می کردم. به کی می تونستم اعتماد کنم؟! واقعا به کی؟! قدمی به سمت برداشت و گفت:

-قسم می خورم هیچ وقت ذره ای از عشقی که بهت داشتم کم نشد. حتی وقتی ازدواج کردم...

بهم رسیده بود. داشتن لیلی و قلب مهریونش لیاقت می خواست و حالا امیرعلی با وقاحت می گفت در کنار لیلی هم دلش با من بوده!! شاید سکوت منو طور دیگه ای تعبیر کرد که وقتی به یک قدمیم رسید دست هاشو از هم باز کرد. ولی من برای اولین بار عکس العمل درست رو نشون دادم ... دست راستمو بالا بردم و با تموم قدرت توی صورتش کوبیدم. صورتش به یک سمت خم شد ... دلم خنک نشد! سیلی بعدی رو محکم تر زدم .

-تو یه کثافتی امیر ... امروز - فردا پدر میشی آشغال! می خوای منو بغل کنی?!!!

و سیلی بعدی ... اشکش راه گرفت و هیچ تلاشی نکرد تا مانع بشه. کیفم رو روی زمین رها کردم و با همه ی بیحالیم دو دستی افتادم به جوشن. شاید اگر کسی شاهد ماجرا باشه با خودش بگه داشتم عقده ی کیانمهره هم سر امیرعلی خالی می کردم ولی این طور نبود! گناه امیر علی به تنهایی کافی بود!

مچ هر دو دستم رو چسبید، هق می زد:

-فکر می کنی برای من راحت بود؟! راحت بود که تو منو به یه پیرمرد فروختی?!

جیغ زدم:

-سگ اون پیرمرد به تو شرف داشت! حداقل به من وفادار بود ... حداقل با دروغ بهم نزدیک نشد! اما تو چی داری برای دفاع از خودت بگی؟! عاشقم شدی؟ من علاقه ت رو نمی خوام؟! حیف لیلی برای تو! تو لیاقت نفس کشیدن نداری ... چه برسه به داشتن لیلی!

دندوناشو به هم فشرد و بر خلاف تصورم که فکر کردم با این حرفم غیرتشو قلقلک دادم! محکم منو بغل کرد. فقط برای یک ثانیه تو بهت بودم و بعد شروع کردم به تقلا کردن. ولی امیرمحکم منو چسبیده بود:

-فراموش کردنت به اندازه کافی سخت بود ... چه برسه به اینکه هر هفته ببینمت و همیشه حرفت توی خونه به راه باشه! تو جای من نیستی غزاله! حتی نمی تونی تصور کنی که چقدر دوست ...

-امیر?!!!

برای ثانیه ای نفسم رفت ولی از بهت امیرعلی استفاده کردم و خودمو از آغوش بیرون کشیدم .

لیلی با دهن نیمه باز در حالی که کلید خونه دستش بود جلوی در ایستاده بود و به من و امیرعلی نگاه می کرد... لعنتی! گفته بود که از روی کلیدهای خونه ام ساخته ... دستهامو توی موهای جلوی سرم فرو بردم. چه فاجعه ای بدتر از این می تونسست رخ بده؟ دیدن اشک لیلی که آروم از چشمش لغزید و روی گونه اش راه گرفت دلمو آتیش زد. امیرعلی مثل ماست وایستاده بود و هیچ عکس العملی نشون نمی داد. لبامو به هم فشردم و بعد قدمی به سمت لیلی برداشتم. آخرین اتفاقی که توی دنیا دلم می خواست بیفته به هم خوردن زندگی لیلی بود! وگرنه امیرعلی حقش بود. با صدای لرزونی گفتم:

-من برات توضیح میدم لیلی...

نگاه اشکیش رو از امیرعلی گرفت و با خشم رو به من گفت:

-نزدیکم نیا!

ایستادم. دستش رو به سینه اش زد:

-مث خواهرم بودی غزاله!

به گریه افتادم:

-غیر از این نیست لیلی!

اون هم به گریه افتاد و امیرعلی رو نشون داد:

-توی بغل شوهرم بودی...!

و رو به امیرعلی ادامه داد:

-عوضی ... بی لیاقت!

و به سرعت از در خونه خارج شد. با شتاب به سمت امیرعلی برگشتم:

-برو دنبالش.

هنوز همونجا ایستاده بود. صدام بالا رفت:

-مُردی الحمدلله؟! میگم گمشو!

نالید:

-غزاله!!!

خم شدم کیفمو برداشتم و با شدت به طرفش پرتاب کردم و جیغ زدم:

-غزاله بمیره!!!

با بی قراری نگاهش بین من و در گردش کرد. با حق حق گفتم:

-تو رو خدا برو ... حق لیلی نیست این همه نامردی!!!

لبهاشو به هم فشرد و باز اشکش راه گرفت و بعد از یه مکث طولانی به سمت در حیاط دوید و در عرض چند ثانیه ماشینش رو خارج کرد. در حیاط رو بعد از رفتنش بستم و بعد به سختی خودم رو به داخل خونه رسوندم و روی راحتی دراز به دراز افتادم.

تقریباً یک ساعتی به همون حالت بودم و جدا از اینکه نمی تونسستم تکون بخورم همچنان گریه می کردم! از دست دادن لیلی اون هم توی این وضعیت کم مصیبتی نبود!

در عرض چند روز زندگیم از این رو به اون رو شد! حالا نه اینکه وضعیت قبلیم خیلی خوب بوده باشه! اما به این گندی هم دیگه نبود .

وقتی به این نتیجه رسیدم که دراز کشیدنم روی راحتی و گریه کردنم هیچ نتیجه ای نداره تصمیم گرفتم بلند بشم و حداقل برم حموم تا از این وضعیت نکبتی که توشم کمی دربیام، اما همین که توی جام نشستم صدای زنگ پیام گوشیم بلند شد . خم شدم و کیفم رو از روی زمین برداشتم .

موبایلم رو از داخلش در آوردم، باتریش هم رو به اتمام بود، پیام گوشیمو باز کردم از طرف کیانمهر بود:
-فقط تا آخر هفته وقت داری معادل مبلغ سفته ها رو تحویل شرکت بدی وگرنه میذارمشون اجرا!
موبایلو روی میز پرت کردم. اگر این عوضی قصد زندون انداختن منو داشت که احتیاجی نبود سفته بذاره اجرا! با توجه به مدارکی که در مورد کسر سودها داشت به جرم کلاهبرداری هم می تونست این کارو بکنه. بعد با یادآوری اینکه کیانمهر نمی خواد مساله ورشکستگی شرکت و کارخونه فعلا مطرح بشه متوجه شدم که چرا از طریق سفته ها داره تهدیدم می کنه .
شونه هامو بالا انداختم و زیر لب گفتم:

-به جهنم.

با کمک دسته مبل توی جام بلند شدم. چشمم خورد به عکس محمد که درست روبروم بود. پوزخند تلخی زدم ... حرفی نداشتم که بهش بگم! محمد هشدار داده بود و من خیریت کردم. نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم.

همین که قدم اول رو به سمت حموم برداشتم زنگ در یکسره شد. به سختی خودمو به آیفون رسوندم و گوشی رو برداشتم:
-بله؟

-سلام غزاله جونم خوبی؟ باز می کنی درو؟!

صدای مریم بود که به شدت نگران می زد. با یادآوری اینکه جلوی پولاد سوتی داد و جریان وام لو رفته بود ابرو هام توی هم رفت و گفتم:

-نه، برو از اینجا.

و گوشی رو گذاشتم. دوباره زنگ در یکسره شد. به سمت حموم قدم برداشتم و شیر آب سرد و گرم رو با هم باز کردم تا وان پر بشه و بعد به سمت اتاقم قدم برداشتم تا حوله تن پوشم رو بردارم. همین که از اتاقم خارج شدم صدای جیغ کوتاهی از حیاط شنیدم. با همه ناتوانیم به سرعت خودمو به در سالن رسوندمو بازش کردم. مریم توی حیاط کنار دیوار نشسته بود و مچ پاشو چسبیده بود:
-آی آی آی ... خدا پاممم! چرا درو باز نمی کنی آخه؟!

با کلافگی به مریم که روی زمین پهن شده بود و بعد به دیوار حیاط نگاه کردم. دختره ی ابله! با ابروهای درهم گفتم:
-نمیگی می افتی دست و پات میشکنه؟! همینم مونده که خون تو هم بیفته گردنم!

مریم با کمک دیوار بلند شد و گفت:

-خب وقتی درو باز نمی کنی مجبورم از دیوار بیام! بعدشم از اون بالا نپریدم، داشتم می اومدم پایین یهو دستم سُر خورد همش بیست سانت آخرو افتادم.

خواستم برگردم داخل که لنگان لنگان به سرعت خودشو به من رسوند:

-الهی دستش بشکنه نگاه چی به سرت آورده!

درو باز گذاشتم و زودتر از مریم وارد خونه شدم. هنوز قدمی ازش دور نشده بودم که شونه هامو چسبید:

-غزاله بذار ببینمت.

به سمتش برگشتم و با ناراحتی بهش زل زدم. بغض کرد:

-تو رو خدا اونجوری نگام نکن. من چیزی به پولاد نگفتم، خودش شک کرد ... مثل من که به تو شک کردم و تو اجبارا به من گفتی! به خدا یک درصد هم احتمال نمی دادم مهره ی کیانمهر باشه!

سرم رو با کلافگی تکون دادم و گفتم:

-باید برم حموم.

سرش رو تکون داد و گفت:

-باشه برو. باید استراحت کنی، کلی باهات کار دارم...

حرفشو قطع کردم:

-نمیخوام در مورد هیچ چیز حرف بزنم ... کیانمهر کاملا تفهیم کرده! تو هم بهتره بری.

و به سمت حموم رفتم، قبل از بستن در صدای لرزانش رو شنیدم:

-برای بیرون انداختنم از اینجا فقط می تونی پلیسو خبر کنی.

پوزخندی زدم و درو بستم. نیم ساعت دراز کشیدن توی وان آب گرم باعث شد خیلی حالم بهتر بشه. داشت خوابم می گرفت که خودمو شستم و از حموم خارج شدم. صدای ظرف از آشپزخونه می اومد. به سمت اتاق خوابم رفتم و کولرو روشن کردم و به سمت دراور رفتم و بعد از پوشیدن یه بلوز و شلوار نخي راحت، بدون خشک کردن موهام روی تخت دراز کشیدم.

انگار یکی با آر.پی.جی زده بود مغزمو ترکونده بود که هیچ تمرکزی نداشتم. دلم می خواست وقتی می خوابم دیگه بیدار نشم ... اما نه! دلم نمی خواست عاقبتم مثل پدرم باشه! دوست داشتم قبل از مرگم موفق باشم و تو زمان موفقیتیم بمیرم نه حالا که دیگه به ته بدبختی رسیدم.

در اتاق باز شد و مریم سینی به دست وارد شد. چشمم روی شلوار راحتیش ثابت موند. با دیدن نگاه من لبخندی زد و گفت:

-یکم لباس راحتی با خودم آوردم ... مجبوری تحمل کنی!

نگاهمو با کلافگی ازش گرفتم:

-فرستادت که گزارش لحظه به لحظه بدی؟!!

یک قدمی تخت خشکش زد. بعد از چند لحظه چشماش قرمز شد و با بغض گفت:

-به جون مامانم قسم الان فقط به خاطر دوستیمونه که اینجام! من اگر چند ساله شاغل شدم، به لطف تو و آقای شیخیه و گرنه من کجا و شرکت کوهستان کجا!

سینی رو گذاشت روی عسلی، لیوان چای نبات بهم چشکم می زد. از جعبه دستمال کاغذی روی میز دستمالی برداشت و گفت:

-همین که پولاد بهم گفت چه اتفاقی افتاده اومدم اینجا. این چهار روزه شرکت و کارخونه غیرقابل تحمل شده.

کمک کرد بشینم و لیوان چای نبات رو به دستم داد. بی هیچ حسی بهش نگاه می کردم.

-دیشب ساعت ده سهامدارها توی شرکت جمع شدن، من و حبیبی (حسابرس آزمایشگاه) هم توی جلسه بودیم. وقتی کیانمهر ماجرا رو گفت یعقوبی حالش بد شد و بردنش بیمارستان ... صبح خبردار شدیم بنده خدا سخته کرده ... خب حق هم داره، بعد از کیانمهر و داریوش سهم اون از همه بیشتره.

قیافه ام از ناراحتی جمع شد. آهی کشید:

-نبودی ببینی آقای کامرانی کم مونده بود بزنه زیر گریه. خانم فرهمند میخواست منو بزنه! اون رحمانی هم از همه جا دستش کوتاه یقه ی حبیبی بنده خدا رو چسبیده بود ... همه شون خبر تو رو گرفتن و کیانمهر هم گفت که تو هم درگیر این مساله ای. به جون خودم یک درصد هم احتمال ندادم پیش اون عوضی باشی! بهت هم زنگ می زدم جواب نمی دادی! وقتی پولاد گفت چی شده نمی دونی چه حالی داشتم، تموم مسیر خونمون تا اینجا که منو رسوند، سرش جیغ و داد کردم.

سرمو به تاج تخت تکیه دادم و چشمهامو بستم و با صدای آرومی گفتم:

-کارخونه چه خبر؟

زمزمه ناراحتش رو شنیدم:

-تولید هنوز ادامه داره. که این موقته چون تا دو روز دیگه مواد خام تموم میشه.

چشامو باز کردم و لیوان رو به لبم چسبوند و در حالی که ذره ذره چای رو می نوشیدم اشکم از گوشه ی چشمم راه گرفت، من این همه برای این کارخونه زحمت نکشیده بودم که حالا از شاگرد خودم خبر ورشکستگیش رو بشنوم!

دلم نمی خواست جلوی مریم گریه کنم ولی دست خودم نبود. واقعا حال داغونی داشتم .

-دماغت شکسته!

بینیمو بالا کشیدم و دوباره درد رو احساس کردم. لیوان رو که حالا خالی شده بود، داخل سینی گذاشتم و گفتم:

-شاهکار کیانمهره.

ابرو در هم کشید:

-بی وجدان! بهتره همین امروز بری عکس بگیری، میگن تا یک هفته بعد از شکستگی میشه جا انداخت و احتیاج به عمل نداره!

پوزخندی زدم:

-برو بابا! دماغو می خوام چی کار؟!

بشقاب سوپ رو از سینی برداشت و گذاشت توی دستم:

-کلی کار داریم که قبلش تو باید روبراه شده باشی.

نگاهی به بشقاب سوپ توی دستم انداختم ... سوپ بعد از چای نبات؟! نفسمو فوت کردم و شروع به خوردن سوپ کردم و در همون حال گفتم:

-هیچ کاری برای انجام دادن ندارم، فقط می خوام استراحت کنم! البته قبلش باید یه فکری بابت بدهیم کنم! دیگه خسته شدم از

این همه تنش!

مشکوکانه گفت:

-بدهیت!!

قاشق رو از دهنم بیرون آوردم و گفتم:

-ازم به اندازه مالیات و جریمه هاش سفته گرفت. دلم نمی خواد پام به دادگاه و پاسگاه کشیده بشه وگرنه مهم نبود!
با دهن نیمه باز گفت:

-یعنی چی که ازت سفته گرفت؟! تو برای چی امضا کردی؟!

من برای چی امضا کرده بودم؟! دوباره اون صحنه های لعنتی اومد جلوی نظرم ... وقتی لباس هامو توی تنم پاره می کرد ... وقتی به جای بوسه جای دندون هاشو روی تنم می گذاشت ... وقتی قدرتش رو به رخ می کشید ... و من ساده لوحانه امید داشتم که مثل محمد زود سیر بشه و عقب بکشه ولی ... زهی خیال باطل ...! زیادی دردناک بود ... حالا مریم می خواست بدونه چرا امضا کردم! نیازی نبود که از اتفاق آخری چیزی بدونه!

با یادآوری اون لحظه ها بی اراده دست هام شروع کرد به لرزیدن، طوری که مریم هول کرد و قاشق و بشقاب رو از دستم گرفت :
-چی شدی غزاله؟! وای خدا مرگم!

نفسهام تیکه تیکه بیرون می اومدن و هر کاری می کردم نمی تونستم برای ثانیه ای اون لحظه ها رو از دهنم بیرون کنم، زدم زیر گریه:

-دیگه نای مقاومت کردن نداشتم ... کثافت یه جای سالم توی بدنم نداشت ... همه ی جونم درد می کرد ... فقط می خواستم از اونجا برم بیرون.

مریم که حالمو فهمیده بود خواست منو بغل کنه، قبل از بغل کردنش پاهامو توی شکمم جمع کردم و توی خودم مچاله شدم و شروع کردم به گریه کردن، کاش لیلی اینجا بود تا براش درودل می کردم ... اما حالا به لطف امیرعلی نداشتمش!
مریم اینجا بود ولی نمی خواستم دیگه کسی رو به زندگیم راه بدم. واقعا تنهایی می خواستم. اما مریم کوتاه بیا نبود و اونقدر همراه با گریه نوازشم کرد و موهامو بوسید تا کم کم عضلات بدنم از حالت انقباض در بیان و کمی آرام بشم.
با کمک مریم روی تخت دراز کشیدم، با ناراحتی به صورتش زل زدم، اشک هاش روون بود ولی حرفی نمی زد، پتوم رو تا زیر گردنم بالا کشید و به سمت کولر رفت و درجه رو کم کرد و بعد از برداشتن سینی و خاموش کردن لامپ، از اتاق خارج شد. چند دقیقه بعد چشمهام گرم شد و خوابم برد...

...وقتی بیدار شدم هوای اتاق تاریک تر از زمانی بود که خوابم برده بود. نگاهی به ساعت روی میز کردم، هشت بود و با توجه به تاریکی هوا، هشت شب بود! هر چند کلی خوابهای آشفته دیدم و ده بار هم از خواب پریده بودم اما سردردم متوقف شده بود. باید تنها کاری که موقتا از دستم بر میومد رو برای نجات خودم انجام می دادم. توی جام نشستم و بعد از چند ثانیه که کمی منگی از سرم پرید از روی تخت بلند شدم.

وضعیت جسمانیم خیلی بهتر شده بود اما هنوز خیلی مونده بود تا کاملا روبراه بشم. به سمت در رفتم و همین که بازش کردم صدای مریم رو شنیدم:

-فکر کنم بیدار شده، بعدا باهاتون تماس می گیرم.

.... -

-چشم ... حواسم بهش هست .

و با خنده اضافه کرد:

-بهش میرسم ... خیلی نگرانید می تونید خودتون هم بیاید اینجا!

ابروهام تو هم رفت. کی بود که نگران من بود؟! اول فکر کردم شاید کیانمهر یا پولاذه اما الان اینطور فکر نمی کنم! به سمت میز وسط هال رفتم و گوشیمو برداشتم، خاموش شده بود. از داخل کیفم که هنوز همونجا بود شارژرش رو در آوردم و گوشیم به شارژ زدم. مریم به سنگ این تکیه داده بود:

-بهتری؟!

به تکیه دادن سرم اکتفا کردم و بدون اینکه نگاهش کنم پرسیدم:

-کی بود؟!

-خانم حمیدی.

نتونستم تعجبم رو پنهون کنم و بهش نگاه کردم:

-خانم حمیدی نگران من بود؟

لبخند غمگینی زد و گفت:

-خیلی نگران بود ... اون هم تازه فهمید کیانمهر چی کار کرده و تو رو این چند روز برده پیش خودش! بذار چای بریزم باید مفصل باهات حرف بزنم.

یعنی خانم حمیدی می دونست دومادش ساعت آخر چی به روزم آورد یا فقط از گروگان گرفتنم خبر داشت! گوشیمو روشن کردم و در حالی که توی لیست مخاطبینم می گشتم جواب دادم:

-بعد از چای میری خونتون؟!

بی تفاوت جواب داد:

-نه.

نفسمو فوت کردم. پیدا کردمش «taslimi-tax»؛ شماره رو به خاطر سپردم و به سمت تلفن خونه رفتم و شروع کردم به شماره گیری، بعد از چند بوق جواب داد:

-بله؟

نفسی گرفتم:

-سلام آقای تسلیمی وقت بخیر، رضانی هستم، کوهستان.

کمی صداش انرژی گرفت:

-سلام خانم رضانی خوب هستین؟ چه عجب یادی از ما کردین؟!

تیکه اش رو ندید گرفتم و گفتم:

-از کم سعادت ماست! شما هم که کلا ما رو نمی شناسین!

با صدای بلند خندید:

-این چه حرفیه خانم! والا این روزا توی سازمان مالیات همه ش حرف شما و شرکت کوهستانه !

ابرو تو هم کشیدم:

-خبرش به همه رسیده؟! -

کمی سکوت کرد و گفت:

-خب یکم اغراق کردم ... یه تعداد خاصی خبر داریم و منتظر تماستون بودیم اما نه شما و نه آقای محمودی...

حرفش رو قطع کردم:

-کی می تونم ببینمتون ... باید حضوری با هم صحبت کنیم.

مکث کرد:

-در مورد؟! -

نفسی گرفتم، کم این مردو تطمیع نکرده بودیم!

-به کمکتون احتیاج دارم ... گفته بودین می تونم روی کمکتون حساب کنم یه روزی ... شاید بتونید کاری برام کنید.

بلافاصله گفت:

-شما به گردن بنده حق دارید. فردا ظهر ساعت نماز می تونم ببینمتون. بیاین اداره، توی اتاقم.

لبخند بی حوصله ای رو لب نشوندم:.

-ممنونم. فردا می بینمتون.

به تماس خاتمه دادم. مریم مشکوکانه پرسید:

-تسلیمی سازمان مالیات بود؟! -

سرمو تکون دادم و به سمت میل رفتم و خودمو روش انداختم. معلوم بود می خواد بدون چیه خبره ولی من اصلا به روی خودم

نیاوردم. با سینی چای بیرون اومد و روبروی من نشست. یه دونه قند برداشتم و بدون چای گذاشتم توی دهنم و گفتم:

-خانم حمیدی واسه چی نگرانم بود؟! -

کمی دست پاچه شد .

-این چند روزی که نبودی مجبور بودم هم شرکت باشم هم کارخونه ... کیانمهر ازم خواسته بود. دیشب بعد از جنجالی که توی

شرکت به راه افتاد ... خب خانم حمیدی هم اونجا بود آخه!

به خاطر حرفهای بی سر و تهش اخم کردم، نفس عمیقی گرفت و بعد از چند ثانیه گفت:

-دیشب تا نزدیک های ساعت یک همه شرکت بودیم. حتی بعد از رفتن آقای یعقوبی، عروزش دوباره برگشت و به نمایندگی از

پدرشوهرش جلسه ادامه پیدا کرد. یه سری حرف ها زده شد و قرار شد فرداش دوباره جلسه بذارن ... بعد از رفتنشون خانم حمیدی

منو کشید کنار و خبر تو رو گرفت، من هم گفتم همونقدر می دونم که آقای عابدی گفت.

نگاهش رنگ غم گرفت:

-سر درد و دلش باز شد. کیانمهر هی اصرار می کرد که بریم. آخرش هم خانم حمیدی ازم خواست که برسونمش. تا خونه باهام

حرف زد ... دیشب پیش هم خوابیدیم.

چشمهایش غرق اشک شد و بهم زل زد. از رفتارش هیچ سر در نمی آوردم!

-غزاله؟! من واقعا تو جایگاه تو نیستم ... حتی نمی دونم گفتن این حرف ها بهت درسته یا نه؟! با اخم گفتم:

-چرا واضح حرف نمی زنی؟!!

اشکش روی گونه اش سر خورد:

-تو ... می دونستی که ... خانم حمیدی همسر پدرت بوده؟!!

تا رفتم واژه همسر پدر رو هضم کنم، با شنیدن کلمه ی بعدی مریم مغزم سوت کشید:

-مادرت .

بی حرکت بهش نگاه می کردم و دنبال یه بهونه بودم که حرفشو رد کنم.

-من خودم اولش باور نمی کردم ... ولی گفت حاضره سند و مدرک نشون بده ...

ذهنم شروع کرد به گردش توی گذشته ها...

کاملیا آرام خندید و بعد گفت:

-راستی نرگس خانم رفت؟!!

نرگس خانم همیشه توجه ویژه ای به من داشت ... من فقط یه اسم از مادرم به خاطر داشتیم ... نرگس سمیعی! یه بار با خنده گفته بود که شوهر ذلیله و بعد از ازدواجش فامیلیشو به فامیلی شوهرش تغییر داده!

کیانمهر :

-می خواست با نابود کردن من از مادرزنم انتقام بگیره.

حساسیت های محمد که یه مدت بعد از مرگ پدرم شروع شد و سعی کرد فکر انتقام از کیانمهر و از سرم بیرون کنه ... چیزی که باعث شد همه مانع بشن تا پیگیر قضیه پدرم نشم!...

مریم هنوز داشت حرف میزد:

-می خواد باهات حرف بزنه ... گفت خیلی حرف برای گفتن داره ... الان که زنگ زد پشت تلفن گریه می کرد، می گفت از کیانمهر شکایت می کنه!

پوزخند زدم ... مریم ساکت شد. پوزخند عمیق تر شد و زیر لب زمزمه کردم:

-مادرم !!

پوزخندم به لبخند تبدیل شد:

-خانم حمیدی؟!!!

لبخندم کش اومد ... مریم با ترس بهم خیره شده بود. از روی مبل بلند شدم و در حالی که نمی تونستم خنده ام رو کنترل کنم گفتم:

-چقدر مسخره! خانم حمیدی مادرمه!! بعد می دونسته من دخترشم؟!!

مریم هم بلند شد:

-غزاله جون؟!!

قهقهه زدم:

-وای خدا دمت گرم! سنگ تموم گذاشتی واسه بنده ات!

مریم نگران به سمتم اومد:

-خوبی؟

همچنان می خندیدم. دستش که به بازوم خورد در جا ساکت شدم و با وحشت بهش زل زدم. اشکهای گونه هاشو خیس کرده بودن.

به بازوهاش چنگ انداختم:

-می دونسته من دخترشم؟! وقتی پدرم مرد فهمید من اودم خونه ی محمدرضا؟!!

مریم به حق افتاد:

-غزاله آروم باش...

نگاهم به عکس محمد گره خورد. مریمو ول کردم و به سمت عکس رفتم:

-تو خبر داشتی نه؟ ...!

دوباره به سمت مریم برگشتم:

-دروغه نه؟!!

مریم دستشو جلوی دهنش گذاشت و صدای گریه اش کل خونه رو پر کرد. دندون هامو به هم فشردم ... مادرم؟! خانم حمیدی ... کسی که شش ساله می شناسمش!! زنی که برام قابل احترام بود ... دوباره به عکس محمد زل زدم ... خبرداشتی و منو بردی توی شرکتی که مادرم سهامدارش بود؟!!

یا شاید تو هم اولش نمی دونستی! می دونستی؟! دستامو توی موهام فرو بردم و برای چند ثانیه محکم کشیدمشون و بعد با یه حرکت غیر ارادی روی مبل جست زدم و قاب عکس بزرگ محمود برداشتم و پرت کردم زمین و تا مریم بتونه جلومو بگیره تمام شکستنی های اون قسمت از سالن رو خرد و خاکشیر کردم و وقتی تونست مهارم کنه با صدای بلند گریه که نه! توی بغلش جیغ های هیستریک می کشیدم....

....

لیوان شربت فوق العاده شیرین رو تا ته سرکشیدم. مریم همچنان گریه می کرد. این وضعش از لیلی هم خراب تر بود! خوش گریه! انگار با پتک زده بودن همه بدنمو آس و لاش کرده بودن. هنگ بودم! عین منگ ها فقط نگاه می کردم. مریم زد زیر گریه:

-غلط کردم گفتم! حق داشته اگر کسی می دونسته و بهت نگفته!

لبهام لرزید:

-دروغ گفتمی مگه نه؟

سرشو تگون داد:

-آره ... اصلا دروغ گفتم! یه چیزی پروندم. دیگه در موردش حرف نمی زنیم.

دل لیلی رو می خواست ... امروز نوبت زایمانش بود یا فردا؟! حالش خوب بود؟! کاش اینجا بود و بهش می گفتم چی به سرم اومده!

صدای تلفن مریم بلند شد. با ناراحتی نگاهم کرد:

- خانم حمیدیه! وقتی گفتم حالت بد شده یکسره داره زنگ می زنه. الانم گفت تو راهه که بیاد اینجا. بهش بگم نیاد؟!
لبامو به هم فشردم و به سقف زل زدم ... بیاد اینجا که چی بشه؟! دیگه بلایی مونده که سرم بیاد! بیاد جلوی چپو بگیره؟!
مریم که دید جوابشو نمیدم به موبایلش جواب داد:

-بله؟

- ...

-پشت در؟!!

ساکت شد و بعد از چند ثانیه گفت:

-غزاله جان؟ خانم حمیدی گفت پشت دره!

فقط بهش نگاه کردم. بعد از چند ثانیه بلند شد و به سمت آیفون رفت و دکمه در باز کنو زد و خودش هم از سالن خارج شد. از روی مبل بلند شدم و به سمت اتاقم رفتم و در رو از داخل قفل کردم .
دیگه گنجایش نداشتم ... به در تکیه دادم و صداشونو شنیدم..
-کجاست؟

-الان اینجا بود ... حتما رفته توی اتاقش.

صدای لرزان از بغضش قلبمو سیاه کرد:

-کدومه اتاقش؟

بعد از چند ثانیه صداشو از پشت در شنیدم:

-غزاله؟ عزیزم؟ باید با هم حرف بزنیم...

ولی من حرفی نداشتم ... توی گذشته ام ... همه جای گذشته ام نبودش به شدت حس شده بود، الان اومده بود اینجا چیکار؟!!

-من به پدری از اون کیان بی شرف در بیارم! باز کن ببینمت غزاله!

فقط کیان بی شرفه! خدایا یکی رو توی زندگی من نام ببر که واقعا شرف داشته باشه! به استثنای لیلی ... !

-دیگه عقب نمی شینم ... یک عمر منو عقب نگه داشتن تا نزدیکت نشم ... دیگه ساکت نمی مونم برای مادری کردن نیومدم
غزاله! باز کن درو بذار همراهت باشم.

به سختی لبام ازهم باز شد:

-برای چی اومدی؟!!

به گریه افتاد:

-سه چهار روزه دارم از نگرانی می میرم! هیچ وقت اینقدر زیاد ازت بی خبر نبودم! از وقتی فهمیدم چه بلایی به....

صدام بالا رفت:

-برو از خونه ی من بیرون!

-گوش کن...

تقریباً فریاد زدم:

-هر دوتون برین بیرون ... به کمکتون احتیاجی ندارم ... بیروووون!

انگار باز هم خواست حرفی بزنه که مریم مانع شد:

-خانم حمیدی آروم باشید. غزاله توی شرایط خوبی نیست!

بی توجه به صحبت هاشون به سمت تخته رفته و خودم رو روش انداختم. قدمی تا دیوونگی کامل نمونده بود. این همه شوک و استرس و ناراحتی واقعا خارج از توانم بود!

نمی دونم چند ساعت به همون حال بودم! به همه چیز فکر کردم و تهش به هیچ نتیجه ای نرسیدم. دیگه هیچ صدایی از بیرون نمی اومد. به پهلوی چرخیدم و به ساعت رومیزی نگاه کردم. سه نیمه شب بود.

حسابی گشنه ام شده بود و دستشویی هم بهم فشار می آورد. از روی تخت بلند شدم و از اتاق خارج شدم. لامپ های سالن خاموش بودن و دیوار کوب های نزدیک آشپزخونه کمی فضا رو روشن کرده بودن. نفسمو فوت کردم ... رفته بودن!

به سمت سرویس بهداشتی رفتم و بعد از خارج شدن به آشپزخونه رفتم. داخل یخچال رو نگاه کردم، ظرف سالاد الویه رو پیدا کردم. وقتی مریم برای شام صدام زد و جوابی ندادم گفت که سهمم رو میذاره توی یخچال! خوب به خودشون رسیده بودن!

شروع کردم به خوردن. حتی موقع خوردن هم استخون بینیم تیر می کشید. وقتی احساس سیری بهم دست داد باقیمونده ی سالاد رو به یخچال برگردوندم و باز به سرویس بهداشتی برگشتم و مسواک زدم. چند دقیقه بعد از ساعت چهار اذون صبح بود و هنوز نیم ساعت وقت داشتم. هجدهم ماه رمضان بود و از همین حالا غصه ام گرفته بود روزه های این چند روزه کی وقت می کنم جبران کنم؟!

قسمت روشویی وضو گرفتم و وقتی از سرویس خارج شدم متوجه شدم در سالن نیمه بازه. پاورچین به سمتش رفتم، خانم حمیدی روی ایوان نشسته بود! پس هنوز نرفته بودن!

لای در ایستادم. سرش رو به سمت چرخوند و چند ثانیه نگاهم کرد و باز به روبروش خیره شد:

-همیشه چنین روزی رو تصور می کردم که بالاخره بعد از نزدیک به بیست و هشت سال باهم روبرو میشیم. هیچ چیز نگفتم. نفسش رو به صورت آه بیرون فرستاد:

-هیچ وقت فکر نمی کردم حس الانم رو داشته باشم! من الان باید خوشحال باشم که در کنار دخترم و توی خونه اش هستم ولی انگار یه نفر دستشو انداخته دور گردنم و داره خفه م می کنه!

همونجا بین در روی زمین نشستم. سرش رو پایین انداخت:

-به خاطر هر چیزی پدرتو ببخشم به خاطر جدا کردن تو از خودم نمی بخشمش! من حسرت به آغوش کشیدنت رو دارم! حتی وقتی نوزاد بودی!

پوزخند زدم:

-شش ساله که مرده!

سرش رو چرخوند و به صورتم نگاه کرد:

-قبل از مرگش به خاطر اتفاقی که برای زندگی دخترم افتاد دچار افسردگی شده بودم ... تقریباً یک سالی کیش زندگی می کردم تا

وقتی اوضاعم بهتر شد وقتی برگشتم دیدم توی شرکت داریوش کار می کنی. همونجایی که من سرمایه گذاری کرده بودم. وقتی فهمیدم پدرت مرده خواستم باهات روبرو بشم و متوجه شدم توی خونه ی محمدرضا شیخی زندگی می کنی، باهات صحبت کردم و اون گفت پدرت چه مرگ تلخی داشته و تو تازه شرایطت روبراه شده.

آهی کشید:

-گفت هر موقع وقتش برسه خودش شرایطو جور می کنه.

ساکت شد. با اخم گفتم:

-از مرگ محمد هم دو ساله که می گذره.

دستش رو به چشمهایش رسوند و بعد از چند ثانیه با صدای لرزون گفت:

-همیشه از دور می دیدمت. می دیدم که چقدر در کنار خانواده ی آقای شیخی شادی! می دیدمت که هواتو داره. همه اینو می دونستن! با خودم گفتم بدون من شادتری! پس عقب نشستم تا وقتش برسه. خواستم زمان همه چیزو درست کنه! تو هر چقدر بزرگ تر می شدی روبرو شدن باهات سخت تر می شد. وقتی آقای شیخی فوت شدن و تو دوماه سر کار نیومدی و موقعی هم که اومدم دیدنت شرایط بد روحیت رو دیدم فهمیدم هیچ جایگاهی توی زندگیت ندارم و شیخی که یه آدم غریبه اس از من خیلی بهت نزدیک تره!

احتیاجی بود که به زبون بیارم دلایلیش به هیچ عنوان قانع کننده نبودند؟! بی اراده با کنایه گفتم:

-غریبه نبود...

همین که به صورتم نگاه کرد ادامه دادم:

-محمد ... شوهرم بود.

رنگ باختن نگاهش رو دیدم و دهنی که نیمه باز موند:

چ ... چی؟!!

بازو هامو بغل کردم:

-یه شب توی همین اتاق...

و به پشت سرم و اتاق خوابم اشاره کردم:

-بهم غیر مستقیم ابراز علاقه کرد ... بعد که از اتاقش رفتم و خواستم که از سرش پیره اومد دنبالم و...

دوباره اون صحنه ها توی ذهنم شکل گرفتن. ناخودآگاه دیدم تار شد:

-بهم گفت حق انتخابی نداری و باید منو انتخاب کنی.

خانم حمیدی شبیه سگته کرده ها بود! همین طور دهنش باز مونده بود. نمی خواستم تصویر محمد رو پیشش خراب کنم! اما نمی دونم چرا ته دلم خواستم دل این به اصطلاح «مادر» به درد بیاد! گونه ام که خیس شد بلافاصله دست کشیدم و رد اشکمو پاک کردم. توی صورتم زل زدم و ادامه دادم:

-درست فکر کردی ... هیچ جایگاهی توی زندگیم نداری ... که اگر بودی من این همه کینه هامو توی دلم پرورش نمی دادم که

وضعیت الان این باشه! اگر بودی من یه بیوه ی بیست و هشت ساله نبودم!

دیدن اشک هاش که از ناباوری روون بودن دلم رو آروم نمی کرد. صدای اذن از بلندگوی مسجد توی حیاط پیچید. نفسم رو به صورت آه بیرون فرستادم و از روی زمین بلند شدم و با شونه های آویزون به سمت اتاقم رفتم.

وقتی وارد اتاق شدم، جانمازم رو پهن کردم و به نماز ایستادم.

سلام نماز رو که دادم یاد حرف محمد افتادم که می گفت نماز رو می خونم که اگر یه روزی یه چیزی از خدا خواستم روم بشه! حالا نمی دونم با این نیت نماز خوندن چقدر درست و غلطه! نمی دونم اصلا چیزی از نمازهام قبول شده تا حالا یا نه! سجده رفتم و مهر رو بوسیدم...

-خدا یا برای چند دقیقه فقط حواست به من باشه. لطفا برای چند دقیقه از یادت ببر که چقدر پرونده م سیاهه! طوری نگاهم کن که فقط اومدم برای جبران!

سر از سجده برداشتم. گوشه ی چشم هام می سوخت.

-خدایا دیدی بهم چه گذشت؟! من بنده ی گناهکار! عدالت کجا بود وقتی کیانمهر اون بلا رو سرم آورد؟! خدایا تنبیهتو خواستم ولی نه به دست بنده ات! نه اینجوری؟! گوشمو بدجور پیچوندی!!

نگاه اشکیمو دور اتاق چرخوندم و نفس عمیقی گرفتم.

-ثابت کردم سر همه ی دوراهی ها راه اشتباهو انتخاب می کنم. خدایا خودت از اینجا به بعد فقط راه درستو بذار جلوی پام! ناشکری نمی کنم، چون که هر بلایی تا اینجا سرم اومده حاصل ندونم کاری های خودم بوده اما ... اشکم دوباره روون شد:

-این دنیا از کیانمهر شکایت نمی کنم ... نمی خوام حرفم سرزبونا بیفته! خودت هوامو داشته باش ... اگر توی بلایی که سرم آورد طرف منی ... اگر حق با منه ... سپردمش به خودت و دادگاه الهیت! اشکامو پاک کردم و ادامه دادم:

-اگر تنبیهم تموم شده کمکم کن که جبران کنم. خودت شاهده ی که من هیچ وقت دلم نمی خواست این اتفاق بیفته! کمکم کن تا بتونم دوباره سرمو بالا بگیرم. قول میدم این بار وقتی سرمو بالا گرفتم نگاهم به خودت باشه ... قول میدم.

در اتاقم باز شد. یک بار دیگه سجده رفتم و بعد شروع کردم به جمع کردن جانمازم. از گوشه چشم نگاهم به خانم حمیدی که لبه ی تخت نشسته بود انداختم. با فاصله لبه ی تخت نشستیم:

-مریم رفته؟

نفسشو سنگین بیرون فرستاد:

-نه ... تو اتاق آخر سالن که توش تخت بود خوابیده.

دلم نمی خواست حس خوبی که از مناجاتم گرفتم بپره وگرنه تلخ باهاش حرف می زدم. خودمو عقب کشیدم و به تاج تخت تکیه دادم و پاهامو زیر پتو بردم. سرش پایین بود ... کاش نمی گفت مادرمه و به عنوان دوست میومد پیشم. اینجوری حداقل یه حسی بهش داشتم! اما حالا ... واقعا نمی تونستم قبول کنم که مادرمه. نفسمو فوت کردم:

-دخترت....

سروشو بالا آورد. صورتش از اشک خیس بود. ساکت موندم ... چند ثانیه بعد صدای آرومشو شنیدم:

-سه سال از تو کوچک تر بود. شباهتی به هم نداشتین از لحاظ ظاهری...

اخم کردم ... چرا از فعل گذشته استفاده می کرد؟ !

-عروسی دختر آقای محمودی بود که با کیان آشنا شد! دوم دبیرستان بود.

لبخند تلخی روی لبهاش نشست.

-از آشناییشون تا ازدواجشون شش ماه هم طول نکشید! خیلی همو دوست داشتن ... اگر یک درصد هم با ازدواج توی سن پایین

مهرور مخالف بودم، کیان این نگرانی رو ازم گرفت .. سالگرد ازدواجش فهمید بارداره...

اشکاشو پاک کرد .

-وقتی مادر شد هنوز نوزده سالش کامل نشده بود ... برخلاف تصورم مهرور واقعا مادری کرد در حق دخترش ... فکر می کردم شاید

به خاطر سن کمش تنونه بچه رو بپذیره ولی خیلی خوب با حضور ملودی کنار اومد .

تقریبا یک دقیقه ساکت موند. انگار رفته بود توی خاطراتش...

-ملودی خیلی شیرین بود .. چشم های پدرشو به ارث برده بود و سفید پوستی مادرش رو ... دوسالش بود که...

دوباره اشکهاش روون شدن.

-توی یه تصادف وحشتناک مرد ... مهرور فقط دو روز تونست دووم بیاره ... خود کشی کرد.

قلبم فشرده شد. پس کیانمهر حق داشت که روانی باشه!! با یادآوری کیانمهر یهو چشمام گرد شد و گفتم:

-چند وقت میشه که این اتفاق افتاده؟!

در حالی که اشکهاشو پاک می کرد گفت:

-یکی دو ماه قبل از اینکه شرکتش ورشکسته بشه، وقتی مهرور هم رفت کیان به مدت یک هفته خودشو توی خونه اش حبس کرد.

نه با کسی حرف می زد نه حتی گریه می کرد! اوضاع روحیش داغون شده بود و وضعیتش خیلی بدتر از من بود !هشت- نه ماه طول کشید تا وضعیتش عادی بشه. اوایل حتی قدرت به خاطر سپردن کوچکترین کارها رو نداشت! ساعت ها به یه نقطه خیره می موند!

زندگی همه به هم ریخته بود ... حتی توی کیش و دور از اینجا هم در جریان مشکلات کیان بودم !وقتی حالش روبراه شد دید هیچ چیزی از شرکتش باقی نمونده و پدرت هم ... فوت کرده بود.

با ناباوری گفتم:

-خب ... یعنی الان هیچ زن و بچه ای نداره دیگه?!!

ابرو درهم کشید:

-نه ... چطور؟

لبهامو به هم فشار دادم و بعد از مکثی نسبتا طولانی گفتم:

-بارها دیدم که تلفنی با دخترش ... با ملودی حرف میزنه ... حتی یه بار هم بین صحبتاش با داریوش شنیدم که می خواد دخترشو برگردونه و...

پوزخند تلخی زد:

-وقتی بعد از یک هفته حرف زد اومد با اون حال خرابش سراغ زن و بچه اش رو گرفت و دور و بری هاش بهش دروغ گرفتن که

زن و بچه ات رفتن سفر. هر چه حالش بهتر می شد واقعیت هم بیشتر براش آشکار می شد ... شروع کرد به خودش دروغ گفتن و باور کردن این که مهرروز ترکش کرده !

با اخم گفتم:

-یعنی الان واقعا فکر می کنه زنش ترکش کرده؟!

لبخند غمگینی زد و گفت:

-نه! می دونه اونها مردن ... ولی با گفتن این حرفا به خودش تحمل درد براش آسون میشه. هر شیوه ای که دکتر روانشناسش گفت رو امتحان کردیم اما خب ... تا وقتی خودش نخواد وضع تغییر نمیکنه.

زانوها مو بغل کردم:

-چرا هنوز هواشو دارین؟!

بازوی خودشو نوازش کرد:

-کیان تنها بازمانده از خانواده ی مهرروزمه ... وقتی می بینمش عشق به دخترمو توی چشماش می بینم.

مهرورزش ... دخترش ... پوزخند زدم و بی توجه به حضورش دراز کشیدم و آروم گفتم:

-درو هم پشت سرتون ببندین.

اما انگار قرار نبود دست از سرم برداره چرا که چند لحظه بعد از اینکه چشمامو بستم دستش توی موهام فرو رفت ... نفسمو با

کلافگی فوت کردم:

-نکنید این کارو!

دستش رو از موهام بیرون کشید. پشت بهش چرخیدم ... شروع کرد به فس فس کردن ... غر ردم:

-بالای سر من گریه نکنید ... من یه قرار مهم دارم فردا.

با همون صدای تو دماغی گفت:

-فردا صبح که بیدار شدی اول میریم دکتر ... اگر خواستی از کیان هم شکایت کنی همه جوهره پشتتم. برام مهم نیست که گناهکاری

یا نه! مهم اینه که کیان مسئول تنبیه تو نبوده!

نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم:

-من از کیان شکایت کردم ... پیش بهترین قاضی ... خواهش می کنم بذارید بخوابم.

نمی دونم چند دقیقه توی اتاق موندم! ولی من همه ی فکرم درگیر زندگی خودم شده بود ... به یک نفر دیگه نیاز داشتم که کنارم دراز

بکشه و ازش بخوام اون به نصف دیگه مشکلاتم فکر کنه، خودم به تنهایی از پس فکر کردن به همه چیز بر نمی اومدم !

ناخواسته ذهنم می رفت سمت کیانمهر و اتفاقاتی که براش افتاده! دروغی که به خودش میگه و حتی منی که چیزی از روانشناسی

سر در نیارم می تونم تشخیص بدم مشکل روانی داره! وگرنه آدم با تلفن خاموش حرف نمی زنه؟؟!

یاد روزی افتادم که توی آبدار خونه قاطی کرد و یا عصبانیت های این چند روزش! حالا که دقت می کنم می بینم عصبانیت هاش

کاملا غیر طبیعی بود! مثل وقتی که صورتمو کوبید به زمین !

بدون اینکه خودم بخوام صحبت های خانم حمیدی به افکارم جهت داده بود و داشتم شخصیت کیانمهر رو قضاوت می کردم .

اما تهش به این نتیجه رسیدم که خودم چی؟! یک عمر هیچ کس رو تو زندگیم جز پدرم نداشتم و پدرم نه تنها تلاشی نکرد تا مادرم رو بیشتر بشناسم بلکه همه تلاششو کرد که تصویر مادرمو پیش چشمم خراب کنه ... هر چند احتیاجی نبود که تلاشی بکنه! مادری که هیچ جای زندگی دخترش نباشه اصلا تصویری از خودش نساخته که بشه خرابش کرد!

تو اوج جوونی عاشق امیرعلی شدم و حالا می فهمم با نقشه بهم نزدیک شده بوده، خدا می دونه کدوم یک از کارهایش واقعی بوده و کدوم نقشه !

بیست و یکی دو سالم بود که جسد آویزون پدرم رو دیدم و حالا می فهمم که زندگی و آبرویی که به باد رفت به خاطر دشمنی با مادرم بوده و بیخود و بی جهت شرکت کیانمهر نیست و نابود شد و من بی خودی کینه ی کیانمهر و تو دلم کاشتم .

با کسی ازدواج کردم که سن پدرم رو داشت و حتی وابستگی که بهش داشتم و عشقی که بهم داشت نتونست واقعا خوشبختم کنه ... ولی به همونم راضی بودم و تو سن بیست و پنج-شش سالگیم شوهرم جلوی چشمم جون داد و بیهوش شدم ...

حالا هم که اوضاعم گفتن نداره! داریوش از خدا بی خبر رفت و زندگی کاری و شخصی من رو هواست! تا حد مرگ کتک خوردم و مورد تجاوز قرار گرفتم و هیچ معلوم نیست چه چیزی در آینده انتظارم رو می کشه.

توی خودم مچاله شدم ... خدایا! کیانمهر بدبخت تره یا من؟.... !

.....

جلوی آینه ایستاده بودم و به کبودی های صورتم نگاه می کردم. به ظاهر بینیم نمی خورد که شکسته باشه ولی هنوز درد می کرد، مخصوصا وقتی می خواستم بینیمو بالا بکشم. لب زیریم کبود بود و کمی پای چشمم که جای کبودیش تقریبا زرد رنگ شده بود .

درد صورتم رو تحمل کردم و کمی آرایش کردم. قیافه ام قابل تحمل تر شد. شروع کردم به پوشیدن لباس و وسایلی رو هم که می خواستم توی کیفم ریختم. به در اتاقم ضربه خوردم. نفسم رو کلافه فوت کردم. اصلا دل و دماغ بحث جدید و ناراحتی نداشتم و گرنه شر هر دوشون رو از سرم کم می کردم.

در اتاق رو باز کردم. مریم با دیدن سر و وضعم گفت:

-جایی میری؟

به سمت در رفتم و گفتم:

-با تسلیمی قرار دارم. شاید بشه کاری کرد!

لبهاشو جلو داد و گفت:

-کم مبلغی نیست غزاله! به نظرت می تونه کاری کنه؟

نفسمو بیرون فرستادم:

-به خدا توکل می کنم.

لبخند کمرنگی روی لبش نشست و دستش رو روی دستم گذاشت:

-تا آخرش همراهت هستم دوستم!

خواستم پوزخند بزنم ولی وقتی گونه ام رو بوسید به جای پوزخند لبخند بی حالی تحویلش دادم. از کنارش رد شدم و به سمت در سالن رفتم. خانم حمیدی هم حاضر و آماده به سمتم اومد و گفت:

-بریم.

با تعجب به سمتش برگشتم:

-بله؟!!

کیفش رو روی دستش جابجا کرد و گفت:

-بریم درمونگاه. یه عکس از بینیت بگیریم ... بعدش هر جا خواستی برو. من یکساعته آماده شدم که تو بیدار بشی.

نفسمو فوت کردم و در حالی که درو باز می کردم گفتم:

-ممنون. نیازی نیست.

اما با خیرگی تمام همراهم تا پایین پله ها اومد و به سمت ماشینش رفت و گفت:

-اگر زحمت نیست درو باز کن تا من ماشینو در بیارم.

با کلافگی نگاهی به مریم که پشت سرم بود انداختم. لبخند تلخی زد:

-گفت که می خواد همراهت باشه ...

حرفشو قطع کردم:

-تا الان هر چقدر اعتماد کردم بسه!

منظورم رو گرفت و سرش رو پایین انداخت. پولاد عوضی! اگر مدرک رو نمی کرد احدی نمی تونست ثابت کنه که من توی وام و

کسر سودها دست داشتم!

به سمت در رفتم و رو به خانم حمیدی که منتظر بود گفتم:

-لطفاً به دوماً عزیزتون بگید هر چه زودتر ماشین منو بیاره.

و بعد از در خارج شدم و راه خودمو پیش گرفتم. عینک دودیمو از کیفم در آوردم و به چشم هام زدم و سر کوچه هم از داروخونه

ماسک خریدم. رژ لبی که زده بودم با همه پرننگ بودنش بازهم نمی تونست زخم و پارگی لبم رو پوشش بده.

وقتی از داروخونه در اومدم صدای بوق ماشینی باعث شد سر بچرخونم. خانم حمیدی پشت فرمون برام بوق می زد. خواستم بی توجه

رد بشم اما یادم اومد مردم این محل من رو می شناسن نه خانم حمیدی رو! با کلافگی به سمت ماشین رفتم و سوار شدم:

-خواهش می کنم بس کنید ... من اگر نگرانیتون رو نخوام کیو باید ببینم؟!!

ماشین رو به حرکت در آورد و گفت:

-باز هم منو!

با حرص ازش رو گرفتم:

-اداره مالیات میرم.

-اول درمونگاه.

این دیگه کی بود؟!!

نیم ساعت بعد دکتر بخش در حالی که عکسم رو توی پاکت می گذاشت گفت:

-بهتره یه متخصص عکس رو ببینه. از نظر من شکستگی اتفاق نیفتاده! ولی یه متخصص دقت بیشتری داره!

خانم حمیدی عکس رو از دستش گرفت و دو تایی از اتاق خارج شدیم. مرتیکه شاسکول! اگر نشکسته پس چرا من این همه درد

دارم؟!

مسیرم رو علیرغم اصرار خانم حمیدی ازش جدا کردم و تنهایی اول به بانک و بعد به اداره مالیات رفتم. درست سر ساعت نماز رسیدم و مستقیم به اتاق آقای تسلیمی رفتم. کسی جز خودش توی اتاق نبود و من هم درو بستم و به رفتم سمتش .

بعد از سلام و احوال پرسی به تعارف خودش روی راحتی نشستم و خودش روبروم نشست. هر دو خوب می دونستیم وقت چندانی نداریم پس رفتیم سر اصل مطلب. براش از فرار داریوش گفتم و این که من باید بدهی رو بپردازم و از نبود نقدینگی گفتم. با ابروهای در هم به پشتی راحتی تکیه داد:

-چرا اعلام ورشکستگی نمی کنید؟!

دستهامو به نشونه ی نه بالا آوردم:

-نباید این خبر جایی درز کنه! آقای عابدی و سهامدارها دارن همه تلاششون رو می کنن که جلوی این اتفاق رو بگیرن! هنوز در جریان نیستیم که تصمیم نهایی چیه ولی اینو مطمئنم که ورشکست شدن کوهستان به نفع هیچ کس نیست! تسلیمی که انگار کنایه جمله آخرمو به خوبی گرفته بود سرش رو متفکرانه تکون داد و گفت:

-و چه کاری از من بر میاد؟!

نفسمو با آرامش بیرون فرستادم:

-مالیات و جریمه امسال رو پرداخت می کنیم

مطلب رو گرفت و گفت:

-ازم نخواه که جریمه ی سال های قبل رو ندید بگیرم ... کم مبلغی نیست! در ضمن هنوز تحقیقات اصلی رو شروع نکردیم و مبلغ رو تقریبی به آقای عابدی گفتم. اونم چون ایشون خیلی اصرار داشت که بدونه! خودم رو جلو کشیدم:

-و دقیقا چون مبلغ کمی نیست می خوام که ازش چشم پوشی کنید!

ابرو در هم کشید:

-دست من نیست خانم! اگر بود دریغ نمی کردم!

مردک دندون گرد ... اگر قرار بود جریمه سرجاش باقی بمونه بدبخت می شدم! قیافه ی مظلومی به خودم گرفتم:

-آقای تسلیمی شما که در جریانید نقدینگی وجود نداره که بخواد جریمه رو پرداخت کنه! به عنوان مدیرمالی شرکت و این که نتونستم به سهامدارها بی گناهیمو ثابت کنم مالیات و جریمه هاش افتاد روی دوش من! اصرار به گرفتن اصل مبلغ، ورشکستگی کوهستانو علنی می کنه و منو از نون خوردن میندازه ... خدا می دونه چقدر طول بکشه که ...

دستش رو به نشونه ی سکوت بالا آورد و بعد گفت:

-چند لحظه صبر کنید...

از اتاق خارج شد و چیزی حدود یک ربع بعد به همراه آقای رییس به اتاق برگشتن. به احترامشون بلند شدم و بعد از سلام و احوال پرسی نشستیم. آقای مهابادی با اخم همیشگی گفت:

-مدرکی هست که ثابت کنه نقدینگی ندارید؟!

از داخل کیفم پرینت گردش حساب رو در آوردم و نشونشون دادم. بعد از چند لحظه که با دقت نگاه کرد گفت:

-چطور از حساب یهو این مبلغ گنده کسر شده و شما خبر ندارید؟!

با درموندگی سر تکون دادم:

-چی بگم والا! انگار همه چیز حساب شده بوده!

تسلیمی اظهار نظر کرد:

-باید از بانک شکایت کنید!

وقتی نگاه منتظر من رو دید ادامه داد:

-یا اینکه به خود بانک شکایت کنید! شما به عنوان مدیر مالی باید از این موضوع خبردار می شدین و وقتی این اتفاق نیفتاده یعنی یا یکی از بین خود نیروهاتون این موضوع رو لاپوشونی کرده! یا یکی از کارکنان بانک!

مهابادی هم تایید کرد:

-با توجه به اینکه سهامدارها نمی خوان اعلام ورشکستگی کنن یعنی صددرصد دارن تلاش می کنن نقدینگی جدید ایجاد کنن و حساب شرکت رو پرکنن، پس باید عامل نفوذی پیدا بشه تا دوباره این اتفاق نیفته!

انگار که یک کشف جدید کرده باشم، با انرژی مضاعف سر تکون دادم:

-حق با شماست.

غمگینم اما انگار یکی بهم گفته، که همین روزا به اتفاق خوب می افته. اونجایی که هیچ وقت فکرشم نمی کردم ... وقتی پر دردم.

مهابادی صداشو پایین آورد:

-با همه این حرفا ... نگرفتن جریمه به کار کاملاً غیرقانونیه!

لبهامو به هم فشردم:

-خوش حساب تراز ما کجا دیدین؟! بعدش هم شما که هنوز بررسی دقیق حساب ها رو شروع نکردین؟!

با صدای بلند خندید.

می دونم بهم میگی اینم از اون حرفاست ...اما ببین به رد پای تازه رو برفاست!

سرش رو تکون داد و گفت:

-بله بله تا آخر ساعت اداری امروز صبر کنید! ان شاءالله که بتونیم توی نجات کوهستان قدمی برداشته باشیم. ولی به قولی بدین ... وقتی مشکلات حل شد دیگه مالیات رو دور نزنید! از من به شما نصیحت ... نذار به سن من برسی بعد بفهمی مزه ی نون حلال شیرین تر بوده!

لبخند قدردانی زدم ... انگار خدا بالای سرم بود یعنی حرفای صبحم رو شنیده؟!

هر دفعه که سقوطم نزدیکه، قدمهام تا لب دره میرهاما اون دم آخر یکی هست که دستامو میگیره!

وقتی دیشب با تسلیمی تلفنی صحبت می کردم یک درصد هم احتمال نمی دادم که بتونم به این راحتی جلوی بررسی حساب ها رو بگیرم! اون هم بدون طی کردن مراحل قانونی! اونجایی که هیچ وقت فکرشم نمی کردم ... وقتی پُر دردم.

با همه این حرفا مجبور شدم بابت این چشم پوشی یک مقدار از مبلغ جریمه ی سال های قبل رو گردن بگیرم که در برابر اصل مبلغ

خیلی خیلی جزیی بود! حالا اسم این کار هرچی می خواد باشه! مهم اینه که تونستم یک جا از نفوذم استفاده کنم. وقتی از اداره بیرون زدم واقعا احساس سبکی می کردم. دلم هوای گریه داشت ... حداقل یه قدم برداشته بودم و وقتی به در بسته نخوردم یعنی خدا همراهمه!

یه عطر پر از خاطره توی این خونه اس ... اینا یه نشونه است...

وقتی ماشین دربست گرفتم و سوار شدم مدام به این فکر می کردم که واقعا مشکل حل شد؟! اونم به همین راحتی؟! نکنه پشیمون بشن؟! اونا هر وقت بخوان می تونن زیر حرفشون بزنن و بیان حساب ها رو بررسی کنن! توی شرکت و کارخونه هم که همه طرف کیانمهر هستن و کسی طرف من نیست اگر واقعیت رو بفهمن چی؟!

بهتر بود هرچه زودتر کیانمهر رو در جریان کارم قرار می دادم تا یه وقت کسی سرخود پا نشه بره اداره امور مالیاتی! اما کی جرات داره دوباره با اون دیو روانی روبرو بشه؟!

سر کوچه از ماشین پیاده شدم و به سمت بنگاه راه افتادم. آقای کبیری با خوشرویی ازم استقبال کرد و وقتی گفتم می خوام ببینم خونه ام چقدر می ارزه، چون سرش خلوت بود همراهم اومد تا خونه رو ببینه.

قصد فروش نداشتم ولی اگر کیانمهر واقعا از خر شیطان پایین نمی اومد مجبور بودم یه فکری کنم! از اونجایی که با خودم کلید نبرده بودم زنگ رو زدم و مریم درو برام باز کرد. با حضور مریم مشکلی نداشتم ... قبلا بارها به خونه ام اومده بود اما الان تو این وضعیت احتیاج داشتم کسی پیشم نباشه !

با دیدن ماشین خانم حمیدی توی حیاط ابرو هام درهم رفت. آقای کبیری نگاه به حیاط بزرگ خونه انداخت و گفت:

-متراژ خونه چقدره؟

-کل زمین اینجا هزار متره .

سرش رو تگون داد. جلوتر راه افتادم و در خونه رو باز کردم و یا... گفتم .انگار متوجه شده بودن یه مرد همراهمه که جفتشون حجاب داشتن. مریم جلو اومد و با صدای آرومی گفت:

-کیه غزاله؟

با ورود آقای کبیری نتونستم بهش جوابی بدم و همزمان که باهاش همقدم شده بودم و اتاق ها و ایوون و حیاط خلوت پشتی رو نشون می دادم، به سوالاتش هم جواب می دادم. وقتی دوباره وسط سالن برگشتیم کبیری با کلیدی که توی دستش بود گوشه لبش رو خاروند و گفت:

-فکر کنم بیست-سی سالی از ساختش گذشته نه؟!

سرم رو تگون دادم. مریم و خانم حمیدی هر دو با اخم و دست به سینه نگاهمون می کردن. کبیری شونه هاشو بالا انداخت و گفت: -اگر عجله ای نداشته باشی می تونم با قیمت خوبی برات بفروشم. یکی دو هفته پیش خونه ی آقای اصلانی که نصف اینجا بود رو معامله کردیم ... حول و حوش سیصد دستش رو گرفت!

با ابروهای در هم گفتم:

-الان چقدر برای اینجا قیمت میدارین؟!

شونه هاشو بالا انداخت:

-کمتر کسی پیدا میشه اینطور خونه ی بزرگی رو بخواد ... الان همه زدن تو خط آپارتمانی !
معلوم بود قصد دست پایین گرفتن داره با این حال منتظرموندم تا حرفشو بزنه.
-من هشتصد قیمت میدارم ... اما زمان لازمه تا بشه یه مشتری خوب پیدا کرد!
سرم رو تکون دادم و بعد از تشکر راهیش کردم که بره ... مرتیکه بز خر! واقعا فکر کرده من هیچی بارم نیست؟! هزار متر خونه با اون حیاط بزرگ فقط هشتصد؟! اونم زمان لازمه! لابد اگر بخوام برام تو یه هفته بفروشه به پونصد هم می رسونه .
وقتی به داخل سالن برگشتم خانم حمیدی جلو اومد و با ابروهای درهم گفت:
-خونه ات رو می خوای بفروشی؟
آشکارا نفسم رو کلافه فوت کردم و گفتم:
-به خودم مربوطه!
وقتی از کنارش گذشتم گفت:
-من سفته ها رو از کیان می گیرم...
به تندی به سمتش برگشتم:
-به کمکتون احتیاجی ندارم! فقط لطف کنید از اینجا برید!
و وارد اتاقم شدم. صداشو بالا برد:
-نمی تونم بی خیال بشینم تا خودتو بدبخت کنی!
انگار به جای این جمله یه چماق گرفت و کوبید توی سرم! با حرص خودمو به سالن رسوندم و با غضب گفتم:
-چطور تونستی بیست و هشت سال بی خیال بشینی این دفعه هم روش!
چند ثانیه با خشم به هم نگاه کردیم. بدنش می لرزید ... بعد به من پشت کرد و در حالی که با قدم های بلند به سمت بیرون می رفت گفت:
-پدرشو در میارم.
در سالن رو به هم کوبید و دقایقی بعد با ماشینش از حیاط خارج شد ... تا وقتی ماشین رو از خونه بیرون بیره از پشت پنجره نگاهش می کردم ... خدا کنه بتونه سفته ها رو از کیانمهر بگیره. مریم کنارم قرار گرفت:
-خوب تحریکش کردی! ان شا... که مثمر ثمر قرار بگیره.
پوفی کردم و پرده رو انداختم. به سمت مریم برگشتم و گفتم:
-مامانت نگرانتمیشه؟!
لبخند کجی زد:
-دارم حق شاگردیمو به جا میارم! قول میدم به چیزی دست نزنم! همین گوشه کنارا هستم دیگه من به اون پولاد احمق اعتماد کردم و سوتی دادم و باعث شدم گیر بیفتی ... می خوام تا تهش باشم.
لبخند بی حالی زدم و گفتم:
-دیگه حوصله کل کل ندارم! فقط وقتی می بینم خانم حمیدی اینقدر خونسرد قصد کمک داره لجم می گیره!

به سمت اتاقم قدم برداشتم.

-امور مالیاتی چه خبر؟ کاری تونستی انجام بدی؟

وارد اتاق شدم پشت سرم اومد، جواب دادم:

-قول دادن فعلا حساب ها رو بررسی نکنن ... ولی مسلما به محض اینکه بفهمن یه روز از ورشکستگی نجات پیدا کردیم وارد عمل میشن.

با لحن خوشحالی گفت:

-خب بازم خدارو شکر. حالا میخوای چی کار کنی؟

در حالی که مانتم رو در می آوردم گفتم:

-بذار ببینم خانم حمیدی چی کار می کنه!

دست به سینه به چارچوب در تکیه داد و گفت:

-امشب سهامدارها توی شرکت جلسه دارن.

شلوارمو عوض کردم و منتظر موندم تا حرفشو بزنه.

-تو هم بیا بریم. هیچ کس به اندازه تو به حسابهای تو در توی شرکت و کارخونه واقف نیست!

پوزخندی زدم و گفتم:

-همین مونده که پیام و کیانمهر جلوی سهامدارها بیفته به جونم!

اخم کرد:

-غلط کرده! مگه شهر هرتنه!؟

شونه هامو بالا انداختم و گفتم:

-انگاری هست که آقا بدون هیچ استرسی منو برد خونه اش و زد درب و داغونم کرد!

نفسشو فوت کرد:

-دیده بی سر و زبونی! ولی نباید دیگه این اجازه رو بهش بدی. امشب بیا با هم بریم شرکت. خانم حمیدی هم هست. کیانمهر هیچ

وقت جلوی بقیه خودشو خراب نمی کنه. محکم باید بایستی.

بدون اینکه مانتم و شلوار بیرونیم رو آویزون کنم همونطور لبه ی تخت رهاشون کردم و از اتاق بیرون زدم. در حالی که به سمت

روشویی می رفتم گفتم:

-روزه ای؟

با حرص گفت:

-من چی میگم تو چی میگی؟!

جلوی در دستشویی به سمتش برگشتم:

-تا شب بهش فکر می کنم ... اگر روزه نیستی برای خودت یه چیزی درست کن و بخور. البته همه ی سالاد دیشب رو نخوردم .

درو بستم. صداشو از پشت در شنیدم:

-خانم حمیدی عکست رو به متخصص نشون داده. گفته بینیت شکسته، ساعت نه برات نوبت گرفته که توی خود مطب جا بندازن .
 نفسمو با حرص بیرون فرستادم ... چرا خانم حمیدی ولم نمی کرد؟!
 تا غروب با خودم کلنجار رفتم که به کیانمهر زنگ بزنم یا پیام بدم و ماجرای اداره مالیات رو تعریف کنم اما ترسی که از کیانمهر تو وجودم نشسته بود مانع این کار می شد، ولی با دلگرمی هایی که مریم بهم میداد راضی شدم که حضوری باهاش صحبت کنم .
 ساعت نه هم درو به روی خانم حمیدی باز نکردم، ولی از اونجایی که بینیم درد می کرد و می دونستم که اگر به خودم باشه دنبال درمون نمیرم و پشت گوش میندازم قبول کردم که بدون حضور خانم حمیدی به مطب بریم ... هرچند که وقتی روی تخت دراز کشیدم وارد اتاق شد و کنار تخت ایستاد!
 خدا رو شکر یک ساعت از افطار گذشته بود و گرسنه نبودم و گرنه با اون چهار بار تزریقی که به منظور بی حسی روی بینیم انجام شد، مطمئنا ضعف می کردم و از حال می رفتم. قشنگ صدای استخونم رو زیر دست دکتر می شنیدم و علی رغم همه ی خودداریم اشک از گوشه ی چشمم راه گرفت و دست مریم رو که کنارم ایستاده بود، فشار دادم .
 نیم ساعت بعد که کمی به لطف آب میوه شیرین حالم جا اومده بود در حالی که گچ زیبایی روی بینیم نشسته بود سوار ماشین خانم حمیدی به سمت شرکت می رفتیم .
 وقتی وارد شرکت شدیم از کل پرسنل فقط نسترن اونجا بود که با دیدن صورت درب و داغون من لبشو گاز گرفت و گفت:
 -خدا مرگم! چه اتفاقی افتاده؟!
 قبل از من مریم جواب داد:
 -یه تصادف جزیی بود که خدا رو شکر به خیر گذشت!
 خانم حمیدی دندان هاشو به هم فشرد و زیر لب با صدای آروم زمزمه کرد:
 -تصادف!!!
 خانم حمیدی دندان هاشو به هم فشرد و زیر لب با صدای آروم زمزمه کرد:
 -تصادف!!!
 و با راهنمایی نسترن زودتر از ما به سمت سالن کنفرانس راه افتاد .
 قبل از ورود به سالن نفس عمیقی گرفتم و یک بار دیگه به خدا توکل کردم. با ورودم همه ی سرها به سمت من برگشت. همه ی تلاشم برای زدن یه لبخند دلگرم کننده تبدیل شد به لرزش لبهام .
 اما باز هم ظاهرهم رو نباختم و یه سلام کوتاه دادم و خودم رو به خانم حمیدی رسوندم و روی صندلی بین اون و مریم جا گرفتم.
 کیانمهر با کنایه ای آشکار گفت:
 -کسالت برطرف شد؟!
 ناخواسته به صورتش نگاه کردم. نگاهش روی گچ بینیم بود. چطور می تونست اینقدر خونسرد کنایه بزنه؟! وقتی سنگینی نگاه منو حس کرد نگاهشو گرفت. آقای طارمی منو مخاطب قرار داد:
 -آقای عابدی می گفتن پیگیر ماجرا هستین؟ خبر خوبی هم برای ما دارین؟
 متوجه پوزخند کیانمهر شدم. نفس عمیقی گرفتم و رو به آقای طارمی گفتم:

-بله ... اما نمی دونم مطرح کردنش درسته یا نه!

خانم فرهمند مداخله کرد:

-اگر خبر خوب و امیدوار کننده ایه چرا گفتنش درست نباشه؟

یاد حرف مهابادی افتادم ... عامل نفوذی هر کسی می تونست باشه! هر چند که شکم به سهامدارها نمی برد ولی باز هم باید جانب

احتیاط رو رعایت می کردم. دوباره سنگینی نگاه کیانمهر و حس کردم ولی دیگه نگاهش نکردم و در جواب خانم فرهمند گفتم:

-من دارم همه تلاشم رو می کنم که ضرر رو از شرکت دور کنم ... نمی دونم چقدر در جریان مالیات و جریمه هستین!

-می دونن که قراره شما بپردازین.

صدای کیانمهر بود که باعث شد برای لحظه ای سرم گیج بره. پس قصد کوتاه اومدن نداشتم و همه رو هم در جریان گذاشته بود.

آقای کامرانی حواسمو به خودش جلب کرد:

-مطمئن باشید بعد از نجات شرکت جواب این از خود گذشتگی شما رو میدیم.

لبخند کم جونی زد:

-پس اولین خبر خوشم این می تونه باشه که فقط موظف به پرداخت مالیات و جریمه امسال هستیم .

-چطور؟

باز هم سوال کیانمهر بود. بدون اینکه نگاهش کنم رو به جمع جواب سوالش رو دادم:

-از اعتبارم استفاده کردم.

لبخند دلگرم کننده ی مریم آروم کرد. بعد از لحظاتی همه از جو حضور من در اومدن و جلسه ادامه پیدا کرد. سر رسیدم رو در آوردم

و هر نکته ی به ظاهر مهم رو از صحبت هاشون یادداشت میکردم. برنامه های کیانمهر اگر عملی می شد واقعا موفقیت آمیز بود و

اونجور که اون داشت با اعتماد به نفس حرف می زد مطمئن بودم یه فکرای دیگه ای هم توی سرش هست و به زبون نیاره !

تنها زمانی که نتونستم ساکت بمونم و حرفش رو قطع کردم سر پیشنهاد آخرش بود که تعدیل نیرو کنیم!

-نمی تونین این همه کارگرو اخراج کنید.

نگاه تیزش باعث شد خودم رو عقب بکشم. دست به سینه شد:

-شما پیشنهاد بهتری دارین؟!!!

وقتی همه به من نگاه کردن فقط تونستم دندون هامو به هم فشار بدم ... چرا این طور شد؟! نمی خواستم نصف کارگرا رو اخراج

کنیم. حتی اگر موقتی باشه . خدا لعنتت کنه داریوش ... خدایا کمکم کن بیش از این شرمنده نشم .

بعد از جلسه نزدیک خانم فرهمند رفتم و حال پدرشوهرش رو پرسیدم و گفتم که آوردنش بخش و این خبر واقعا خوشحالم کرد. البته

اگر بعد از رفتن سهامدارها کیانمهر ازم نمیخواست که خصوصی باهم صحبت کنیم، خوشحال تر هم می شدم!

وارد اتاقی که قبلا متعلق به داریوش بود شدیم ولی به خانم حمیدی اجازه ورود نداد و درو بست. دست خودم نبود ولی حالا که تنها

شده بودیم واقعا نمی تونستم به صورتش نگاه کنم. دست به سینه بالای سرم ایستاد:

-چطور به خودت اجازه دادی که توی جلسه حاضر بشی؟

جواب دادم:

-من می توئم کمک...

حرفمو قطع کرد:

-چی باعث شده فکر کنی که دوباره بهت اطمینان می کنم؟

ساکت شدم ... در این یه مورد حق داشت! من خراب کرده بودم ... بعد از یه تاخیر طولانی اون بود که سکوتو شکست:

-چجوری مالیاتو دور زدی؟

بغضم رو قورت دادم:

-دور نزد ... یه صحبت منطقی...

صداشو از کنار گوشم شنیدم:

-اون ها هم به همین راحتی قبول کردن!!

ناخودآگاه خودمو کنار کشیدم ... نباید اینقدر بهم نزدیک میشد ... وقتی نفس لعنتیش به صورتم می خورد انگار کیانمهری رو می

دیدم که دکمه های پیراهنش بازه و از مستی نمی تونه تعادلش رو حفظ کنه ... اخماش توی هم رفت:

-چه مرگته!؟

بازوهامو بغل کردم تا از لرزش بدنم جلوگیری کنم و با صدای لرزون گفتم:

-فقط می خوام کمکی کرده باشم ...

عقب کشید و صاف ایستاد هنوز نگاه اخموش روی منی بود که خودمو بغل کرده بودم ... از این همه ضعف ... اون هم جلوی

کیانمهر حالم بهم می خورد. بعد از چند ثانیه با گیجی سر تکون داد:

-بعدا حرف می زنیم. ... صبح باهات تماس میگیرم.

سرم رو تکون دادم و بی معطلی بلند شدم و به سمت در رفتم و حتی خداحافظی هم نکردم.

توی راه به کنجکاوی هیچ کدوم جوابی ندادم و همه فکرم به عکس العمل احمقانه ام جلوی کیانمهر بود! هرچند که غیر قابل کنترل

بود! حس بدی داشتم و دلم نمی خواست برای کسی تعریف کنم. از طرفی ذهنم درگیر فروش خونه شده بود ... هیچ وقت فکر نمی

کردم چنین روزی برسه! باید یه حساب کتاب کلی انجام می دادم و یه فکری هم برای فروش خونه با قیمت مناسب می کردم .

شاید بهتر بود قبل از اقدام به فروش به مهسا خبر می دادم. بالاخره این خونه، خونه ی مادر و پدرش بوده! امشب براش ایمیل می

زدم ... هر شب ایمیلش رو چک می کنه. روم نمی شد تلفنی و یا رو در رو باهاش حرف بزنم.

موقعی که ماشین جلوی خونه توقف کرد به سمت خانم حمیدی برگشتم و با همه ی بی میلیم بابت دکتر تشکر کردم. با تشکر من

انگار توی چشمش لامپ روشن کردن!

خداروشکر که دیگه داخل نیومد! من و مریم وارد خونه شدیم. اثر بی حسی بینیم رفته بود و کم کم دردش شروع می شد. به محض

وارد شدن به خونه از داخل کیفم مسکن درآوردم، دوتا با هم خوردم و به اتاقم رفتم.

بعد از تعویض لباسم لپ تاپم رو روشن کردم و وارد ایمیل شدم ... در کمال بهت و تعجب ایمیلی از جانب داریوش داشتم که مربوط

به پنج روز قبل بود ... ناخواسته تپش قلبم بالا رفت و بی معطلی بازش کردم ...

« -سلام خانم رضانی. تنها دلیلی که باعث شد این پیام رو براتون بفرستم احساس دینم نسبت به شما بود. حقایقی وجود داره که

دیر یا زود خودتون متوجه می شدین، اما دلم خواست یه جوری زحماتون رو جبران کرده باشم!

روزی که همراه آقای شیخی وارد شرکت شدین، فکر می کردم از کارهای پدرتون خبر دارید اما وقتی اولین واکنشتون رو نسبت به حرفم دیدم فهمیدم یه چیزی درست نیست. همون روزهای اول پدرم بهم گفت که از اصل ماجرا خبر ندارین و آقای شیخی از ما خواست که به هیچ عنوان بهتون چیزی نگیم چون تازه روحیه تون رو بدست آورده بودین!

ذره ای برام حرف آقای شیخی اهمیت نداشت اما بعد از مدتی فهمیدم می تونم از این طریق تحریکتون کنم تا سمت من باشین. این که شما کیانمهر رو دشمن خودتون می دونستین باعث میشد هرکاری کنید تا خودتون رو بالا بکشید! این نظر من بود و کنجکاوی شما نسبت به ماجرای پدرتون، شکم رو به یقین تبدیل کرد!

وقتی خانم حمیدی گفت که می خواد سرمایه اش رو بیرون بکشه هیچ کس به اندازه کیانمهر نمی تونست حواس شما رو از کارهای من پرت کنه. بنابراین شروع کردم به راضی کردن کیان و از هیچ کاری فروگذار نکردم و با وارد شدنش به شرکت دیدم کار بیهوده ای انجام نادم!

هر بار دیدمتون از شک های کیان گفتم و از این که نباید بذارید نزدیکتون بشه . می ترسیدم اصل ماجرا رو بفهمید و کینه ای که دارید خاموش بشه. حتی روزی که به کیان شما رو پیشنهاد می دادم می دونستم پشت در هستین و فقط می خواستم بشنوین که کیان هم دید خوبی نسبت به شما نداره! ولی بر خلاف تصورم چند روز بعد در مورد شما باهام حرف زد ... نمی دونم واقعا هدفش خواستن بود یا نه! اما توی مراسم پدرم طوری برای شما تعریف کردم که فکر کنید کیان به فکر منافع خودش و هیچ علاقه ای به شما نداره! در حقیقت کیان خیلی محترمانه در مورد شما حرف زده بود. البته اون که گفتم نسبت به رابطه ی ما شک کرده بود رو راست گفته بودم ... و خب اعتراف می کنم به شکش دامن زدم و حتی موضوع ازدواج سابقتون رو به طور کامل ازش مخفی کردم .

روزهای آخر هم با ماجرای نمایشی سوءقصد و دزدی که از جانب خودم طراحی شده بود شرایط رو مهیا کردم که با تقاضای رفتنم برای بستن قرارداد همه بدون چون و چرا موافقت کنن. می دونستم وقتی همه موافق رفتنم باشن شما هیچ کاری نمی تونین انجام بدین .

بابت برخوردهای روزهای آخر هم عذرمی خوام. این کارو تنها به خاطر شما انجام دادم! می خواستم بعد از رفتنم بقیه با استناد به تندى رفتارم توی روزهای آخر این طور برداشت کنن که شما با من همدست نبودین ... نمی دونم چقدر موفق بودم!

و اما اصل ماجرای که باید بدونین. پدرتون علیرغم موفقیت و حساسیتی که توی کارش داشت یک آدم فوق العاده کینه جو و خطرناک بود! زمانی که می فهمه همسر سابقش که مادر شماست، مادرزن کیانه نقشه انتقام رو می کشه. حتی شرکت کیان رو به خوردن سود سهامدارانش بدنام کرد. شوهر عمه ام که موضوع رو می فهمه همه ی تلاشش رو می کنه که پدرتون رو کنترل کنه اما هیچ کس این احتمال رو نمی داده که پدرتون بخواد ازطریق بالا کشیدن اموال کیانمهر به همسر سابقش ضربه بزنه .

ماجرای ازدواجتون رو هم آقای شیخی روز آخر توی دفترم بهم گفت. وقتی ازش خواستم دیگه به شرکت نیاد!

شاید وقتش رسیده که چشمتون رو باز کنید و حقایق رو طور دیگه ای ببینید ... کیان توی اون شرایط اون قدر درگیر زندگی نابود شده اش بود که نمی تونست به شرکت رسیدگی کنه و پدرتون از اعتمادش سواستفاده کرد ... حقیقت اینه که کیان توی مرگ پدرتون مقصر نبوده! این اعمال پدرتون بوده که زندگیشو تباہ کرده.

می تونستم نگم ولی این کمترین کاری بود که خواستم باهاش از همه ی زحمات تشکر کنم. خدانگهدار».

با بهت به مانیتور خیره بودم ... دستی روی شونه ام نشست ... صورتمو چرخوندم. مریم از خشم می لرزید ... لبش رو تر کرد:
-ایمیلش رو نگه دار ... همین الان به کیانمهر خبر بده.

چشم هامو بستم ... این مثلا تشکر بود؟! لعنتی تو که همه چیزو نابود کردی !!
-غزاله جون؟! اهمیتی به حرف هاش نده! مهم اینه که الان می دونی کیانمهر آدم قابل اعتمادیه .
صدام لرزید:

-اعتماد؟! واقعا کی قابل اعتمادده؟!

بی اراده هق زدم:

-همه چی تموم شد! همه خبر داشتن!

-غزاله آرام باش.

چشامو باز کردم. دستمو جلوی دهنم گرفتم و با ناباوری سرمو چند بار تکون دادم:

-حتی محمد هم خبر داشت! لعنتیا! همه می دونستن و منو بازی دادن !

مریم از پشت سرمو بغل کرد:

-عزیزم اینقدر خودتو عذاب نده! لابد همه فکر می کردن اینطوری برات بهتره!

می دونستم مریم همه متن ایمیل رو کنارم خونده و ماجرای محمد رو هم فهمیده ... جیغ زدم:

-مریم نمی فهمی یا خودتو زدی به نفهمیدن؟! من زن یه مرد پنجاه ساله شده بودم ... به من نگفت مادرم کیه چون می ترسید از
پیشش برم! می فهمی؟! هیچ کس به آینده من اهمیت نمی داد! همه به فکر منافع خودشون بودن.

مریم معلوم بود خودش هم نیاز داره کسی آرومش کنه، با حرفهای من زد زیر گریه:

-خدا همشونو لعنت کنه که تو اینطوری شدی!

دستامو توی موهام فرو بردم و به حالت عصبی کشیدم:

-چرا خدا منو نمی کشه! قراره دیگه با چی روبرو بشم!?!!

-غزاله جون تورو خدا نکن اینطوری!

نمی تونستم آرام باشم. قلبم داشت توی سینه ام می ایستاد ... همه باورهام فرو ریخته بود ... حتی اگر لیلی هم اینجا بود نمی

تونست آرامم کنه! کاش همون موقعی که جنازه پدرم رو دیده بودم به جای زنگ زدن به محمد، به زندگیم پایان می دادم.

هر کاری می کردم نمی تونستم خودمو کنترل کنم. هر چه بیشتر فکر می کردم بیشتر هنگ می کردم! انگار حالا معنی کردن رفتار

دیگران برام سخت تر شده بود! واقعا کی به من فکر می کرد؟! کی نگرانم بود !!!!

حتی وقتی دیدم مریم موبایلم رو گرفت و شروع کرد به بالا و پایین کردن لیست مخاطبینم هیچ مخالفتی نکردم! دلم اون ساحل

امنی رو می خواست که هیچ چیز ازم مخفی نباشه و دنبال هیچ حقیقتی نباشم! دلم فقط می خواست این بحران تموم بشه! بعد برای

همیشه می رفتم ... می رفتم تا آرام بشم .

نیم ساعت بعد با چشמהایی که به زور بازنگهشون داشته بودم روی راحتی های داخل سالن، روبروی کیانمهر نشسته بودم و غیرارادی

زل زده بودم به صورتش . ساعت یک نیمه شب بود و انگار باید عادت می کردم که زندگیم از روال طبیعی خارج شده ... اصلا کی

زندگیم حالت طبیعی داشته؟!

-من ... نمی دونستم که آقای ... شیخی...

با صدای آرومی حرفش رو قطع کردم:

-مهم نیست!

ابروهاش توی هم فرو رفته بود. مریم از وقتی که سینی شربت آلبالو رو گذاشته بود روی میز، رفت توی یکی از اتاقها و دیگه بیرون نیومد. بهونه اش این بود که می خواست منو کیانمهر و تنها بذاره اما خوب می دونستم که از کیانمهر، اون هم با این اخمهای درهمش می ترسه!

حق با مریم بود ... چشمهای وحشتناک بود! پوزخندی به وضعیت خودم زدم ... همه زندگیم روی هواست اونوقت به وحشتناکی چشمهای کیانمهر فکر می کنم .

نگاهم رو به جای خالی قاب عکس محمد دوختم ... حلالیت طلبیدی که پنهان کاریت رو ببخشم؟! حتما الان می دونی که چقدر ازت دلگیرم! اونقدر دلگیر که نمی تونم به بخشیدنت فکر کنم ... حداقل الان نه!

-با همه این اوصاف ... نمی تونم بهت اعتماد کنم!

نگاهم رو به صورتش دوختم:

-ما یه هدف مشترک داریم ... سر پا نگه داشتن کوهستان! ... الان بهم ریخته ام ولی ... چرا بهم فرصت نمیدی؟!

خم شد و لیوان شربتش رو برداشت.

-موندگاری کارخونه و شرکت به یه تار مو بنده! نمی خوام با اعتماد دوباره ام بهت همه چیز نیست و نابود بشه. خودت که شاهد بودی امشب با چه مکافاتی راضی شون کردم که نقدینگی رو تامین کنن؟! البته حق هم دارن! همه داریم سر اموالمون ریسک می کنیم.

لبهامو به هم فشردم ... داریوش لعنتی! چرا نمی تونستم ذهنم رو از گذشته ها بگیرم؟! بقیه برن به جهنم ... از محمد انتظار نداشتم!

-از طرفی می دونم که هیچ کس به اندازه تو به حساب ها دانا نیست ... اما نمی خوام دوباره...

با جمله اش حواسم به زمان حال برگشت، حرفشو قطع کردم:

-می تونی یکی از افراد قابل اعتمادتو توی شرکت کنارم بذاری ... من مشکلی با کنترل شدن ندارم.

چند ثانیه مشکوکه نگاهم کرد، بعد انگار توی ذهنش به نتیجه ای برسه اخمهایش از هم باز شد:

-اگر این ایمیل هم نقشه باشه چی؟

صدامو بالا بردم:

-خواهش می کنم بس کن! من اگر با اون عوضی هم دست بودم الان اینجا چه غلطی می کردم؟!

لیوانش رو یک نفس سر کشید و دست به سینه شد:

-یعنی می خوای بگی حمید رو ندیدی که وقتی از خونه ام رفتی دنبالت؟ !

خب اگر غیر از این بود عجیب بود! لبهامو به هم فشردم و ساکت موندم ... لیوانش رو توی سینی گذاشت و به جلو خم شد و گفت:

-فقط در یک صورت بهت اعتماد می کنم.

چشمامو ریز کردم ... این ژستی که گرفته بود کمی آدمو می ترسوند!

-بیای توی خونه ی من ... موبایلت رو بدی به من! و با خودم به شرکت بری و بیای ... البته قبل از همه ی اینها مالیات و جریمه اش رو بپردازی تا من هم سفته هاتو بهت برگردونم!

از جمله ی اولش یخ زدم ... عملا می خواست تک تک لحظه هامو کنترل کنه؟! اون وقت ... یعنی باید دوباره باهاش زیر یک سقف تنها می شدم؟! !!

برای یک لحظه مطمئنم که قدرت تکلم رو از دست دادم! انگار متوجه حالت عصبیم شد. نگاهی به سرتاپام انداخت و گفت:

-قول میدم اتفاقی که افتاد دیگه تکرار نمیشه. فقط تا پایان نجات...

دستم رو بالا آوردم:

-میشه واضح صحبت کنید؟

مهم نبود که چقدر صدام موقع ادای جمله ام لرزید! خوب بود که بدون چقدر روم تاثیر منفی گذاشته. نفسش رو فوت کرد:

-بهتره بری استراحت کنی ... تا آخر هفته فرصت داری مبلغی که با امور مالیاتی طی کردی رو آماده کنی ... اگر تا اون موقع همچنان دلت خواست که توی نجات شرکت و کارخونه سهمی داشته باشی، با هم حرف می زنیم.

و بلند شد و بدون هیچ حرف دیگه ای به سمت در سالن رفت و بعد از گفتن «خداحافظ» آرومی خارج شد. به محض بسته شدن در سالن، مریم از اتاق بیرون دوید و به سمت اومد:

-چی شد؟!

سرم رو به چپ و راست تکون دادم و در حالی که به سمت اتاقم می رفتم گفتم:

-باید هر چه زودتر خونه رو بفروشم.

به محض ورودم به اتاق درو قفل کردم و خودمو روی تخت انداختم. لعنتی ... حتی یوزر و پسورد ایمیل رو ازم گرفت! مطمئن بودم که قبول می کنم اما خودم چی؟! من کنارش دووم نمی آوردم! دلم نمی خواست به اون خونه ی لعنتی برگردم. دلم نمی خواست دوباره چشمم به اون سالن بزرگ و اون کاناپه ی خراب شده بیفته.

توی خودم مچاله شدم ... انگار قرار نبود هیچ وقت اون تصاویر کمرنگ بشن. لعنتی ... درد داشت! دست هاش بیش از حد قوی بودن وقتی به بدنم چنگ می انداخت! اشکم به روی گونه ام سر خورد ... احتیاج داشتم از همه چیز دور باشم! مگه چند روز گذشته بود؟ همه اش دو روز! وحشت داشتم به بدنم نگاه کنم. حتی وقت تعویض لباس به بدنم نگاه نمی کردم.

توی اون هوای گرم لرز به بدنم نشست و پتو رو روی سرم کشیدم. کاش همه ی اینا یه کابوس باشه ... اما نبود و ذهن به هم ریخته و قلب ترسیده ام اجازه نمی دادن برای لحظه ای چشمامو روی هم بذارم!

بعد از کلی کلنجار رفتن، از روی تخت بلند شدم و از اتاق بیرون رفتم. مریم توی آشپزخونه داشت سحری درست می کرد. تلفن رو برداشتم و شروع کردم به شماره گرفتن.

مریم با تعجب نزدیکم اومد:

-به کی زنگ می زنی؟ ساعت دو نصفه شبه!!

در حالی که به صدای بوق گوش می دادم گفتم:

-به مهسا ... با توجه به اختلاف زمانیمون الان سر ظهره!

سرش رو تگون داد و به آشپزخونه برگشت. با اینکه برام سخت بود، همه ی ماجرا رو براش تعریف کردم. خب معلوم بود که مهسا خونه رو می خواد اما از شانس گندم اونقدری پول نقد نداشت! گفت می تونه تا چند روز آینده مبلغی رو برام بفرسته و بقیه پول خونه رو چک بده .

دست خودم نبود ولی حس می کردم مهسا خوشحاله از این که به این روز افتادم ! اما برام مهم نبود! چون زاویه دید من درست صد و هشتاد درجه با مهسا فرق داشت! از نظر اون من کسی بودم که زیر پای پدرش نشسته؛ اما واقعیت اینه که پدرش زیر پای من نشسته بود!

به اندازه کافی زندگیم سیاه شده بود. همین که تصویر مادر و پدرم پیش چشمم خراب شده بود کافی بود! چرا باید برای مهسا هم همه حقیقت رو تعریف می کردم؟ !

بعد از این که تلفن رو قطع کردم بی توجه به نگاه غمگین مریم به سمت اتاق کار محمد رفتم و گاوصندوق رو باز کردم. همه ی دفترچه های حساب بانکیم رو برداشتم و پشت میز داخل اتاق نشستم و شروع کردم به جمع زدن. با این که مثل یه ربات کار می کردم اما از زمانی که کیانمهر اون چند تا جمله رو راجع به رفتن گفته بود، ذهنم آشفته بود و فکرم نسبت به همیشه به هم ریخته تر! مریم به در تکیه زد:

-مطمئنی میخوای اینجا رو بفروشی؟ بعدش چی کار می کنی؟
در حالی که سرم پایین بود جواب دادم:

-فعلا مهم اینه که سفته ها رو پس بگیرم! بعد وقتی چک مهسا وصول شد می تونم یه جای کوچیکتر بخرم!
-چقدر بهش قیمت گفتی؟

در حالی که سود آخرین دفترچه رو هم حساب و به مبالغ قبلی اضافه می کردم گفتم:

-فردا صبح اول وقت از خونه فیلم می گیرم و به چند تا بنگاه دیگه نشون میدم و قیمت رو به مهسا میگم.
ساکت موند. نفسمو فوت کردم. با دویست تومن پول نقدی که خودم داشتم و پولی که مهسا می داد می تونستم بدهی رو بپردازم. تا موقعی که چک هاش نقد بشن هم ... حتی فکر کردن به اینکه برم پیش کیانمهر باعث می شد چهارستون بدنم بلرزه .
هر چند مهسا فعلا خونه رو نمی خواست و مجبور نبودم خالیش کنم ولی اگر می خواستم به پیشنهاد کیانمهر فکر کنم دیگه مهم نبود که این خونه باشه یا نه !شاید هم یه راه دیگه باشه! راهی جز قبول کردن پیشنهاد کیانمهر...
حداقل یک ماه احتیاج به استراحت داشتم تا شرایط روحیم مساعد بشه اما با توجه به شرایط فعلیم فعلا نباید به زندگی نکستی که داشتم زیاد فکر می کردم !

طبق برنامه روز بعد رفتم به بنگاه ها سر زدم و وقتی سر ظهر به خونه بر گشتم حمید رو سرکوچه دیدم، از دور برام سری به نشونه ی سلام تگون داد که بی توجه بهش وارد خونه شدم. بنگاه ها قیمت های متفاوتی برای خونه در نظر گرفتن و بالاترینش یک و پونصد بود ... با توجه به زندگی و جوونیم احتیاج به از خود گذشتگی نبود! پس به مهسا بالاترین قیمت رو گفتم و اون هم گفت که تا فردا پونصد میلیون به حسابم می ریزه و برای بقیه اش سه فقره چک میدده. باید به ایران می اومد و زمین هایی که پدرش براش ارث گذاشته بود رو می فروخت تا بتونه بقیه پول رو جور کنه.

روز بعد به همراه وکیل مهسا به محضر رفتیم و خونه رو قولنامه کردیم و پول و چک ها رو گرفتیم و بلافاصله هم به کیانمهر پیام دادم و در جریان گذاشتمش!

خب ... انگار کیانمهر برعکس آدمهایی که به زندگیم اومده بودن کمی فقط کمی انسانیت سرش می شد! که البته با یه نگاه کوچولو به اتفاق توی خونه اش حرفمو پس می گیرم. به محض اینکه گره مالیاتی حل شد سفته هامو بهم برگردوند و خواست که شناسنامه ام رو بهش بدم .

اون شب وقتی بهم گفت که برم به خونه اش حرفی از عقد نزده بود! حالا بعد از گذشت دو سه روز این پیشنهاد رو می داد. حضور من توی خونه اش اون هم به مدت نامعلوم باید از لحاظ قانونی توجیه می شد! وقتی شناسنامه ام رو بهش دادم و رفت، مریم بدون اینکه ذره ای خودش رو کنترل کنه با صدای بلند گریه می کرد . اگر لیلی اینجا بود به جز گریه کردن کار دیگه ای هم از دستش بر می اومد !مثلا بهم ناسزا می گفت و آخر هم بغلم می کرد.

دور و بر ساعت دو بعد از ظهر بود که مریم بالاخره ساکت شد. خودم وضعیتم خیلی بدتر بود، فقط ... دیگه گریه نمی کردم! روی راحتی توی هال نشسته بودم و به صدای قار و قور شکمم گوش می دادم و دلم می خواست همون لحظه دنیا به آخر می رسید. -می دونی داری چیکار می کنی غزاله؟

به مریم که برای بار هزارم این سوالو پرسیده بود نگاه بی رمقی انداختم و بعد درحالی که دوباره به گلدون کریستال روی میز خیره می شدم جواب دادم:

-گفت فقط تا پایان نجات کوهستان.

باز زد زیر گریه:

-کوهستان بره به درک! اونقدر مهمه که تو به خاطرش خودتو بدبخت کنی؟
پوزخند زدم:

-الان خیلی خوشبختم؟!

-حداقل الان خانم خودتی! و سرور خودت! نه اینکه یکی کنارت باشه همه ی حرکاتو کنترل کنه. غزاله دست و پاتو می بنده ... داغون میشی! تو رو خدا بیا خودتو همین جا کنار بکش. تو که بدهیتو دادی و سفته هاتو گرفتی! توروخدا بی خیال کوهستان و داریوش و کیانمهر و همه چیز شو. بذار زندگیت روی آرامشو ببینه.

با ناراحتی به صورت مریم زل زدم:

-یعنی کنار وایستم و ببینم چیزی که این همه براش زحمت کشیدم به همین راحتی از دست میره؟
صداشو بالا برد:

-از دست نمیره! کیانمهر نجاتش میده. بعدش هم فکر می کنی اگر نجات پیدا کنه کیانمهر تو رو نگه میداره تو شرکت؟!
سرمو به چپ و راست تگون دادم:

-حداقل من یه حسابدار بد نام نیستم! اون موقع همه نمی گن این دختر به سرنوشت پدرش دچار شد! مریم حسی دارم که نمی تونم توصیف کنم و حتی اگر بگم هم نمی تونی درک کنی! می خوام جبران کنم ... کل راهو اشتباه رفتم و حالا می خوام کمک کنم .
مریم با کلافگی نگاهشو گرفت و به یه نقطه دیگه دوخت. دوباره به گلدون چشم دوختم و گفتم:

- فکر می کنی برای من راحت؟! به قرآن که نیست! دارم همه ی سیمو می کنم که به چیزی فکر نکنم. گاهی وقت ها فکر می کنم فقط یک قدم تا سخته فاصله دارم ...

بغض به گلوم چنگ انداخت. نگاهمو بالا آوردم:

- نمی خوام عذاب وجدان بیکار شدن کلی کارگرو تا آخر عمر روی دوشم حس کنم. نمی خوام خودمو تا همیشه مقصر بدونم..

-تو مقصر نیست...

صدامو بالا بردم:

-مقصرم! من به خاطر حماقت هام مقصرم! من به خاطر خودخواهی هام مقصرم! من به خاطر سکوتم گناهکارم! نمی خوام تا آخر عمر سرخورده باشم و اون دنیا هم نتونم سرمو بالا بگیرم! بسه تا اینجا هر چقدر دیگران برام تصمیم گرفتن! هر چقدر به جام فکر کردن و...

دوباره سکوت همه ی اطرافیانم مثل دیوار جلوی چشمم قد کشید. بی اراده زدم زیر گریه:

-فکر می کنی اگر نرم شرکت جایی بهم کار میدن؟! نه! تا وقتی ازخودم رفع اتهام نکنم و قدمی برای کوهستان بر ندارم هیچ کس دوباره بهم اعتماد نمی کنه! من که همه جوره شکستم! من که همه جوره ضربه خوردم اینم روش! به جهنم که شناسنامه ام دوباره سیاه میشه! به گور سیاه که بعد از چند وقت دوباره مهر بیوه بودن می خوره به پیشونیم! نفست از جای گرم در میاد مریم! من به آخر خط رسیدم! نمی خوام توی این رکودی که خودم ساختم بمیرم!

مریم به سمتم اومد:

-آروم باش غزاله ... ببخش ... بخدا نگرانتتم اگر حرفی می زنی .

و با دست به دهنش ضربه زد:

-من غلط کنم اگر دیگه دخالت کنم. ببخش غزاله ... آروم باش.

همین که خواست منو در آغوش بکشه صدای زنگ در حیات مانع شد. مریم سرشو پایین انداخت:

-فکر کنم خانم حمیدیه!

با خشم بهش زل زدم، دختره ی احمق باز سرخود خانم حمیدی رو خبر کرده بود. دستهاشو به هم پیچید و نگاهش رو به در سالن دوخت. من نمی دونم چرا همه برای من میشن دایه عزیز تر از مادر! از روی مبل بلند شدم و در حالی که غر می زدم به سمت در باز کن رفتم:

-برای چی اومده اینجا؟! زمانی به درد می خورد که می تونست سفته ها رو از کیانمهربگیره! حالا واسه چی اومده؟

توی مانیتور دیدمش و دکمه رو زدم و بعد در سالن رو بازکردم و همونجا ایستادم.

با غیظ وارد حیات شد و با قدم های بلند خودش رو بهم رسوند. چشماش داشت از حدقه در می اومد:

-تو چی کار کردی؟! تو و اون کیان احمق دارین چی کار می کنین؟!

مطمئنم اگر یه جمله دیگه می گفت قلبش می ایستاد. دست به سینه شدم و با ابروهای در هم جواب دادم:

-یه مسئله اس بین من و کیانمهر !

به چشمهام خیره بود. می دونستم فهمیده که ورم چشمهام به خاطر گریه و بی تابیمه. دندون هاشو به هم فشرد:

-نمیذارم این اتفاق بیفته!

بینیمو بالا کشیدم:

-میشه پرسم شما اختیار دار من هستین یا آقای عابدی؟!

ابروهاش توی هم رفت و لبهاش لرزید:

-نمی دارم خودتو بدبخت کنی !

پوزخند زد:

-شاید بهتر باشه چشمهاتونو باز کنید و دقیق به وضعیت الانم نگاه کنید! بعد از اون همه دوندگی و یه زندگی نکستی حالا روی نقطه

ای ایستادم که نه سرمایه ای دارم و نه خونه و زندگی و نه حتی شغل و یا همراه و همدمی!

با دست به سینه اش ضربه زد:

-همه رو برات جبران می کنم ... اینجوری با آینده ات بازی نکن!

بی اراده خندیدم. انگار فهمید حرفاش ذره ای تاثیر نمیذارن. زد زیر گریه:

-اون دنیا جلوی پدر بی وجدانتو می گیرم .

خنده از لبم رفت...

-ازش می پرسم وقتی نوزاد یک روزه ام رو از بغلم گرفت و منو مثل یه تیکه آشغال از خونه اش پرت کرد بیرون چی توی ذهنتش

گذشته بود!

اخم کردم:

-ادامه نده!

مریم هم کنارم قرار گرفت ... خانم حمیدی روسریش از سرش افتاده بود و بی توجه به من انگار عقده هاش سر باز کرده بودن:

-اون دنیا جلوشو می گیرم و ازش می پرسم وقتی دختر خودم بعد از بیست و هشت سال جلوم ایستاد و من و غریبه تر از همه

دونست چه حسی داشتی ... وقتی حس من به همه چیز شباهت پیدا کرد جز مادری چه حسی داشتی؟ !!!

روی زمین نشست. با بی حالی تکرار کردم:

-ادامه نده ... چیزی نگو...

-مجبور شدم دوباره ازدواج کنم ... مجبور شدم به خاطر شوهر جدیدم مادر بشم ... من فرصت نداشتم حتی یک روز برای تو مادری

کنم! ... ولی به خداوندی خدا قسم هیچ وقت بی خیالت نشدم! همیشه حواسم بهت بود.

به صورتش سیلی زد:

-من بدبخت فکر می کردم زندگی خوبی داری ... من چه می دونستم اون شیخی گور به گور شده چه نقشه ای داره ... من چه می

دونستم تو این همه مشکل داری؟! حاضر بودم اونقدر خوشبخت باشی و تو خوشی غرق باشی و من هیچ وقت خودمو بهت نشون

ندم. همین که می شنیدم موفق و آینده روشنی داری برای منی که مادری برات نکره بودم خودش یه دنیا بود...

سرم گیج رفت و به دستگیره در چنگ انداختم:

-از اینجا برو ...

رنگش حسابی پرسیده بود ... مریم به کمکش رفت. هنوز هم حرف داشت:
 -می خواهی خودت تصمیم بگیری؟! می خواهی زن کیان بشی؟! بشو ... اما نمی تونی منو رد کنی! دیگه ساکت نمی مونم! هیچ کس
 نمی تونه منو ازت دور نگه داره! دیگه اون پدر آشغالته...

صدامو بالا بردم:

-پدرم آشغال ... پدرم بد ... حروم خور و عوضی ... ولی حق نداری بهش بد و بیراه بگی...
 زدم زیر گریه:

-لعتنیا بابام بوده ... چطور می تونین انقدر راحت جلوی روی من بهش ناسزا بگین؟!
 و با گریه نگاه از صورت بهت زده اش گرفتم و خودمو به اتاق رسوندم. عین بچه های بهونه گیر شده بودم ... ولی حق نداشتم!!
 حقیقت این بود که تا این جا هم زیادی سرپا مونده بودم! کاش زود تر همه ی این جریان ها بگذره! کاش آخر قصه خوب باشه!
 همین که روی تخت دراز کشیدم. صدای بوق پیام گوشیم بلند شد. با بی حالی خودمو بهش رسوندم و پیام رو باز کردم:

-از محضر نامه گرفتم. فردا که تعطیل رسمیه، پس فردا صبح برای آزمایش خون آماده باش.

با گوشی محکم توی سرم کوبیدم:

-خدایا چرا منو نمی کشی آخه؟!!

و با دستهام صورتمو پوشوندم و هق هقم رو خفه کردم .

ای کاش از این همه گریه نتیجه ای هم می گرفتم! اما به جز ورم کردن چشم هام و دردناک شدن گلویم هیچ دستاوردی نداشتم .
 خانم حمیدی همون موقع که به اتاق رفتم از خونه رفته بود و مریم هم ساعتی بعد گفت به خونه خودشون سر می زنه و بر می گرده.
 بیشتر از هر لحظه ای سردرگم و آشفته بودم و جز توکل کردن هیچ کار دیگه ای از دستم بر نمی اومد.
 با همه شک و تردیدها و استرسم گوشی تلفن رو برداشتم. انگشتم روی شماره ها لغزید ... تعداد بوق ها اونقدر زیاد شد و درست
 زمانی که قصد داشتم قطع کنم، صدای پر از بغض و غمش توی تلفن پیچید:
 -بله؟

صحنه های چند روز پیش توی حیاط جلوی چشمم جون گرفت و بعد محبت هایی که این دختر همه جوهره در حقم ادا کرده بود ...
 صدام لرزید:

-سلام ... خوبی لیلی؟

جز صدای آهش چیزی نشنیدم و دلم بیشتر گرفت:

-دختر نازت به دنیا اومد نه؟! ... خوبه که خاله ی بی معرفتش رو ندیده ... لیلی؟ ... من خواهرت بودم مگه نه؟!!

-چرا بهم نگفته بودی غزاله؟

صدای بغض آلودش دلم رو آشوب تر کرد و اشکم رو جاری !

-لیلی به خدا از اعتمادت سوء استفاده نکردم...

-می دونم.

انگار یک لیوان آب سرد رو لاجرمه سر کشیدم که اینطور قلبم آروم گرفت !

-امیرعلی همه چیزو گفت ... ولی کاش بهم گفته بودی!

بینیمو بالا کشیدم:

-نمیخواستم از دستت بدم ... من جز برادری حس دیگه ای به امیرعلی نداشتم و به خاک محمد قسم می خورم تمام این مدت هیچ

وقت خطایی نه از من و نه از شوهرت سر نزد! مثل برادر به من محبت کرد !

یکی دو تا دروغ کوچیک و مصلحتی که اشکال نداشت! نه؟ هیچ کس که نمی فهمید من به هفتهایی حسودی می کردم! لیلی که

نمی دونست دیگه خاک محمد اون ارزش سابق رو برام نداره! لیلی اون قدر ارزش داشت که به خاطرش هرکاری کنم.

-امیرعلی تعریف کرد که اون روز چه وضعیتی داشتی ... به من حق بده.

همراه اشک لبخند زدم:

-بهت حق می دادم که حتی جلو بیای و منو بزنی ... این روزها نبودت بیشتر از هر چیزی آزارم میده.

دوباره سکوت کرد. نمی خواستم به سکوتش ادامه بده:

-دخترت خوبه؟

-آره ... خیلی کوچیکه.

صدا دار خندیدم:

-وای عزیزم!

-غزاله؟

لحن غمگینش ساکت کرد...

-خودت می دونی که چقدر دوست داشتم اما بهم حق بده که دیگه نخوام بینمت...

لبهام به هم دوخته شد:

-بهم حق بده که نخوام با امیر روبرو بشی...

اشک آروم از گوشه چشمم راه گرفت.

-زمان می بره تا دوباره با امیر مثل سابق بشم ... دلم ازش خیلی گرفته ... بهم حق بده نتونم مثل گذشته باهات در تماس باشم .

من جز دردسر چیزی برای لیلی نداشتم؛ اگر محبتی بوده، همیشه از جانب اون بوده !

-غزاله؟

-جانم؟

خودم هم از لرزش عجیب صدام تعجب کردم!

-می دونی چقدر دوست دارم؟ ... ممنونم که ... ممنونم که بهم خیانت نکردی ... ممنون که در حقم خواهری کردی. شاید هر کس

دیگه ای جای تو بود...

حرفشو قطع کردم:

-هیچ کس مثل من اونقدر خوش شانس نیست که فرشته ای مثل تو رو توی زندگیش داشته باشه .
ساکت شد. نفس عمیقی گرفتم:

-بهت بابت همه نگرانی هات حق میدم ... فقط خواستم مطمئن بشم سلامتی ... دخترتو ببوس. و البته یه خبر هم می خواستم بهت بدم. من ...

دوباره اشک به چشمهام هجوم آورد:

-دارم ازدواج می کنم.

نتونست واکنش نشون نده:

-غزاله!!!

لبخند اشک آلودی زد:

-با کیانمهر عابدی ...

-والله!!! غزال!!!

بی توجه به بهتش گفتم:

-برام دعا کن ... دعا کن که موفق باشم. خداحافظ.

و گوشی تلفن رو سر جاش گذاشتم. نمی دونی که این روزا چه بارونی تو چشمامه ... هنوزم عطر دست تو ... رفیق خوب دستامه!

با دست اشکمو پاک کردم و لبخندی غمگین اما عمیق روی لبهام نشست ... لیلی منو بخشیده بود! نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم:

-خدایا شکرت.

اما حضور یه حفره عمیق رو توی قلبم حس می کردم ... کم چیزی نبود! لیلی رو از دست داده بودم....

سر زدن کوتاه مریم به خونشون تا ساعت ده شب طول کشید و با شام برگشت. من که موقع افطار خودمو تا حدی سیر کرده بودم بی میل به طرف اتاقم رفتم ولی مریم کنه تر از این حرفها بود و انگار با این دوری چند ساعته و رفتن به خونه ی خودشون انرژی مضاعف گرفته بود که بره روی اعصاب من!

برام شام کشید و لیوانم رو پر از نوشابه کرد و همزمان که خودش هم مشغول خوردن شده بود، شروع کرد به حرف زدن:

-خانم فرهمند به موبایلم زنگ زده بود ... آقای یعقوبی رو از بیمارستان مرخص کردن.

لبخند کم جونی روی لبم نشست و بی اراده دستم به سمت قاشقم رفت:

-خب خدا روشکر! دیگه چه خبر؟

لبخند مریم عمیق تر شد:

-اون ها هم قبول کردن که سرمایه گذاری مجدد انجام بدن. کجا از اینجا بهتر؟! اما این بار همه می خوان حضور داشته باشن.

مشاور های مالیشون هم توی تیم حاضر میشن.

ابرو در هم کشیدم ... چه همه ای!

-البته این موقتی! یه جورایی همه انگار مطمئنن که کیانمهر دستش خالی نیست! نمی دونم روی چه حسابی! ولی خودمم حس می

کنم داریوش نمیتونه قسیر در بره!

پوزخند زدم ... خب خودم هم چنین حسی به کیانمهر داشتم! هر چند شاید احمقانه به نظر بیاد اعتماد به کیانمهر با اون وجهه ای که من ازش دیده بودم!

-راستش غزاله من به پیشنهادی دارم.

نگاهمو تا صورتش بالا آوردم. به نظر دست پاچه می اومد:

-تو ... تصمیمت واسه عقد ... قطعیه؟ یعنی امکان نداره یه راه دیگه ای...

با بی حوصلگی حرفشو قطع کردم:

-پیشنهاد بهتری داری مریم؟!

لباشو جلو داد:

-چی بگم والا! خب ... حالا باز قاطی نکنی؟! میخوام دو کلمه حرف بزنم!

خنده ام گرفت:

-مگه من روانی ام بیشعور!

انگار از خنده ام انرژی گرفت:

-کم هم نه! حالا بذار بگم ...

اخمی مصنوعی کردم. اگر من روانی ام کیانمهر چیه؟ جانی؟!

-امکان داره حل شدن مشکلات شرکت در عرض چند هفته و یا چند ماه طول بکشه ... امکان هم داره خیلی طولانی تر بشه و مثلاً به سال برسه! کاری با اتفاقات بعد از طلاقتون ندارم. کاری با هدفتم ندارم! ولی به این فکر کن که امکان داره هر اتفاقی بیفتون بیفته!

ناخودگاه پشتم لرزید:

-چه اتفاقی؟!

مریم متعجب از حالت عصبی من شونه بالا انداخت:

-بالاخره زنتی ... یعنی قانونا زنت میشی! اگر ... اگر بخواد کاری کنه و تو مانع بشی ... خب اون می تونه مجبور به تمکین ...

ابرو در هم کشیدم:

-تمکین به چی؟!

مریم مشکوکانه نگاهم کرد. با این که به همه این چیزها فکر کرده بودم اما انگار شنیدنش از زبون یکی دیگه ترسناک تر بود. با همه خودداریم دستپاچه به نظر می رسیدم و این از دید مریم دور نمود. برام لیوان آبی ریخت و در سکوت بهم خیره شد.

با نوک انگشت هام شروع کردم به ماساژ دادن پیشونیم.

-غزاله؟!

لحن مشکوکش آزارم میداد...

-توی ... توی اون دوسه روزی که خونه اش بودی! ... فقط کتکت زد؟!

لبهامو به هم فشردم. انگار مریم جوابی که می خواست رو از این حالت گرفته که صدایش یهو بالا رفت:

-دیوونه شدی؟! بهت دست درازی کرده و تو هیچی نمیگی؟ ساکت موندی که چی بشه؟! وای خدایا!!!

از روی صندلی بلند شد و شروع کرد به راه رفتن:

-تازه می خوای عقدش بشی؟! سرت به جایی نخورده ایاها؟! !

سرش رو با دستهایش چسبید:

-باید ازش شکایت کنی ... با خودش چی فکر کرده؟ هان!

یک ربع کامل راه رفت و حرف زد و ایده داد و آخرش هم جلوی پام زانو زد:

-غزاله نگو که حرفام بی تاثیریه! می خوای بری خونه اش؟ هنوزم...

نگاهمو از صورت ملتمسش گرفتم و گفتم:

-اگر جایی درز کنه ... مخصوصا اگر به گوش خانم حمیدی برسه...

توی صورتش زل زدم:

-می کشمت!

مریم لباسو به هم فشرد و سرش رو به نشونه ی تاسف تکیه داد:

-ساکت بشین تا هر بلایی که می خواد سرت بیاره! تو خل شدی.

از روی صندلی بلند شدم و در حالی که به سمت اتاقم می رفتم گفتم:

-نگران نباش ... به قول تو ... زن قانونیشم دیگه!

از پشت سرم با صدای بلند گفتم:

-زن قانونی؟! یعنی اگر ازت خواسته ای داشت اجابت می کنی؟! تو الان با دو تا جمله من حالت از این رو به اون رو شد! اون موقع

تو می تونی واقعا کاری انجام بدی؟! !

نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم و در حالی که از لابلای لباس های توی کتو برای خودم لباس تمیز جدا می کردم با صدای بلند

جواب دادم:

-حداقل اون موقع میگن تو خونه ی شوهرش، در حال نجات شرکت و آبرومندانه جون داد!

ساکت شد. حوله ام رو هم برداشتم و به سمت در رفتم. با قیافه ماتم زده به چارچوب تکیه داده بود:

-دشمنات بمیرن دختر! چرا اینقدر نا امید!

پوزخند زدم:

-در حقیقت کاری که دارم می کنم از سر امیدواریه! وگرنه مغز خر نخوردم که برم با یه آدم روانی مثل کیانمهر همخونه بشم.

خواست حرفی بزنه که گفتم:

-میتونی کمکم کنی بدون اینکه آب به صورتم بخوره سرمو بشورم؟

سرش رو تکیه داد و همراهم اومد. توی حموم هم تا وقتی که بندازمش بیرون مغز منو خورد.

-به نظرم حالا که دیگه قراره هر کاری دلت می خواد بکنی و یه ذره هم به حرف من گوش نمیدی حداقل یه شرطی بذار یکم

زبونش کوتاه بشه! بفهمه تو هم شخصیت خودت رو داری و حق نداره نگاه ابزاری بهت داشته باشه!

با این جمله ها یه نور امید کوچیکی توی دلم روشن کرد و وقتی که از حموم در اومدم برای کیانمهر پیام فرستادم:

- شرط من اینه که حق طلاق با من باشه.

بدون هیچ مقدمه و حتی سلامی! البته که کیانمهر جوابی نداد! اما خب وقتی به مریم پیامی که فرستادمو نشون دادم و گردنمو قشنگ از ذوقش شکوند کمی دلم آروم گرفت!

شب های قدر بود و حس و حال عجیب اون شب ها و حال درونی خودم باعث شد تا سحر بیدار باشم و دعا بخونم و هی گذشته ها رو شخم بزنم و از ترس آینده نامعلومم گریه کنم!

روز بعد یعنی، بیست و نهم تیرماه به همراه مریم به بیمارستان رفتم و بدون هیچ حرفی جز سلام و خداحافظ با کیانمهر برخوردی نداشتم و بعد از آزمایش خون از هم جدا شدیم و به همراه مریم به مطب رفتیم و گچ بینیم رو بعد از پنج روز باز کردم.

یک لحظه شک کردم که اصلا پیام من به دست کیانمهر رسیده یا نه که با پیامی که فردا صبح فرستاد فهمیدم پیام رو خونده و بهش فکر کرده:

- سلام، جواب رو گرفتم و برای محضر هم نوبت گرفتم. در مورد شرطت مشکلی با این قضیه ندارم ولی من هم شرط های خودم رو دارم! ساعت چهار آماده باش میام دنبالت. اگر خواستی خانم جوادی رو هم با خودت بیار .

نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم. موبایل رو روی میز آرایشم گذاشتم و از اتاق بیرون رفتم، هنوز مریم خواب بود. به سمت اتاق کار محمد رفتم و گاوصندوق رو باز کردم.

قاب شیشه ای حلقه ام رو توی دستم گرفتم...

-دیگه حسودی کردنات فایده نداره محمد! دستت برام رو شده!

من تو رو اشتباهی گرفتم ... با کسی که همه زندگیمه؛ با کسی که مثل یه نوازش توی آرامش من سهیمه!

-خیلی سخته که همه باورهای فرو بریزن و یهو بینی جایی ایستادی که دستت به هیچ چیز بند نیست! بد کردی محمد! خیلی بد کردی...

من تو رو اشتباهی گرفتم مثل یه شاخه از صخره ای سرد...

انگشتر رو از قاب در آوردم و به لبهام رسوندم و بوسه ای روش نشوندم ...

که نجاتم نداد از سقوط و هی ترک خورد و زخمی ترم کرد!

-من هنوز همون غزالم. یکی یک دونه ی هدایت رضانی. فقط یکم زیادی بختم سیاهه !

انگشتر رو به گاوصندوق برگردوندم و نگاهم رو دورتادور اتاق چرخوندم ... این خونه برام پر از خاطره اس ... همه جای این خونه پر از محمدیه که یه روزی برام بُت بود.

لبهامو به هم فشردم و اشکم از گوشه چشمم راه گرفت...

تو رفتی و ... من موندمو ... یه خاطره!

خودمو بغل کردم و هق زدم ... محاله این روزای بد ... یه لحظه هم یادم بره!

روی زمین نشستم و زانوهایم بغل کردم.

-محمد این روزامو می بینی؟! کجا بودم و به کجا رسیدم! کاش هیچ وقت پشتمو نمی گرفتی ... کاش خیال اون به اصطلاح مادر راحت نمیشد که جام امنه ... به اعتمادم خیانت کردی محمدم! ... منکه دوستت داشتم بی انصاف!

تو رفتی و ... من موندمو ... یه قاب عکس ...

تصور نبودنت ... منو شکست!

-حقت نیست بذارم برم و پشت کنم به همه خاطرات با هم بودنمون؟! حقت نیست که کنارت بذارم؟ کلاهو قاضی کن پشت و

پناهم! کلاهو قاضی کن و بگو چی کار کنم! بگو چه جوری از محبتی که در اصل خیانت به اعتمادم بود چشم پوشی کنم؟!!

یه خونه و ... یه دلهره! تو نیستی و ... دلم پره.

-وقتی حتی دستم بهت نمیرسه که مشتش به سینه ات بزنم و تو روت شکایت کنم از بی مهریت ... خودت قضاوت کن چه جوری خودمو آروم کنم؟!!

یه خونه و ... یه حادثه! یه دستی که به عکست هم نمی رسه!

سرمو روی زانوهایم گذاشتم و بی ملاحظه از ته دل گریه کردم. دلم سبک شدن می خواست ... برای همه سالهایی که دروغ شنیده بود!

اگر با این همه دل پری می رفتم پیش خدا ... به خداوندی خدا که با همه گناهکار بودنم، فقط آهم برای به پا کردن یک جهنم کافی بود!

مگه یه نوزاد تازه بدنیا اومده چه گناهی کرده؟! مگه من از اول این همه بد بودم؟! پدری که همه عمر بهم دروغ گفت و امیرعلی که با دروغ جلو اومد و محمدی که با دروغ نگهم داشت!

-غزاله جون؟

سر از روی زانو برداشتم و با دست اشکامو پاک کردم. مریم بین در ایستاده بود، خنده ام گرفت:

-تو این قدر گریه کردی اشکات تموم نشد مریم؟

بینیشو بالا کشید:

-مگه مال تو تموم شد!

لبخند کجی زدم:

-اگر همین چهار تا دونه اشک هم نریزم که دق می کنم!

دستگیره در رو ول کرد و به سمتم اومد:

-دشمنات دق کنن غزاله!

کنارم نشست و بوسه ای روی موهایم نشوند:

-اون عنتر آقا جواب نداد؟!!

چشمم گرد شد و ناخودآگاه زدم زیر خنده! کنار هم قرار دادن کیانمهر و عنتر آقا واقعا چیز شگفت انگیزی می شد. مریم با آرنج به بازوم زد:

-همیشه بخندی! جلو خودش جرات نمی کنم بگم پشت سرش که می تونم!
 در حالی که از شدت خنده ام کم می کردم، سرمو تگون دادم:
 -آره جواب داد ... امروز بعد از ظهر وقت محضر گرفته و گفت شرطمو هم قبول می کنه.
 نفسشو با آرامش بیرون فرستاد:
 -بس که آفاست.
 کنایه زدم:
 -کی؟ عنتراًقا؟!
 و هر دو خندیدیم. هر چقدر هم که این خنده ها از ته دل نباشه اما گاهی لازمه حتی شده به ظاهر! خوش بود .

یهویی بلند شد و سرپا ایستاد:
 -امروز بعد از ظهر عقدته و تو نشستی داری گریه می کنی؟ نباید جلوش زرد و زار باشی!
 بی حوصله نفسمو فوت کردم:
 -بی خیال مریم! من که واقعا نمی خوام ازدواج کنم! موقتیه! فقط به خاطر...
 دستشو به کمر زد و حرفمو قطع کرد:
 -اسمش هر چی می خواد باشه! تو باید مثل گذشته شیک پوش باشی. باید ظاهرت اقتدارت رو نشون بده. نشون بده که محکمی و میشه بهت اعتماد کرد!
 یه طرف لبم به نشونه لبخند بالا رفت. مریم که دید داره کم کم تاثیر می ذاره گفت:
 -من که نمی گم بری موهاتو رنگ کنی و لباس های رنگ و وارنگ بپوشی و ساز و دهل راه بندازی! فقط میگم تمیز و مرتب باش و هر دقیقه هم ماتم بگیر و وزن زیر گریه! از همین اول محکم بایست تا محدوده خودشو بدون و دستش نقطه ضعف ندی.
 به روی مریم لبخند زدم. اخم کرد:
 -چرا اینجوری نگاه می کنی؟! مسخره ام می کنی آره؟!
 سرم رو به چپ و راست تگون دادم:
 -هر چند که خودتو به زور انداختی توی خونه ام ولی ... ممنون که اینجایی.
 و قبل از اینکه باز بزنه زیر گریه و بچسبه بهم و تف مالیم کنه از روی زمین بلند شدم و به سمت در رفتم:
 -باید یه سری از لباسامو بردارم برای زمانی که توی خونه ی اونم! زیر ابروهامم باید تمیز کنم.
 پشت سرم راه افتاد:
 -ایول همینه! من همیشه عاشق روحیه ات بودم.

تا بعد از ظهر همه ی کارهایی که لازم بود رو به همراه مریم انجام دادیم و حتی چمدون هام رو هم بستیم که هر وقت کیانمهر گفت به خونه اش نقل مکان کنم .ساعت نزدیک سه بود که مامان مریم اومد و در کمال تعجب برام چادر رنگی خیلی قشنگی به

عنوان هدیه آورد و کلی برام دعای خیر کرد!

هر چند که مریم نتوانسته بود جلوی زبونش رو بگیره! اما باز هم جای شکرش باقی بود که مامانش فقط می دونست من دارم ازدواج می کنم و از هیچ چیز دیگه ای خبر نداشت!

البته قرار نبود مساله ی عقد من و کیانمهر مخفی بمونه ولی این که مامان مریم بخواد بیاد به دیدنم برام غیر منتظره بود و من این اتفاق رو هر چند که پیش بینی نشده بود! به فال نیک گرفتم.

هر چند که مضحک ترین کار سر کردن چادر رنگی برای عقد با کیانمهر بود و من به سر کردن یه شال لیمویی اکتفا کردم.

راس ساعت چهار به گوشیم زنگ زد و گفت که دم دره و بر خلاف تصورم تا پایان عقد خبری از خانم حمیدی نشد! و در کمال تعجب دیدم کاملیا و همسرش به همراه پدر و مادر کیانمهر هم اومدن محضر.

حالا که فهمیده بودم پدرم مقصر بوده ناخودآگاه از دیدن خانواده ی کیانمهر دلم لرزید. همون طور که انتظار می رفت هیچ کس تا پایان عقد تحویلیم نگرفت جز مریم که کنار گوشم یه نفس وز وز کرد و عاقد که هر بار بهم می گفت «عروس خانم» انگار یکی با چکش می کوبید تو سرم!

برام جالب بود که چطور راضی شدن توی عقد پسرشون شرکت کنن! اون هم وقتی می دونن شرایط چیه!

-بعد از اینجا بریم خونه ات که وسایلت رو برداری.

سرم رو به نشونه ی باشه تگون دادم. وقتی خودشو عقب کشید و روی صندلیش صاف نشست، نفسم رو بیرون فرستادم. باید عادت می کردم، حالا که قرار بود برم خونه اش باید خودم رو عادت می دادم تا هر بار که باهام هم کلام میشه اینطور به هم نریزم و اون اتفاق احمقانه پیش چشمم جون نگیره.

همون بار اول که عاقد ازم اجازه خواست بله رو گفتم! مسخره اس ولی ... واقعا روی دلم مونده بود که یکی در جواب عاقد بگه عروس رفته گل بچینه و از این قبیل جمله ها! سر عقد با محمد هم بار اول بله گفته بودم .

گرمای دست کیان که دستم رو احاطه کرد باعث شد ناخودآگاه پوست تنم دون دون بشه، ولی جلوی خودمو گرفتم و منتظر موندم تا حلقه ی طلا سفید رو توی انگشت حلقه ام بندازه .

بعد از مراسم خانواده کیانمهر خیلی عادی خداحافظی کردن ... البته به غیر از پدرش که روبروم ایستاد و در حالی که درشتی هیکلش و صلابت وجودیش رو به رخ می کشید گفت:

-باید با هم حرف بزیم.

دست کیانمهر دور بازوم حلقه شد و رو به پدرش گفت:

-پدر من و شما قبلا با هم اتمام حجت کردیم!

پدرش دستش رو به نشونه ی سکوت جلوی سینه ی کیانمهر نگه داشت:

-من و تو بله! اما با همسرت حرف دارم!

به خاطر شنیدن کلمه «همسر» ابرو هام توی هم رفت، هر چند که هیچ کنایه ای از کلام آقای عابدی حس نکردم! کیانمهر کمی خودش رو جلو کشید:

-خب بفرمایید.

یک ابروی آقای عابدی بالا رفت:

-خصوصی ... فقط چند دقیقه.

یک چیزی بین این پدر و پسر به وضوح نسبت خونیشون رو فریاد می زنه و اون القا کردن حس ترس به طرف مقابله !
کیانمهر به سمتم چرخید و برای چند ثانیه به صورتم نگاه کرد. نگاه ازش گرفتم و بازوم رو از دستش خارج کردم و رو به آقای عابدی گفتم:

-در خدمتم.

از کیانمهر فاصله گرفتیم و به سمت بیرون محضر راه افتادیم. آقای عابدی من رو به سمت ماشینش هدایت کرد و برام درو باز نگه داشت تا سوار بشم و بعد خودش سوار شد. به مریم و کیانمهر که با نگرانی به ما دو نفر نگاه می کردن نگاهی انداختم و بعد نگاهم کشیده شد به اخم های در هم کاملیا و مادرش که سوار ماشین شوهر کاملیا شدن.

-روزه ای؟

نگاه از بیرون گرفتم و به سمتش چرخیدم:

-بله.

به نشونه ی تایید نمی دونم چه چیزی سرش رو تگون داد و ماشین رو به حرکت در آورد. سعی کردم خونسرد به نظر برسم:

-کجا میریم؟

با لبخند کمرنگی جواب داد:

-میریم خونه ات که وسایلت رو جمع کنی بعد میریم خونه کیان.

سرم رو تگون دادم .

-داریوش می گفت اصلا شبیه پدرت نیستی!

پوزخند زدم:

-پس به همین خاطر بود که به اعتماد خیانت کرد؟!

ابروهاشو بالا فرستاد:

-اگر به شیطان وجودیمون بها بدیم، اوضاع واقعا غیرقابل کنترل میشه ... منظورم داریوشه!

البته که اصلا منظورش به پدر من نبود! لعنتی.

-من همیشه به تصمیمات کیان احترام می گذاشتم و مطمئنم که الان هم تصمیم درستی گرفته ... خودت چی فکر می کنی؟

نفسمو بیرون فرستادم:

-در مورد چی؟!

-هر دوتون از اعتمادتون ضربه خوردین ... کیان بیشتر! من دلایل پسرمو نسبت به این ازدواج موقت شنیدم ... می خوام بدونم نظر

تو چیه؟!

با بی حوصلگی گفتم:

-من می خواستم به نجات شرکت کمک کنم تا هم وجهه اجتماعیم درست بشه و هم دینم رو ادا کرده باشم. از پسرتون خواستم که

این اجازه رو به من بده و ایشون هم چنین شرطی گذاشت!

سرش رو تگون داد:

-پس فقط به بعد مادیش فکر کردی!

اخم کردم:

-منظورتون رو متوجه نمیشم!

ماشین رو وارد خیابون اصلی کرد:

-خب دلایل کیان موجه تر بود!

یه ابروم بالا رفت:

-چه دلایلی؟!

لبخند خبیثی زد:

-یه صحبت خصوصی بود بین من و پسر.

ناخودآگاه خنده ام گرفت! بر خلاف ظاهرش که از کیانمهر وحشتناک تربود، حالت صحبت کردنش طوری بود که دیگه اون ترس اولیه رو نداشتم .

بعد از چند دقیقه، ماشین رو وارد کوچه کرد و در حالی که برای پارک کردن راهنما می زد گفت:

-پسر من آدم بدی نیست ... قبل از هر چیزی که به ثروت و سرپا کردن اون شرکت مربوط میشه به فکر آبروی تو بود. می تونست به صورت محضری و بدون ثبت توی شناسنامه هاتون و بدون اطلاع دادن به احدی به صیغه محرمیت اکتفا کنه! هزار و یک راه دیگه وجود داشت که به عقد نیازی نباشه! اما کیان آدم نامردی نیست که فقط به فکر منافع خودش باشه! مشکوکانه اخم کردم و خواستم حرفی بزنم که در خونه رو اشاره کرد و گفت:

-منتظرت می مونم تا وسایلت رو جمع کنی.

با دو دلی از ماشین پیاده شدم. به فاصله چند متری ماشین کیانمهر هم متوقف شد. آقای عابدی پیاده شد و رو به کیانمهر با خنده گفت:

-یعنی به منم اعتماد نداری دیگه!

کیانمهر هم پیاده شد و با خنده گفت:

-هدف رسوندن خانم جوادی بود وگرنه ما که کوچیک شماییم.

مریم به ستم اومد و دوتایی وارد خونه شدیم. آروم کنار گوشم گفت:

-چه قربون صدقه هم میرن! بینمت!

و به حالت نمایشی چونه من رو چسبید و به صورتم نگاه کرد. خنده ام گرفت:

-چیکار میکنی دیوونه؟!

نفسش رو فوت کرد:

-معلوم شد بچه های سیاه سوخته اش به کی رفتن! من فکر می کردم کیانمهر وحشتناکه! وووی باباش دیگه چی بود!!!

در سالن رو باز کردم و با صدا خندیدم. مریم یک راست به سمت اتاقی که وسایلش اونجا بود رفت و گفت:

-پسرش که منو رو هوا رسوند! معلوم بود باباش از اون با جذبه هاست! حالا چیا میگفت؟

من که وسایلم رو قبلا جمع کرده بودم زود تر به سالن برگشتم:

-می خواست بدونه چرا قبول کردم که با کیان عقد کنم.

در حالی که نزدیکم می اومد با لبخند خبیثی گفت:

-ماشاله چه زود از کیانمهر به کیان تغییر نام داد!

با صدا خندیدم:

-خب باباش اینجوری صداش می زد.

مریم فقط یک کیف کوچیک داشت، خم شد و چمدون کوچیک من رو هم گرفت:

-خودت اون یکو رو بیار. من میرم بیرون ... راستی.

جلوی در سالن به سمت برگشت:

-دقت کردی همشون چشم رنگی بودن؟! ... البته به غیر از شوهر دخترشون.

سرم رو تکون دادم:

-خب معمولا وقتی پدر و مادر چشم رنگی باشن بچه هاشون میشن.

سرش رو تکون داد و گفت:

-خدا کنه بچه ات به مادر شوهرت بره بقیه شون سیاهن.

چشمام گرد شد، با صدای بلند خندید و از سالن خارج شد. زیر لب غر زدم:

-دختره ی بی عقل!

خم شدم و چمدون رو از روی زمین برداشتم و بعد نگاهم به جای خالی قاب عکس محمد افتاد. پوزخند عمیقی زدم و به سمت در سالن رفتم ... خدا حافظ ... خداحافظ ... تموم خاطرات من!

درو قفل کردم و نگاهمو دور حیاط چرخوندم. حروم خاطرات تو ... حالات خاطرات من!

با نفس عمیقی بغضم رو پس زدم. راه سختی در پیش داشتم و نباید خودمو ضعیف می گرفتم. به سمت در حیاط رفتم و لبخندی مصنوعی روی لب نشوندم و در حیاط رو قفل کردم .

کیانمهر با دیدنم گفت:

-من خانم جوادی رو می رسونم. تو با بابا برو.

سرم رو تکون دادم و از مریم هم به خاطر این مدت تشکر کردم. مریم رو به کیانمهر گفت:

-می گم ... من هر وقت بخوام میتونم پیام دیدن غزال؟

کیانمهر چشماشو درشت کرد:

-البته!

مریم نفسش رو با آرامش بیرون فرستاد و چشمکی نامحسوس بهم زد و خداحافظی کرد. آقای عابدی خم شد و چمدون رو از دستم

گرفت و پشت ماشینش گذاشت .
وقتی سوار شدم بی مقدمه گفتم:
-می شه بپرسم چطور شما راضی به این وصلت ... حتی به صورت موقت شدین؟!
ماشین رو به حرکت در آورد:
-شاید اگر کیان با دختر خانم حمیدی ازدواج نمی کرد پدرت هم اون کارو نمی کرد؛ کسی چه می دونه! شاید باید همه این اتفاق ها می افتاده!
من چی پرسیدم و چی جوابمو داد !
-وقتی دو سه شب پیش با من و مادرش در مورد این موضوع صحبت کرد ازش خواستیم منصرف بشه ولی وقتی دلایزش رو گفت بهش احترام گذاشتیم ... خب ... شرایط زندگیش طوری بود که تقریباً قطع امید کرده بودیم بتونه به زندگی عادی برگرده! خداروشکر که از لحاظ کاری دوباره سرپا ایستاد ولی از نظر احساسی ...!
«نچ» ی زیر لب گفت و نفسش رو به صورت آه بیرون فرستاد:
-این که دوباره کنار یک زن قرار بگیره ... یه روزنه ی امیدیه برای من و مادرش! حالا هر دلیل و هر اسمی که می خواد داشته باشه!
اخم کردم:
-فکر می کنم شما اشتباه..
دستش رو به نشونه سکوت بالا گرفت:
-اجازه بده حرفامو بزنم!
ساکت موندم. نفس عمیقی گرفت و ادامه داد:
-اگر واقعا هدفتون ساختن چیزهاییه که داریوش خراب کرده ... به عنوان دوست کنار هم باشیم. دیدت رو نسبت به کیان خوب کن تا روی دیگه ای رو ازش ببینی.
لبامو با ناراحتی به هم فشردم و به بیرون چشم دوختم. تا رسیدن به خونه ی کیانمهر دیگه حرفی بینمون رد و بدل نشد.
وقتی رسیدیم چند دقیقه ای توی ماشین منتظر موندیم تا کیانمهر برسه و بعد از تحویل گرفتن چمدون ها از پدرش خداحافظی کردیم و وارد خونه شدیم. با دیدن ماشینم توی باغ با اخم به سمت کیانمهر برگشتم. یه ابروشو بالا فرستاد:
-فرصت نشده بود پیش بدم!
سرمو با کلافگی بالا و پایین بردم. فقط فرصت کرده بود بره رو اعصاب من! موبایلش شروع کرد به زنگ خوردن، بعد از نگاهی به صفحه اش دسته کلیدی به سمتم گرفت و گفت:
-تو برو داخل منم الان میام.
خواستم بپرسم کدوم کلیده که به تماسش جواب داد و ازم دور شد:
-باز چیه؟! کچلم کردی!
شونه ای بالا انداختم و به سمت خونه رفتم. حالا که از بیرون می دیدمش به نظرم خیلی بزرگ تر بود! و مطمئناً شب های ترسناکی

داشت. نفسمو فوت کردم و پشت در ایستادم. کیانمهر حالا تقریباً داشت داد می زد:

- که چی بشه؟! به چه زبونی بگم تو زندگی شخصی من دخالت نکن!

ابروهام بالا رفت؛ برام جالب بود بدونم کی اینطور رفته رو اعصابش!

بعد از امتحان کردن سومین کلید در باز شد. نفسمو حبس کردم و وارد خونه شدم. موندن کیانمهر توی حیاط فرصت مناسبی بود که عکس العمل رو کنترل کنم. به کاناپه زل زدم ... لعنتی! حس می کردم انگار همین چند دقیقه قبل اون تحقیر وحشتناک رو تجربه کردم.

بغض شور و دردناکی به گلویم چنگ انداخت و دوباره اون صحنه ها پیش چشمم جون گرفت. به دسته کلید توی دستم نگاه کردم ... اگر اون روز در قفل نبود می تونستم فرار کنم!

دوباره به کاناپه چشم دوختم و صدای جیغ هام توی سرم پیچید. به خاطر چی این اتفاق افتاده بود؟! فقط به خاطر یه جمله که اعصاب کیانمهر رو تحریک کرده بود؟! من که نمی دونستم چه اتفاقی برای زن و بچه اش افتاده! لازم بود اونجوری دهنمو ببندم؟! -چرا اینجا ایستادی؟

به وضوح جا خوردم و به کیانمهر که پشت سرم ایستاده بود نگاه کردم. نگاهش با اخم بین من و کاناپه چرخید. سریع خم شدم و دسته ی چمدون کوچکتر رو توی دست گرفتم و در حالی که به سمت راه پله می رفتم گفتم:

- کدوم اتاق برم؟

با تاخیر جواب داد:

- خودم میام بهت نشون بدم.

و خم شد و چمدون دیگه ام رو برداشت و پشت سرم راه افتاد. خداروشکر که به اون اتاق قبلی نرفتم. آخرین اتاق برای من بود. یه اتاق راحت با امکانات لازم مثل تخت و میز مطالعه و البته با سرویس بهداشتی داخل خودش که بزرگترین حسنش بود. بعد از گذاشتن چمدونم روی زمین، کمد دیواری رو نشون داد:

- وسایلت رو می تونی اونجا بذاری. من ناهار نخوردم. زنگ میزنم رستوران برامون غذا بیارن. چی می خوری؟

لبه ی تخت نشستم:

- روزه ام.

چند ثانیه ی طولانی نگاهم کرد و بعد گفت:

- بهتره استراحت کنی. بعد از شام یه برنامه کلی می ریزیم برای کارهایی که باید انجام بدیم.

سرم رو به نشونه ی باشه تکون دادم. از اتاق بیرون رفت و بین در ایستاد. با تعجب نگاهش کردم. انگار می خواست چیزی بگه. اخم کردم:

- چیزی شده؟

حرفش رو مزه مزه کرد:

- همیشه ... روزه می گرفتی؟

این سوال اینقدر فکر کردن داشت؟! اخم کردم و جوابی ندادم. چند ثانیه صبر کرد و وقتی فهمید نمی خوام جواب بدم، درو بست و

رفت. لازم بود بگم از وقتی محمد مرده نماز روزه ام رو مرتب می خونم و میگیرم؟

بعد از رفتنش یه مقدار از وسایلم رو جابجا کردم ولی چون گشنگی بهم فشار آورده بود، بی خیالش شدم و خوابیدم.

نمی دونم چندساعت خوابیده بودم که با شنیدن سر و صدایی از طبقه پایین از خواب بیدار شدم. تاپی که تنم بود رو با یه تونیک کوتاه نخعی عوض کردم و یه شال نازک هم روی سرم انداختم و از اتاق خارج شدم. از روی نرده ها کمی خم شدم تا ببینم پایین چه خبره و در کمال تعجب دیدم که دو نفر دارن کاناپه بزرگ رو از در خونه خارج می کنن.

با تعجب به سمت پله ها به راه افتادم و به طبقه پایین رفتم. کیانمهر هم به همراهشون بیرون رفت و بعد از دقیقه ای که هنوز کنار راه پله ایستاده بودم به خونه برگشت. قبل از اینکه سوالی پرسم خودش به حرف اومد:

-بردمش انباری، می خوام تا وقتی اینجا هستی چیزی اذیت نکنه.

ناخودآگاه پوزخند زدم. یه نفر باید به خودش می گفت آزاددهنده ترین چیز ممکن حضور خودشه !

آشپزخونه رو اشاره کرد:

-اذون گفتن. برای تو هم غذا گرفتم. بهتره بری افطار کنی.

سرم رو تکون دادم و بعد از گفتن «ممنون» به سمت آشپزخونه رفتم.

این مهربونی یهویی اذیت می کرد. همیشه سعی می کردم از این دست آدمها دوری کنم، آدمهایی که اول قضاوت می کنن و حکم میدن بعد که می فهمن اشتباه کردن درصدد جبران بر میان.

هر چند خودمم دچار این اشتباه شده بودم و فکر می کردم زن و بچه اش ترکش کردن ولی جریان ما دو تا کاملاً از هم جدا بود!

چون من از روی صحبت های خودش چنین برداشتی کردم ولی اون...

نفس عمیقی کشیدم و با تکون دادن سرم سعی کردم افکار منفی رو از خودم دور کنم .

بعد از اینکه سیر شدم ظرف ها رو شستم و از آشپزخونه خارج شدم. کیانمهر روی یکی از راحتی های داخل سالن نشسته بود. دستام رو با لبه تونیکم خشک کردم و به سمتش قدم برداشتم. لپ تاپش روی میز بود و کلی هم دفتر دستک دور و برش. با دیدن من نفسش رو کلافه فوت کرد و به پشتی مبل تکیه داد:

-جون من خودت از اینا سر در میاری؟! همش کلاه نقی بر سر تقيه!

لبخند کم جونی روی لبم نشست:

-چی شده؟

دفاتر سال قبل رو جلوم گذاشت و گفت:

-می خوام برآورد هزینه کنم. به یه مدیریت کامل و جامع و بدون ایراد برای هزینه ها نیاز داریم. اما با توجه به فاکتور های مخفی که خانم جوادی بهمون داده اصلاً سر در نمیارم مخارج واقعی چقدره !

و شروع کرد به توضیح دادن جاهایی که براش ابهام بود و من هم با حوصله همه چیزو شرح دادم. بماند که وقتی فهمید کلی از فاکتور ها و یا حتی ثبت ها غیرواقعی هستن چقدر حرص خورد !

تقریباً ساعت نزدیک دو نیمه شب بود که برای بار نمی دونم چندم از داخل فلاسک آب جوش ریختم و یدونه دیگه از بسته های تک نفره کافی میکس رو توش خالی کردم.

دستی پشت گردنش کشید و خودکارش رو روی میز انداخت:

- برای منم یکی بریز بی زحمت.

لیوانش رو برداشتم و گفتم:

- بهتر نیست بخوابی؟ می تونیم فردا صبح ادامه بدیم.

در حالی که نگاهش به کاغذ روبروش بود گفت:

- همین طوریش هم کلی عقب افتادیم. اون داریوش بی پدر داره اون ور آب با پولای ما خوش می گذرونه! ما اینجا داریم...

حرفش رو نصفه رها کرد. خجالت زده سرم رو پایین انداختم. سکوت من باعث همه ی این بدبختی ها بود! با قاشق کنار سینی محتویات لیوانش رو هم زدم و دستش دادم .

- نمی خوای سحری بخوری؟

لیوانم رو دستم گرفتم و گفتم:

- زوده. نزدیک اذان می خورم.

سرش رو تکون داد و بعد از چند ثانیه گفت:

- می تونی فردا بیای کارخونه؟!

اخمی سوالی کردم:

- چرا؟

- برای کارگراها صحبت کنی. هر چی باشه اونا تو رو بیشتر از من میشناسن و قبولت دارن. یه جوری باید براشون حرف بزنی که متوجه رفتن داریوش نشن و از طرفی هم یکم به صبر دعوت بشن.

لیوان رو توی سینی گذاشتم و گفتم:

- صبر برای چی؟

کمی به جلو خم شد:

- فردا سی ام ماهه! دو سه روز دیگه سر و صداشون در میادا! باید آماده بشن که این ماه حقوق کمتری می گیرن. باید آماده بشن که ممکنه یه سری از خط های تولید متوقف بشن .

مغموم توی مبل فرو رفتم. خدا لعنتت کنه داریوش! کی روش میشه تو چشم اون همه آدم نگاه کنه و ازشون بخواد صبر کنن! اون هم وقتی می دونه همشون به این پول احتیاج دارن!

- من نظرم اینه که برای اولین مرحله قسمت خامه های طعم دار متوقف بشه.

دستم رو بالا آوردم:

- نه! هتل های طرف قراردادمون توی کیش و دبی سود خوبی بابت اون قسمت برامون داشتن. می تونیم برای این که اون قسمت نخوابه از هتل های طرف قرار دادمون بخوایم هزینه کامل رو همین اول بدن! و مطمئن باشید اینکارو می کنن. ریسک پذیرترین قسمت تولید ما لبنیات معمولی هستن که مشتری خاص ندارن !

و شروع کردم به توضیح دادن ایده هام و کیانمهر یکی یکی یادداشت می کرد و در انتها با شنیدن صدای اذان از گوشیم آه از نهادم

بلند شد. بدون سحری روزه گرفتن توی این روزها زیر این همه فشار و ناراحتی و توی هوای گرم تابستون واقعا از توانم خارج بود! مخصوصا که قرار بود صبح برم به کارخونه و یه سخنرانی سخت و در عین حال امیدوارکننده داشته باشم.

کیانمهر که قیافه ی درهم منو دید گفت:

-بهتره بری بخوابی. صبح زود میریم کارخونه و بعد برگرد خونه و تا موقع افطار استراحت کن .

سرم رو تکون دادم و از روی مبل بلند شدم. هنوز قدمی ازش دور نشده بودم که صدایش متوقفم کرد:

-در ضمن...

به سمتش چرخیدم.

-موبایلت.

و دستش رو به سمتم دراز کرد. چند ثانیه تعلل کردم. وقتی دید دودلم نفسش رو فوت کرد:

-بدون اطلاعات بهش دست نمیزنم.

گوشی رو به دستش دادم و با من و من گفتم:

-فقط ... اگر زنگ خورد یا...

-باشه صدات می کنم.

نفس عمیقی گرفتم و بعد از گفتن «فعلا» به سمت راه پله رفتم .

صبح روز بعد به همراه کیانمهر به کارخونه رفتم و با کمک خودش برای کارگراها سخنرانی کردیم .

البته که کلی هم بدویبراه نصیبمون شد! بالاخره حق داشتن. چون اونها که نمی دونستن چه بلایی سر شرکت و سهامش اومده! در نظر اون ها یه سری مرفهین بی درد دور هم جمع شدن و بدون در نظر گرفتن منافع این همه آدم برای خودشون تصمیمات عجیب گرفتن!

وقتی خط تولید محصولات کم فروشمون متوقف شد بغض به گلوم هجوم آورد و باعث شد نتونم تا موقعی که از کارخونه خارج

میشیم حرفی بزنم! حق با کیانمهر بود؛ در موقعیتی نبودیم که بخوایم همه چیزو با هم در نظر بگیریم .

باید تولیداتی رو ادامه می دادیم که پولشون رو پیش پیش می گرفتیم و طرف حسابمون اشخاص حقوقی بودن و از طرفی ذره ای از کیفیت کار کم نمی شد تا مشتری ها رو از دست ندیم! شرکت ها و اداره هایی که طرف قراردادمون بودن و می دونستیم ریسک از بین رفتن پولمون تقریبا صفره!

دو سه روزی فقط به کارخونه رفت و آمد داشتیم، اونهم فقط در حضور کیانمهر. با خودش می رفتم و با خودش هم بر می گشتم. تنها وقتی که ولیم می کرد وقت خواب بود و یا زمانی که از سرویس بهداشتی استفاده می کردم، حتی وقتی به بانک برای اطلاع ندادن خالی شدن حساب شرکت شکایت کردیم هم باهم بودیم .

روز چهارم باهم به شرکت رفتیم و همین باهم بودنمون توی اون اوضاع به هم ریخته باعث پیچ کارکنان شد.

وقتی دیدم کیانمهر خونسردانه به کارش مشغول شد و اهمیتی نداد من هم به اتاقم رفتم. هر چند که با گذشت یکی دو روز دیگه،

یعنی فردای تعطیلات دو روزه ی عیدفطر، تقریباً همه فهمیدن یه خبرایی هست و کیانمهر هم در کمال بهت و ناباوری من به همه گفت که من همسرشم و آقا رضا رو فرستاد تا برای همه شیرینی بخره!

به قول معروف اونقدر سمن داشتیم که یاسمن توش گم بود! فقط توی دلم حرص خوردم و بی خیال اعتراض شدم. کاری بود که شده!

ده روز از عقدمون می گذشت و به این نتیجه رسیده بودم کیانمهر به اون وحشتناکی که تصور می کردم نیست! خداروشکر توی این مدت حتی برای یک لحظه هم حریم ها رو زیر پا نگذاشت. با اینکه من درست از روز بعد از عقد توی خونه روسری سرم نمی کردم و راحت می گشتم! البته لباس آزاد و لختی نمی پوشیدم ولی همچنین چادر و چاقچور هم نمی کردم.

توی اتاقم سخت مشغول بودم و کرامتی و طالبی -از بچه های تیم حسابداری- هم وردستم کمک می کردن. نسترن وارد اتاق شد و گفت که عرفان صدری اینجاست و میخواد منو ببینه. با یادآوری اون تلفن بی موقع که منجر به خرد شدن استخون بینیم شد ابرو در هم کشیدم و اجازه ورود دادم.

-سلام خسته نباشید.

نگاهم کشیده شد به قامت بلند عرفان صدری که پیراهن سفید و شلوار کرم اونو در بر گرفته بود. عینک دودیش رو هم روی موهاش زده بود و مثل همیشه صورتش از صافی شش تیغه بودن برق می زد! با همون اخم جواب دادم:

-سلام. بفرمایید.

بر عکس همیشه هیچ نرمشی توی رفتارم نبود. سیما کرامتی و محمود طالبی که می شناختنش باهش سلام و احوال پرسی کردن.

صدری که هنوز سرپا ایستاده بود گفت:

-می تونم چند دقیقه وقتتون رو بگیرم؟

سیما و طالبی بلند شدن و به بهونه چای خوردن از اتاق رفتن. صدری هم بدون رودربایستی به سمت در رفت و در اتاقو بست. اخمم غلظت گرفت:

-امرتون؟

نفسش رو فوت کرد و روی یکی از راحتی ها نشست:

-چه خبر؟

دست به سینه شدم:

-شما که منبع خبریتون آنلاینه! از من می پرسی؟

کنایه ام رو گرفت:

-پس به خاطر اون قضیه ناراحتی! خب بهم حق بده!

حرفشو قطع کردم:

-حق؟ از کدوم حق حرف می زنید! به شما اصلاً ربطی نداشت که بری و آمار مالیات مارو دریاری و بعد در کمال پرویی زنگ بزنی

قیل و قال کنی!

دستاش رو به نشونه ی سکوت بالا برد و با تعجب گفت:

-من فکر نمی کردم اینقدر باعث عصبانیتت شده باشم! دو سه روز قبل وقتی فهمیدم گره مالیاتی حل شده برای دلجویی به گوشت زنگ زدم که جواب ندادی! باور کن اونقدر ترسیده بودم که نمی دونستم کار درست و غلط چیه! به هم خوردن روابط ما با شرکت شما یعنی...

دلم نمی خواست حرفای تکراریشو بشنوم و در عوض دندون هامو از حرص به هم فشردم. صدی به موبایل من زنگ زده بود و کیانمهر یک کلمه هم به من نگفته بود! همین که دهن باز کردم تا حرفشو قطع کنم در اتاق بدون در زدن باز شد و کیان خان وارد شدن!

صدی اول نگاه کلافه ای به من کرد و بعد به احترام کیانمهر بلند شد. کیانمهر بعد از نگاه خشکی به من با اکراه به صدی دست داد و همونجور مثل جلاد دست به سینه شد:

-در خدمتم!

ابروهای صدی بالا رفت:

-شرمنده من ... به جا نیاوردم!

نفس عمیقی گرفتم:

-ایشون آقای عابدی هستن. نائب رییس هیات مدیره بودن و در حال حاضر و در نبود آقای محمودی، رییس شرکت. لبخند کم جونی روی لبهای صدی نشست و عذرخواهی کرد:

-معذرت می خوام تا بحال سعادت زیارت شما رو نداشتم. راستش بابت مساله ای مزاحم خانم رضانی شده بودم...

-چه مساله ای؟!

از این همه خشکی نهفته تو کلام کیانمهر و جبهه گیریش مقابل صدی دهنم باز موند! ولی تصمیم گرفتم مداخله نکنم. صدی با تعجب گفت:

-در مورد یه مساله مالی بود!

کیانمهر با ابرو به در اشاره کرد:

-و احتیاجی بود که در اتاق بسته باشه؟!

صدی نگاه سردرگمش رو بین ما چرخوند. پسره ی روانی حسابی بنده خدا رو معذب کرده بود! هر چند که دلم خنک شد ولی باز هم رفتار درستی نبود.

-من متوجه منظورتون نمیشم.

کیانمهر سرش رو متفکرانه تگون داد و گفت:

-واسم جالبه حسابدار یکی از شرکت های طرف قراردادمون که از لحاظ جایگاه و به نام بودن رقیب ما محسوب میشه زود تر از خود ما از ماجرای مالیات و جریمه با خبر میشه و بعد میاد به شرکت و به همراه مدیرمالی که توی مساله مالیات خطا کار اصلی بوده توی اتاق در بسته پیرامون مساله مالی صحبت می کنه!

از توهین آشکار کیانمهر ابرو هام توی هم رفت و بی صدا روی صندلیم نشستم. انگار برای لحظه ای یادم رفته بود کیانمهر توی

مسائل کاری چقدر به دیگران بدیننه ... مخصوصا به من!

-جناب عابدی حواستون هست همین الان منو متهم کردین؟

با دلهره نگاهمو بین کیانمهر و عرفان صدری چرخوندم .

-من ظاهر قضیه رو نشون دادم. علاقمندم اگر بحثی مربوط به شرکت هست در جریان قرار بگیرم و اگر مساله شخصی تره باز هم

به عنوان همسر خانم رضانی این حقو دارم که بخوام آگاه بشم.

ابروهای صدری اتوماتیک وار بالا رفت و گردنش به سمتم چرخید:

-ازدواج کردین؟

لبم رو با زبون تر کردم و کلافه به هر دو نگاه کردم. کاش قدرت اینو داشتم جیغ بزنم! به جای من کیانمهر با کنایه جواب داد:

-با اجازتون بله.

دلخور به کیانمهر نگاه کردم. حس بدی که از برخوردش پیدا کرده بودم آرام می داد. صدری خم شد و کیفش رو از روی صندلی

برداشت و رو به من گفت:

-تبریک میگم ... چند روز دیگه باهاتون تماس می گیریم برای قرار داد جدید.

ابروهام توی هم رفته بود. از روی صندلیم بلند شدم:

-ممنونم. منتظر تماستون هستم.

به سمت در رفت و دستش رو به سمت کیانمهر دراز کرد:

-نمی خواستم سوتفاهم پیش بیاد. بالاخره من هم با توجه به شغلم مجبورم یه مقدار در مورد شرکت های مورد معامله تحقیق کنم و

از طرفی توی هر نهادی آشنای خودمو دارم! خیالتون هم راحت باشه که صحبت های ما فقط و فقط کاری بود .

کیانمهر دستش رو فشرد و گفت:

-لطفا توی دفتر مدیریت منتظر باشید باید موضوعی رو بهتون بگم ... راجع به قرارداد جدید.

صدری با مکتی نسبتا طولانی اوکی داد و بعد از خداحافظی از من، از اتاق خارج شد.

کیانمهر چند ثانیه همونجا ایستاد و به بیرون نگاه کرد. احتمالا داشت مطمئن میشد که صدری توی اتاقش رفته! بعد نگاهشو سمت

من چرخوند؛ در اتاق رو بست و به سمتم اومد:

-چی می گفت؟

شدت اخمم بیشتر شد:

-مگه قرار نبود منو در جریان تماس های تلفنیم بذاری؟

چهره اش غضبناک تر شد و شمرده شمرده گفت:

-میگم چی گفت؟!

نفسمو با حرص فوت کردم:

-اومده بود برای اون تماسش که خبر داده بود جریمه شدیم و لحنش بد بود عذرخواهی کنه!

-خیلی بیجا کرد!

به جواب درجاش فکر کردم و با دلخوری گفتم:

-چرا بهم نگفتی زنگ زده؟!-

به سمتم خم شد و رخ به رخم گفت:

-این من نیستم که برای کارهام باید به تو جواب پس بدم ... یک بار دیگه ... فقط یک بار دیگه در این اتاق بسته بشه ... کسی بیاد

ملاقات و من بی خبر باشم! اون موقع برخوردی به مراتب بدتر ازم می بینی!

خواستم حرفی بزنم که پیش دستی کرد و انگشت اشاره اش رو به سمتم گرفت:

-یادت هست شرایطمون چی بود یا باید دوباره تکرار کنم؟!

دلم گرفته بود، از وقتی قبول کردم کوتاه پیام تصمیم گرفته بودم صبر و تحملمو بالاتر ببرم. نفس عمیقی کشیدم و سرم رو تگون دادم:

-با توجه به این که تلفن رو از روی میزم برداشتی گمون کنم باید به نسترن بسپریم که زود بهت خبر بده.

از اینکه دیگه مقابلش جبهه نگرافتم کمی جا خورد ولی خودشو نباخت و قامتش رو راست کرد و با همون لحن محکم ادامه داد:

-ترجیح میدم خودت بیای توی اتاقم و خبر بدی. تا یه پیش زمینه ای هم از مهمونت در اختیارم بذاری.

سرم رو تگون دادم و به خارج شدنش از اتاق زل زدم. چند تا نفس عمیق کشیدم و بغضم رو پس زدم و خطاب به خودم زمزمه کردم:

-اتفاق خاصی نیفتاد که! صدری ناراحت شد که شد! بهت دوباره تهمت زد که زد! مگه آماده ی اتفاقات بدتر از این نبودی؟!

اما هیچ کدوم از جمله هام تاثیری نداشت و قطره اشکی آروم از گوشه چشمم راه گرفت. سریع با دستم پاکش کردم و خودم رو با

کاغذای روی میزم سرگرم کردم تا یک ساعت بعد که کیانمهر اومد و خواست همراهش برم بانک.

شاید حق داشت همچنان بهم شک داشته باشه ولی نمی تونستم بی تفاوت باشم! بالاخره از سنگ که نبودم؛ بدون اینکه به صورتمش

نگاه کنم وسایلمو جمع کردم و باهاش به سمت پارکینگ رفتم. توی ماشین هم متوجه سنگینی نگاهش شدم ولی هیچ کدوم سکوت

رو نشکستیم.

مستقیم به دیدن رییس بانک رفتیم و با دیدن احترامی که از همیشه بیشتر نصیبمون شد ابرو هام با تعجب بالا رفت. بعد از سلام و

احول پرسی کیانمهر زود تر شروع به صحبت کرد:

-گفتین مساله مهمی هست که باید بیایم اینجا!

آقای رفیعی سرش رو با ناراحت تگون داد و گفت:

-نیروی نفوذی که ازش حرف زدین ... متأسفانه از کارکنان بانک بوده.

همه تنم گوش و چشم شد و زل زدم به آقای رفیعی. کیانمهر با لحنی حرصی گفت:

-اسمش؟

رفیعی نفس عمیقی کشید:

-خودش رو بازخیرد کرد. و با توجه به تاریخ خالی شدن حساب ... دقیقاً آخرین روز کاریش همون روز بود. خیلی وقت بود که دنبال

کارهای بازنشستگی زودتر از موعدش بود.

به حرف اومدم:

- شما از خالی شدن حساب اطلاع داشتین؟

رفیعی سر تگون داد:

- البته که اطلاع داشتیم! کم مبلغی نبوده که بشه به راحتی ازش گذشت. ولی وظیفه هماهنگی با صاحبان حساب به عهده اون آقا بود که ... در کارش خیانت کرد.

- مرد ناحسابی! صحبت از میلیون نیست! کلاهبرداری میلیاردی بوده و زندگی بیش از هزار نفر بهش وابسته اس! اون وقت شما راحت نشست و از خیانت کارمندت حرف می زنی؟

به سمت کیانمهر برگشتم. چشمه‌هاش قرمز بود و مشخص بود به سختی داره خودشو کنترل می کنه. رفیعی با شرمندگی گفت:
- حق میدم عصبانی باشید. سهل انگاری از جانب ما بوده. باید برای چنین مبلغی اطمینان بیشتری حاصل می کردیم ... اما با توجه به شرایط خاص پیشنهاد می کنم شکایت کنید. من یه پیگیری کوچک انجام دادم و متوجه شدم کارمند سابق ما به همراه خانواده اش از کشور خارج شدن.

نگاهم روی دست مشت شده ی کیانمهر ثابت موند. رفیعی کمی به جلو خم شد:

- شما می تونید از ما هم شکایت کنید اما، در نظر داشته باشید که امضای رییس هیات مدیره، نائب رییس و مدیر مالی رو برای درخواست انتقال داشتیم و همینطور تماس تلفنی از شخص آقای محمودی.

کیانمهر هنوز هم عصبانی بود. سریع پرسیدم:

- آقای محمودی کی باهاتون تماس گرفت:

- صبح انتقال حساب .

به سمت کیانمهر چرخیدم. با حالت خاصی داشت نگاهم می کرد و بی شک اون هم داشت به همون چیزی که من فکر می کردم فکر می کرد! زود تر از من به زبون اومد:

- از کجا باهاتون تماس گرفت و به کجا حساب رو منتقل کردین؟

رفیعی که انگار از این بحث داشت خوشش می اومد سریع تلفن روی میزش رو برداشت و بعد از تماس با شخصی رو به ما گفت:
- از سوئد تماس گرفت. مبلغ چند شاخه شد و به چند بانک خصوصی داخلی منتقل شد. می تونم پیگیری کنم که بعد از اونجا به کجا رفته. ولی قبل از همه اینها ... نمی خواین از طریق قانون اقدام کنید؟ حضور قانون در این مواقع به تحقیقات سرعت بیشتری می بخشه.

ترس توی دلم نشست ولی جرات نکردم به کیانمهر نگاه کنم. اگر شکایت می کردن پای منم گیر بود؟! نفهمیدم چقدر اونجا موندیم. اونقدر ذهنم درگیر شد که تا وقتی به خونه برسیم هیچ حرفی نزدیم. کیانمهر هم بی توجه به حضور من به چند نفر زنگ زد و یه سری صحبت هایی کرد که من ازشون هیچ سر در نیاوردم!

وقتی ماشین رو توی حیاط پارک کرد، صدای بوقی از پشت در باعث شد دوباره به سمت در حیاط بره و وقتی درو باز کرد با دیدن ماشین آشنا ابرو هام توی هم رفت. کیانمهر در حیاطو کامل باز کرد و دقایقی بعد خانم حمیدی چمدون به دست به سمت من اومد. به سردی جواب احوال پرس و گرمش رو دادم و همراه هم وارد خونه شدیم. اصلا حس خوبی به اون چمدون کوچکی که همراهش بود نداشتیم.

به کیانمهر نگاه کردم که کلافه تر از من بود. با ورودمون به خونه، خانم حمیدی خیلی راحت به سمت یکی از اتاق ها رفت. به سمت کیانمهر برگشتم و با صدای آرومی گفتم:

-نگو که می خواد اینجا بمونه!

نفسش رو فوت کرد:

-نمی تونم بیرونش کنم که! نمی دونم قصدش موندن یا نه!

-ماجرای کارخونه به کجا رسید؟

هر دو به طرف خانم حمیدی برگشتیم که داشت از پله ها پایین می اومد .

-هنوزم نمی خواین اعلام ورشکستگی کنید؟

جواب دادم:

-فعلا که از ورشکستگی نجات پیدا کرده. فقط مونده زنده کردن پولی که داریوش بالا کشیده.

لبخند گرمی به روم پاشید:

-خب خدا رو شکر. خودت چطوری؟

پررویش عذابم میداد. به هیچ عنوان نمی تونستم حس خاصی نسبت بهش داشته باشم. کیانمهر کتش رو در آورد و رو به خانم حمیدی گفت:

-راحت باش نرگس جان، میرم شربت درست کنم.

خانم حمیدی سرش رو تکیه داد و به رفتن کیانمهر نگاه کرد و بعد به سمتم چرخید:

-هنوز ازم دلگیری؟

پوزخند زدم:

-مهم نیست.

نگاهش رنگ غم گرفت:

-برای منم مهم نیست!

ابروهام بالا رفت. ادامه داد:

-فعلا برام مهمه که تو مشکلی نداشته باشی. ازت تقاضای بخشش ندارم، یه چیزایی جز وظیفه که تا الان اونو روی دوش بقیه انداخته بودم. حالا می خوام تا جای ممکن جبران کنم که اون دنیا پیش وجدانم شرمند نباشم.

این بار پوزخند نزدم ولی نگاه ازش دزدیدم و به کیانمهر چشم دوختم که سینی به دست از آشپزخونه خارج شد.

-سعید آقا خوبه؟ چی شده چمدون بستی؟! قهر کردی؟

خانم حمیدی آروم خندید:

-می خوام برم کیش. سعید پروژه ی جدید برداشته، خودش دیروز رفت، منم چند روز دیگه میرم.

به سمت من چرخید و با لبخندی گفت:

-یکی دو روزی مهموتون هستم.

به سختی لبخند زد. به چیزی اون ته مه‌ای قلبم اجازه نمیداد توی زمان حال و روی راحتی های سالن خونه کیانمهر بمونم ... به

سری حقایق تلخ باعث میشدن پدری رو تصور کنم که توی به خونه بزرگ بدون حضور هیچ کس خودشو دار زد!

از روی مبل بلند شدم و وقتی نگاهشون به سمتم کشیده شد آرام گفتم:

-با اجازتون میرم یکم استراحت کنم.

خانم حمیدی سرش رو تکیون داد ولی کیانمهر ابرو توی هم کشید و لیوان شربت رو اشاره کرد:

-خب اول شربتو بخور!

سرم رو به چپ و راست تکیون دادم و به سمت پله ها به راه افتادم. نمی دونم چه چیزی توی گذشته اتفاق افتاده، چقدر پدرم مقصر

بوده و چقدر حرفای خانم حمیدی راسته ولی به چیزی رو خوب می دونم! من توی بی انصافیشون سوختم!

وضعیتی که الان توش گرفتارم و زندگی خیلی ها رو به این نقطه رسونده حاصل ندونستن حقایقه! کسانی که به نوعی برای منافع

خودشون یا به نوعی به صلاحم، اون هم از دید خودشون سکوت کردن و حرفی از حقیقت نزدن!

مانتوم رو از تنم خارج کردم و روی تخت دراز کشیدم و همونطور مقنعه ام رو از سرم خارج کردم و به سقف خیره شدم.

لبخند غمگینی روی لبم نشست و زیر لب زمزمه کردم:

-کی فکرشو میکرد قصه به اینجا برسه؟!

چشماتو بستم....

.....

دستی به شال کرم رنگم کشیدمو روی سرم مرتبش کردم. خواستم دیس شیرینی ها رو بردارم که دست کیانمهر از کنارم رد شد و در

حالی که دیسو بر می داشت خطاب به من با صدای آرومی گفت:

-خودم می برم.

خانم حمیدی با سینی خالی شده از لیوان های شربت برگشت و در حالی که باقی لیوان های رو در سینی می گذاشت خطاب بهم

گفت:

-حسابی خسته شدی! هم مسائل کاری و هم پذیرایی از مهمونا.

لبخند کم جونی زدم:

-زحمت کجا بود! مگه تنها بودم؟!

و اشاره به خودش کردم. لبخند گرمی به روم پاشید و از آشپزخونه بیرون رفت. به جای خالیش زل زدم و لبخند از روی لبهام رفت.

حضور دو روزه اش توی این خونه خیلی چیزها رو تغییر داده بود! از جمله جایگاهش رو توی قلب من! نه این که قبولش کرده باشم!

حالا به هر اسمی ... ولی دیگه ازش متنفر نبودم ... کوتاهی کرده بود درست! اما با همه زن بودنش اونقدر مردونگی داشت که پای

کوتاهیش ایستاده بود و می خواست برام جای خالی یک دوست رو پر کنه!

مگه قبل از اینکه بفهمم زمانی مادرم بوده برام چه جایگاهی داشت جز یک دوست غیر صمیمی؟! حالا نمی شد مثل یک دوست

خانوادگی به حضورش فکر کنم؟! اینکه نمی خواست بیش از اندازه صمیمی بشه و به خاطر من کمی کیانمهر و می سوزوند باعث میشد باهاش کمی راحت تر برخورد کنم. رفتارش با کیانمهر برام جالب بود. بدون شک اگر از گذشته و نسبت سابقشون خبر نداشتم فکر می کردم که دو تا دوست صمیمی هستن که گاهی سر هم داد می کشیدن و بحث می کردن گاهی باهم شوخی یا هم دیگه رو نصیحت می کردن.

-نمیای بیرون؟

به سر کیانمهر که از لای در آشپزخونه داخل شده بود خیره شدم و قدمی به سمتش برداشتم:

-چرا! بریم.

و با هم همقدم شدیم و به سالن برگشتیم. حضور پدر کیانمهر و لبخندهای دلگرم کننده اش واسم پر از انرژی مثبت بود. کنار خودش رو اشاره کرد. از کیانمهر جدا شدم و به سمتش رفتم .

آقای یعقوبی که روبروی ما نشسته بود با لبخندی تشکر کرد و رو به کیانمهر گفت:

-پس نظر شما هم اینه که شکایت کنیم؟

کیانمهر سرش رو به نشونه تایید تکون داد و گفت:

-تا الان هم اگر شکایت نکردیم به خاطر این بوده که می ترسیدیم شرکت های طرف قرار دادمون پا پس بکشن! حالا که قرارداد ها بسته شدن و پول رو هم گرفتیم می تونیم شکایت کنیم .

دل و روده ام به هم می پیچید؛ اصلا اسم شکایت که میومد وسط یه جوری می شدم .

-نگران نباش، پسرم کارش درسته.

به سمت آقای عابدی برگشتم که سرش رو نزدیک آورده بود و طوری که بقیه نفهمن این جمله رو بهم گفته بود. خواستم لبخند بزنم اما دلهره ام مانع شد. انگار متوجه حال خرابم شد که لبخند گرمی به صورتم پاشید و گفت:

-اسمش هر چی می خواد باشه ... موقتی یا دائم! ازدواج یا همکاری ... تو الان عروس این خانواده ای و آبروی ما! نمی داریم آبرومون به خطر بیفته .

گرم شدن قلبم رو حس کردم. ناخواسته بغض به گلوم نشست و قدردان نگاهش کردم .

-نظر تو چیه غزاله؟!

با گیجی به کیانمهر که این سوالو پرسید نگاه کردم. صدای خنده خانم فرهمند بلند شد که خطاب به کیانمهر گفت:

-آقای عابدی چیکار به گفتمان عروس و پدرشوهر دارین؟ !

بقیه هم به دنبال حرف خانم فرهمند خندیدن. لب زیرینم و گاز گرفتم و با خجالت به کیانمهر زل زدم که اون هم روی لبش طرحی از لبخند داشت. با تکیه به حرفهای دلگرم کننده ی آقای عابدی نفس عمیقی گرفتم و گفتم:

-من هم موافقم که زودتر شکایت کنید تا بشه ردی از آقای محمودی پیدا کرد. شاید امیدی باشه!

کیانمهر صورتش جدی شد و بعد از تکون دادن سرش گفت:

-نمی خوام زیادی امیدوارتون کنم اما...

بعد از نگاه کردن به صورت تک تک افراد حاضر در جمع گفت:

-من مثل شما نسبت به این رفتن خوش خیال نبودم! یه جورایی میشه گفت بی خیالش نشدم.

نگاه آقای عابدی به پسرش رنگ تحسین گرفت و آقای طارمی با شک پرسید:

-خبر دارین کجاست؟

کیانمهر نفس رو فوت کرد:

-دقیق نه! می تونم پیداش کنم، فقط ... زمان می بره.

نفسی که از سینه ی همه با آرامش بیرون فرستاده شد لبخند محوی روی لبم نشوند.

ساعت از یازده شب گذشته بود که خانم حمیدی بلند شد و گفت ساعت دوازده پرواز داره و همزمان با این حرفش کم کم بقیه هم

عزم رفتن کردن. آقای عابدی ماشین نیاورده بود و از کیان خواست برسوندش .

وقتی همه از خونه بیرون رفتن و صدای چرخش کلید رو توی قفل در سالن شنیدم دوباره ناراحتی به قلبم برگشت. کیانمهری که به

من اعتماد نداره چه طور می خواد توی قضیه شکایت از داریوش هوامو داشته باشه؟

به اتاقم رفتم و بعد از تعویض لباسم به سالن برگشتم، با ناراحتی مشغول جمع کردن ظرف ها شدم. ظرفهای شام رو که داخل ماشین

ظرفشویی جابجا کردم متوجه برگشتن کیانمهر شدم .

خودم رو به در آشپزخونه رسوندم و به ورودش زل زدم. نگاهش رو دور خونه چرخوند و بعد روی من برای ثانیه ای مکث کرد. در

حالی که کتش رو از تنش در می آورد گفت:

-دست درد نکنه بابت امشب .

فقط سرمو تکون دادم:

-خواهش می کنم.

مشکوک نگاهم کرد:

-چیزی شده؟!

نفسمو فوت کردم به آشپزخونه برگشتم:

-بابات مرد محترمی.

-می دونم.

صداشو که نزدیک به خودم شنیدم تکون خوردم . به یکی از صندلی های پشت میز تکیه زد:

-اتفاقی افتاده؟ همه ش تو فکری!

یکی از صندلی ها رو بیرون کشیدم و نشستم:

-می گم ... این که می خواین شکایت کنین...

حرفم رو نیمه کاره رها کردم و بهش زل زدم. چند ثانیه با چشمهای ریز شده نگاهم کرد و بعد در حالی که به سمت در می رفت،

پوزخندی زد و گفت:

-هر کی خربزه می خوره پای لرزش هم می شینه اینطور نیست؟!
 با بهت به رفتنش چشم دوختم. همین؟! مغموم سرمو پایین انداختم .
 -پاشو برو بخواب بقیه رو خودم جمع می کنم.
 بی توجه به صدایش که نسبتا دور بود به روبروم زل زدم و نفسمو با کلافگی فوت کردم .
 -بعدا که خواستم بنذازمت زندون تو سرم نکوبی که برات ظرف جمع کردم!
 با غیظ به سمتش برگشتم، روی پله ها ایستاد. با دیدنم با شیطنت ابروهاشو بالا انداخت و بقیه پله ها رو طی کرد. زیر لب غر زدم:
 -بدجنس!
 بلافاصله بعد از رفتنش من هم به اتاقم رفتم. حالا که خودش پیشنهاد داده خودش هم بره ظرفاشو جمع و جور کنه! کلفتش که نیست!!
 وقتی روی تخت دراز کشیدم، اونقدر خسته بودم که سرم به بالش نرسیده خوابم برد. برقرار کردن جلسه سهامدارها توی خونه به نظر من اصلا ایده خوبی نبود .شاید امنیتش بیشتر بود ولی کلی خسته ام کرد .
 نصفه شب با حس گرمای وحشتناکی از خواب بیدار شدم. دلم می خواست بخوابم و چشمهام به زور باز می شد اما گرمای اتاق باعث می شد نتونم بی خیال بشم. خیس از عرق بودم و موهام به گردنم چسبیده بودن. به سختی از روی تخت بلند شدم و به سمت اسپیلت کوچیک توی اتاق رفتم. خاموش بود!
 کلید برقو زدم و وقتی عکس العملی ندیدم پی به قطعی برق بردم. نمی تونستم تا صبح با این گرمای وحشتناک مرداد ماه سر کنم. از اتاق خارج شدم و به سمت اتاق کیانمهررفتم. احتمال می دادم کنتور پریده باشه. به در اتاق ضربه زدم و صدایی نشنیدم .
 وقتی لب از لب باز کردم تا صدایش کنم خود به خود دهنم بسته شد. چی باید صدایش می زدم؟ آقای عابدی یا کیانمهر؟! تمام این روزها که عقد کرده بودیم به اسم صدایش نزده بودم. چون مثل کنه بهم چسبیده بود! توی شرکت هم به فامیلش صدایش می زدم. مسخره بود که این موقع شب بهش بگم آقای عابدی!!
 نفسمو فوت کردم و صدایش زدم:
 -کیانمهر؟ آقا کیانمهر؟
 صدایی ازش نمی اومد. با دودلی دستگیره رو به سمت پایین کشیدم و قدمی به داخل اتاق گذاشتم. با چشمایی که کمی به تاریکی عادت کرده بودن نگاهمو دور اتاق چرخوندم. کسی داخل اتاق نبود همین که خواستم برگردم باهاش سینه به سینه شدم و جیغ خفیفی کشیدم. سریع قدمی به عقب گذاشت.
 دستمو روی سینه ام گذاشتم و نفس عمیقی کشیدم:
 -ترسوندیدم!
 با وجود تاریکی سنگینی نگاهش به وضوح حس می شد. بدون اینکه به خودم نگاه کنم یادم اومد وضع لباسم چندان مناسب نیست.
 دستامو بغل کردم و طوری که ترسم ضایع نباشه موهامو با سر انگشتم به جلو هدایت کردم تا بازی یقه ام رو ببوشونم.
 متوجه شد نگاهش معذبم کرده که به زبون اومد:
 -فکر کردم کنتور پریده ولی انگار برق منطقه قطعه.

سرم رو با گنجی بالا و پایین بردم و از جلوش گذشتم و با قدم های بلند به سمت اتاقم رفتم. تا لحظه ای که پامو توی اتاق بذارم سنگینی نگاهشو حس می کردم. به محض ورودم به اتاق کلید رو توی قفل چرخوندم. اجازه نمی دادم اتفاق شب عیدم با محمد دوباره تکرار بشه. اجازه نمی دادم دوباره هوس روی زندگیم سایه بندازه !

به سمت پنجره اتاق رفتم و بازش کردم. هوا راکد بود و بی نهایت گرم! کوچکترین نسیمی نمی اومد. نفس عمیقی کشیدم و زیر لب زمزمه کردم:

-خدا کنه زود برق بیاد. اینجوری تا صبح خفه میشیم که!

بی توجه به فکرهای آشفته به سمت حموم رفتم و کمی دست و پامو آب سرد زدم و بعد روی تخت دراز کشیدم .

صبح توی خونه موندم و کیانمهر و سهامدارها رفتن و از داریوش شکایت کردن. تا ساعت دو بعد از ظهر خونه تنها بودم و برام جالب بود که بدونم یه شکایت چقدر مگه طول می کشه! برای خودم

شوید پلو درست کردم با گوشت ماهیچه. مشغول سالاد درست کردن بودم که صدای در سالن اومد و به دنبالش کیانمهر وارد آشپزخونه شد .

با دلهره ای که از چند روز قبل توی دلم لونه کرده بود و حالا شدت گرفته بود بهش سلام کردم و منتظر نگاهش کردم. بی توجه به نگرانی من روی قابلمه غذا خم شد:

-علیک سلام. چی درست کردی؟

خیاری برداشتم و در حالی که پوست می گرفتم جواب دادم:

-شوید پلو و ماهیچه، چه خبر؟

به سمت شیر آب رفت و مشغول شستن دستاش شد:

-سلامتی، به منم می رسه یا فقط برای خودت تنها درست کردی؟

وقتی دید جوابشو نمودم به سمتم برگشت و به قیافه ی درهمم لبخندی زد و گفت:

-فقط برای خالی شدن نقدینگی شرکت شکایت کردیم. کسی در مورد وام چیزی نمی دونه! کسی هم جز من و تو و پولاد و خانم

جوادی از به هم ریختگی حساب ها خبر نداره! پس فعلا نمی خواد نگران این چیزا باشی. حواستو کامل بده به حساب و کتاب های

فعلی شرکت. حقوق تیرماه که به خیر گذشت! یه فکری باید به حال مرداد کنیم. سهامدارها هم حق دارن نگران باشن !

غمگین سرمو پایین انداختم. دست انداخت و یکی از خیارها رو برداشت:

-دیشب که خیلی گرمت نشد؟!

نگاه عاقل اندر سفیهی بهش انداختم:

-گرم نشد؟! پختم! خونه به این بزرگی یعنی هیچ فکری برای زمان قطعی برقش نکردی؟

خرسند از این که حواسمو تا حدی پرت کرده لبخندی زد و گفت:

-خونه قدیمی ساخته، بابام بهم تقریبا ده سال پیش هدیه داد. قبلا خودشون اینجا زندگی می کردن.

بی ملاحظه گفتم:

-واسه عروسیت؟

دستش که داشت خیارو به سمت دهنش می برد دم دهنش خشک شد. بهم زل زد؛ درسته گند زده بودم ولی شاید فرصت خوبی بود که گند قبلی رو جبران کنم. لب هامو به هم فشردم و با مکث گفتم:

-من یه عذرخواهی بهت بدهکارم.

خیار گاز نزده رو از دهنش خارج کرد و ابروهاش توی هم رفت. آب دهنمو قورت دادم:

-بابت حرف نابجایی که اون روز زدم ... من ... من فکر می کردم که خانومت ... آخه خودم از بین حرفای تو و داریوش شنیده بودم که مهرورز رفته ... اون روز زود قضاوت کردم ... ولی بعد از حرفای خانم حمیدی...

دیگه دهنمو بستم. در واقع قیافه ی خشمگینش دهنمو بست! یکی نیست به من بگه آخه عقل تو کله ی تو نیست؟! نمی بینی تو این خونه با این دیوونه تنهایی؟ اگر باز مثل اون روز خفتت کنه چی؟! -هه..!

پوزخند صدا دارش حواسمو بهش جلب کرد. خیار دست نخورده اش رو داخل سینک پرت کرد و در حالی که نگاهش به یه نقطه نامعلوم بود گفت:

-تو هم فکر می کنی من دیوونه ام؟! حالا که حقیقتو فهمیدی؟

با اینکه مثل سگ ترسیده بودم ولی لبخند کج و کوله ای زدم:

-خب چون دوشش داشتی طبیعیه ... تقریباً!

دستهایشو لبه ی میز گذاشت و به سمتم خم شد. ناخودآگاه کمی به سمت عقب متمایل شدم. رخ به رخ ایستاد:

-به نظر تو ... اگر دوستم داشت ترکم می کرد؟

با همه ی ترسناکی حالتش ... غم ته نگاهش بیداد می کرد. بی اراده اون یکمی که عقب رفته بودم و سرجام برگشتم. فاصله ی

صورت هامون کمتر شد ولی نمی دونم اون همه شجاعتو از کجا آوردم!

-درسته عاشقا خودخواه میشن ولی درک کن عشق مادر و فرزند ی چیزیه که نمی تونی حتی تصورشو کنی ... البته در اکثر موارد!

نگاهش با تعجب حاکی از این نزدیکی بی سابقه روی اجزای صورتم چرخید و بعد با ابروهای درهم به چشمام خیره شد:

-تجربه کردی این خودخواهیو؟

پوزخند غمگینی زدم:

-اون به جای هر دو مون خودخواه بود.

بهت کم رنگی توی چشماش نشست. برای کی عجیب نبود داستان عشق محمد خودخواهم؟! پوزخند غمگینم عمق گرفت و سرمو

عقب کشیدم و از روی صندلی بلند شدم. بی هدف به سمت قابلمه غذا رفتم و آب گوشت رو چک کردم. وقتی برگشتم توی

آشپزخونه نبود. زیر لب زمزمه کردم:

-خوب شد که رفتی... اونقدری تجربه دارم که حضور شیطانو حس کنم !

دوباره روی صندلی نشستم و بی حوصله مشغول سالاد درست کردن شدم و ناهارو هم درتنهایی خوردم. ولی براش بشقاب و قاشق و لیوان روی میز گذاشتم که اگر خواست بعدا بیاد و بخوره. احتمالا به این تنهایی نیاز داشت!

بعد از شستن ظرف ها به اتاق کار رفتم و طبق خواسته کیانمهر شروع کردم به حساب و کتاب و تاحدی سر و سامون دادن به وضعیت حقوق و دستمزد. یه سری لیست ها رو آماده کردم. خیلی وقت بود دستی حساب نکرده بودم. همیشه این کارو به اعضای تیم می سپردم و آخرش فقط چک می کردم .

حالا اونقدر درگیر حساب ها شده بودم که ... مادر بگیرد!

همونطور که فکر می کردم کیانمهر بعد از ساعتی از اتاقش در اومد و به سمت آشپزخونه رفت. بی اراده لبخندی روی لبم نشست که خودم هم علتشو نفهمیدم !

غروب هم نمی دونم کی باهاش تماس گرفت که از خونه رفت بیرون و ساعت یک شب برگشت! وقتی برگشت من هنوز بیدار بودم. جلوی در اتاقم ایستاده بودم که متوجه بیداریم بشه و متوجه هم شد!

-چرا نخوابیدی؟

به چهارچوب تکیه دادم:

-اونجوری رفتی استرس گرفتم. خبری شده؟

به نرده ها تکیه داد:

-یه خبری از داریوش بود ... میشه گفت یه نور امید.

لبهام به لبخند از هم باز شد و خواستم ذوقمو بیرون بریزم که با دیدن قیافه در همش گفتم:

-همه اش همین نیست! مگه نه؟

سرش رو به نشونه آره تکون داد و گفت:

-چرا! همینه فقط...

منتظر نگاهش کردم. دستی پشت گردنش کشید:

-در مورد حرفهای توی آشپزخونه ... شاید اولش عصبانی شده بودم و اون حرکت اشتباهو انجام دادم ولی ... وقتی فهمیدم که قبلا ازدواج کردی و تصور من اشتباهه، بخشیده بودم ... راستش هر دو دچار سوتفاهم شده بودیم!

انگار می دونستم می خواد به کجا برسونه حرفاشو که پوزخند روی لبم نشسته بود .

-بابت اتفاقی که افتاد ... من ... من واقعا تو حال خودم نبودم ... می دونی یه ... یه حس بدی که...

-نمی خوام در موردش حرف بزنیم.

دهنش همونطور نیمه باز موند. چند بار نفس عمیق کشیدم و به خودم مسلط شدم:

-شب بخیر.

و به داخل اتاق اومدم و قبل از بستن در گفتم:

-ممنون بابت خبر خوشی که دادی.

خواستم درو ببندم وقتی دیدم بسته نمیشه با وحشت به دست کیانمهر که روی در بود زل زدم .

-چی کار می کنی؟

دست دیگه اش رو به نشونه تسلیم بالا گرفت:

-بذار برات توضیح بدم...

چند بار پیایی نفس کشیدم:

-دستتو بردار !

نگاهش رنگ تعجب گرفت. صدام بالا رفت:

-میگم دستتو بردار!

بی مکث دستش رو برداشت و منم درو به هم کوبیدم و در جا کلید رو توی قفل چرخوندم. با حرص مشتی به در زدم و از در فاصله

گرفتم. لعنتی ... برای یه لحظه تصویر محمد و اون شب اومد توی نظرم. قطره اشکی از گوشه چشمم چکید !

روی تخت نشستم و بازو هامو بغل کردم. صدای کیانمهر از پشت در بسته قلمو ناآروم تر می کرد.

-معذرت می خوام نمی خواستم بترسونمت. انگار وقت درستی رو برای صحبت انتخاب نکردم! فقط خواستم ... از دلت در آورده باشم.

این که کسی کنارم باشه و حس نا امنی کنه آزارم میده ... فقط همین !

و با صدای آرومتری ادامه داد:

-سبت بخیر.

صدای دور شدن قدم هاشو که شنیدم، بی حس و حال روی تخت دراز کشیدم. بدون این که سر روی بالش بذارم یا پتو روم بندازم به

سقف زل زدم .

یکم تند رفته بودم! حالا کیانمهر پیش خودش فکر می کنه من وحشی ام! بذار فکر کنه ... اولاً خودش باعث این ترس شده بود. دوما

... خب من از این بسته نشدن در خاطره ی خوبی نداشتم. با همه علاقه ای که به محمد داشتم اون شب ترس بدی رو تجربه کرده

بودم .

نفسمو فوت کردم و خودمو بالا کشیدم و سرم رو به بالش رسوندم. کاش موبایلم دستم بود تا به لیلی پیام بدم، لبخند غمگینی زدم و

از ذهنم گذشت:

-خوبه که گوشیم دستم نیست. اگر پیام می دادم و لیلی جوابمو نمی داد غصه ام هزار برابر میشد.

ولی انگاری دل به دل راه داره! صبح که حاضر و آماده از اتاق بیرون اومدم تا به همراه کیانمهر بریم شرکت موبایلمو ستم گرفت:

-دیشب برات پیام اومد.

گوشی رو ازش گرفتم. اینکه پیام هامو می خوند با همه ناخوشایندیش عادتتم شده بود. به محض دیدن اسم لیلی چشمم پر از اشک

شد و با هیجان پیامشو باز کردم:

-سلام خوبی؟ خدا بگم چیکارت نکنه که یه کلمه گفتی منو آتیشم زدی و قطع کردی. کلی با خودم کلنجار رفتم و دیدم نمی تونم

بهت اس ند. فقط بگو حالت خوبه یا نه.

بی اراده گوشی رو گذاشتم روی قلم و اشکم روی گونه ام راه گرفت ... خواهی مهربونم.

«-آجی» کیه؟

بینیمو بالا کشیدم و در حالی که به سمت در سالن قدم بر می داشتم جواب دادم:

-للیله. خودش شمارشو به این اسم تو گوشیم سیو کرده.

باهام همقدم شد:

-زن امیرعلی تابان؟

ابروهام توی هم رفت:

-آره.

به سمت در حیاط رفت و درو باز کرد و همزمان که دزدگیر ماشینو می زد گفت:

-اون وقت چرا نباید اس میداده؟!

سوار ماشینش شدم و وقتی کنارم قرار گرفت گفتم:

-یه ناراحتی بینمون پیش اومده بود. قرار بود بنا به مصلحت دیگه با هم تماسی نداشته باشیم.

ماشین رو روشن کرد و طعنه زد:

-احیانا بعد از اینکه با شوهرش از خونه من رفتین این ناراحتیه پیش نیومد؟!

با خشم نگاهش کردم. شونه هاشو بالا انداخت:

-آخه دقیقا تا قبل از اینکه با شوهرش تماس بگیرم و بگم بیاد دنبالت یه نفس اسمش روی گوشیت بود .

با دلخوری نگاه ازش گرفتم و به صفحه گوشیم چشم دوختم. از ماشین پیاده شد و در حیاط رو پشت سرمون بست و بعد از گذشت

چند لحظه از سوار شدنش پرسید:

-حدسم درسته نه؟! آجیت نمی دونسته قبلا عشق شوهرش بودی!

دندون هامو با حرص به هم فشردم. انگار قصد بی خیال شدن نداشت!

-اون روز که از اینجا رفتی حال خوبی نداشتی و احتمالا لیلیت دیده که مجنونت بغلت زده...

صدام بالا رفت و رو بهش داد زدم:

-بس کن!

چشماش درشت شد، نفس هام از عصبانیت تند شده بود:

-چی گیرت میاد از اینکه اینهمه اذیتم می کنی؟! می خوای چی بشنوی؟ آره ... اون آشغال با وجود زنش و بچه ای که توی راه بود

هنوز به من علاقه داشت .همینو می خواستی بشنوی؟ حالا ولم کن ...

به بیرون خیره شدم و اشک سمج گوشه ی چشممو با سرانگشتم گرفتم و زیر لب زمزمه کردم:

-به خدا دردای خودم برام بسه! دیگه تو زخم زبون نزن.

وقتی ماشین توی پارکینگ توقف کرد و خواستم پیاد بشم با کشیده شدن بازوم توسط کیانمهر با ترس بهش زل زدم. ابروهاش

حسابی توی هم بود. به دست دیگه ام اشاره کرد:

-جوابشو میخوای بدی بده، گوشی رو برگردون .

سرم رو با گیجی تکون دادم و بعد از چند ثانیه مکث، گوشی رو بالا آوردم و برای لیلی تایپ کردم:

-سلام عزیزم. نی نی خوبه؟ ممنونم که حالمو پرسیدی، آره خوبم. نیازی نیست خودتو اذیت کنی. این روزا موبایلم دستم نیست! فعلا.

پیام رو ارسال کردم و گوشی رو سمتش گرفتم. هنوز بازوم توی دستش بود و من دلم می خواست هر جور شده از اون فضا دور بشم.

گوشی رو از دستم گرفت. خواستم درو باز کنم که صداش مانع شد:

-صبر کن.

تحکم توی صداش ترس اعصاب خرد کنم رو بیشتر کرد.

-این دو هفته ای که گوشیت دستم بوده، امیرعلی چند بار زنگ زده .

صورتتم از ناراحتی درهم شد. ادامه داد:

-این بار زنگ بزنه جوابش رو میدم و از سرت بازش می کنم.

اخم کردم:

-احتیاجی به این کار نیست.

دستم رو ول کرد:

-پیاده شو.

نفسمو بیرون فرستادم و پیاده شدم. با هم به سمت آسانسور رفتیم. کنارم قرار گرفت و در حالیکه منتظر بودیم آسانسور برسه کنار گوشم زمزمه کرد:

-این که احتیاج هست یا نه رو من تشخیص میدم.

تأکیدی که روی کلمه ی «من» داشت باعث شد دوباره بهم یادآوری بشه که دیگه غزاله قدیم نیستم. دخترخودساخته و مغروری که عزت نفس داشت و توی شرکت و کارخونه به عنوان یه دختر مقتدر ازش یاد می شد!

همین که آسانسور رسید آقای ضیایی وکیل شرکت هم از ماشینش پیاده شد و همراه ما سوار شد. تا قبل از رفتن داریوش کار آقای ضیایی خیلی کمتر بود و در واقع میشد گفت بیشتر اوقات بیکار بود اما حالا حسابی درگیر بود. یک طبقه زودتر پیاده شد .

-حالا نمی خواد برزخ شی! خبر دارن که ازدواج کردیم؟

ناخواسته پوزخند زدم و زیر لب زمزمه کردم:

-ازدواج!

و به محض باز شدن در خارج شدم و منتظر نمودم تا با اون چشمای گرد شده اش منو قورت بده! کم قیافه اش ترسناکه!!! هر دقیقه هم چشم درشت می کنه!

به نسترن و بقیه کارمندهای توی راهرو سلام کردم و وارد اتاقم شدم. خداروشکر کیانمهر نیومد سراغم تا بقیه حرفشو بزنه .

نزدیک ظهر بود که نسترن ازم خواست به دفتر مدیریت برم. با دیدن دو مرد کت شلوازی که توی اتاق بودن ابرو هام توی هم رفت.

هنوز معرفی نکرده می تونستم حدس بزنم اینجا چه خبره !

کیانمهر معرفی شون کرد فهمیدم مامورن ولی با لباس شخصی اومدن که من علتش رو نفهمیدم! با دلهره ای که دوباره به شدت به

جونم افتاده بود روی راحتی های روبروشون نشستم . کیانمهر کنارم قرار گرفت. کسی که کیانمهر اونو سرهنگ رحیمی معرفی کرده بود کمی به جلو خم شد و خطاب به من گفت:

-وقت دارین چند تا سوال ازتون بپرسم؟

لبخند دست و پاچه ای زدم:

-بفرمایید.

-چه مدتی که برای آقای محمودی کار می کردین و چطور با شرکت آشنا شدین؟

با کمی مکث جواب دادم:

-از سال هشتاد و هشت، زمانی که من به عنوان کارآموز وارد شرکت شدم. پدر ایشون رییس شرکت بودن و آقای شیخی مدیرمالی.

مرد با چشم های ریز شده نگاهم می کرد و این معذبم می کرد:

-چی شد که شما شدین مدیرمالی؟ اون هم تو این مدت کم؟

نگاه گذرای به کیانمهر انداختم. دستش رو گذاشته بود پشت من روی صندلی. یه لحظه از حس حمایتش دلگرم شدم و به صورت جناب سرهنگ نگاه کردم:

-آقای شیخی من رو توی مدت کوتاهی با همه امور آشنا کردن و توی همون مدتی که همه با هم کار می کردیم تونستم

اعتمادشون رو جلب کنم. در واقع آقای شیخی که من رو به عنوان امینشون معرفی کردن باعث شد آقای محمودی هم بهم اعتماد کنن .

-نسبتتون با آقای شیخی چی بود؟

دوباره نگاهی به کیانمهر انداختم. اخم نامحسوسی روی ابروهاش نشسته بود. در جواب سرهنگ رحیمی گفتم:

-همسرم بودن .

سرش رو آرام تگون داد و بعد از یادداشت چیزی ادامه داد:

-چقدر روی آقای محمودی ... داریوش محمودی شناخت داشتین؟! شده بود به رفتارش شک کنید؟

لبخند غمگینی زدم:

-اون چه که من و بقیه کارمندها از ایشون دیدیم تلاششون برای معروف شدن کوهستان بود. رویاهایی که برای آینده کارخونه

داشتن اجازه ی شک رو می گرفت !حتی می خواستن در آینده کارخونه رو گسترش هم بدن. یعنی جز برنامه های دراز مدتشون بود.

این اواخر به هم ریخته و عصبی بودن و تند خویی می کردن. منتهی من هنوز نمی تونم باور کنم چرا باید یه کارخونه ای که فقط

سود داره و ریسک و خطری تهدیدش نمی کنه رو به این روز در بیان!

مرد باز هم سرش رو به نشونه تایید نمی دونم چه چیزی تگون داد و باز یادداشت برداشت و چند تا سوال جزیی ازم پرسید و بعد

گفت در دسترس باشم برای سوالات بعدی. تا رفتنشون همونجا موندم .

همزمان با رفتنشون آقای یعقوبی و خانم فرهنگ به شرکت اومدن. این روزها سهامدار ها خیلی بیشتر از گذشته به شرکت رفت و آمد

داشتن و کسی هم اعتراضی نداشت و بهشون حق می دادیم که نگران باشن.

کیانمهر ازشون عذرخواهی کرد و همراهم به اتاقم اومد. هنوز اون اخم کمرنگ رو داشت! در اتاق رو بست و با صدای آرومی گفت:

-خوب جواب دادی. تا وقتی نگفتم حرفی از اون ایمیلی که برات فرستاده زن. فکر کنم خودم زودتر از پلیسها به داریوش برسم. فقط برای دستگیری به کمکشون نیاز دارم.

لبخند کم جونی زدم. چند ثانیه بی حرف نگاهم کرد و بعد با صدای آرومی گفت:

-نمی دونم چه خبره!

نگرانی به قلبم چنگ انداخت. با شک گفتم:

-کجا؟! !

نفسشو کلافه فوت کرد و زیر لب گفت:

-هیچی.

از اتاق خارج شد. با بهت به حالت هاش فکر کردم. ولی نگرانیم بابت حضور پلیس توی ماجرا اجازه نداد زیاد روی رفتار کیانمهر دقیق بشم. در اتاق رو کامل باز گذاشتم و به سمت میزم رفتم....

...گاهی وقتها میشه که زندگیت به طرز عجیبی به هم گره خورده و همه جوره ذهن و جسمتو به خودش مشغول کرده. یه لحظه هایی حس می کنی به بن بست رسیدی و هیچ نور امیدی نیست. بعد یه اتفاق وسط همه ی این تلخی ها میفته که به جای امیدوار کردن یا نجات دادنت به شدت مضحک به نظر میاد !

مثل تولد کیانمهر !

صبح روز جمعه، یعنی دو روز بعد از اولین حضور مامورها توی شرکت، کیانمهر صبح از خونه بیرون رفت و منو تنها گذاشت. البته اعتراف می کنم از بعد از پیام لیلی و خبر گرفتن یهویی و اون یه کوچولو بحثی که با کیانمهر داشتم یکم سرسنگین شده بود. دقیق نمی دونم سرسنگینیش به خاطر مساله امیرعلی بود یا اون جمله نامفهومی که تو اتاقم گفت و رفت !

طبق عادت این مدت که تنها می شدم رفتم سروقت دفاتر و باز شروع کردم به زیر و رو کردنش. حسابی غرق کار بودم که زنگ خونه به صدا در اومد. با دودلی خودم رو به آیفون رسوندم و با دیدن تصویر کاملیا توی مانیتور گوشی رو برداشتم:

-سلام.

با لحنی جدی جواب داد:

-سلام، درو باز کن.

نفسمو فوت کردم:

-در سالن قفله و کلید هم ندارم، کیانمهر هم خونه نیست.

-کلید در سالن دارم، در حیاطو باز کن.

بی مکث دکمه در باز کنو زدم و به فاصله ی چند قدمی از در سالن ایستادم. برام عجیب بود که کاملیا که توی همون دوسه برخورد مشخص بود چشم دیدن منو نداره اینجا چیکار می کنه! اون هم وقتی من قبل از ورودش گفتم کیانمهر نیست.

با وارد شدنش به خونه به سردی به هم دست دادیم و تعارف کردم که روی راحتی ها بشینه. توی همون نگاه اول متوجه نبود کاناپه بزرگ شد و با تعجب گفت:

-این ست قهوه ایه، دوازده نفره نبود؟

خونسردانه شونه بالا انداختم و درحالی که به سمت آشپزخونه می رفتم جواب دادم:

-نمی دونم!

در یخچالو باز کردم و پارچ شربت آماده ای که شب قبل کیانمهر درست کرده بود رو بیرون آوردم. صدای کاملیا از داخل سالن می اومد:

-بیا بشین باهات کار دارم. نمی خواد چیزی بیاری.

با صدای بلند جواب دادم:

-الان میام.

بی توجه به تعارفش چند تا شیرینی خامه ای توی بشقاب چیدم و به اضافه دو تا لیوان و پارچ شربت به سالن برگشتم. شالش رو از سرش در آورده بود، ولی مانتوی لیمویی رنگش هنوز تنش بود. آرایش چندانی نداشت، اما با توجه به برنزه بودن پوستش، همون آرایش کم هم غلیظ به نظر می اومد! سینی رو روی میز گذاشتم و روبروش نشستم و با نگرانی تصنعی گفتم:

-اتفاقی افتاده؟

لبخندی مصنوعی تر از نگرانی من زد:

-راستش مامان خواست پیام اینجا ... فردا شب تولد کیانه.

بدون اینکه تغییری توی ظاهرهم به وجود بیاد منتظر نگاهش کردم. چند ثانیه با تعجب به عکس العمل نداشته ام زل زد و بعد در حالی که برای خودش شربت می ریخت گفت:

-سی و پنج سالش کامل میشه و وارد سی و شش سالگی میشه.

لبخند زدم:

-به سلامتی.

-راستش ... از وقتی مهرروز فوت شده کیان دیگه به تاریخ تولد و این طور مسائل اهمیت نمیده. امسال سال مهمی بود ... کیان دوباره به کار مشغول شد و بعدش هم حضور تو...

حرفش رو قطع کردم:

-متاسفم وسط حرفت می پریم اما فکر کنم فهمیدم منظورت چیه.

یه ابروش مثل برادرش بالا رفت و منتظر بهم نگاه کرد. نفسی گرفتم:

-از من می خواین کیانمهر رو راضی کنم تا توی جشن تولدش شرکت کنه؟ چون با توجه به این که فردا شب تولدش احتمالا هر کاری لازم بوده انجام دادین و فقط مونده راضی کردن خود کیانمهر تا توی جشنش شرکت کنه. این طور نیست؟

لبخند کجی کنج لبش نشست:

-جالبه!

ابرو درهم کشیدم.

-چی جالبه؟!

خم شد و لیوان نیمه خورده اش رو روی میز گذاشت:

-ما کیان صداش می زنیم، حتی مامان و بابا و همه ی دوستای صمیمیش. اما تو اونو کامل صدا زدی.

عادل اندر سفیه نگاهش کردم و جواب دادم:

-خب چون من صمیمیتی به اونصورت باهاش ندارم که بخوام اسمش رو کوتاه کنم.

هر دو ابروشو بالا فرستاد:

-مهرورز هم کامل صداش میزد.

به پشتی مبل تکیه دادم و بی حرف بهش نگاه کردم. شالش رو از روی دسته مبل برداشت و گفت:

-مهمونی شلوغی نیست. خانواده خودمونیم با دو سه تا از دوستان صمیمیش! سرجمع بیست نفر هم نمیشیم. نمی خوایم سوپرایزش کنیم چون اصلا واکنش خوبی نشون نمیده! پس سعی کن قانعش کنی که یه مهمونی کوچولو وسط بلبشویی که گرفتارشین خیلی لازمه.

بی حوصله جواب دادم:

-توی شرایطی نیست که بتونه مهمونی شرکت کنه ... بعدشم من اون گزینه ای نیستم که حرفم روی ... ایشون تاثیری داشته باشه!

بلند شد و من هم ایستادم. لبخند کمرنگی روی لباش نشسته بود که بر خلاف قبلی ها طعنه آمیز نبود!

-شرکت کنه نه! شرکت کنید. مسلما وقتی روحیه ی خوبی پیدا کنه خوش اخلاق تر هم میشه. این به نفع خودت هم هست.

اخم مشکوکی کردم. لبخندش عمق گرفت:

-اونقدری با اخلاقی آشنايي دارم که می دونم وقتی تحت فشاره تا چه حد ترسناک میشه .

بی اراده پوزخند زدم، اما به روی خودش نیاورد و خداحافظی کرد. بعد از رفتنش نفسمو فوت کردم و خودمو روی مبل انداختم. زیر لب غر زدم:

-فقط تو این شلوغی تولد آقا کیانمهر و کم داریم!!

میزو جمع کردم و بعد به جای ناهار نیمرو درست کردم و خوردم و وقتی دیدم خبری از کیانمهر نیست به اتاقم رفتم. روی تخت دراز

کشیدم و بعد از چند دقیقه چشمام سنگین شد.

با صدای بلندی از خواب پریدم. چند ثانیه گیج بودم اما با تکرار شدن صدا متوجه شدم یکی داره به در اتاق مشت می زنه. سریع از روی تخت بلند شدم و بی توجه به سرگیجه ام به سمت در رفتم و کلید رو چرخوندم. در با چنان سرعتی باز شد که یه قدم به سمت عقب تلو تلو خوردم و قبل از اینکه بتونم درست بایستم دست کیانمهر دور گلویم حلقه شد و توی صورتم توپید:

-کی اینجا بود؟

با مغزی که هنوز کامل هشیار نشده و سرگیجه حاصل از یهویی بیدار شدن، یه دست قدرتمند هم دور گلویم حلقه شده بود و با راه

نفسی که بسته شده توقع داشت اعتراف کنم!!!

با کلی تقلا و بین داد و بیدادهاش بالاخره دستشو برداشت و به عقب هُلَم داد، طوری که روی تخت افتادم. توی جام نشستم، دستم

رو به گلویم رسوندم و شروع کردم به سرفه کردن. لابلای سرفه هام جیغ زدم:

-عوضی ... روا .. نی ... داشتم ... خفه .. می شدم.
 ریشه ی موهام که کشیده شد از درد ناله کردم. توی صورتم داد زد:
 -میگی کی اینجا بود یا همین جا به حسابت برسم؟
 با صورتی که از درد جمع شده بود جیغ زدم:
 -خواهر میمونت.
 موهامو رها کرد. دستامو توی موهام فرو بردم و بدون خجالت زدم زیر گریه. اخم هاش حسابی توی هم بود:
 -چیکار داشت؟!
 با حرص و گریه داد زدم:
 -خبر مرگت می خوان واست جشن تولد بگیرن. میخوام قسمتت نکشه که شرکت کنی.
 باز زدم زیر گریه. زانوهامو بالا آوردم و سرمو روشن گذاشتم .
 تخت تکون خورد؛ کنارم نشست. چند دقیقه ای در سکوت گریه کردم تا کمی آرام شدم. سرمو از روی زانوم برداشتم و با دستم
 موهامو زدم عقب و خم شدم و از جعبه دستمال کاغذی روی عسلی چند برگ بیرون کشیدم و صورتمو پاک کردم.
 -میمردی همون اول که می پرسم جواب بدی؟!
 بدون این که نگاهش کنم با صدای تو دماغی جواب دادم:
 -اصلا فرصت دادی؟!
 دستش که روی بازوم نشست سریع خودمو عقب کشیدم و با غیظ توی چشماش زل زدم. می شد پشیمونی رو توی چشماش دید.
 لبهاشو به هم فشرد و گفت:
 -خب ... من اومدم دیدم در خونه بازه ... هر چی صدات کردم جواب ندادی! فکرکردم رفتی ... یعنی اونقدر عصبانی شدم که وقتی
 درو هم باز کردی دیگه از عصبانیت کم نشد.
 سرمو به نشونه تاسف تکون دادم و نگاه ازش گرفتم .
 -حالا چی می گفت کاملیا!
 بینیمو بالا کشیدم:
 -زنگ بزن از خودش بیرس .
 خواست حرفی بزنه که با عصبانیت رو بهش گفتم:
 -اگر تخلیه احساساتت تموم شد برو بیرون.
 با دلخوری نگاهم کرد. از روی تخت بلند شدم و به سمت سرویس بهداشتی رفتم و درو محکم به هم کوبیدم.
 توی آینه به خودم نگاه کردم. پوست گردنم قرمز شده بود. جدی جدی داشت خفه ام می کرد! نوک دماغ و چشمهام هم قرمز بود. رو
 به در بسته چند تا فوحش پدر و مادر دار نثارش کردم و منتظر موندم تا وقتی که صدای بسته شدن در اتاق رو بشنوم بعد پیام بیرون.
 از اتاق بیرون رفتم تا وقتی که صدام کرد و گفت از بیرون غذا گرفته و برم برای شام. مطمئنا اگر گرسنگیم اجازه می داد همچنان به
 قهرم ادامه می دادم! ولی خب قهر با کیانمهر ارزش اینو نداشت که به خودم گشنگی بدم.

بدون اینکه به صورتش نگاه کنم پشت میز نشستم و مشغول خوردن غذا شدم. متوجه سنگینی نگاهش شده بودم اما به روی خودم نمی آوردم.

-متاسفم.

دستم نیمه راه موند و به صورتش نگاه کردم. نگاهش روی قرمزی گردنم بود. «نچ»ی زیر لب گفت و ابروهاش بیشتر توی هم رفت. بی اراده پوزخندی زدم و گفتم:

-از شما به ما زیاد رسیده!

بی حرکت به چشمهام خیره شد. نفسمو فوت کردم و با طعنه گفتم:

-می خوای فردا شب بری؟

-خواستن با هم بریم.

ابروهام بالا رفت:

-توقع که نداری پیام جشن تولدت؟!!

بی حوصله جواب داد:

-پس نمیرم.

شونه هامو بالا انداختم:

-نرو!

و با اشتهای بیشتری که ناشی از سوزوندن کیانمهر بود به خوردن غدام ادامه دادم. غذاشو نیمه خورده رها کرد و از پشت میز بلند شد و به سمت در آشپزخونه رفت. همونطور که سرم پایین بود با صدای بلند گفتم:

-من میزو جمع نمی کنما!!

اونم با لحن خودم جواب داد:

-نکن!

لبامو دادم جلو و به غذا خوردنم ادامه دادم. بعد از شام بدون اینکه به ظرف ها دست بزنم از آشپزخونه خارج شدم. وقتی داشتم از

جلوی اتاق کار رد می شدم، چند لحظه به چهارچوب در تکیه دادم و خطاب بهش گفتم:

-فردا بریم کارخونه؟

سرش رو بلند کرد و بهم زل زد:

-مگه چه خبره؟!!

دست به سینه شدم:

-حسابهای شرکت که مشکلی ندارن ولی اگر یه وقت پلیسها بخوان حساب های کلی رو بررسی کنن باید دفتر کارخونه رو تر و تمیز کنم تا آتویی دستشون نیفته.

چشماشو ریز کرد و بعد از چند ثانیه گفت:

-نمیشه به کسی اعتماد کرد. با پولاد و خانم جوادی هماهنگ می کنم فردا یه جوری که مشکوک نباشه باید همه مدارک و دفاتر و

اسناد رو از اتاق حسابداری کارخونه خارج کنیم.

سرم رو به نشونه تایید تگون دادم. ادامه داد:

-حساب های داخل نرم افزارها که مشکلی ندارن؟!-

سرم رو به چپ و راست تگون دادم:

-نه! اونها همون چیزی هستن که مالیات دیده. باید اسنادی رو توی کمد نگه داریم که توی کامپیوتر ثبته. البته همه می دونن چنین

کارخونه بزرگی صددرصد زیرآبی هایی هم داره! منتهی نمی خوام جریان وام لو بره.

خودکارش رو توی دست گرفت و در حالی که دوباره به کاغذهای روی میز چشم می دوخت گفت:

-پس، صبح یک ساعتی زودتر بیدار شو.

شب بخیری گفتم و به سمت اتاقم رفتم. بعد از قفل کردن در و کارهای قبل از خواب مثل مسواک و عوض کردن لباس به تختم

رفتم. چند دقیقه ای به اتفاق غروب فکر کردم. دلم نمی خواست به این نتیجه برسم اما به خودم اعتراف کردم این کیانمهر با

کیانمهری که همیشه تصور داشتیم و بخصوص توی اون سه روز لعنتی دیدم زمین تا آسمون فرق داشت.

این کیانمهر یا کار اشتباه انجام نمی داد یا از کار اشتباهش خجالت می کشید و به جبران فکر می کرد. محاسبات ذهنیم بازیشون

گرفته بود! سرم رو به چپ و راست تگون دادم. این خوبه که کیانمهر ترسناک نیست! ولی این ترسناکه که کیانمهر خوبه !!!

پتو رو روی سرم کشیدم و سعی کردم به هیچ چیز فکر نکنم اما زهی خیال باطل! درست تا دو سه ساعت بعد، از سیر تا پیاز گذشته

تا حال رو توی ذهنم بررسی کردم و تهش که نتونستم کسی رو مقصر صد در صد بدونم به خودم چند تا ناسزا گفتم و بالاخره خوابم

برد.

صبح زودتر از همیشه از خونه بیرون زدیم و به کارخونه رفتیم. پولاد و مریم اونجا بودن. به صورت پولاد که اصلا نگاه نکردم. ولی با

کمک هر دو تمام زونکن ها و اسناد و دفاتر و اصلا بهتره بگم هر چی کاغذ بود به ماشین کیانمهر و پولاد منتقل کردیم. وقتی دیدم

پولاد سعی می کنه مریم رو مخاطب قرار بده و مریم بهش محل سگ هم نمیده، مریمو کنار کشیدم و با صدای آرومی گفتم:

-اگر به خاطر من داری بهش بی محلی می کنی...

حرفم و قطع کرد و با لحن قاطعی گفت:

-بیشتر به خاطر خودمه! اون از من استفاده کرد تا برای صاحبش دم تگون بده! حالا که به مقصودش رسیده! دلم از این می سوزه

که من براش چیزی تعریف نکردم تا یکم مقصر باشم! خود آقا زحمت فضولی تو اوراقو کشیدن.

نفسمو فوت کردم. خب منم جای مریم بودم به پولاد محل نمی دادم. همین حالا هم جای مریم نبودم و تحویلش نمی گرفتم. تا

وقتی توی اتاق بودیم، هر کدوم از اعضای تیم داخل کارخونه که هیچ کدوم هنوز رسمی نشده بودن می اومدن، مریم می

فرستادشون پی کاری تا ما توی اتاق به کارمون برسیم. یکی رو می فرستاد اداره گاز، یکی رو برق، یکی رو دنبال وصول چک و ...

نزدیک اذون ظهر بود که بالاخره کارمون تموم شد و قرار شد که تا فردا اونهایی که با کامپیوتر یکی بودن رو به کارخونه برگردونیم

و مریم و پولاد هم آخرشب بیان به خونه ی کیانمهر تا کمک کنن. عجب جمع دوستانه ای!

به محض رسیدن به خونه و خوردن ناهار با کیانمهر شروع به کار کردن کردیم. ساعت نزدیک شش بود که پدرش سرزده به

دیدنمون اومد. تا قبل از اون به کل یادم رفته بود که امشب تولد کیانمهره!

آقای عابدی با همون ظاهر مقتدرش اومد توی اتاق و یک ربعی بالای سرمون نشست و کیانمهر با حوصله همه چیزو توضیح داد. جالب بود پدرش ماجرای وام رو هم می دونست! یکم بابت این موضوع خجالت کشیدم اما به روی خودم نیاوردم. بعد از یک ربع دستاشو به زانوهایش زد و خونسردانه گفت:

-خب دیگه. اینا رو همینجا بذارید شب که برگشتیم، خودم هم میام که کمکتون کنم.

کیانمهر با تعجب گفت:

-از کجا برگشتیم؟!!

ابروهای آقای عابدی بالا رفت و بعد از نگاه گذرایی به من متوجه شد که نتونستم کاری بکنم. لابد اگر می فهمید که من چه تلاش خالصانه ای کردم !!!! خیلی متاثر می شد.

-میریم خونه. یکی دو ساعتی همه دور همیم. بعد برگردین تا صبح بشینین با این کاغذا بازی کنید.

کیانمهر نگاه بی حوصله ای به من انداخت و منم شونه هامو بالا انداختم و خودمو مشغول نشون دادم:

-با شما دو نفرم! ثریا، مادرت تهیه دیده! بلند میشین یا مثل بچه ها...

کیانمهر غر زد:

-بابا وضعیت ما رو نمی بینن؟ الان وقت تولد گرفته؟ مگه من بچه ام!!

وقتی دیدم صدایی ازشون نیامد سرمو بالا آوردم و دیدم هر دو دارن منو نگاه می کنن. با تعجب بهشون نگاه کردم. کیانمهر نفسشو فوت کرد:

-غزاله نیامد.

-آره؟!!

در جواب سوال آقای عابدی با اون لحن ترسناکش سرمو به چپ و راست تگون دادم و بی اراده گفتم:

-من میام!

لبهای آقای عابدی به لبخندی از هم باز شد و کیانمهر با خیال راحت نفسشو بیرون فرستاد. لبامو جلو دادم و با درموندگی گفتم:

-نمیشه نیام؟!

آقای عابدی سرشو به چپ و راست تگون داد :

-نه، دوستای کیان اونجان و همه می خوان تو رو ببینن. زودتر بریم تا مهمون ها نرسیدن.

من نمی دونم وقتی قراره دیر یا زود جدا بشیم واسه چی تو بوق و کرنا کردن !!! البته خب می دونم این ظاهر معمولی و برخورد راحت و عادی با مساله ازدواجمون تضمینی برای زندگی آینده هر کدوممون تا اجتماع دید بدی بهمون نداشته باشه! وگرنه ازدواجم با محمد هم کاملاً رسمی بود! ولی اون پنهان کاری حالا فاش شدنش هزار برابر سخت تر از فاش شدن توی زمان خودشه!

دوباره نالیدم:

-من هیچ لباسی با خودم نیاوردم اینجا!

-تو آماده شو. همراه میریم خونه ی خودت تا چند دست لباس برداری. خونه بابا اینا با حوصله یکیشو انتخاب کن .

به کیانمهر که این پیشنهاد داده بود چند ثانیه خیره شدم بعد با بی حوصلگی از جام بلند شدم و به اتاقم رفتم. خیلی سریع یه دوش

کوتاه گرفتم و بیرون اومدم. با حوله نم موهامو گرفتم و بدون این که خشکشون کنم، روی صندلی نشستم و شروع کردم به آرایش کردن. چون نمی دونستم قراره کدوم لباسمو بپوشم پشت چشمهامو فقط کمی دودی کردم. آرایش چندانی نداشتم ولی از هر کدوم یه ذره زدم تا به عنوان «همسر» کیانمهر بی رنگ و رو جلوه نکنم!

موهامو با گیره ساده، پشت سرم جمع کردم و شال نازک سفیدم رو روی سرم انداختم. کنارش شال قرمز و طوسی طرحدارم رو هم به اضافه ی رژ لب گل بهی برای تمديد احتمالی بعد از شام، داخل کیفم گذاشتم .

وقت از اتاق بیرون اومدم، از بالای پله ها کیانمهر و داخل کت و شلوار مشکی با پیراهن سفید، نزدیک در ورودی کنار پدرش دیدم. نمریدم و دیدیم این بچه پیراهن سفید پوشید، انصافا بهش میومد!

خودمو بهشون رسوندم و آقای عابدی وقتی خیالش راحت شد که اومدنمون قطعی از ما جدا شد و من و کیانمهر به سمت خونه ی من که حالا مال مهسا شده بود حرکت کردیم. بین راه به پولاد و مریم هم زنگ زد و گفت که داریم میریم جایی و هر وقت برگشتیم بهشون خبر میدیم که بیان.

برخلاف تصورم از ماشین پیاده شد و همراهم به داخل خونه اومد. با اینکه دلم نمیخواست بیاد اما مخالفتی نکردم و بی توجه به حضورش به سمت اتاقم رفتم و شروع کردم به گشتن بین لباس ها .

تقه ی آرومی به در زد و وارد شد. چیزی نگفتم و دو سه دست از لباس های پوشیده ام رو بیرون آوردم. خم شدم توی کشو، دنبال جوراب شلواریم و شال های ست لباس هایی که برداشته بودم. کنارم ایستاده بود و نگاهش به جایی بود که ندیده می دونستم کجاست!

بعد از برداشتن لباسهام سرپا ایستادم و قاب عکس کوچکی که جاش روی میز آرایش بود رو از دستش گرفتم و سرجاش گذاشتم و به سمت در رفتم:

-بریم؟

بعد از چند ثانیه تاخیر که به نظر طولانی می اومد بالاخره نگاه از عکس گرفت و به سمتم برگشت:

-بریم.

و پشت سرم راه افتاد. از داخل کمد کفش های کنار در هم کفش ورنی پاشه بلند مشکیم رو که به هر سه دست لباسی که برداشته بودم می اومد، برداشتم و با هم از خونه خارج شدیم. چند دقیقه بعد از حرکت به حرف اومد.

-عکس مال کی بود؟

اخم کردم:

-اولین روز ماه عسلمون.

منقبض شدن فکش رو که دیدم اخمم غلیظ تر شد و بی اراده پرسیدم:

-چطور؟

پوزخند زد:

-به نظر خیلی خوشحال می اومدی !

اشاره به عکسی کرد که من و محمد سوار قایق گرفته بودیم. لحن حرصیش جرقه ای شد برای روشن کردن لامپ بالای سرم و با

لحن مشکوکی جواب دادم:

-اون برای خوشحال کردنم از هیچی کم نمیداشت و منم دوستش داش...

-یه پیرمردو؟!!!

کامل به سمتم برگشت و این سوالو پرسید. جرقه زیادی قوی بود لامپ بالای سرم ترکید! به صدلیم تکیه دادم و با لحنی وارفته جواب دادم:

-دیگه نمی خوام درموردش حرف بزنم.

به بیرون زل زدم و مغزم مثل تپه خاک از هم وا رفت!

-تابحال با دقت خودتو باهاش مقایسه کردی؟ تو جای دخترش بودی! چطور می تونی این قدر راحت از دوست داشتنش و از خود خواه بودن اون حرف بزنی؟
بی حوصله گفتم:

-بس کن! من مجبور نیستم در این مورد به تو یکی جواب پس بدم .

صداش داشت بالا می رفت:

-چرا نمی خوای در موردش حرف بزنی؟! شنیدنش از زبون یکی دیگه سخته نه؟! تو از حرف مردم می ترسی که پنهونش کردی!
می ترسی از قضاوت شدن! چطور راضی شدی با یه پیرمرد ازدواج...

-سگ اون پیرمرد شرف داشت به صد تا جوون مثل تو که به خاطر یه حرف یه زنو بی عفت می کنن.

صدام اونقدر بلند بود که خودم هم جا خوردم چه برسه به کیانمهر! البته محمد دیگه اون محمدی نبود که ارزش دفاع کردن و صدا بالا بردن داشته باشه اما غرورم باعث شد محمدمو چماغ کنم و بگویم توی سر کیانمهر .

چند بار عمیق و پر حرص نفس کشید و بعد از سرعتش کم کرد و آرومتر به سمت خونه ی پدرش روند. اونقدر عصبی بودم و فکرم آشفته بود که زیبایی و رنگ پردازی دلنشین خونه هم نتونست آرومم کنه و به همراه کاملیا به سمت یکی از اتاق ها رفتم تا لباسمو عوض کنم. وقتی لباس هامو روی تخت انداختم کاملیا با دهن نیمه باز به کت و شلوار، کت و دامن و پیراهن ماکسیم نگاهی کرد و نالید:

-از اینا پوشیده تر نداشتی؟

ناراحتی که کیان باعث و بانیش بود باعث شد جواب طعنه کاملیا رو به سردی بدم:

-توی مهمونی مختلط تیپم همینه. تازه موهامو هم می پوشونم.

قیافه اش نالان تر شد و با لبهای جلو داده از اتاق خارج شد. اونقدر بی حوصله و داغون بودم که دلم می خواست همون لحظه از اتاق برم بیرون و برگردم به همون خراب شده و تا صبح سرمو فرو کنم توی حساب کتاب و احدى به کارم کار نداشته باشه .
اما متاسفانه حالا اینجا بودم و تا چند دقیقه ی دیگه مهمون ها می رسیدن. و مهمونی متعلق به کسی بود که چند دقیقه ی پیش با جرقه هاش توی ذهنم آتیش بازی به پا کرده بود!

بی حوصله نگاه گذرایی به لباسهام انداختم و کت و شلوار شکلاتی سیرم رو برداشتم و با یادآوری لباس ولنگ و باز کاملیا دوباره روی تخت رهاس کردم .

اگر بعد از حضورم توی خونه محمد و ساره خانم تغییر رویه نمی دادم، الان لباس من از لباس کاملیا باز تر بود! ماکس مشکی رو از روی تخت برداشتم و بدون درنظرگرفتن چیز دیگه ای پوشیدمش .

فقط امشب تموم بشه! دیگه جواب سلام کیانمهر و هم نمی دم! واقعا پیش خودش چی فکر کرده که به خودش اجازه میده در مورد من و محمد اظهار نظر کنه؟! یادش رفته خودش با من چیکار کرد و چه تحقیر وحشتناکی رو تجربه کردم؟! محمد با همه نامردی که در حقم کرد، زمانی باهام وارد رابطه شد که خودم رضایت قلبی داشتم و شرعا و قانونا زنش بودم. -آماده شدی؟

الان حتی شنیدن صداش از پشت در بسته هم آزارم می داد. دلم می خواست وقتی داشت توی ماشین یه نفس حرف می زد توی صورتش داد بزنم و بگم آره می دونم مردم چی میگن! مردم فکر می کنن من به خاطر پول محمد زنش شدم! از کجا معلوم من ساره خانم رو چیزخورش نکرده باشم؟ موهامو یه طرف شونه ام ریختم و پشت به آئینه قدی اتاق ایستادم و زیپ لباسم رو به سختی تا انتها بالا کشیدم: -بیام تو؟!

بی توجه به سوالش رو به آئینه ایستادم و لباس رو توی تنم مرتب کردم. لباس با همه پوشیده بودنش خیلی روی تنم می نشست. حریر مشکی با نگین های خیلی ریز و فاصله دار توی پیراهنی به ظاهر ساده اما پر برش خودش رو به خوبی نشون می داد و طوری بود که مشکی بودن لباس توی ذوق نمی زد.

متوجه باز شدن در و ورود کیانمهر به اتاق شدم. لبه ی مثلثی آستین بلند لباس رو صاف کردم و بعد از پوشیدن کفش های مشکیم که پاشنه پانزده سانتیش باعث میشد خیلی بلند تر به نظر برسم، دنباله ی لباس رو که بیست سانتی میشد، مرتب کردم و رو به کیانمهر چرخیدم. نگاهش حالت خاصی داشت که من دلم نمی خواست اینطور باشه . به سمت تخت رفتم و گیره موهام رو برداشتم و پشت سرم جمعهشون کردم و بعد شال نازک مشکیم رو هم برداشتم و روی سرم انداختم.

-همیشه لباس هات باحجابن؟

به خاطر تنگی دامن روی قسمت رانم که از اونجا به بعد نیلوفری می شد، مجبور بودم باطمینانه قدم بردارم. کنار در ایستادم: -وقتی مردها هم حضور دارن ... آره.

لبخند کمرنگ اما از ته دلی روی لبش نشست و بی معطلی به سمتم اومد و با هم از اتاق خارج شدیم. با وجود پاشنه بلند کفشم هنوز چند سانتی جا داشت تا باهاش هم قد بشم. هر چند که خودم هم با وجود قد صد و هفتاد جز خانم های قد بلند به حساب می اومدم! با ورودمون به سالن اصلی خونه بالاخره بعد از گذشت بیشتر از دو هفته مادر کیانمهر و دیدم. لحظه ورود نبود و نمی دونم کجا مشغول بود که ندیدمش. به رسم ادب نزدیکش رفتم و باهاش دست دادم. لبخند بی روحی زد و دستم رو به سردی فشرد. کنار کیانمهر روی یکی از مبل ها نشستیم و با دیدن پسر کوچولویی که با صورت شکلاتی تاتی کنان به سمتمون می اومد دلم ضعف رفت. کیانمهر براش دستهاشو باز کرد و بچه با ذوق بیشتری چند قدم باقیمونده رو طی کرد. ناخودآگاه پرسیدم: -کیه؟

چشمای عسلی و درشتش رو به من دوخته بود و به خاطر قلقلک های ریز کیان آروم می خندید اما چشم از من برنمی داشت.

-پسر کاملیا ... کارن.

دلَم می خواست بغلش کنم ... اگر اون لحظه توی اون خونه نبودم و اون بچه ... بچه ی این خانواده نبود! با همه اینا وقتی کارن با خجالت سرشو توی سینه ی کیانمهر قایم کرد و صورت شکلاتیشو به کت کیانمهر مالید. نتونستم خودمو کنترل کنم و بی توجه به غرغرای کیانمهر مبنی بر کثیف شدن لباسش بچه رو از بغلش بیرون کشیدم و تا وقتی کسی حواسش به من نبود قشنگ چلوندمش.

با شنیدن صدای زنگ کاملیا به سمتم اومد و با لبخندی که این بار دوستانه تر بود گفت:

-مهمونای کیان اومدن. بهتره بدی به من این وروجکو که صورتشو بشورم.

کارن رو به کاملیا سپردم و خودم هم با چند قدم بلند به سمت کیانمهر رفتم و کنارش ایستادم. دو زوج جوان با هم وارد شدن و هر دو تا خانم با من روبوسی کردن و تبریک گفتن و البته هر دو هم به کیانمهر دست دادن. فکر کنم ظاهر من تا حدی گویای افکارم بود که مردهاشون به مکالمه اکتفا کردن.

کیانمهر هم با غرور دستش رو پشت کمرم گذاشته بود و ژست قدرتمندانه اش طوری بود که یه لحظه حس اموالش بودن بهم دست داد و باز حرفهای توی ماشین و فکرهام اومدن توی ذهنم. ناخودآگاه یه نیروی دافعه باعث شد کمی تند تر قدم بردارم تا دستش از پشت کمرم برداشته بشه!

نیم ساعت بعد سه زوج دیگه هم اومدن و انگار مهمان ها همینا بودن. برخلاف تصور اونقدرها هم مهمونی بدی نبود! یعنی اصلا مهمونی بدی نبود. با خانم ها گرم گرفته بودم و در مورد همه چیز حرف می زدیم. متوجه شده بودم مادر کیانمهر کلا زن کم حرفیه، چرا که با بقیه هم زیاد حرف نمی زد. جز چند جمله کوتاه. یکی دوباری هم وقتی سر میز شام داشت با دقت نگاهم می کرد مچش رو گرفتم، توی نگاهش حس می بود که نمی تونستم تشخیص بدم و این کلافه ام می کرد .

خدا روشکر رسم باز کردن کادو نداشتن و کادوهاشون رو موقع رفتن می دادن و تبریک می گفتن. کلا مهمونی بیشتر شبیه یه دورهمی دوستانه بود تا جشن تولد . خبری هم از بریدن کیک و فوت کردن شمع نبود!

ساعت دوازده شب بود که بالاخره مهمونی تموم شد و قصد برگشت کردیم. بدون اینکه لباسمو عوض کنم مانتومو روش پوشیدم و بعد از برداشتن لباس های دیگه ام سوار ماشین کیانمهر شدم.

توی سکوت به بیرون زل زده بودم که کیانمهر سکوتو شکست:

-شخصیت قابل تحسینی داری!

به سمتش چرخیدم و با پوزخند منتظر موندم جمله اش رو کامل کنه.

-برام جالبه بعضی رفتارها! یه آدم با یه گذشته عجیب که دیگران رو وادار به قضاوت بد می کنه با روحیاتی قابل ستایش مثل حیا و حریمت و ایمانت!

دوباره به بیرون زل زدم و طعنه زدم:

-چرا رک حرفتو نمی زنی؟ چرا نمی گی چه قضاوتی کردی؟ چرا نمیگی تو هم فکر می کنی من به خاطر ثروت محمد زنش شدم! صداس باز هم حرصی بود:

-کی باور می کنه؟! کی می تونه قبول کنه که یه پیرمرد شصت ساله بتونه یه دختر جوونو راضی نگه داره.

به سمتش برگشتم:

-اولا شصت نبود و پنجاه سالش بود! دوما برام باور هیچ کس مهم نیست!

ضربه ی محکمی به فرمان ماشین زد که توی جام تکون خوردم. بلافاصله ماشین رو زد کنار و بعد از چند بار نفس عمیق و دست

کشیدن لای موهایش با چشמהایی که می رفتن از حرص و عصبانیت قرمز بشن بهم زد:

-چرا خودت رو می زنی به ندیدن! به نشنیدن! نمی فهمی با خودم درگیرم؟!

سرمو به چپ و راست تکون دادم و با کلافگی گفتم:

-چرا فکر می کنی اونقدر مهمی که به خود درگیریت فکر کنم؟!

ضربه محکمتری به فرمان ماشین زد و من غیر ارادی کمی عقب کشیدم، صداسش بالا رفته بود:

-لعتنی من همه جوهره از اون شیخی خرفت سرم! چطور اون مردکو می دیدی و اینطور از مرده اش که فهمیدی در حقت خیانت

کرده دفاع می کنی اما منو نمی بینی؟!

نباید اجازه میدادم اعتراف کنه. نباید کار به اینجا می کشید که این همه پررو بشه! بغضمو قورت دادم و با همه ی غمی که می

تونستم توی چشمهام جا بدم نگاهش کردم و با صدایی که خودم هم به زور می شنیدم جواب دادم:

-نمی بینمت چون ... یه کاناپه ی سه نفره ی قهوه ای سوخته ... گوشه ی یه سالن بزرگ ... زیر راه پله ... جلوی دیدمو می گیره!

به وضوح تار شدن چشمهاشو دیدم و چیزی که توی نگاهش فرو ریخت. نگاه ازش گرفتم و وقتی به پیاده رو زل زدم به اشکم اجازه

باریدن دادم و با صدای بی نهایت لرزون زمزمه کردم:

-بریم ... کلی کاغذ بازی منتظرمونه!

نگاهش رو از من گرفت و بعد از چند بار نفس عمیق به راه افتاد. دستم رو به لبم رسوندم و بی اراده پوست لبمو می کندم. نباید این

اتفاق می افتاد! این اعتراف اولین قدم برای پررو شدن بود. و همین طور هم شد! چون خود داری کیانمهر فقط همون شب بود!

به محض رسیدن از شر آرایش و لباس راحت شدم و نمازم رو که حالا قضا شده بود خوندم و کمتر از نیم ساعت بعد، هم آقای

عابدی، هم پولاد و مریم اومدن. بی شک اگر آقای عابدی نبود مریم پولاد رو به باد کتک می گرفت. همینجوریش هم کلی خیطش

کرد. طوری که دل من هم به حال پولاد سوخت!

تقریباً ساعت پنج صبح بود که دست از کار کشیدیم و من و مریم به اتاقم رفتیم. البته قبل از ورود به اتاق، کیانمهر خونسردانه از

مریم خواست موبایلش رو خاموش کنه و تحویل بده و مریم هم گوش کرد.

یه لحظه حس سالن امتحانات بهم دست داد که قبل از ورود موبایل هامون رو تحویل می دادیم!

یکی دو ساعت بعد کیانمهر و پولاد اسناد رو به کارخونه بردن تا جابجا کنند. ساعت ده هم مریم از خواب بیدار شد و بعد از صبحانه

خداحافظی کرد و رفت.

بعد از رفتن مریم به اتاق مهمان که حالا آقای عابدی اونجا خوابیده بود رفتم تا بیدارش کنم، ولی قبل از اینکه به اتاق برسم در باز

شد و بیرون اومد.

با دیدنش لبخندی زدم:

-داشتم میومدم بیدارتون کنم.

متقابلا به روم لبخندی زد و گفت:

-کیان هنوز برنگشته؟

سرم رو به چپ و راست تکون دادم .

-تا به لیوان چای بریزی منم آبی به دست و صورتم بزمن و میام ... البته اگر زحمتی نیست.

ابروهامو بالا دادم:

-چه زحمتی! به روی چشم.

و سی و دو تا دندونم رو در جواب «چشم بی بلا»یی که گف، به نمایش گذاشتم و به سمت آشپزخونه رفتم. اعتراف می کنم دیگه

ازش نمی ترسیدم. البته تا وقتی مثل دیشب یهو چشم غره نره! خب یه مرد حدودا شصت ساله که هیکل درشتی داره با موهای کاملاً

سفید، پوستش سبزه باشه و چشمهایش سبز روشن، ترسناک نیست؟! خوشتیپ هست ... ولی ترسناک هم هست دیگه!

-کیان که اذیت نمی کنه؟!

سرم رو به سمت در برگردوندم و در حالی که لیوان چای رو روی میز می گذاشتم جواب دادم:

-نه.

با یادآوری صحبت های دیشب توی ماشین کمی صورتم توی هم رفت که از دید تیزبین آقای عابدی دور نموند!

-اتفاقی افتاده؟!

باید می گفتم؟! اگر می گفتم خوشحال می شد یا ناراحت؟ اگر موافق قضیه بود چه اتفاقی می افتاد؟

نفس عمیقی گرفتم و زیر لب آهسته تر زمزمه کردم:

-نه.

پشت میز نشست و اشاره کرد که بشینم. به حرفش گوش کردم. طوری منتظر نگاهم می کرد که انگار داشت ذهنم رو می خوند ...

درست مثل کیانمهر، اون اوایل که به شرکت اومده بود!

آب دهنم رو قورت دادم و تعارف زدم که صبحانه اش رو بخوره. لبخند محوی زد:

-می خورم. تو حرفتو بز.

لبامو به طرف جمع کردم و سرم رو پایین انداختم. چی باید می گفتم اصلاً؟! بگم پسرت غیر مستقیم به من ابراز علاقه کرد و به

شوهر سابقم که مُرده حسادت؟! به آقای عابدی بگم؟! کسی که از گذشته ی من و پدرم و مادرم کاملاً خبر داره!

-نمی خوام بگی این چیه که این طور تو رو توی فکر برده؟!

غمگین نگاهش کردم و با صدای آرومی گفتم:

-من دختر هدایت رضانی ام که آینده شغلی پسرتون رو نابود کرد...

بی توجه به ابروهاش که توی هم می رفتن ادامه دادم:

-چطور باور کنم براتون ناراحتی من مهمه؟...!

نفس عمیقی گرفتم تا لرزش صدامو پشتش پنهان کنم:

-شما تعریف کنید!

لیوان شیری که کنار چای گذاشته بودم رو برداشت و کمی نوشید و بعد با ابروهایی که همچنان توی هم بود گفت:

-توقع داری به گناه پدرت تو رو مجازات کنم؟! بی حرف نگاهش کردم. نگاه ازم گرفت.

-من به تو بابت یه عشق دروغی ... بدهکارم.

بعد از چند ثانیه ی کوتاه ذهنم مطلب رو گرفت و با یادآوری امیرعلی ابرو هام توی هم رفت.

دست هاش رو روی میز گذاشت و به سمتم خم شد:

-البته من نمی خواستم بینتون اتفاق احساسی بیفته! من فقط می خواستم امیرعلی رو بفرستم سمت تا...

دستم رو به نشونه ی سکوت بالا آوردم و بی توجه به بغض خفه کننده ام گفتم:

-امیر تعریف کرد ... می دونم قرار بود از طریق من به پدرم فشار بیارید ... خواهش می کنم تکرارش نکنید ... اذیت می شم.

سرش رو با ناراحتی تگون داد و بی مقدمه گفت:

-برام مهمی چون برای پسرم مهمی.

با ناباوری نگاهش کردم. با لحن محکمی ادامه داد:

-حتی یه غریبه هم می تونست دیشب نگاه کیان رو معنی کنه ... توی چشمهای چراغونی بود!

انگشت هامو به بازی گرفتم:

-بهتون حرفی زده؟

لبخندی روی لبش نشست:

-این بچه هیچ وقت نتونست تودار بودن رو یاد بگیره! نه ناراحتیش نه خوشحالش، نه خشمش و نه بیان احساساتش! خیلی راحت علاقه یا تنفرش رو به زبون میاره .

نگاهش رنگ غم گرفت:

-برخلاف ظاهرش که شاید از نظر دیگران مرموز به نظر برسه متأسفانه یا خوشبختانه ظاهر و باطنش یکیه! یعنی اگر ازش توی یه لحظه ترسیدی مطمئن باش حس درست و باید توی اون لحظه بترسی! یا وقتی بهت ابراز علاقه می کنه خیالت راحت باشه که حرف دلش رو می زنه و اهل تظاهر نیست!

دست هامو بغل کردم:

-اما قرارمون این نبوده!

چشماشو ریز کرد:

-پس پیش خودت هم گفته! بهش گفته بودم یه مدت دست نگه داره تا هر دوتون بتونید ...

حرفش رو قطع کردم:

-باهاش صحبت کنید تا قانع بشه که کار درستی نمی کنه.

نگاهش سرد شد:

-این حق اونه که هر کیو می خواد دوست داشته باشه و یا برعکس! از من می خوای قانعش کنم تا با خودش رو راست نباشه؟!

کلافه بودم و نمی توانستم درست فکر کنم. اخمم غلیظ تر شد:

-ولی من نمی توانم ... یعنی الان ... هنوز که این علاقه شدت نگرفته بهتره که...

دردمندانه بهش زل زدم تا خودش بقیه مطلبو بگیره. چهره اش دیگه گرمای چند دقیقه قبل رو نداشت و حسابی گرفته شده بود.

-حتی نمی خوای بهش فرصت بدی؟! گذشته ی شما پر از سوتفاهمه و دردهای مشترکتون میتونه نقطه اتصال خوبی باشه. نمی خوام از پسر تعریف ببخود کنم!

سکوت کرد. مسیر ادامه صحبتش رو تغییر داد:

-من به تصمیم کیان احترام میدارم.

نمی خواستم تلخ باشم اما نمی شد که لبخند بزنم و با آقای عابدی همفکری کنم!

-هر کس تصمیمش برای خودش محترمه! ولی از نظر من این ازدواج یه قرار کاری بوده که با نجات شرکت اولین کاری که می کنم اقدام به جداییه! فکر کنم با توجه به حق طلاق که با منه زیاد معطل هم نشم!

پوزخندی کنج لبش نشست و با صدای آرومی گفت:

-اگر پسر منه که اون حقی که ازش حرف می زنی دیگه به کارت نمیداد!

ابروهام بالا رفت:

-منو تهدید کردین الان؟!

یهو از لاک سردش بیرون اومد و با صدا خندید:

-نه دخترم! فقط ... کی از فردای «خودش» خبر داره!

از روی صندلی بلند شد و کمی به سمتم خم شد:

-چون پسر من کارش درسته!

شاید اون لحظه درست منظورش رو نفهمیدم! اما وقتی رفت و کیانمهر برگشت دقیقاً متوجه منظور آقای عابدی شدم! «کارش درسته».

....

-مناسبتش چیه؟

و نگاهم رو از دست کیانمهر که روبروی صورتم نگه داشته شده بود گرفتم و به چشمهای بی نهایت خسته اش دوختم. لبخند زد:

-به مناسبت این که دیشب اومدی تولدم ... میدونم دلت نمی خواست شرکت کنی.

دوباره به جعبه ی کادوپیچ شده نگاه کردم و یادم اومد همین نیم ساعت قبل پدرش سر میز صبحانه با خنده بهم با زبون بی زبونی اخطار داد که مراقب دل خودم باشم که وا ندم چون پسرش کارشو بلده!

ابرو تو هم کشیدم و پشت بهش به سمت اتاق چرخیدم. ولی طی یک تصمیم آنی چند قدم رفته رو برگشتم و بدون در نظر گرفتن قیافه ی آویزونش جعبه رو از دستش گرفتم. و باز هم بی توجه به چشمهایی که درخشید پا چرخوندم و به سمت اتاق رفتم و با صدای بلند گفتم:

-این آخرین بارت باشه!

و در اتاق رو بستم. صداشو شنیدم که با لحن شیطونی گفت:

-خیلی رو داری که جلوی من زبون درازی می کنیا!

لبخند کجی زدم و بعد از قفل کردن در روی تخت نشستم و بسته رو باز کردم. با دیدن چیزی که توی بسته بود دندونامو با حرص به هم فشردم.

با صدای بمش که خنده چاشنیش شده بود، چسبیده به در شروع کرد به حرف زدن:

-میخ هم گوشه جعبه گذاشتم. اگر این مدل رو نمی پسندی مدل های دیگه در اندازه های مختلف هم دارم ... ولی اینو بهت دادم چون خودم توش قشنگ تر افتادم.

قاب عکس کوچیک رو توی دستم فشردم و با صدای بلند گفتم:

-خیلی شوخی بی مزه ای بود!

-باشه بیا از توی اتاق یه دونه بامزه اش رو بردار ... ولی بهت قول میدم دوباره همینو بر میداری چون تو بقیه زیاد قشنگ نیفتادی! و با خنده از در اتاق دور شد. نگاهی به قاب عکس انداختم که مربوط به روز عقدمون و توی محضر بود. خودم کلا یادم رفته بود که شوهر کاملیا ازمون چند تا عکس گرفت! هرکاری کردم نتونستم لبخندم رو به خاطر شیطونی کیانمهر کنترل کنم. زیر لب زمزمه کردم:

-خل و چل!

قاب عکس رو به گلدون کریستال کوچیک روی عسلی تکیه دادم و جعبه رو هم کنار تخت روی زمین گذاشتم.

اون لحظه فقط برام این تغییر پیهویی کیانمهر جالب بود. البته حواسم بود که نباید جلوش بخندم تا پررو نشه! ولی خب فکر نمی کردم که این روند ادامه پیدا کنه!

همونطور که فکر می کردیم تحقیقات پلیس به چک کردن حساب های شرکت و کارخونه هم رسید. از تک تک سهامدارها بازجویی شد. طبق آخرین خبرهای کیانمهر، پروازهای داریوش به دستور پلیس چک شده بود و آخرین کشوری که توش اقامت داشته سوند بوده، کیانمهر هم اون چیزی که می دونست رو در اختیار پلیس قرار داده بود تا به روند تحقیقات سرعت ببخشه.

یک هفته ی سخت و استرس آور چک کردن حساب ها تموم شد و خوشبختانه چیزی به ضرر تیم حسابداری پیدا نشد. الحق پولاد خیلی کمک کرد که ظاهر تیم آروم باشه و بچه ها خیلی طبیعی برخورد کنن. چون اگر به مریم بود همون ساعت اول همه رو لو می داد! بس که قیافه اش تابلو بود و مجبور شدیم بفرستیمش اون یه هفته رو بره آزمایشگاه و به بهونه کمک به آقای حبیبی، کارخونه نباشه.

کیانمهر به صورت واضح با من در مورد داریوش و اطلاعاتی که به دست آورده بودن صحبت نمی کرد. اما با توجه به اخلاقش که روز به روز بهتر می شد می تونستم بفهمم اتفاق های خوب در حال وقوعه.

جمعه شب دوباره همه ی سهامدارها رو به خونه دعوت کرد و دقیقا رسیدیم به قسمت سخت ماجرا که کیانمهر کامل به عهده خودم گذاشته بود!

بعد از شام و وقتی که همه دور هم جمع شده بودن و صحبت های کاری رو از سر گرفته بودن وقت اون رسیده بود که من همه رو در جریان وام بذارم. تمام این یک هفته کیانمهر راهکار داده بود بهم تا طوری برخورد کنیم که کسی از من شکایت نکنه!

-اگر قبول کردن که هیچی! ... اگر هم قبول نکردن و خواستن شکایت کنن؛ یه راه دیگه پیدا می کنیم. فعلا این بهترین راهه!

سرمو بالا آوردم و به نگاه گرمش چشم دوختم. خواستم حرفی بزنم که دستش رو روی دستم گذاشت:

-بیا بیرون، الان بهترین موقعیته .

بعد از مکتی طولانی، نفسم رو به صورت آه بیرون فرستادم و بلند شدم و به همراه کیانمهر از آشپزخونه بیرون اومدم .

با کیانمهر روی راحتی دو نفره نشستیم و بلافاصله دستش رو دور شونه هام انداخت. اولین تماس جدی و بی نهایت نزدیکش بود، البته به غیر از وحشی بازی هاش!!

ناخودآگاه توی خودم جمع شدم، اما اون لحظه اونقدر به دلگرمی و حمایتش نیاز داشتم که دیگه عکس العملی نشون ندادم. آقای طارمی با خوشرویی به حالت نشستن من و کیانمهر نگاه کرد و بعد از تشکر بابت شام (که البته همش از بیرون بود و من فقط سالاد درست کرده بودم!) رو به کیانمهر گفت:

-خب آقای عابدی آیا این دعوت علت خاصی داره؟

کیانمهر نگاه آرامش بخشی به من کرد و رو به آقای طارمی گفت:

-شاید به زودی به داریوش و پول ها برسیم.

زمزمه ها و لبخند ها شروع شد و تا چند لحظه هر کس عکس العمل خاصی نشون داد !

-اما یه مطلبی هست...

همه ساکت شدن. دیدن نگرانی، بعد از یه شادی لحظه ای توی چشم هاشون، باعث شد از خودم بدم بیاد!

-غزاله جان؟!!

به کیانمهر که منو صدا زده بود زل زدم. اشاره کرد شروع کنم؛ نفس عمیقی گرفتم و رو به جمعیت گفتم:

-همه ی پول شما اون حسابی نبود که خالی شد.

خب شاید جمله ی خوبی رو برای شروع انتخاب نکرده بودم چون قیافه همه شون شبیه علامت تعجب شد! اجازه سوال پرسیدن ندادم.

-با توجه به اینکه به آقای محمودی نزدیکیم و شاید به زودی به پولتون برسید، بهتره در جریان حسابی که فقط من ازش خبر دارم هم باشید تا بتونید پولتون رو پس بگیرید!

-میشه واضح تر صحبت کنید؟

رو به آقای کامرانی که این سوالو پرسیده بود گفتم:

-چند سال قبل آقای محمودی در مورد توسعه خط تولید کارخونه با من حرف زد که البته این موضوع رو به پلیس هم گفتم. قرار بود محصولات جدید تولید بشه، محصولات ی غیر از لبنیات !

نفس عمیقی گرفتم:

-ایشون با فروش بخشی از سهامشون و جورکردن یه حساب درشت تونستن یه وام بزرگ بگیرن !

خب ... رسیده بودم به قسمت سخت ماجرا! جایی که نمی دونستم با چه عکس العملی روبرو میشم! چشمامو برای ثانیه ای بستم و باز کردم...

- که قسط هاشو با پول شما پرداخت کردیم.
اولین واکنش رو خانم فرهمند نشون داد:
-چی؟! بدون این که به خودمون بگید؟!
بی اراده کمی خودمو به کیان نزدیک تر کردم و با لحن محکم تری ادامه دادم :
-خانم فرهمند انگار به اول حرف های من گوش نکردید! من تنها شاهد این قضیه ام!
آقای رحمانی هم به حرف اومد:
-تا کی می خواستین این حقیقت رو از ما مخفی کنید؟
لحنش طوری بود که معذیم کرد ... رنگ نگاه همه بهم تغییر کرده بود. نگاه دودلی به کیانمهر انداختم که با لبخند پر غرور و عجیبی
به جمع خیره شده بود. چرا ازم دفاع نمی کرد؟
با اخم نگاهمو ازش گرفتم و رو به آقای رحمانی گفتم:
-قرار بود قبل از رفتنش به دبی بگه! اما همه چیز به هم ریخت! ماجرای سوء قصد و دزدی و چه می دونم ... کارکنان شرکت شاهد
بهم ریختگی اوضاع بودن! من نه چیزی به دست آوردم و نه چیزی رو با خالی شدن حساب ها از دست دادم!
-از کجا معلوم با ایشون هم دست نبوده باشین؟!
با اخم رو به خانم فرهمند گفتم:
-من خونه ام رو به خاطر بدهی شرکت فروختم! اگر سهام شما هدیه ی پدرشوهرتونه! من برای بالا رفتن این شرکت و کارخونه
زحمت کشیدم!
باید یکی این زن پررو رو سرجاش می نشوند! انگار آقای یعقوبی از جوابم به عروسی لذت برد که با لحن بهتری نسبت به بقیه، رو
بهم گفت:
-مبلغ چقدره؟
نفس عمیقی گرفتم:
-تمامی قسط های وام ... ریزش رو محاسبه کردم و براتون آماده کردم.
سرش رو تگون داد:
-ما باید چی کار کنیم؟!
کمی به جلو خم شدم:
-باید از آقای محمودی شکایت کنید، شما از طریق من خبردار شده بودین و آقای محمودی هنوز به شما توضیح کاملی ارائه نداده
بودن نسبت به برنامه های آینده. از طرفی به وعده وفا نکردن و به مبلغ وام هم رحم نکردن! البته مبلغ قسط رو خودتون دستی می
دادین و از حسابتون کسر نمی شده.
خانم فرهمند با لحن مشکوک ولی صدای آرومی گفت:
-چرا باید اینکارو کنیم؟
خیلی جدی جواب دادم:

- چون اگر بفهمم چنین مبلغی از سود توی دفاتر گزارش نمی شده مشمول کلی مالیات و جریمه می شیم و باز کلی باید از جیتون بره!

سکوت مطلق برای چند ثانیه ای روی جمع حاکم شد و این بار کیانمهر برای شکستن سکوت داوطلب شد:

- منم اولش که فهمیدم خیلی عصبانی شدم و واکنش خوبی نشون ندادم! ولی الان که خوب دقت می کنم می بینم وقتی داریوش گیر بیفته علاوه بر پولی که ازش باخبرم یه مبلغ درشت دیگه هم گیرم میاد! انگار که یکی به جای من با پولم برای خودم پس انداز کرده!

خانم صامتی طعنه زد:

- شما اگر از خانومتون دفاع نکنید، کی این کارو بکنه؟

کیانمهر پوزخند زد:

- هیچ کس شما رو مجبور نمی کنه کاری خلاف میلتون انجام بدین! شما می تونید از غزاله شکایت کنید!

با این که ترس توی دلم لونه کرد اما ظاهر رو از دست ندادم و منتظر شدم حرفاشون ادامه پیدا کنه . خانم صامتی با ابروهای بالا رفته گفت:

- معلومه که شکایت می کنیم!

آقای یعقوبی مداخله کرد:

- خانم محترم لطفا این رفتار بچگانه رو کنار بذارید! شکایت از خانم رضانی احمقانه ترین کاره!

اوه اوه! این دیگه چه برخوردی بود؟! دهن خانم صامتی باز موند. کیانمهر که به زور خنده اش رو نگه داشته بود ضربه ای با نوک انگشت به بازوم زد. خانم صامتی خودشو جمع کرد و رو به آقای یعقوبی گفت:

- از اعتمادمون سوء استفاده شده و بدون اجازه از پولمون برداشتن! شما با این مساله مشکلی ندارین؟! می خواین ساده لوحانه به برنامه هاشون عمل کنید! از کجا معلوم باز نقشه جدیدی در کار نباشه!؟

کیانمهر با لحن نه چندان دوستانه ای گفت:

- خانم محترم! لطفا قبل از حرف زدن کمی فکر کنید! شما دست به سینه منتظرید یکی حقونو بگیره و این منم که برخلاف اعتماد شما که از روی تنبلی و خوش خیالی بوده، سگ دو زدم و ردی از داریوش پیدا کردم! می تونید همین الان از اینجا برید و شکایت کنید اما یه چیزی رو در نظر داشته باشید.

و خطاب به کل جمع ادامه داد:

- هر مدلی که شکایت کنید، وقتی داریوش برگرده به پولتون می رسید اما ... وقتی شرکت متضرر بشه به نسبت درصد سهامتون همگی موظف به پرداخت جریمه اید! دقیقاً تمام این پنج- شش سالی که سودها گزارش نشده!

آقای رحمانی با اخم گفت:

- ولی این ما نبودیم که سود رو گزارش نکردیم!!

کیانمهر ابروهاشو بالا فرستاد:

-اما هم شما و هم مشاورین مالیتون با خبرین که مالیات رو دور زدیم!

قیافه ی کیان اونقدر ترسناک شده بود که منم لال شده بودم چه برسه به بقیه! خانم صامتی که قشنگ خفه شد!

قیافه ی کیان اونقدر ترسناک شده بود که منم لال شده بودم چه برسه به بقیه! خانم صامتی که قشنگ خفه شد!

-خانم رضانی؟!!

به آقای طارمی نگاه کردم که صدام زده بود:

-بله؟

-چی شد که الان این موضوع رو گفتین؟! به قول خودتون شما تنها شاهد این ماجرا بودین و می تونستید ساکت بمونید و آب از آب

تکون نخوره!

نفس عمیقی گرفتم و با ناراحتی که اصلا تظاهر نبود گفتم:

-من هم از اعتمادم ضربه خوردم ... برنامه های آقای محمودی خیلی رویایی و قشنگ بودن و من هم کم سن و سال و بلند پرواز!

اگر خط تولید کارخونه زمان مدیریت مالی من توسعه پیدا می کرد برای من یک موفقیت بزرگ محسوب می شد! اشتباه من این بود

که خودمو زیادی باور داشتم و به نصیحت های آقای شیخی توجهی نکردم.

با همین چند جمله یکم .. فقط یکم رنگ نگاهشون تغییر کرد. آقای محمدی رو به کیانمهر گفت:

-من مشکلی با این قضیه ندارم اما ... ترجیح میدم بیشتر توجه بشم و کامل در جریان قرار بگیرم. هیچ دلم نمی خواد بعدها منم

متهم به همکاری بشم!

پیش قدم شدن آقای محمدی به همکاری، بقیه رو هم به تکاپو انداخت. آقای طارمی هم با ابروهای در هم گفت:

-اگر اشکالی نداشته باشه من اول با مشاورم مشورت کنم اگر از نظر ایشون مشکلی نداشته باشه، من تابع جمعم.

خانم صامتی هم نگاه اخموش رو از کیانمهر گرفت و رو به من گفت:

-باید همسرم رو در جریان بذارم، بعد نظرمو میگم.

بقیه هم هرکدوم یه شکلی نظرشون رو گفتن و در آخر وقتی خداحافظی می کردن یه جورایی مشخص بود که قصد همکاری دارن،

انگاری اون تهدید کیانمهر در رابطه با سهمیم شدن توی جریمه ها حسابی تاثیر گذاشته بود! آقای یعقوبی و عرووش دیرتر از بقیه

رفتن، بالاخره هر چی نبود بعد از کیانمهر و داریوش آقای یعقوبی بیشترین سهم رو داشت. کیانمهر براش کامل شرح داد و منم ریز

مبلغ رو در اختیارش گذاشتم و کمی خیال خانم فرهمند هم راحت کردیم و بالاخره اون ها هم رفتن.

-امشب خیلی خوب ظاهر شدی.

در حالی که آشغال پیشدستی ها رو توی سطل خالی کردم جواب کیانمهر رو با لبخند دادم:

-جونم بالا اومد! تو چرا ساکت بودی؟

آستین هاشو بالا زد و شروع کرد به چیدن ظرف ها توی ماشین ظرفشویی. لبخند هنوز روی لبه اش بود:

-ساکت بودم و فقط یک کلمه حرف زدم، نسبت دادن به اینکه زن منی! اگر دفاع می کردم که می گفتن منم باهاتون هم دست

بودم!

لبامو جلو دادم و غیرارادی به زبونم اومد:

-به نظرت من احمقم؟!

دست هاش نیمه راه متوقف شد و با تعجب به سمتم برگشت:

-چی؟

لبامو با ناراحتی به هم فشار دادم و سرمو پایین انداختم:

-احمقم که همه ازم استفاده کردن؟!

-چرا این فکرو می کنی؟!

با ناراحتی به چشمهای نگرانش زل زدم:

-من هیچ وقت نمی خواستم این همه بد باشم! فقط زیادی به خودم مطمئن بودم ...یعنی هر کس که می خواست ازم استفاده کنه از مهارت هام تعریف می کرد و بعد به نفع خودش گولم می زد.

با ناراحتی زمزمه کردم:

-مثل روباه و کلاغ!

ظرف ها رو روی میز رها کردم و به سمت در آشپزخانه قدم برداشتم. همین چند تا جمله ای که به زبون آوردم انگار کل حقیقت زندگی بود! تلخ تر از زهر!

هنوز قدمی از آشپزخانه فاصله نگرفته بودم که بازو هام توی دستهای کیانمهر اسیر شد و صدایش در گوشم زمزمه شد:

-کاری با نظر بقیه ندارم! اما من بهت اجازه نمیدم که خودتو احمق بدونی!

به سمتش برگشتم و همراه تلاش کم جونم برای رها شدن بازو هام به چشم هاش خیره شدم و زمزمه کردم:

-خودت در مورد چی فکر می کنی؟

حلقه ی پنجه هاشو دور بازو هام محکم تر کرد:

-از نظر من تو یه دختر شجاع و ریسک پذیری! فقط باید با آگاهی قدم برداری تا به بن بست نخوری!

بغض ناشی از ترسم رو قورت دادم و آروم گفتم:

-دستامو ول کن.

چشماشو ریز کرد:

-من فقط دست هاتو چسبیدم ... از چی می ترسی؟!

صدام رنگ التماس گرفت:

-خواهش می کنم ... دارم اذیت میشم.

لعنتی ... اولش از گرفتن بازو شروع میشه اما خدا می دونه آخرش به کجا می رسه و من اینو نمی خواستم! قلبم محکم می تپید و فقط دلم می خواست برم به اتاقم تا حرکت ناشایستی انجام ندم اما کیانمهر موشکافانه بهم زل زده بود و قصد بی خیال شدن نداشت ... یهو انگار بهش برق وصل کرده باشن با ناباوری گفت:

-تو ... از من می ترسی؟!

و با این جمله اش منو به سمت خودش و کمی به سمت بالا کشید. لبهام لرزید و کمی صدام بالا رفت:

-میگم ولم کن ... چرا لج می کنی!؟

کف دستامو با دلهره به قفسه سینه اش چسبوندم. هنوز موشکافانه نگاهم می کرد، با صدای آروم و لحن بازخواست کننده ای پرسید:
-آره؟!

چشمهام پراز اشک شد و با لبهایی که می لرزید گفتم:

-بس کن ... خواهش می کنم.

به محض شل شدن دستهایم سریع عقب کشیدم و با سرعت به سمت پله ها دویدم و کیانمهر توی بهت مونده رو رها کردم و حتی نیم نگاهی بهش ننداختم .

رو به در بسته اتاقم با گریه لب زدم:

-آره لعنتی می ترسم! مگه ترس شاخ و دم داره! تو از همه بدتری ... اگر بقیه از حماقتم سوء استفاده کردن تو از ضعیف بودنم استفاده کردی و بدترین ضربه رو زدی. تو باعث شدی به خاطر زن بودنم احساس حقارت کنم. تو گند زدی به عزت نفسم و در حد یک زن خیابونی بی ارزشم کردی.

دستامو فرو کردم توی موهام و وسط اتاق نشستم و از ریشه کشیدمشون و به زمین و زمان فحش دادم. تمام استرس این هفته و نگاه غیر دوستانه و بدبین سهامدارها و در آخر تحقیر شدنم به خاطر ترس از کیانمهر همه یه جا ریختن بیرون و اونقدر توی تنهاییم گریه کردم و بی صدا به خودم فحش دادم تا وسط اتاق روی زمین بی حال افتادم.

صبح با تنی خشک شده و گلوی دردناک از خواب بیدار شدم. تمام عضلات بدنم خشک شده بودن و به طرز آزار دهنده ای درد می کردن. به سختی خودم رو به حموم رسوندم و بی توجه به هوای گرم مرداد ماه دوش آب گرم گرفتم اما تاثیر چندانی نداشت. حتی آب دهنمو نمی تونستم قورت بدم.

داشتم لباس می پوشیدم که به در اتاق ضربه خورد و بعدش صدای کیانمهر شنیده شد:

-من دارم میرم شرکت، برات صبحونه آماده کردم. نمی خواد امروز بیای. خودم با سهامدارها حرف می زنم.

در جوابش باشه ای گفتم و اون هم لابد گرفتگی صدامو به حساب تازه بیدار شدنم گذاشت که چیزی نگفت و رفت. از پنجره رفتنش رو تماشا کردم و بعد از اتاق بیرون زدم. مسکن و سرماخوردگی رو از توی کابینت آشپزخونه برداشتم و همزمان همراه آب پرتقال خوردم. سرما خوردن توی چله ی تابستون هم نوبره!

تا بعدازظهر تنها بودم. ناهار برای خودم سوپ تند درست کردم و خودمو بستم به آب پرتقال. بدترین اتفاق ممکن توی هوای گرم سرماخوردگیه. به خودم بابت این بی ملاحظگی کلی ناسزا گفتم. یک دور هم بخور دادم و کلی عرق کردم و وقتی از حموم در اومدم فقط حالیم یک مقدار نسبت به صبح بهتر شده بود. حداقل از شر گلودرد وحشتناکم راحت شده بودم و فقط یک مقدار آبریزش بینی داشتم و بعدش هم از بی حالی به خواب رفتم.

وقتی از خواب بعدازظهرم بیدار شدم و از اتاق بیرون اومدم همزمان در سالن باز شد و وسطای راه پله بودم که کیانمهر انبوه خرید های توی دستش رو روی زمین گذاشت و صورتش دیده شد. قدمهام متوقف شد و با دهن باز به چهره جدیدش نگاه کردم. لبخندی از ته دل روی صورتش نشوند و بعد از فرو بردن دستهایم توی موهایی که حسابی کوتاه شده بودن با صدای پرانرژی گفت:
-چطور شدم؟!

دهنم به صورت خودکار باز شده بود، دور سرش تا جای ممکن کوتاه شده بود و وسط کمی بلند تر از بغل ها بود و به سمت بالا و عقب، کمی متمایل به یک سمت حالت داده شده بود. حالا قیافه اش به سنش می خورد و جوون تراز قبل به نظر می رسید .

خیلی بی ربط یاد هرتیک افتادم! البته هیچ شباهتی جز حالت چشم ها و تیرگی پوستشون نداشتن! همه ی تلاشم برای خودداریم شد لبخند کج و کوله ام:

-سلام ... خیلی بهت میاد!

لبخندش عمق گرفت:

-چهار پنج سالی بود که موهامو تا این حد کوتاه نکرده بودم! مامان کلی خوشحال میشه .

به لحنش موقع ادای جمله اش خندیدم و قدم های بعدیمو به سمت پایین برداشتم .بی توجه به نگاه خیره اش روی لبخندم به سمتش رفتم و یه مقدار از خریدهاشو که بیشترش هم مواد خوراکی بودن، از روی زمین برداشتم.

-چقدر خرید کردی؟!!

بقیه رو برداشت و پشت سرم راه افتاد:

-فقط چیزایی که لازم بود خریدم. مایع ظرفشویی هم دیدم آخراشه گفتم بخرم خونه باشه.

با کمک هم خرید ها رو جابجا کردیم.

طی یک قرار نانوشته هیچ کدوم به روی خودمون نمی آوردیم چه اتفاقی دیشب افتاده. آخه اتفاق مهمی هم نیفتاده بود، و مهم ترین تاثیرش این بود که کیانمهر سعی می کرد از یک متریم نزدیک تر نیاد!

-ناهار سوپ داشتی؟

سرمو تکون دادم:

-دیشب پتو روم ننداختم، سرما خوردم.

اخم کمرنگی کرد:

-آماده شو بریم دکتر.

آروم خندیدم:

-یه سرماخوردگی فسقلی دکتر رفتن داره؟!!

اون هم به لحنم خندید:

-در هر حال تعارف نکن. هر موقع حس کردی حالت خوب نیست بگو.

بحث رو ادامه ندادم و با «باشه» ای زیر لب جمعش کردم و به کارم مشغول شدم .وقتی دیدم صدایی ازش نمیداد سرمو بالا آوردم و با لبخند شیطونش مواجه شدم !ابروهامو بالا فرستادم:

-به چی فکر می کنی؟!!

دستش رو توی جیب شلوارش برد و سویچچی رو به سمتم گرفت که یه پوتین فانتزی فلزی ازش آویزون بود:

-می تونی از ماشینت استفاده کنی.

اخم کردم و بی اراده لب زدم:

-گوسفندش کو؟!

-یه عروسک قدیمی و از مد افتاده...

چشماش ریز شد:

-گوسفنده هدیه ی کسی بود؟!

دستمو بالا بردم که سوییچو بگیرم:

-من اون عروسکو دوست داشتم .

دستشو عقب کشید و مشکوکانه نگاهم کرد، با حرص صدامو بالا بردم:

-مشکلت فقط عروسکه؟! کل ماشین هدیه محمده !

دوباره دستم رو جلو بردم که کیانمهر با قیافه برزخی سوییچ رو به جیبش برگردوند:

-قضیه سوار ماشین شدن فعلا منتفیه!

و در برابر چشم های بهت زده ام از آشپزخونه خارج شد. با حرص لبامو به هم فشردم و پامو به زمین کوبیدم. آی حرص منو در

میاره !!!

البته فردا ظهر کامل حرصم جاشو به بهت و ناباوری داد. صبح که کیانمهر از خونه می رفت از پنجره دیدم که با ماشین من رفت،

قبلش هم با بدعنتی پرسید ماشین چند ماه بیمه داره و منم بی حوصله جواب داده بودم. ظهر وقتی با صورت بشاش وارد خونه شد و

ازم خواست که باهاش به حیاط برم یک درصد هم حدس نمی زدم چیکار کرده؛ اما با دیدن لیفان X60 نقره ای اولین سوالی که به

ذهنم رسید رو به زبون آوردم:

-ماشین خودمو فروختی؟!

بی حوصله جواب داد:

-نه؛ ولی نمی تونستم همزمان پشت دو تا ماشین بشینم! بعدا میرم میارمش، فقط صبح بردم که روش قیمت بذارم ببینم چقدر می

ارزه، طرف گفت با توجه به اینکه دوگانه سوز هم نیست می تونه حدود سی بفروشه!

دست به سینه شدم و میل شدیدم برای دویدن به سمت ماشین رو پس زدم:

-الان این ماشین برای منه؟!

اون هم دست به سینه شد و با لبخند خبیثی گفت:

-اگر بقیه پولشو خودت بدی آره.

نتونستم لبخندمو به این پررویش کنترل کنم:

-اونوقت چقدرشو دادی؟

به سمت ماشین به راه افتاد و گفت:

-از نمایشگاه دوستم برداشتم، بیست دادم قرار شد تا آخر ماه بقیه اش رو بدم. در واقع پول نقد دستم ندارم وگرنه کامل پرداخت می

کردم. با هم خیلی صمیمی هستیم. اگر می خواى به نام خودت سند بخوره غروب با هم بریم که قولنامه رو به نام خودت تغییر بدیم .

وقتی به سمتش راه افتادم لبخندش عمق گرفت. در حالی که نگاهم به ماشین بود گفتم:

-آخر ماه یکی از چک های فروش خونه نقد میشه. می تونم کامل پولشو خودم بدم...

به سمتش برگشتم و با لحن محکمی گفتم:

-قبلی رو بذارش برای فروش.

بعد بی توجه به برق چشمهایش قدم های بعدیم رو به سمت ماشین برداشتم.

پشت فرمون که جا گرفتم، کیانمهر هم سمت دیگه ام نشست. بیشتر از من اون ذوق داشت! با آب و تاب شروع کرد به توضیح دادن

تمام چیزهایی که مطمئناً رفیقش براش دیکته کرده بود. شبیه فروشنده های خودرو حرف می زد و بازارگرمی می کرد! منم با لبخند

به ظاهری که از ترسناکیش کاسته شده بود، نگاه می کردم. یهو ساکت شد و با چشمهای ریز شده نگاهم کرد:

-داری به چی فکر می کنی؟

نتونستم خودداری کنم و با لبخند سوالمو به زبون آوردم:

-واقعا چی شد که موهاتو کوتاه کردی؟!

لباشو یه طرف جمع کرد:

-اگه بگم نمی خندی؟!

ابروهامو به هم نزدیک کردم و گفتم:

-چرا بخندم؟!

دست به سینه شد و نگاهش رو به فضای بیرون دوخت:

-راستش در مورد مساله ای با پدرم بحثم شد ... بعد خیلی بی ربط بهم گفت قیافه ات شکل خولی شده!

به خاطر حالت بیانش نتونستم خودمو کنترل کنم و با صدای بلند زدم زیرخنده. خولی! چه توصیف باحالی از پسرش داشته آقای

عابدی!! اونقدر خندیدم تا کیانمهر «زهرمار» ی نثارم کرد. البته فحشش منو آروم نکرد، بلکه حالت خاص نگاهش آرومم کرد!

در ماشین رو باز کردم تا پیاده بشم اما قبلش به سمتش چرخیدم:

-راستی ... این یعنی من می تونم از فردا با این ماشین برم بیرون؟ یعنی خودم برم شرکت؟

ابروهاشو با شیطنت بالا فرستاد:

-خیر ... یعنی پشت فرمون ماشینیت می شینی اما ... شرطمون هنوز پابرجاست! بنده پشت سرت حرکت می کنم و فقط جایی میری

که من همراهت باشم.

نفسمو با حرص فوت کردم و درو بستم. خب انگاری همیشه از اخلاق خوبش به نفع خودم استفاده کنم! مرغ کیانمهر ظاهراً یه پا

بیشتر نداره.

این هدیه ی بی موقع که البته دوسوم پولش رو خودم سر ماه پرداخت کردم باعث شد یه مقدار از موضعم پایین بیام! نه اینکه با ابراز

احساسات زیرپوستی کیانمهر همراه بشم و بریم تو فاز عشق و عاشقی اما دیگه در برابرش جبهه نمی گرفتم.

وقتی سر ماه اولین چک مهسا پاس شد ازم خواست که خونه رو خالی کنم. توی پیامش گفته بود که این هفته به ایران میاد تا به

کارهایش سر و سامون بده. آخر هفته اول شهریور ماه مهسا به گوشیم پیام فرستاد که یکی دو روز دیگه میاد به خونه پدرش و می

خواد منو ببینه.

شاید مهسا فکر می کرد که من هنوز خونه ی پدرش زندگی می کنم و جای دیگه ای نرفتم! از اونجایی که کیانمهر زود تر از خودم پیام های گویشم رو می خوند کامل در جریان قرار گرفت و طبق معمول با قلدری خودشو انداخت وسط و گفت که با هم به دیدن مهسا میریم. با اینکه به مهسا هیچ ربطی نداشت اما نمی تونستم خودمو گول بزنم و بگم اصلا برخورد مهسا جلوی کیانمهر برام مهم نیست! نمی دونم ... شاید هم استرس بیخودی داشتم!

پنجشنبه شب بود و طبق پیامی که مهسا داده بود، قرار بود شنبه همدیگه رو ببینیم. یک هفته ی سخت رو پشت سر گذاشته بودیم. استرس اومدن مهسا کمترین سختیش بود. درست زمانی که شکایت سهامدارها از داریوش مطرح شد، یه پام خونه بود یه پام اتاق بازجویی! حتی مجبور شدم ایمیل رو هم نشون بدم، که همون ایمیل شد بلای جونم و انگار دستاویزی شد که تحقیقاتشون رو ول کنن و بچسبن به من! و اگر سهامدارها این موضوع رو مطرح نمی کردن که من باهاشون در میون گذاشتم، قطعاً منم همدست داریوش شناخته میشدم.

در این مورد باز هم متشکر کیانمهر شدم که حساب شده مطلب رو به سهامدارها دیکته کرد. مسلماً وقتی داریوش دستگیر میشد این امکان وجود داشت که این موضوع رو مطرح کنه و منو شریک جرمش معرفی کنه. پس قصه این بود که من سهامدارها رو در جریان گذاشتم ... نه داریوش!

قصه اونقدر پیچیده شده بود که اگر مدیریت کیانمهر نبود بدون شک یه جایی گند میزدیم! هر چی که بود حالا از نظر قانون و پلیس من حسابدار امین سهام دار ها بودم و داریوش به اعتماد همه ضربه زده بود. البته از این که پلیس همه مارو به خاطر اعتماد و سکوت ساده لوحانه مقصر می دونست، همیشه گذشت .

اما با شناسایی به موقع کشوری که داریوش در اون اقامت داشت، دست از سر کچل ما برداشتن و تمرکزشون رو به داریوش برگردوندن.

غروب پنجشنبه کیانمهر از خونه بیرون زد و گفت که سعی می کنه زود تر از ساعت ده شب برگرده. مثل همیشه در سالن رو قفل کرد و از خونه بیرون زد. یک ساعتی از رفتنش گذشته بود و من هم روی راحتی های داخل سالن نشسته بودم و برای آرامش اعصابم سودوکو حل می کردم .

تلویزون هم روشن بود و هرازگاهی نگاهم رو به سمت خودش می کشوند. صدای زنگ در باعث شد جدول رو کنار بذارم و به سمت آیفون برم. دیدن مردی که لباس نیروی انتظامی به تن داشت باعث شد حالت گریه به خودم بگیرم:

-باز چیکار دارین آخه؟!!!

و با تمام بی میلی گوشی رو برداشتم:

-بله بفرمایید.

برخلاف تصورم اون ها برای چیز دیگه ای توی محل بودن. مرد شروع کرد به تند و تند حرف زدن:

-درها و پنجره های منزلتون رو ببندید و از خونه خارج نشید. دزد توی محلتون هست و نیروهای ما دارن کل محل رو می گردن. و خیلی سریع هم از جلوی لنز دوربین کنار رفت. گوشی رو سرجاش برگردوندم و زیر لب گفتم:

-خدا روشکر به ما کاری نداشتن.

یعنی دیگه هیچ انرژی برای سوال و جواب های تکراری نداشتیم. گاهی وقت ها میزد به سرم که هر چی می دونم رو اعتراف کنم، اما وقتی می دیدم سهامدارهایی که بی گناهن دارن بدون غر زدن، به خاطر مبرا شدن من همکاری می کنن دوباره نیرو می گرفتم و مقاومت می کردم.

روی مبل نشستیم و دوباره مشغول سودوکو شدم. کدوم در و پنجره رو باید می بستیم؟! نه که خیلی کلید داشتیم!! یه در سالن بود که کیانمهر قفلش کرده بود دیگه.

همین که خودکارو گذاشتم روی کاغذ تا عدد رو بنویسم خونه توی تاریکی مطلق فرو رفت. اینم شد قوز بالا قوز!

مجله رو کنارم گذاشتم و از روی راحتی بلند شدم. هنوز قدمی برنداشته بودم که زانوم به گوشه ی میز خورد و دلم ضعف رفت.

-میری کیانمهر! یعنی نباید موبایل منو بدی دستم که الان به دردم بخوره؟!

قدم هامو کوتاه کوتاه برمی داشتم و طی یه مسیر فرضی به طرف آشپزخونه رفتم. کورمال کورمال مسیر در تا کابینت کنار یخچال رو دنبال کردم و بسته شمعی که اونجا بود برداشتم و یکیش رو روشن کردم. کاش دفعه قبل که برق قطع شد از کیانمهر می پرسیدم که مهتابی شارژی یا چراغ قوه کجاست.

البته خوبی خونه های قدیمی چراغ های توریه که به دیوار های خونه نصبه! با شمع به طرف چراغ توری رفتم و از شانس قشنگم، چراغ، تورش ریخته بود!

شمع رو روی میز گذاشتم و زیر نور کمش شروع کردم به بقیه حل جدولم. انگار که چه کار مهمی هم دارم انجام میدم که نمی تونم صبرکنم برق بیاد. نه اینکه اصلا نترسیده باشم، ولی چند سال تنهایی زندگی کردن بهم یاد داده بود در این طور مواقع باید خودمو سرگرم کنم تا ترس ازم دور بشه.

هنوز دقیقه ای نگذشته بود که حس کردم از سمت اتاق زیر راه پله صدا اومد. سرم رو عقب برگردوندم و به در بسته ی اتاق نگاه کردم. از روی مبل بلند شدم و به سمت اتاق رفتم و دستگیره رو پایین کشیدم. در قفل بود. خواستم از در فاصله بگیرم که صدا رو واضح تر شنیدم، چیزی ته دلم پیچ خورد.

آب دهنم رو قورت دادم و به سمت مبل برگشتم. خواستم روی مبل بشینم اما منصرف شدم.

شمع و جدولم رو برداشتم و به سمت راه پله به راه افتادم. فرض میگیریم که دزد وارد خونه شده باشه! تنها اتفاقی که کلیدشو دارم اتاق خودمه، بقیه خونه رو اصلا بزنی منفجر کنن به من چه؟!

وقتی کوچکترین وسیله ارتباطی برای من توی خونه نگذاشته که بتونم تقاضای کمک کنم، بذار کل خونه رو از ریشه بکنن و ببرن! در حالی که از پله ها بالا می رفتم، نگاهم بین طبقه بالا و پایین می چرخید. همین که به پایین نگاه کردم، حس کردم سایه ای به صورت گذرا روی دیوار افتاد!

نفسم رو برای ثانیه ای حبس کردم، بعد با خودم گفتم وقتی شمع دست منه چطور ممکنه سایه کسی روی دیوار بیفته؟! اگر بخواد سایه ای روی دیوار بیفته باید شخص جلوی من بایسته. سرمو به چپ و راست تکون دادم. این ترس کمرنگ ته دلم باعث شده بود توهمی برخورد کنم.

همین که خواستم قدم بعدی رو بردارم، صدای در سالن اومد. چشمامو ریز کردم و به دستگیره در سالن چشم دوختم، انگار یکی اون

رو به سمت پایین خم می کرد. لعنتی! یه نفر داشت تلاش می کرد بیاد داخل خونه و دنبال راه ورودی می گشت. توهمی در کار نبود.

سریع قدم های بعدی رو برداشتم و خودم رو به اتاق رسوندم و خیلی سریع درو قفل کردم و کلید رو هم برداشتم، همین که برگشتم دیدم پرده های پنجره اتاق تگون می خوره. با دیدن پنجره های باز بی اراده شروع کردم به جیغ زدن. صدای قدم های محکم از بیرون اتاق می اومد. به معنی واقعی داشتم سخته می کردم!

سعی کردم کلید رو توی قفل بندازم که دسته کلید از توی دستم افتاد روی زمین. با نزدیک شدن صدای قدم ها به در، بی خیال پیدا کردن کلید شدم و خودمو کنج دیوار جمع کردم و شروع کردم به جیغ زدن. با به خاطر آوردن فاصله ی زیاد خونه تا در باغ، صدای جیغ هام بالاتر رفت. صدای کوبیده شدن مشتی رو که به در شنیدم، قلبی که می رفت بایسته با شنیدن صدای کیانمهر آرام گرفت:

-غزاله منم، کیانمهر!

انگار جون دوباره گرفتم که خم شدم و کلید رو برداشتم و درو باز کردم. به محض دیدن کیانمهر پشت در خودمو به آغوشش سپردم و تا چند دقیقه به صورت هیستریک گریه کردم.

اولش با بهت فقط دستاشو از هم باز کرد، اما بعد از چند لحظه آرام دست هاش دورم حلقه شد و شروع کرد به نوازش کردن موهام. -چت شده دختر؟! چرا جیغ می زدی؟

به صورت بریده بریده سعی کردم براش تعریف کنم ولی نتونستم چیز قابل فهمی بگم! منو بیشتر به خودش فشرد:

-سسس ... نمی خواد چیزی بگی. آرام ... من اینجام.

انگار همین چند تا جمله ی کوتاه بزرگترین تاثیر رو برای آرام شدنم داشتن ... بعد که آرام شدم براش تعریف کردم که چی شد! حالا که آرام شده بودم یادم اومد، خودم غروب پنجره ی اتاقم رو باز کرده بودم. اصلا پنجره ی اتاق من نرده داشت و کسی نمی تونست از اونجا وارد بشه.

وقتی متوجه سوتیم شدم خنده ام گرفت. کیانمهر هم از فرصت استفاده کرد و شروع کرد به مسخره کردنم. که البته بیشتر قصد داشت با اینکارش حواسمو پرت کنه.

اونقدر مسخره ام کرد تا از فاز غم و غصه بیرون اومدم. از اونجایی که برق همچنان قطع بود. دوتایی توی تاریکی روی راحتی های سالن نشستیم و شروع کردیم به میوه خوردن.

-ولی خیلی نامردی!

ابروهای کیانمهر بالا پرید. بعد از در آوردن هسته گیلان از توی دهنش، گفت:

-چرا!!؟

لبامو جلو دادم:

-من داشتم از ترس سخته می کردم! اگر تلفن داشتم اوضاع خیلی بهتر بود! اگر امشب به جای تو...

حرفمو قطع کرد:

-خدا نکنه!

-خب این یه حقیقته! اگر به جای تو واقعا کس دیگه ای بود من باید چیکار می کردم؟!
 با اخم های درهم جواب داد:
 -تو هیچی! من باید سرمو میذاشتم زمین و میمردم که نتونستم امنیت تو رو توی خونه ام تامین کنم.
 یه جایی اون ته مه های دلم گرم شد ... اما فقط برای چند ثانیه .
 -فردا تلفن خونه رو نصب می کنم .
 به نشانه قدردانی لبخندی زد:
 -ممنون .
 یه ابرو شو بالا داد:
 -ولی بد می ترسیا! به خدا تا به در اتاقت برسم داشتم از وحشت سخته می کردم! گفتم حتما یکی توی اتاقته .
 با خجالت لبمو به دندان گرفتم:
 -بیشتر فکرهای خودم ترسناک بودن! تابحال توی چنین شرایطی نبودم.
 -واقعا؟! مطمئنی؟
 به لحن کنایه ایش واکنش نشون دادم:
 -منظورت چیه؟!
 سیگاری آتش زد:
 -خب دزد که همیشه از دیوار خونه ی آدم بالا نمیره! گاهی به احساس و اعتمادت پاتک می زنه! مخصوصا وقتی بهش تکیه می کنی!
 دست به سینه شدم و با لحن غمگینی گفتم:
 -میشه دست از مرده ی محمد برداری؟!
 دود سیگارش رو فوت کرد:
 -تو کتم نمیره لامصب! ... چرا توجیهم نمی کنی؟!
 با دلخوری نگاهش کردم. پک دیگه ای به سیگارش زد:
 -چطوری عاشقش شدی؟ اصلا چطور ممکنه که حتی دلت براش لرزیده باشه!
 نگاهمو ازش گرفتم و سرمو پایین انداختم:
 -محمد همیشه برام قابل احترام بود ... واقعا دوستم داشت..
 -احساس تو رو پرسیدم! نه اونو.
 سرمو به چپ و راست تکون دادم و پوزخند غمگینی زدم:
 -می دونی؟! ... من توی عشق شانس نیاوردم ... همه اش سایه ی اجبار روی زندگیم بوده!
 اخم کرد و منتظر موند تا حرفمو ادامه بدم، اما من سکوت کردم. چی می خواستم بگم؟! بگم محمد منو خفتم کرد و گفت باید با اون باشم چون می خواد خودخواه باشه؟!!

-چرا باید برات توضیح بدم؟

سیگارش رو لبه ی پیش دستی خاموش کرد:

-می خوام بدونم چی باعث میشه من کنار اون پیرمرد دیده نشم.

دستامو بغل کردم:

-خب این قیاس مع الفارقه! من محمد رو دوست داشتم چون بهترین گزینه بود و از طرفی تنها گزینه! و خب ... اون همه ی تلاشش رو می کرد تا من راضی باشم.

-راضی بودی؟

خیره به چشمهایش که انگار می خواستن ذهنمو بخونن جواب دادم:

-گذشته ها گذشته ... نمی خوام بهش فکر کنم.

و در یک حرکت آنی از روی مبل بلند شدم و به سمت راه پله به راه افتادم.

-غزاله؟

صدای آروم و خواهشی کیانمهر باعث شد توی جام متوقف بشم.

-چرا بهم فرصت نمیدی؟

بدون اینکه به عقب برگردم متوجه نزدیک شدنش شدم.

-نمیخوام دوباره اشتباه کنم !

دستش روی بازوم نشست. نفس عمیقی گرفتم و ادامه دادم:

-تو غیرقابل پیش بینی ترین آدمی هستی که توی عمرم دیدم.

منو به سمت خودش برگردوند. نفس هاش بوی سیگار می دادن و من این بو رو دوست داشتم !

-چرا؟!!

در جواب سوالش پوزخند زدم:

-یه تلنگر برات کافیه تا دوباره دستات به نیت خفه کردنم دور گلوم حلقه بشن!

لبخند کجی زد و دست دیگه اش رو هم بالا آورد. دلم می خواست به اتاقم برگردم. سعی کردم عقب برم ولی نگه داشتم.

-چرا از من می ترسی؟

با همه ی لرزشی که توی صدام بود جمله ام رو کامل کردم:

-نمی خوام اتفاقی بینمون بیفته!

موهامو زد پشت گوشم. چشمامو برای ثانیه ای بستم و گز گز کردن پوست پشت گوشم رو نادیده گرفتم:

-نمی خوام دوباره اسیر هوست بشم. جای زخمهایی که زدی شاید از تنم رفته باشن اما از قلبم...

انگشتش رو روی لبم گذاشت.

-قول میدم همه ی زخمتو درمان بشم ... بهم این فرصتو بده.

توی چشماش زل زدم:

-باورت نمی کنم کیانمهر! ... چرا اینهمه مصری که بین من و خودت کششی ایجاد کنی؟!
لبخند غمگینی زد:

-می خوام زندگی کنم ... تو خاصی ... تموم چیزی که یه مرد از همسرش می خواد ... زن قانونیمی! چرا اجازه ندی احساسی بینمون شکل بگیره؟

لبامو به هم فشار دادم، گفتنش سخت بود ولی گفتم:

-یادم نرفته چرا آتیشی شدی ... باور کنم عشقی که به خاطرش منو تا روی اون کاناپه کشوندی...

-اون کاناپه رو آتیش میزنم که هی اسمشو نیاری!

لحن عصبیش منو ترسوند، نگاه خشمگینش باعث شد کمی خودمو عقب بکشم که فشار دستش روی بازوم مانع شد. منو بیشتر به سمت خودش کشید و توی صورتم با لحن آروم تری ادامه داد:

-مرگ ملودی کمرشکن بود ... به افسردگی کشوندم بی مهری مهریزی که ترکم کرد! اما اون چه که منو از پا در آورد و به انزوا کشوند قضاوت مردم بود! حرف و حدیثشون!

کاش تمومش می کرد. کاش بی خیال توضیح دادن می شد! لحن حرصش منو می ترسوند و من دلم می خواست به اتاقم برگردم. اصلا دزد بیاد بزنه به خونه و از پنجره ی حفاظ دار اتاق من هم رد بشه! اگر دیگه جیغ زدم !!!

-تو هم همون حرف رو زدی ... تو هم قضاوتم کردی ... سرتق بودی! اون همه کتک خوردی اما هنوز زبون درازی می کردی...

-می خوام برم.

لرزش شدید صدام پر از ضعف بود و دلم می خواست به خاطر نشون دادن این ضعف مسخره سرمو به دیوار بکوبم! برای چند ثانیه طولانی به لبهام خیره شد و وقتی قشنگ یه سخته رو رد کردم به چشمام زل زد:

-می خوام ببوسمت.

لبهام با ترس کش اومد:

-خواهش می...

وقتی نفسم بند اومد فهمیدم اون یه جمله ی خبری بود ... نه یه درخواست! چشمهامو بستم و اشکم از گوشه ی چشمم راه گرفت ... کاش زن نبودم!

وقتی صورتش رو عقب کشید صدای هق هقم اوج گرفت. می خواستم فاصله بگیرم اما دستشو دور کمرم انداخت و منو به خودش نزدیک تر کرد. دستامو مشت شده روی سینه اش گذاشتم:

-خواهش می کنم بذار برم.

سرش رو به چپ و راست تگون داد و موهامو از روی صورتم عقب زد:

-من فقط بوسیدمت دختر ... هیچ اتفاقی قرار نیست بیفته ... آروم باش ... به من نگاه کن ... با توام!

صدای بلندش سر جمله ی آخر باعث شد کمی دست از تقلا بردارم. پوست پیشونیم که گرمای لبهاشو حس کرد اهرمی شد برای نگاه داشتتم!

-نمیذارم هیچ وقت آسیب ببینی! از من فرار نکن ... داغونم می کنی .

با صدایی که انگار از عمق چاه می اومد گفتم:

-باشه ... برم؟!

حلقه ی دستش محکم تر شد:

-تا خیالم راحت نشه که آرومی ... جات همینجاست.

یعنی از اول می تونست مهربون باشه یا الان داشت نقش بازی می کرد؟! هر چی که بود ... حس بدی به این آغوش نداشتم! بعد از چند دقیقه سکوتو شکست:

-آرومی؟

همونطور که توی آغوشش بودم سرم رو تکون دادم. بوسه ی دیگه ای روی موهام نشوند و دست هاش از دور کمرم باز شدن. کمی ازش فاصله گرفتم و به چشم هاش زل زدم. حالا نه پای رفتن داشتم نه روی موندن. خواستم حرفی بزنم که پیش دستی کرد:

-بشینیم؟

«باشه» ی آرومی زیر لب گفتم و به سمت راحتی ها رفتیم. روبروی هم نشستیم و همزمان برق هم اومد. یه لحظه یاد محمد افتادم که هر بار برق وصل میشد با حالت خنده داری شروع می کرد به صلوات فرستادن. در واقع ادا در میآورد و من هم با صدای بلند می خندیدم. لبخند غمگینی روی لبم نشست و بی اراده شروع کردم به صحبت کردن:

-بعد از مرگ محمد ... هیچ وقت حتی به ذهنم خطور نکرد که بخوام دوباره ازدواج کنم!

این بار بدون اخم بهم نگاه می کرد. لبخند نداشت اما اخم هم نکرده بود و این خوب بود و باعث می شد معذب نباشم .

-چرا؟! مگه موقعیتش پیش اومده بود؟

لبامو جمع کردم:

-خب ... کسی نمی دونست که من قبلا ازدواج کردم. اگر هم کسی جلو می اومد فکر می کرد دختر مجردم. من هم دوست نداشتم دید بقیه نسبت بهم بد بشه ... پس اصلا اجازه نزدیک شدن نمی دادم.

نفس عمیقی گرفت:

-منم نمی دونستم ... خب راستش همه جیک و پوک زندگیتو در آورده بودم، ولی اصلا یک درصد هم به چنین مساله ای شک نکردم که بخوام در موردش تحقیق کنم! هنوزم درکش برام سخته!

پوزخند غمگینی زدم:

-درست نیست پشت سر محمدی که از ته قلبش عاشقم بود حرف بزنم اما ... خیلی زود فهمیدم تصمیم درست نبوده ... می دونی؟ نگاه از چشم هاش که طبق معمول ریز شده بود، گرفتم:

-چون، به قول محمد اولین و آخرین انتخابم خودش بود و حق انتخابی نداشتم! از طرفی محمد از هیچ کاری برای جلب توجهم فروگذار نمی کرد ... یه مرد پا به سن گذاشته ی جذاب ... دروغه اگه بگم توی اون مدت دلبسته اش نشده بودم .

به صورتش نگاه کردم. حالا اخم کرده بود. دم عمیقی گرفتم:

-وقتی مُرد ... حس کردم پشتم خالی شد! آخه اونقدر رابطه ی عمیقی با خدا نداشتم تا توی چنین شرایطی آسیب کمتری ببینم! واسه همین انگار از یه ارتفاع خیلی بلند پرت شدم پایین ... چند ماه طول کشید تا تونستم خودمو جمع و جور کنم ... خداوشکر

محمد با به ارث گذاشتن خونه و شغلش، بعد مرگش هم زندگی منو تامین کرد.
 ساکت شدم. چند ثانیه به چشم هام زل زد...
 -ولی من شانس اینو نداشتم که کسی عاشقم باشه ... با این که من...
 ساکت شد و به میز زل زد. آب دهنمو قورت دادم:
 -منظورت ... مهروزه؟
 نگاهش رو به صورتم دوخت و بعد از یه مکث طولانی گفت:
 -فراموش کردن مهرورز خیلی راحت تر بود ... این که اون ملودی رو به من ترجیح داد و ترکم کرد باعث میشد راحت تر با مرگش کنار بیام اما ... دلم برای دخترم تنگ شده.
 چشم هاش که در کسری از ثانیه پر اشک شدن، چیزی توی دلم تکون خورد. بغض صداش دلمو آشوب می کرد. مگه کیانمهر هم گریه می کنه؟!
 باید یه حرفی می زدم، اما مثل ماست به چشم هاش زل زده بودم. چشم هاشو توی کاسه چرخوند تا اشکش رو پس بزنه. با صدای آرومی گفتم:
 -چرا باهاش تلفنی صحبت نمی کنی؟
 انگار همین یه جمله ام باعث شد خودداریش از بین بره و اشکش روی گونه اش سُر بخوره .
 -من ... حتی نمی دونم قبر کوچولوش کجاست! نمی خوام هم بدونم! ... شاید بقیه مسخرم کنن ولی ... تلفنی صحبت کردن ... آرومم می کرد .
 با اینکه هیچ وقت ملودی رو ندیده بودم اما دیدن بغض و اشک پدرش باعث شد من هم بغض کنم و تنها جمله ای که تونستم بگم این بود:
 -کسی که دل داشته باشه ... مسخره ت نمی کنه!
 با دستش اشکش رو پاک کرد و سعی کرد لبخند بزنه:
 -مثلا من می خواستم تو رو آروم کنم .
 منم سعی کردم لبخند بزنم:
 -آرومم دیگه! ... راه های زیادی هست که می تونه آدمو آروم کنه.
 چشماشو با شیطنت درشت کرد:
 -آره ... منم کلی بلدم!
 اخم کردم و از روی میل بلند شدم. با صدا خندید، به خنده اش خیره شدم:
 -کیانمهر؟
 از شدت خنده اش کم کرد:
 -جان؟
 لبم رو به دندون گرفتم و وقتی رهانش کردم، گفتم:

-تو بابای خوبی هستی.

لبخندش کمرنگ شد، کاملاً غیر ارادی آه کشیدم و بعد از گفتن «شب بخیر» از پله ها بالا رفتم. عجب شبی بود! شاید وقتش رسیده بود کنار مسائل کاری به زندگی شخصی هم کمی فکر کنم! اگر در کنارش احساس آرامش کردم که باهم می مونیم؛ اگر هم نه که خب ... چیزی از دست نمی دادم.

به هر حال من که قرار بود ازش جدا بشم! از اول هم همین قرار بوده! حداقل این حس خوب توی وجودم در حال ریشه که یکی به خاطر من داره همه تلاششو می کنه ... کسی که بهم دروغ نمیگه.

صبح شنبه به همراه کیانمهر به خونه ی سابقم رفتم و قبل از اینکه مهسا برسه، تا جایی که می تونستم وسایلی که مربوط به خودم بود رو جمع و جور کردیم. البته بیشتر لباس هام و مدارک و وسایل شخصیم بودن. بقیه وسایل چیزی نبودن که بخوام با خودم ببرم! بعد به خونه ی کیانمهر رفتم تا وسایل رو اونجا بذاریم. تو راه برگشتن بودیم که مهسا تماس گرفت، منم گفتم که تنها نیستم. استرس کمرنگی که توی دلم داشتم با دیدن چهره مصمم و فوق العاده ریلکس کیانمهر کاملاً رنگ باخته بود. ماشین رو توی کوچه پارک کرد و بعد از این که دکمه زنگ رو فشار دادم، با کلید خودم در رو باز کردم. مهسا و همسرش و پسرش روی ایوون خونه به استقبالمون اومدن. سعی کردم نوع نگاه متعجب مهسا رو به کیانمهر ندید بگیرم .

جلو رفتم و باهم روبروسی کردیم و با شوهرش هم احوال پرسی کردیم. مهسا طاقت نیآورد بریم داخل و همونجا پرسید:
-غزاله جون آقا رو معرفی نمی کنی؟

با دلهره به کیانمهر نگاه کردم که با دیدن لبخند ملیحش که منتظر بود من معرفیش کنم، لبامو به هم فشردم تا نخندم و بعد رو به مهسا گفتم:

-کیانمهر ... همسرم.

با دلهره به کیانمهر نگاه کردم که با دیدن لبخند ملیحش که منتظر بود من معرفیش کنم، لبامو به هم فشردم تا نخندم و بعد رو به مهسا گفتم:

-کیانمهر ... همسرم.

کلمه ی دوم کافی بود که قیافه ی مهسا وا بره! همسرش پیش دستی کرد و به داخل دعوتمون کرد .
من و کیانمهر روی مبل دونفره کنار هم نشستیم و مهسا و شوهرش هم روبرومون .مهسا همچنان با بهت به کیانمهر خیره شده بود. نمی دونستم اون لحظه باید به مهسا حق می دادم یا خودم! خب شاید از دید مهسا سخت باشه که عشق پدرت که به خاطرش حتی تو روی تو وایستاده ... حالا کنار مرد جوونی نشسته و میگه ازدواج کرده!

کیانمهر با اجازه ای رو به من گفت و بعد خطاب به مهسا و همسرش شروع به صحبت کرد:

-شما هر وقت بخواین، غزاله کلید رو بهتون تحویل میده. فقط یک روز مهلت بدین که خوب بگردید یه وقت چیزی جا نمونه.
حرف های کیانمهر و کامل کردم:

-هیچ چیز از وسایل خونه نمی برم. فقط وسایل شخصیم. برای بقیه اش خودت مختاری که هر تصمیمی می خوای بگیری.
مهسا با ابروهای درهم و نگاه غمگین بهم زل زده بود و به جاش، شوهرش جواب ما رو می داد. آخر سر هم طاقت نیآورد و وقتی می خواستیم از خونه بیایم متلکش رو انداخت:

-خوش بخت بشین، هر چند...

با اشاره به من رو به کیانمهر گفت:

-غزاله جان کلا از شوهرشانس میاره! می دونه کجا بشینه.

ابروهام توی هم رفت و حسابی بهم برخورد اما کیانمهر با خونسردی جواب داد:

-قدر زر، زرگر شناسد! من که نوکرشم هستم.

شوهر مهسا سرزنش آمیز صدایش زد و مهسا با صورت برافروخته شاهد خروج ما بود. با اینکه دفاع کیانمهر دلگرم کرده بود ولی

زشت بودن برخورد مهسا فراموش نمی شد. وقتی ماشین حرکت کرد با صدای آرومی گفتم:

-ممنون.

کیانمهر اما حسابی اخم کرده بود و حرفی نمیزد. وقتی دیدم مسیرمون به سمت خونه نیست پرسیدم:

-کجا میریم؟

-یه سر دادسرا ... بهم زنگ زدن که برم، بعدش هم مامان ناهار دعوتمون کرده.

سرم رو تکیه دادم و بقیه راه رو سکوت کردم. جلوی دادگستری تو ماشین منتظر موندم تا کیانمهر برگرده؛ وقتی بعد از نیم ساعت

دیدمش که با انرژی به سمت ماشین میاد با این که نمی دونستم چیه اما قلبم بنای محکم تبیین گرفت. به محض اینکه سوار ماشین

شد اجازه نداد به خودم زحمت سوال پرسیدن بدم:

-مژده بده داریوشو پیدا کردن.

چند ثانیه طول کشید تا مغزم پیامو دریافت کنه. با گیجی گفتم:

-ها!؟

با خوشحالی جمله اش رو تکرار کرد:

-میگم پیداش کردن. به زودی دستگیرش می کنن .

از شدت خوشحالی بغض کردم و چشم هام پر از اشک شد:

-خدایا شکرت ... چجوری پیداش کردن؟ کجا بوده؟

ماشین رو روشن کرد و به راه افتاد:

-من می دونستم کدوم گوری رفته منتهی نمی فهمیدم چرا پلیس نمی تونه پیداش کنه! لعنتی واسه خودش هویت جعلی درست

کرده بوده !

با خوشحالی به بازوش چنگ انداختم:

-کدوم کشوره؟ کی دستگیرش می کنن؟

با لبخند جوابمو داد:

-استرالیا، عجب جونوریه این بشر! آخه تو اونجا چیکار می کنی؟ تا کی می خواستی فرار کنی؟ اونم از دست من؟!!!

از ته دل خندیدم. با همه ی وجودم خوشحال بودم. این بدبین بودن کیانمهر اینجا اساسی به درد خورد. چون اگر بدبین نبود آدم اجیر

نمیکرد دنبال داریوش!

سر راه یه جعبه شیرینی به همراه فالوده و بستنی خریدیم و به خونه ی پدرش رفتیم. اونقدر خوشحال بودم که متلک مهسا کلا فراموشم شد .

حالا که رنگ نگاهم به کیانمهر عوض شده بود انگار محبت خانواده اش بیشتر به چشمم می اومد. هر چه بود یه جمع نسبتا صیمانه داشتن، که اسمش خانواده بود! چیزی که من تمام عمر ازش محروم بودم.

تموم مدتی که اونجا بودیم به غیر از وقت غذا که کاملیا بچه رو ازم گرفت، کارن توی بغلم بود. خیلی خواستنی بود و اگر نگاه ریز بین ثریا خانم نبود، قطعاً خودمو با بچه خفه می کردم.

اونقدر با کارن بازی کردم که توی بغلم از خستگی خوابش برد. وقتی به کاملیا سپردمش آقای عابدی بهم گفت:

-ان شاءالله قسمت خودت.

بی حرکت بهش زل زدم. شوهر کاملیا و کیانمهر با صدای بلند زدن زیر خنده. ثریا خانم هم زیر لب به شوهرش غر زد:

-مردم آزار!

وقتی دیدم همه دارن می خندن، فهمیدم از روی عمد این حرفو زده تا اذیتم کنه! لبخند خجلی زدم و نگاه ازش گرفتم. کاملیا از اتاق بیرون اومد و کنارم نشست:

-دستت درد نکنه. کارن امروز حسابی بهش خوش گذشت.

لبخندی به روش زدم:

-بچه ی شیرینیه.

دستم رو گرفت و گفت:

-بریم بالا؟

و سریع بلند شد و من هم ایستادم، رو به مادرش با صدای آرومی گفت:

-نمیای؟

-شما برین، اگر خواستم، میام پشت سرتون.

کیانمهر بهمون نگاه کرد:

-کجا؟

ولی نمودیم تا جوابشو بدیم. خب جواب دادن هم نداشت. از خونه که بیرون نمی رفتیم! به همراه کاملیا به تک اتاقی که ده-دوازده تا پله از سطح سالن بالاتر بود، رفتیم. به محض بسته شدن در اتاق شروع کرد به توضیح دادن:

-اینجا اتاق مجردی کیانه. بعد از مرگ مهرروز، خاطراتشو اینجا خاک کرد و کلا مامان در اینجا رو قفل کرد، یعنی قفل هم نباشه کیان اصلاً دیگه سمت این اتاق نمیاد.

هر دو در بزرگ کمد دیواری رو باز کرد و روبروش ایستاد. من هم کنارش ایستادم. توش پر از عکس هایی بود که روی تخته شاسی در ابعاد مختلف زده بودن. با یه نگاه سطحی متوجه شدم همشون عکس های مربوط به کیانمهر و مهروزن. خم شد و چند تا آلبوم بیرون کشید و من نگاهم مات چهره ی عروسی دختر کم سن و سال توی عکس روبروم بود .

این دختر خواهر من بود؟! کسی که اگر یکم سرنوشت تغییر می کرد می تونست نزدیک ترین شخص به من باشه...

واقعا کی مقصر بود؟ پدرم ... مادرم ... کی؟

یعنی مهرورز خبر داشت که یه خواهر بزرگتر داره؟ خواهر!!! یه خواهر واقعی که هیچ وقت از دست نمی کشه! هیچ وقت محبتش رو از دست نمیدی! تعریف خواهر همینه ... نه؟

دستم رو جلو بردم تا روی صورتش بذارم اما چند سانتیمتر باقیمونده دستم کشیده شد به سمت لبخند مردی که دختری تو آغوش کشیده بود. این لبخند رو به ندرت دیده بودم!

-وقتی کیان گفت می خواد با مهرورز ازدواج کنه همه تعجب کردن! آخه مهرورز خیلی کوچیک بود! اختلاف سنیشون هم زیاد بود . به آلبوم های توی دستش نگاه کردم. تند و تند دو تا از آلبوم ها رو ورق زد و کنار گذاشت و آخری رو به سمتم گرفت:

-اینو ببین. این ملودیه.

کنارش روی زمین نشستم و آلبوم رو از دستش گرفتم. دختر کوچولوی تپلی که پیراهن کوتاه صورتی تنش بود رو کیانمهر با یک دست بغل گرفته بود و دست دیگه اش رو دور شونه های مهرورز حلقه کرده بود .

-چی شد که مرد؟

کاملیا نگاه غمگینش رو از چهره ی ملودی گرفت:

-ملودی یا مهرورز؟

-ملودی.

نفسش رو به صورت آه بیرون فرستاد و بعد از یک مکث طولانی گفت:

-عموم مراسم داشت، اگر اشتباه نکنم نامزدی دختر کوچیکه اش بود. میگفتن بچه ها توی حیاط بازی می کردن. خونه خیلی شلوغ بود ... مردها توی حیاط جمع بودن ... ملودی هم پیش پدرش بود .

چشم هاش پر از اشک شد .

-من همراه دختر عموم آرایشگاه رفته بودم. دوما که اومد دنبالش تا برن آتلیه من زودتر برگشتم. وقتی رسیدم که...

اشک هاش راه خودشونو پیش گرفتن .

-وقتی رسیدم که جلوی در خونه عمو غلغله بود. فقط کیانمهر و دیدم که ملودی غرق خونو توی بغلش گرفته بود و فریاد میزد و کسی نمی تونست بچه رو از بغلش بگیره...

دستش رو جلوی دهنش گذاشت و هق هقش رو خفه کرد. به نشونه ی همدردی دستم رو روی شونه اش گذاشتم:

-متاسفم.

از لرزش صدام تعجب نکردم! مگه میشه مثل یک قصه به مرگ یه دختر کوچولو گوش کرد و عکس العملی نشون نداد؟! شاید اگر من و مهرورز مثل دو تا دوست کنار هم بودیم وقتی بچه اش رو از دست داد، می شدم همدمش تا سرشو بذاره روی شونه ام ...

لبخند غمگینی روی لبم نشست و اشکم به خاطر خواهر و خواهرزاده ای که هیچ وقت ندیدمشون پایین چکید.

اشکاشو پاک کرد:

-معذرت می خوام ...

نفس عمیقی گرفت و با لبخند غمیگینی گفت:

-انگاری بچه ها قایم موشک بازی می کردن ... ملودی هم زیر ماشین قایم شده بوده. خیلی کوچیک بود ... حالیش نمیشده که خطرناکه! بزرگترها هم که هر کدوم حواسشون گرم به کاری و خیالشون راحت که بچه ها دارن بازی می کنن. ازتصور مرگ دردناک ملودی قلبم فشرده شد. خدا برای هیچ کس نخواه!

به در اتاق ضربه خورد .

-غزاله؟

صدای کیانمهر بود .

کاملیا سریع خودشو جمع و جور کرد .سریع آلبوم ها رو توی کمد گذاشتیم و کاملیا درو بست. من هم در اتاق رو بازکردم و بیرون رفتم:

-داشتیم می اومدیم .

کیانمهر دستاشو به کمرش زده بود و با اخم به من و کاملیا که از اتاق بیرون اومد، نگاه می کرد. کاملیا که هنوز چشماش قرمز بود، با خیرگی ابروهاشو بالا فرستاد:

-نترس! زنتو نخوردم!

و آروم منو هل داد تو بغل کیانمهر که باعث شد لبخند کمرنگی به لبهای کیانمهر بیاد و راهشو گرفت و رفت. کیانمهر به رفتنش نگاه کرد و آروم زیر لب زمزمه کرد:

-دیوونه .

به سمتم برگشت:

-اعتراف کن تو اشک کاملیا رو در آوردی یا اون اشک تو رو؟!

همه ی حواسم توی اتاق و پیش ملودی بود و به این فکر می کردم این مرد چطور با غم تلخ مرگ دخترش کنار اومده. لبخند غمگینی به نگاه منتظرش زدم:

-اون .

چشماشو درشت کرد:

-میرسم به حسابش .

آروم خندیدیم. به سمت پله به راه افتادم که دستم رو گرفت:

-غزاله؟

منتظر بهش نگاه کردم. دستم که توی دستش بود رو محکم تر کشید، طوری که به سمتش کشیده شدم و سینه به سینه اش ایستادم. با دلهره به پله ها نگاه کردم که کسی ما رو ندیده باشه. دستش رو که پشت کمرم انداخت نگاهم رو به صورت خودش دوختم و با صدای آرومی گفتم:

-یه وقت یکی میاد.

چشماشو ریز کرد:

-بیاد !

و بی توجه به من و استرسی که هر چند کم‌رنگ اما همچنان نسبت به نزدیک بودنش توی وجودم حس می شد، دستش رو پشت سرم گذاشت و پیشونیم رو طولانی و محکم بوسید و بعد پیشونیش رو به پیشونیم چسبوند:

-همیشه مثل امروز لبخند بزنی. از ته دلت ... پرانرژی.

لبخند زدم:

-نمی دونی چقدر خوشحالم بابت پیدا شدن داریوش! وقتی دستگیر بشه و پول ها برگرده ... اون موقع می تونم یه نفس راحت بکشم.

نفسش رو با آرامش بیرون فرستاد و زمزمه کرد:

-می رسه اون روز ... به زودی...

بعد از چند دقیقه که تپش قلبم به حالت عادی برگشت و آغوشش دیگه استرسی نداشت، خودش رو عقب کشید و دستم رو گرفت و با هم رفتیم پیش بقیه.

همه چیز خوب بود ... حداقل بد نبود! روزهای سختی رو پشت سر گذاشته بودم. خیلی سخت! شاید بهتره بگم سالهای سخت. از لحظه تولدم گرفته تا مرگ بابا و اولین ازدوایم و بعدش مرگ محمد و از دست دادن لیلی و بلاهایی که به خاطر کلاهبرداری داریوش به سرم نازل شد.

حق با آقای ابدی بود، کنار هم قرار گرفتن من و کیانمهر نتیجه مثبتی داشت. وقتی بعد از یک ماه سخت و پر استرس داریوش دستگیر و به ایران منتقل شد انگار خدا روبروم ایستاد و بهم یادآوری کرد وقتی به من توکل کنی نتیجه اش رو هم می بینی! بازپرس پرونده توی سالن کنفرانس بین جمع سهامدارها نشسته بود. کیانمهر دست دور شونه های من انداخته بود و با غرور و لبخندی از ته دل به همه تبریک می گفت. خانم صامتی و خیلی های دیگه چشم هاشون از شوق پر اشک شده بود و شکر خدا از زبونمون نمی افتاد.

خیلی دلم می خواست داریوش رو بینم و از نزدیک و چشم تو چشم باهاش حرف بزنم. شاید هم حرف نزدم و فقط توی چشمش زل زدم! اونقدر که سرشو با خجالت بندازه پایین! اما می دونستم حالا حالاها این اتفاق نمی افته. شاید خیلی زمان می برد تا دادگاهش برگزار بشه و باید باز هم صبری می کردیم تا پول ها به حساب برگردن.

کم مبلغی رو از کشور خارج نکرده بود! به قول کیانمهر لعنت به داریوش که از هر دو تا جمله اش، یکیش لعنت به داریوش بود!

شام رو با کیانمهر توی رستوران خوردیم، تموم مدت روز رو به همه لبخند زده بودم، دیدن نگاه قدردان سهامدار ها واقعا برام بهترین اتفاق بود.

-به چی می خندی؟

لیوان نوشابه ام رو روی میز گذاشتم:

-هیچی ... کی بقیه کارگرا رو برمی گردونین؟ خطوط دیگه تولید کی راه اندازی میشه؟

لبخند گرمی به صورتم پاشید:

-هنوز زوده دختر! باید اول پول به حسابمون برگرده. بعدش هم باید سهام داریوش رو بفروشیم. حالا واسه اینم یه فکرایه دارم. می

خوام به سهامدارها بگم که هر کدوم بخوایم می تونیم به نسبت درصد سهممون از سهم داریوش بخریم.
سرم رو تکون دادم:

-فکر خوبیه. البته فکر نمی کنم دیگه هیچ کدومشون الان پولی داشته باشن! باید صبر کنی که پول برگرده.
با لبخند سرشو تکون داد:

-آره. جدا از اون فکر کنم چشمشون حسابی ترسیده و گمون نکنم بخوان بیشتر از اینی که الان هستن سرمایه گذاری کنن.
حق با کیانمهر بود، سرم رو به چپ و راست تکون دادم:

-آره راست میگی! جای سرزنشی هم براشون نیست! مالشونه ... اختیارشو دارن.
بعد از چند دقیقه، سکوتو شکست:

-تو چی؟

سرمو بالا آوردم و با تعجب نگاهش کردم:

-من چی؟!

-تو نمی خوای سهم بخری؟ چک آخری خونه ات هم که تا یک ماه دیگه پاس میشه .
خندیدم:

-چشمت تو این یه قرون دوزار منه ها !

با صدا خندید:

-بالاخره باید یه جایی سرمایه گذاری کنی دیگه! کجا از محل کارت بهتر؟!

لبخندم از بین رفت:

-محل کارم؟!

خونسردانه سرشو تکون داد:

-آره دیگه! مگه محل کارت نیست؟!

لبامو به هم فشردم:

-یعنی ... من می تونم سر شغلم بمونم؟!

چشماشو درشت کرد:

-معلومه که می تونی! حالت خوبه؟ !!

لبم رو به دندان گرفتم تا ذوقم آبرومو نبره:

-آخه ... فکر می کردم فقط ... تا دستگیری داریوش ...

-دیوونه ام مگه!! کی از تو بهتر؟!

لبخندی از ته دل زدم:

-ممنونم.

اخم کرد:

-موندنت به خاطر زحمت‌های خودته! نمی خواد ممنون من باشی.

بقیه ی غدام رو با اشتهای بیشتری خوردم. تا رسیدن به خونه رویاپردازی کردم. حتی به خریدن درصدی از سهام هم فکر کردم .

توی حیاط که از ماشین پیاده شدم منتظر نمودم کیانمهر در حیاطو ببند و به سمت خونه راه افتادم و پشت در سالن ایستادم.

کیانمهر خودشو بهم رسوند و درو باز کرد و در حالی که کفشامونو در می آوردیم گفت:

-یه لحظه صبر کن.

کفشامو درآورد و چند قدمی داخل رفتم و ایستادم. درو بست و روبروم ایستاد .دستش رو توی جیب کتش برد و دسته کلیدی رو بیرون آورد و به دستم داد:

-این کلیدای در حیاط و خونه. اون کلید کوچیکه هم مال انباریه که وسایلتو یه ماه پیش توش گذاشتیم.

بعد از جیب جلوی کتش هم گوشی منو در آورد:

-این هم موبایلت ... ببخش اگر اذیت شدی.

گوشی رو از دستش گرفتم و با لبخند ازش تشکر کردم. خواستم به سمت پله ها برم که مچ دستم رو چسبید و با اخم گفت:

-همین؟

اخم کردم:

-پررو نشو دیگه !

با انگشت به گونه اش زد:

-تشکر زبونی بهم نمی چسبه ... زود!

بدجنس! خواستم برم که مچ دستم رو محکم تر چسبید. خنده ام گرفت. سریع به سمتش رفتم و گونه اش رو تند بوسیدم. خودش هم به عکس العمل خندید .

همین یه حرکت بزرگ هم به خاطر پررویی های کیانمهر، برام عادی شده بود! روی پله ها بودم که با صدای بلند گفت:

-در اتاقو قفل کن و تا صبح بیرون نیا.

با تعجب نگاهش کردم:

-چرا؟!!

با شیطنت و نگاه بی حیا جواب داد:

-به مناسبت خوشحالی امروزمون ... می خوام تنهایی ضیافت بگیرم!

بهش چشم غره رفتم و بی توجه به صدای خنده اش به سمت اتاقم رفتمو درو هم قفل کردم. از این مرد هیچ چیز بعید نیست!

چند ثانیه ای پشت در اتاق ایستادم و به کلید و گوشی توی دستم نگاه کردم. نفس عمیقی گرفتم و با آرامش بازدمو بیرون فرستادم:

-خدایا شکرت.

از در فاصله گرفتم و بعد از انجام کارهای قبل از خوابم روی تخت دراز کشیدم و با کلی فکر و خیال و رویاپردازی خوابم برد. خوبی هوای مهرماه این بود که دیگه احتیاجی به کولر نبود، با باز کردن پنجره هم اتاق خنک میشد.

ساعت دور و بر سه بود که از یه خواب آشفته بیدار شدم و به کل خواب از سرم پرید. وقتی دیدم هنوز چند ساعت دیگه وقت داشتم

که بخوابم ولی زود بیدار شدم، با حرص نفسمو فوت کردم و از روی تخت بلند شدم .
بعد از بیرون اومدن از سرویس بهداشتی با نگرانی به در اتاق زل زدم، یعنی الان خوابیده؟
به سمت در رفتم و کلید رو چرخوندم و از اتاق خارج شدم. از روی نرده ها خم شدم و به پایین نگاه کردم، کیانمهر روی مبل با همون لباس های بیرون خوابش برده بود.

روی میز هم اثری از بطری و این طور چیزا نبود. فقط یه زیر سیگاری بود و چند تا سیگار خاموش شده. از پله ها پایین رفتم با لبخند به حالت خوابیدنش نگاه کردم. توی خواب هم اخم داشت!

لبخندم عمق گرفت، کیانمهر تغییری نکرده بود! هنوز همون آدم شکاک و ریز بین بود که به خاطر بدبینیش همه ی محیط دور و برش رو زیر نظر داشت، هنوز همون آدمی بود که تنها چشم غره اش کافی بود تا آدم های معترض اطرافش رو ساکت کنه! کیانمهر همچنان مثل روز اول توی محیط کار کم حرف بود مگر وقتی که لازم باشه و با یکی دو جمله نتیجه گیری می کرد .
ولی برای من تغییر کرده بود ... شاید چون من دیگه براش فقط دختر هدایت رضانی نبودم. شاید چون من دیگه قصد نداشتم انتقام ناحق پدرم رو ازش بگیرم . کیانمهر تغییر کرده بود چون من تغییر کرده بودم. ما همون آدم ها بودیم که تغییر نگرشمون به هم، برخورد هامون رو تغییر داده بود. این که کیانمهر دیگه نسبت به من بدبین نبود، باعث شده بود با محبت تر عمل کنه و این محبتش باعث شده بود من هم دیگه جبهه نگیرم.

به سمتش رفتم و دستم رو روی شونه اش گذاشتم و تکونش دادم:

-کیانمهر؟ چرا اینجا خوابیدی؟

بعد از چند ثانیه با گیجی چشماشو باز کرد و نگاهی به اطرافش انداخت. قامتم رو راست کردم و دست به سینه و با لبخند نگاهش کردم. وقتی نگاهش روی من ثابت موند گفتم:

-ضیافتت همین چند نخ سیگار بودن؟! خوشحالی و ناراحتیت کلا با سیگار رفع میشه نه؟

لبخند خواب آلودی بهم زد:

-خسته بودم ... به ضیافت نرسیدم.

دستش رو به سمتم گرفتم. دستشو گرفتم و بلند شد؛ خمیازه ی بلندی کشید و به بدنش کش و قوسی داد و در حالی که به سمت راه پله می رفت گفت:

-میشه برام یه لیوان شربتی، آب میوه ای چیزی بیاری؟ دهنم تلخه.

باشه ای گفتم و به سمت آشپزخونه به راه افتادم، نصفه شبه برو بخواب دیگه! تلخی دهنتم چیکار داری؟!

لیوانی آب پرتقال ریختم و به سمت اتاقش رفتم. ضربه ای به در نیمه باز زدم و وارد شدم. لباس های راحتیشو پوشیده بود و داشت در کمدهش رو می بست. نگاهم روی موهای به هم ریخته اش مونده بود که اونو خیلی کم سن و سال تر نشون می داد. به سمتم اومد و لیوان رو از دستم گرفت و لبه ی تخت دو نفره اش نشست و بعد از تعارف به من شروع به نوشیدن کرد.
به در تکیه دادم که لیوان خالی رو بگیرم. هنوز نصف لیوان رو نخورده بود که صورتش رو به سمتم چرخوند:

-تو چرا بیداری؟

-خواب بد دیدم.

یه ابروش بالا رفت:

-چه خوابی؟

لبامو جلو دادم:

-نمی دونم! ولی دیگه کلا خوابم پرید.

دستش رو به سمتم دراز کرد که به سمتش برم. دستشو گرفتم و کنارش نشستم. لیوانش رو به لبش رسوند و

بقیه

محتویاتش رو خورد و رو عسلی کنار تختش گذاشت:

-اولین باریه که اومدی توی اتاقم نه؟!

خنده ام گرفت، نصفه شبی اینم سواله می پرسه::

-نه، چهار پنج دفعه ای اومدم. همین هفته قبل با هم توی کمدت دنبال کراوات نقره ایت می گشتیم.

چشماشو ریز کرد:

-می مردی ضایع نمی کردی؟ ولی اولین باره که روی تختم نشستی.

لبخندمو کمی جمع و جور کردم:

-آره. این یکی رو اولین باره.

همونطور که دستش دور شونه هام بود به پشت خوابید و من هم همراهش کشیده شدم. سعی کردم بلند بشم:

-خُلیا! چرا اینجوری می کنی؟

اما فشار محکم بازوش دورشونه هام اجازه ی حرکت بیشتر نداد و با چشم های بسته گفت:

-دو دقیقه آروم بگیر...

بی حرکت بهش تکیه زدم و به سقف خیره شدم.

-خوشبختیم مگه نه؟

در جواب سوالش سکوت کردم، ولی لبخند کمرنگی روی لبم نشست. با توجه به اون همه اتفاق عجیب و غریب... آره! من که الان خوشبختم.

-وقتی داریوش رو بینم ازش می پرسم چرا اجازه نداد من زودتر خود اصلیتو ببینم.

دستش رو به صورت دورانی بین شونه هام حرکت داد، چشمامو با آرامش بستم.

-یه اعترافی بکنم؟

با چشمهای بسته جواب دادم:

-هوم؟

نفس عمیقی گرفت:

-عاشقت نیستم ولی ... نمی خوام از دستت بدم! می دونم که عاشقت میشم.

پوزخند عمیقی گوشه ی لبم نشست:

-می دونستم ... اگر توی این مدت کم عاشقم می شدی عجیب بود.

آروم و مردونه خندید:

-ولی عاشق درک و شعورتم.

منم ریز خندیدم:

-الان غنیمت بدونم؟!

حرفی نزد و باز هم بین شونه هامو نوازش کرد.

-کیانمهر؟!

-جانم؟

این جوابی که انگار از عمق جونش اومد عجیب، دلمو گرم کرد. نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم:

-هیچی.

بعد از چند ثانیه خودش سکوتو شکست:

-امشب فقط سیگار کشیدم و فکر کردم ...

خوابم سوالی پیرسم که خودش جواب داد:

-فکر به تو و آیندمون ... ضیافتمو تکمیل کرد.

لبخندی از ته دل روی لبم نشست و سرمو بلند کردم. توی چشمام خیره شد و موهامو زد پشت گوشم، بعد آروم چونه ام رو چسبید:

-از دستت نمیدم غزاله ... مال خود خودمی.

و منتظر جواب نمودن و لبامو به هم دوخت. عجیب نبود که همراهیش می کردم. صادق بودن کیانمهر و احساسش برام ارزش داشت.

اهل دروغ و ظاهر سازی نبود ... همون چیزی بود که نشون میداد .

وقتی قصد پیشروی داشت و دست هاشو چسبیدم، با آرامش به نگاه وحشت زده ام زل زد و زمزمه کرد:

-هر جا اذیت شدی دست نگه می دارم ... قول می دم.

صدای گرمش و لحن التماس آمیز ولی محکمش، دست هامو سست کرد. به رگه های سرخ چشمه‌هاش زل زدم و تن سپردم به

نوازش هاش و دل سپردم به گرمی وجودش.

نور آفتاب که به داخل اتاق تابید سر روی سینه اش گذاشتم و به اولین تجربه ی کامل و لذت بخش لبخند زدم .

چند بار حالمو پرسید و وقتی مطمئن شد خوبم آروم گرفت. سرمو به سینه اش تکیه دادم و چشمام روی هم افتادن.

وقتی بیدار شدم با دیدن جای خالی کیانمهر سرمو چرخوندم و کنار پنجره ی اتاق دیدمش. به دیوار کنارش تکیه زده بود و نگاهش

به بیرون بود.

بالاتنه اش برهنه بود و نور روی برجستگی های تنش سایه ایجاد کرده بود. با یادآوری چند ساعت قبل خون گرمی زیر پوستم جریان

پیدا کرد و گونه هام از خجالت داغ شد. کاش الان اینجا نبود تا راحت به سمت اتاقم می رفتم.

با چرخوندن یهویی سرش به سمتم، مچ نگاهمو گرفت. چشمهای سرخش باعث شد چیزی ته دلم فرو بریزه. ملحفه رو روی خودم

محکم نگه داشتم و نیم خیز شدم.

-چی شده؟

سرش رو به چپ و راست تگون داد و دوباره به بیرون زل زد. همه ی حس های خوبم پر کشید و نگرانی به قلبم چنگ انداخت . خواستم حرفی بزنم که با دیدن چیزهای توی دستش ... شبیه به عکس! دهنم خود به خود بسته شد. همونطور که ملحفه رو دورم نگه داشته بودم بلند شدم و به سمتش رفتم. با اینکه حواسش به نزدیک شدن من بود ولی همچنان به بیرون زل زده بود .خم شدم و عکس رو از بین دستش بیرون کشیدم .

فکر نمی کرد من بخوام عکسو از دستش بگیرم که هول زده خواست ازم بگیره اما دیر شده بود ... غزاله ی احمق! لعنتی. با بغض به صورتش زل زدم. اخم کرد:

-بین...

دستم به نشونه ی سکوت جلوی صورتش نگه داشتم .

-هیچی نگو...

آب دهنش رو با ناراحتی قورت داد. پا چرخوندم سمت در اتاق. به بازوم که چنگ انداخت صدای جیغم بلند شد:

-به من دست نزن!!

با چشم های درشت شده دستشو پس کشید:

-صبر کن حرف بزنیم.

سرمو به چپ و راست تگون دادم و بی توجه به ملحفه ای که مانع حرکت راحتم می شد به سمت اتاق خودم دویدم و درو قفل کردم.

لعنت به من و حماقت های تموم نشدنی!

دستمو جلوی دهنم گذاشتم و صدای هق هقم رو خفه کردم. ملحفه رو انداختم و به سمت حموم رفتم. من و مغز رشد نکرده ام به خاطر یه هوس، چند ساعته که داریم رویا پردازی می کنیم! در حالی که کیانمهر عکس عشقشو توی دستش گرفته و داره واسش عزاداری می کنه .

شیر دوشو باز کردم و به موهام چنگ انداختم و هق زدم ... خاک توی سرت غزاله که کیانمهر هم از حماقتت به نفع خودش استفاده کرد. بهت گفته بود عاشقت نیست ولی بازم خودتو بهش سپردی!

از شدت ضعف سرم گیج رفت و روی زمین نشستم. حس آدمی رو داشتم که دوباره بهش تجاوز شده ... مگه تجاوز فقط جسمیه؟ به روحم ... به احساساتم تجاوز شده بود .

حموم دور سرم می چرخید و دندون هام از سرمای آب به هم می خورد ... اونقدر شدید که صدای مشت هایی که به در کوبیده می شدن، به سختی شنیده می شد. با وجود آبی که از سر و روم پایین می ریخت شوری اشک رو حس می کردم. با حسرت به در نیمه باز حموم نگاه کردم و سعی کردم صدای فریاد های کیانمهر رو به سختی بشنوم، نفسمو به صورت آه بیرون فرستادم:

-خدایا ... امتحانات کی تموم میشه؟! می ترسم از مشروط شدن ... می ترسم.

با دیدن در اتاق که با صدای مهیبی به دیوار خورد و کیانمهری که وحشتزده نگاهش رو دور اتاق چرخوند و روی من ثابت موند، چشمام روی هم لغزیدن.

-دیوونه این چه کاریه؟

با همه ی منگیم نگرانی بیش از حد صداشو تشخیص دادم و سعی کردم لبخند بزنم اما بی حس بودم ... گرمای تنش هم نتونست سرمای وجودمو کم کنه. روی تخت گرم و نرمم که دراز کشیدم، با خیال راحتی که نمی دونم ناشی از چی بود! خوابم برد...
...یه چیزی مثل ساعت توی سرم صدا می داد. فشار محکمی برای چند ثانیه روی قسمت آرنجم آزارم داد و بعد صدای آروم مردی رو شنیدم که می گفت:

-فشارش پایینه.

و شروع کرد به توصیه کردن ... دلم می خواست بخوابم، سرم همچنان درد می کرد. برای لحظاتی سکوت مطلق شد و بعد دست پر محبتی که روی موهام کشیده شد، لبخند به لبم آورد.
لبهای گرمی رو پیشونیم نشست، یعنی کیانمهر بود؟! با به یاد آوردن اتفاق توی اتاقش دوباره بغض کردم؛ خدا کنه همه اش خواب بوده باشه. من کابوس های همیشگی رو ترجیح میدم ... ولی فقط توی خواب.
-مادرت بمیره که تو اینقدر سختی نکشی!

با ناباوری چشمامو باز کردم و با چشمهای گریون خانم حمیدی روبرو شدم. دوباره خم شد و پیشونیمو بوسید.
حق هق خفه اش توی اتاق پیچیده بود. لبهامو به هم فشردم و به چشم هاش خیره شدم. خواستم سرمو عقب بکشم اما یه حسی مانع شد .

-باهام حرف بزن غزاله؟ بگو چی شده که کیان اینطور دست پاچه بهم زنگ زده و گفته خودمو برسونم؟! بگو چی اذیت کرده؟
با غم به صورتش زل زدم .

-اونجوری نگام نکن ... رفیقت که می تونم باشم! غزاله به خدا از همه ی دنیا برام عزیزتری...
حس می کردم پلکهام ورم دارن. شاید ورم نداشتن و توهم زده بودم! ولی داغی پشت پلک هامو حس می کردم. اشکم که از گوشه ی چشمم راه گرفت، لای پلکام آتیش گرفت انگار. دست جلو آورد و اشکمو پاک کرد:
-گریه نکن عزیزم. حرف بزن باهام.

به سختی لب باز کردم:

-خیلی تنهام.

همین دو کلمه باعث شد توی آغوش گرمش فرو برم. دل که حالیش نیست! گاهی وقتها می خواد فراموشی بگیره و دل خوش کنه به آغوش مادری که هیچ وقت بالای سرش نبوده!

اجازه داشتم گریه کنم ... بدون اینکه سرزنش بشم. بدون اینکه کسی هی بگه چرا؟ یا کسی مسخره ام کنه!
بعد از دقیقه ای که هر دو آروم گرفتیم، شربت شیرینی که روی عسلی بود رو به خوردم داد. در حال خوردن شربت بودم که چشمم افتاد به در اتاق که قفلش به همراه چوب همون قسمت شکسته بود.

خواستم بیرسم کیانمهر کجاست، ولی لب بستم. مگه مهم بود که کجاست؟! اگر این حالت برعکس می شد، چی کار می کرد؟! با دیدن قامتش که توی چارچوب ایستاد و با نگرانی بهم زل زد، نگاه گرفتم و به سمت دیگه ای چشم دوختم.

-بهتری؟

از من که جوابی نشنید! خانم حمیدی جواب داد:

-بد نیست. نمی خوای بگی چی شده؟

متوجه شدم که وارد اتاق شد:

-از حال رفت ... هول کردم .

-تازه نیم ساعت بود رسیده بودیم خونه. نفهمیدم خودمو چه جوری رسوندم ... حتی واینستادم سعید از حموم در بیاد.

با مکث ادامه داد:

-اینجا باش، من زنگ بزنم بهش.

و به دنبال حرفش از اتاق خارج شد. کیانمهر لبه ی تخت نشست. نگاهش نمی کردم.

-نمی خوای منو نگاه کنی؟

اخم کردم و لیوان خالی رو روی عسلی گذاشتم و بی حوصله گفتم:

-می خوام تنها باشم.

دراز کشیدم و پتو رو روی سرم کشیدم، در جا پتو رو برداشت و با ابروهای درهم گفت:

-الان یعنی قهری؟ یعنی چی این کارا!

نفسمو با حرص فوت کردم، یه آدم چقدر می تونست پررو باشه!. پتو رو از توی دستش کشیدم و گفتم:

-گفتم می خوام تنها باشم .

دندوناشو به هم فشرد:

-بچه بازی در نیار غزاله! ما تازه داریم زندگیمونو می سازیم. این کارا چه معنی میده؟

چند ثانیه توی چشماش زل زدم و گفتم:

-واقعا نمی دونی؟! بعد از این همه مدت که با هم دیگه کنار اومدیم ... بعد از اولین تجربه مون ... بیدار میشم و می بینم عکس مهرورو توی دست گرفتی و داری گریه می کنی...

-اون...

-توضیح نده! یه لحظه تصور کن قضیه برعکس بود و من عکس محمدمو...

-ببند دهننتو!

با خشم روی صورتم خم شد، ناخودآگاه توی خودم جمع شدم.

-وقتی حرف می زنی قبلش فکر کن! دفعه دیگه دندون سالم تو دهنتم نمیدارم.

بغض کرده ساکت شدم. با حرص پتو رو روی سرم انداخت و در حالی که معلوم بود داره از تخت دور میشه گفت:

-بهتره قهر باشی ... وقتی حتی فرصت نمیدی آدم حرف بزنه.

لبامو به هم فشار دادم و با دست اشک هایی که پشت سر هم می باریدن و پاک کردم. از خودم بدم می اومد! چرا اون خودشو محق می دونست وقتی حق با من بود؟!

شب موقع شام با غدام درگیر بودم و به حرف های کیانمهر و خانم حمیدی که پیرامون اوضاع شرکت بود هم گوش می دادم. هر چند

دقیقه دست خانم حمیدی می اومد سمت غذای من و برام گوشت و خورش می گذاشت، یا نوشابه می ریخت و هی یادآوری می کرد که هیچی نخوردی!

کیانمهر هم که انگار براش مهم نبود! ولی سنگینی نگاهش رو حس می کردم. اخم کرده بودم و فکرم به همه جا سرک می کشید و هزار و یک مدل تصمیم برام ردیف می کرد.

-یعنی الحمدلله همه مشکلات حل شد؟! -

کیانمهر با مکث که ناشی از پر بودن دهنش بود جواب داد:

-آره خداروشکر. اصل کار دستگیر شدن داریوش بود که انجام شد. بانک صاحب حسابمون خیلی همکاری کرد. دیگه مشخصه که مقدار پول چقدره. بانک مرکزی پول رو به داخل کشور برمی گردونه. نامه نگاری هاش زیاده وگرنه همه چیز مشخصه.

-باز هم شکر. بالاخره یعنی دیر و زود داره اما سوخت سوز نداره. درسته؟

کیانمهر با لحن نسبتا پرانرژی جواب داد:

-درسته .

دست خانم حمیدی روی شونه ام نشست:

-حالا که همه چیز درست شده ان شالله یه سفر هم با هم دیگه برید. دروغه اگه بگم به خاطر تصمیمتون خوشحال نشدم.

نفس عمیقی گرفت و با غم گفت:

-روزی که فهمیدم می خواین به خاطر کارتون با هم عقد کنید بدترین ترس رو تجربه کردم. اما حالا می بینم ترسم بیخود بوده. خوشحالم که با خودتون کنار اومدین.

و رو به من گفت:

-از وقتی کیان گفته بهش بله ی نصفه نیمه دادی حس می کنم عمر دوباره گرفتم .

لبخند بی حالی برای خالی نبودن عریضه زدم و به پرچونگی های خانم حمیدی گوش سپردم:

-به نظر من در مورد سهام کارخونه جدی تر فکر کن. تازه کیان گفته پولش که برگرده سهمی که بگیره رو می خواد به نام تو بزنه. کیانمهر با خنده گفت:

-شاید من می خواستم سوپرایزش کنم. نخود تو دهن تو خیس نمی خوره نه؟! -

با ناراحتی به صورت کیانمهر نگاه کردم. قرار بود من هم سهامدار بشم؟ چیزی که از اول دلمو قلقلک داده بود؟! حالا ماشین شاسی بلند داشتم، شغلمو داشتم، قرار بود سهامدار بشم ... اما واقعا خوشحال بودم؟ زندگی همینا بود؟! این واقعا چیزی بود که از زندگی می خواستم؟

حالا خانواده داشتم و کسانی که با من نسبت داشتن! لیلی نبود ولی ...نفس عمیقی گرفتم و بعد ازلبخند زدن به هر دو، بقیه شام رو خوردم .

انگار همین لبخندم کافی بود تا کیانمهر دست از اخم و چشم غره اش برداره. چه فایده! همچنان دلخوری ته نگاهش به چشم می اومد و این دلخوریش نبود که آرام می داد! این پروویش بود که کیانمهر به خودش اجازه می داد دلخور بشه .

خانم حمیدی شب پیش ما نموند و به خونه ی خودش و پیش شوهرش برگشت. من هم به اتاق خودم رفتم و کیانمهر مخالفتی نمی

کرد. صبح روز بعد کیانمهر زودتر از من بیدار شد و به شرکت رفت.

اولین روز آزادیم بود ... کلید داشتم. موبایل داشتم و ماشینم بدون تعقیب کیانمهر زیر پام بود .

اما انگار این آزادی کاممو شیرین نمی کرد. شاید سرخورده شده بودم! به جای شرکت به کارخونه رفتم و شاهد خوشحالی کارگرا بودم. پولاد براشون صحبت کرده بود و قول باز شدن خط های بسته و برگشتن بقیه کارگرا رو داده بود. همه مثل قبل با انرژی بهم سلام کردن.

در جواب همشون با بغض依ک گفتم. خدایا شرکت که بهم فرصت جبران دادی. می دونم که خیلی ها این فرصت نصیبشون نمیشه. ممنونم ... به خاطر همه چیز.

تمام روز مثل یک رباط کار کردم و در جواب پیام های کیانمهر که حالم رو می پرسید مختصر و مفید جواب می دادم. دلم تنهایی می خواست. با برگشتن داریوش باز جلسات بازجویی و دادگاه به زودی شروع می شد و معلوم نبود کی این فرصت نصیبم می شد.

بعد از ساعت کاری شرکت طی یک تصمیم آنی توی پارکینگ جلوی مریمو گرفتم و اجازه ندادم سوار سرویس کارخونه بشه.

البته مریم قصد داشت سوار سرویس بشه و پولاد چند قدم اونطرف تر ایستاده بود تا به احتمال زیاد مریمو سوار ماشین خودش کنه. با مریم سوار ماشینم شدیم . با تعجب گفتم:

-به نظر آشفته میای غزاله! خوبی؟

نفس عمیقی گرفتم و گفتم:

-آره مریم. واقعا آشفته ام. دلم می خواد تنها باشم تا آروم بشم. ولی می دونم که کیانمهر اجازه نمیده .

-رابطه تون با هم بهتر شده ... مگه نه؟

لبخند غمگینی زدم و گفتم:

-نمی دونم ... شاید.

نفسش رو با آرامش بیرون فرستاد .

-مریم جان یه سر خونه بریم من یه سری وسایل بردارم بعد منو ترمینال پیاده کن و ماشینو با خودت ببر.

با دهن باز نگاهم کرد:

-کیانمهر خبر داره؟

-بهش اس می دم.

با نگرانی گفتم:

-غزاله منو با اون شوهر قلچماقت در نندازی! به خدا دوتا داد سرم بزنه سخته می کنما!

آروم خندیدم:

-نترس. میگم بهش اس میدم.

انگار کمی خیالش راحت شد که ساکت شد. به خونه رفتم و یک دست لباس به همراه کارت ملیمو برداشتم و از خونه بیرون زدم و با هم به سمت ترمینال رفتیم . اتوبوس درحال حرکت فقط برای مشهد بود، کجا از مشهد بهتر؟! قبل از اینکه سوار اتوبوس بشم یه لحظه مکث کردم و به سمت مریم برگشتم:

-یه سوال می پرسم حقیقتو بهم بگو.

مشکوک نگاهم کرد:

-چی؟

-تو واقعا می خواهی پولادو از سرت باز کنی؟ به نظر نمیاد حسی بهت نداشته باشه.

سعی کرد اخم کنه ولی لبخندش رسواش کرد. من هم به روش لبخندی زدم و باهاش روبوسی کردم و سوار اتوبوس شدم. برای کیانمهر پیام نوشتم:

-احتیاج دارم با خودم کنار بیام ... که بمونم یا برای همیشه از زندگیت برم! یکی دو روزی نیستم. دنبالم نگرد.

و بعد از اومدن پیام تحویل موبایلمو خاموش کردم و به کیفم برگردوندم.

کار درستی می کردم؟ فرار از کیانمهر بچگانه نبود؟! نمی دونم ... حس آدمی رو داشتم که هر چقدر پیش میره به بن بست میرسه.

بذار فکر کنه بچگانه رفتار کردم. بذار فکر کنه خواستم خودمو لوس کنم! من احتیاج داشتم به این لوس شدن توسط کیانمهر!

باید ازم عذرخواهی می کرد. چه دفاعی می تونست از خودش داشته باشه! عاشق زنش بود که بود! خونه ی به اون بزرگی اتاق و

پنجره ی دیگه نداشت که بالای سر من بایسته و به عکس نگاه کنه و زار بزنه؟!!

واقعا ندید چه حالی دارم؟! اون لحظه جاش بود که منو تهدید به کتک زدن بکنه؟! ندید این مدت چقدر تلاش کردیم که من خاطره

کتک خوردن از شو فراموش کنم؟ خودش یادش رفته چقدر تلاش کرد که محبت جایگزین اون توهین و تحقیرها کنه؟

از شیشه ماشین به بیرون چشم دوختم و همه ی عمرم مثل یک فیلم از جلوی چشمم گذشت. چشمامو بستم و اجازه دادم قطره های اشک آروم بریزن. کیانمهر اگر براش آرامش من مهم بود، اجازه میداد این یکی دو روز رو تنها بمونم.

اگر برمی گشتم و اون منو نمی پذیرفت، چیزی از دست نمی دادم. از اول قرارمون همین بود! حالا که از جرم مبرا شدم و پول گرفتن خونه جدا رو هم دارم! اگر هم من نمی خواستمش و اون خواست به زور نگهم داره، حق طلاقم رو پیش می کشیدم.

دو ساعت بعد ماشین توی پلیس راه توقف کرد نگاهم روی پیرمردی ثابت موند که سوار ماشین شد و نون خرمایی می فروخت.

دختر کوچولوی چهار-پنج ساله ای به چادر مادرش چنگ انداخت و مرد رو اشاره کرد و مادرش هم براش نون خرمایی خرید. لبخند

غمگینی روی لبم نشست و دستم روی شکمم مشت شد، بعضی حسرت ها شاید تا ابد حسرت باقی بمونن ... کسی چه می دونه!

همراه با راننده، مامور درجه داری به سمت ماشین اومد و درکمال تعجب مامور از پله ها بالا اومد و در حالی که نگاهش بین

مسافری می چرخید گفت:

-خانم رضانی داریم اینجا؟

قلبم فرو ریخت و با وحشت زل زدم بهش. انگار نگاه من براش معنی شد که روی من زوم کرد:

-خانم رضانی؟!!

با گیجی سرم رو تگون دادم.

-لطفا پیاده بشید .

همه با یه حالت خاصی نگاهم می کردن. نگفته می دونستم پای کیانمهر وسطه! اما چه جوری فهمید من اینجا؟ یعنی مریم گفته؟!!

معطل کردنو جایز ندونستم و با عصبانیت و اخم های در هم از ماشین پیاده شدم.

چشم چرخوندم، ولی اثری از ماشین کیانمهر نبود! پس کی خبر رسونده؟!!

-سلام خانم.

به سمت صدا برگشتم .

با تعجب به حمید که با فاصله ازم ایستاده بود نگاه کردم. مامور هم کنارمون قرار گرفت:

-بفرمایید داخل تا همسر خانم تشریف بیارن .

خواستم حرفی بزنم که مامور اجازه نداد:

-بفرمایید خانم ... بفرمایید.

با خشم نگاه از حمید گرفتم و همراه مامور به داخل رفتم. حیف که اهل شر درست کردن نبودم، وگرنه می گفتم من این آقا رو نمی شناسم و حمید هم مسلما مدرکی نداشت! البته خیال باطل بود! چرا که وقتی به اتاقی رفتم تا منتظر بمونم، جناب سرگردی به داخل اتاق اومد و گفت:

-جناب عابدی از آشنایان ما هستن. تماس گرفتن و گفتن گویا مشکلی پیش اومده که باید برگردین.

لبخندی مصنوعی روی لب نشوندم و با حفظ ظاهر گفتم:

-متأسفانه باتری گوشیم تموم شده بود. ببخشید باعث زحمت شدیم.

لبخند محجوبی زد:

-خواهش می کنم چه زحمتی!

و از اتاق رفت .

بعد از چند دقیقه ای حمید توی چارچوب در ظاهر شد و با قیافه مظلومی گفت:

-خانم شرمنده قصد جسارت نداشتن. امروز صبح آقا کیانمهر زنگ زد گفت پیام دم در خونه، تا مواظبتون باشم که...

با بی حوصلگی حرفشو قطع کردم:

-باشه عیبی نداره.

حوصله ی کل کل کردن با حمیدو نداشتن ... یعنی انرژی برام نمونه بود.

نیم ساعت بعد، با صدای سلام و علیک یکی از مامورین و حمید با کیانمهر سرمو بلند کردم. اصلا به من نگاه نکرد و من به خودم

لعنت فرستادم. چرا هی یادم می رفت که کیانمهر آدم محافظه کاریه؟ چرا حواسمو جمع نکردم و متوجه حمید نشده بودم؟! حداقل

عقلانه تر رفتار می کردم و درست اولین روز آزادییم فرار نمی کردم!

جناب سرگرد از من به خاطر معطلی عذرخواهی کرد و ما هم بعد از تشکر ازش خداحافظی کردیم. البته کاملاً مشخص بود که

فهمیده مشکل چیز دیگه اس! وگرنه حمید اینجا چی کار می کرد؟! بیرون که اومدیم حمید ازمون جدا شد و به همراه کیانمهر سوار

ماشینش شدم. خب ... دروغه اگه بگم ازش نترسیده بودم!

پس ترجیح دادم سکوت کنم. یک ربع بعد از یه رانندگی سرسام آور با سرعت بالا، کنار جاده نگه داشت. با خشم به بیرون زل زده

بود و هیچ حرکتی نمی کرد.

نفس عمیقی گرفتم و سکوت رو شکستم:

-گفتم دنبالم نیای که با خودم کنار بیام ... فکر نمی کردم بعد از وعده ی آزادیت برام بپا بذاری!

سرش رو به سمتم چرخوند؛ چشمهایش از عصبانیت قرمز بودن. آب دهنمو قورت دادم و ساکت شدم.

چند بار نفس کوتاه و تند کشید تا به اعصابش مسلط بشه. بعد از لای دندونهایش با صدای بم شده گفت:

-خیلی دارم جلوی خودمو می گیرم که دست روت بلند نکنم. این چه غلطی بود؟!

غیرارادی بیشتر به سمت در متمایل شدم. یادم نرفته، این همون مردی بود که زد بینمو شکست!

-پا شدی مثل زنای ول و بی صاحب راه افتادی که چی؟! تنها باشی؟ می خوای تنها باشی به خودم بگو خبر مرگم میذارم دو روز میرم خونه ی پدرم که توی خونه تنها باشی. دو روز که هیچی، دو ماه تنها بمون با خودت کنار بیا.

لبهامو جلو دادم و سرمو پایین انداختم. من که نمی خواستم لج بازی کنم؟ چرا الان باید مواخذه می شدم؟! چرا نمی فهمه من چند ساله که عادت کردم به مستقل بودن. چطور میخواد در عرض چند ماه عبد و عبیدش باشم؟! تا حالا هم بهش قول داده بودم و شرطی وسط بود.

نفس عمیقی گرفتم تا بغضمو پس بزنم:

-نمی تونی برای کاری مجبورم کنی.

ابروهایش بالا پرید:

-می خوای مخالفت کن باهام تا ببینی چی کار می کنم!

سوزشی رو توی بینیم احساس کردم که می دونستم به خاطر کنترل کردن بغضمه. دلم سوخته بود از زورگویش. لب از لب باز کردم و بی توجه به لرزش صدام گفتم:

-از تو قلدریت ... متنفرم.

و در ماشین رو باز کردم و پیاده شدم. کیفم هنوز روی صندلی ماشین بود. چند قدمی فاصله گرفتم و به اشک هام اجازه باریدن دادم.

این همه گریه کرده بودم... اینم روش!

از ماشین پیاده شد.

-بیا سوار شو ... این مسخره بازی رو همین جا تمومش کن.

به سمتش برگشتم و با صدای بلند گفتم:

-از نظر تو مسخره بازی؟ تو که فراموش کردن رن سابقه اینقدر برات سخته چرا وقتی هنوز باهاش کنار نیومدی میای سمت من؟! نمی فهمی آدم؟ احساس دارم؟ بالای سر من میشینی واسه اش گریه می کنی؟ بعد تا من حرفی می زنم تهدیدم میکنی که می زنی توی دهنم؟

لبهاشو با حرص به هم فشار داد و با کلافگی نگاهش رو گرفت .

-خودت بودی که گفתי فراموشش کردی. من که گفته بودم درک می کنم. من که می دونستم برات مهمه...

-برام مهم نیست لعنتی...

ساکت شدم. عصبی بود و صدای فریادش توی سر و صدای کنار جاده گم شد...

-من باعث مرگش بودم ... وقتی باعث مرگ کسی باشی عذاب وجدان ولت نمی کنه! حس می کنی هر جای این زندگی لعنتیت

داره با سرزنش نگاهت می کنه .
منظورش رو نمی فهمیدم!
یهو همه ی صلابت صدای مردونه اش همراه بغضش شکست:
-ملودی زیر چرخ های ماشین خودم مرد ... من خاک بر سر ندیدم بچه ام زیر ماشینم قایم شده !
با التماس به چشمهای بهت زده و کمی شرمنده ام خیره شد:
-نمک به زخمم نپاش غزالم... فقط داشتم حالیت می گرفتم ...
با بغضی که دقیقا نمی دونم ناشی از چی بود بهش چشم دوختم. نفس عمیقی گرفت و با غم توی چشمم زل زد:
-معذرت میخوام ... فقط تو برام موندی، فقط تو مهمی ... که از دست نمیدمت.

پایان

دل آرا دشت بهشت

این رمان توسط سایت wWw.Book4.iR ساخته شده است...

برای دانلود رمان های دیگر به سایت مراجعه کنید...